

பாடீழியின் கனவுகள்

சிவராம காரந்த்

11969

சுயி

(1981)

தமிழில்: டாக்டர் டி.பி. சித்தலிங்கய்யா

பாட்டியின் கனவுகள்

(மூக்கஜ்ஜிய கனஸுகளு)

பாரதிய ஞானபீடப் பரிசுபெற்ற தூல்

மூலநூல் ஆசிரியர்:

சிவராம காரந்த்

தமிழில் :

டாக்டர் டி. பி. சித்தலிங்கம்

காஸ்திரிநகர் அஞ்சலகக் கட்டிடம்

சென்னை-600 020

முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 1981

விலை ரூ. 16-00

விற்பனை உரிமை

குருகுலம் வெளியீட்டுப் பகுதி
கஸ்தூர்யா காந்தி கன்யா குருகுலம்
வேதாரண்யம் - 614 810

குருகுலம் பிரிண்டர்ஸ், வேதாரண்யம்-614 810

பதிப்புரை

கன்னடத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட திரு. சிவராம காரந்த், இந்தியாவின் முதுபெரும் எழுத்தாளர். சீரிய சிந்தனையாளர். ஞானபீடப் பரிசு பெற்றவர். இவருடைய படைப்புக்கள் பல மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப் பட்டு, எல்லோராலும் வரவேற்கப் பட்டுள்ளன.

‘மூக்கஜ்ஜிய கனஸுகளு’ என்ற பெயரில் இவர் படைத்துள்ள நூல் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றது. படிக்கப் படிக்கச் சுவை குன்றாதது இதைத் தமிழ் வாசகர்கள் படிக்க வாய்ப்பு நல்க வேண்டும் என்று கருதி, தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட திரு. காரந்த் அவர்களுடைய இசைவை 1979 இறுதியில் வேண்டினோம். டாக்டர் டி. பி. சித்தலிங்கம் அவர்களைக் கொண்டே மொழி பெயர்ப்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்பதை அறிந்து, திரு. காரந்த் மகிழ்ச்சியுடனும் தயக்கமின்றியும் எங்களுக்கு இசைவு வழங்கினார்.

இந்நிலையில் திரு. அமுதவன் என்ற எழுத்தாளர் ஒருவர் இதே நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதாக ‘ஆனந்த விகடன்’ இதழில் ஒரு குறிப்பு வெளிவந்து அதிர்ச்சியடைந்தோம். திரு. காரந்துக்கும் ‘ஆனந்த விகடன்’ ஆசிரியர்க்கும் எழுதி விவரம் கேட்டோம். ‘ஆனந்த விகடனுக்குக் குறிப்பு அனுப்பிய அன்பர், திரு. அமுதவன் தமக்குத் தெரிவித்த தகவலின் அடிப்படையிலேயே எழுதியதாகக் கூறினார். சோமு நூலகத்தைத் தவிர வேறு யாருக்கும் உரிமை வழங்கப் பெறவில்லை என்று திரு. காரந்த் தெளிவு படுத்தினார். மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருக்கும் புதிய அன்பரின் பெயரும் முகவரியும் கேட்டு எங்களுக்கு எழுதினார். நாங்கள் அவற்றை விசாரித்து அவருக்கு அறிவித்தோம். ‘ஆனந்த விகடன்’ இதழும் எங்கள் மறுப்பை வெளியிட்டது. இதைத் தொடர்ந்து, திரு. சிவராம காரந்துக்கு திரு. அமுதவன் வருத்தம் தெரிவித்து ஒரு கடிதம் எழுதினார். இந்நூலின் மொழி பெயர்ப்பு வேலையைக் கைவிடவும் ஒப்புக் கொண்டார்.

ம.ச.ந. கழகத்தின் அஞ்சல்வழிக் கல்வித் துறைத் தலைவர் டாக்டர் டி. பி. சித்தலிங்கம், சோமு நூலகத்தின்பால் ஈடுபாடு உடையவர். தமிழ், கன்னடம் இரண்டையும் தம் கண்களைப்போலப் பேணி ஆர்வமுடன் பயின்று புலமை பெற்று, தமிழிலிருந்து கன்னடத்துக்கும் கன்னடத்திலிருந்து தமிழுக்கும் பல நூல்களை மொழி பெயர்த்துப் புகழ்பெற்றவர். இத்தகைய ஆற்றல் மிக்கவர் திரு. சிவராம காரந்தின் நூலைத் தமிழாக்கி 'பாட்டியின் கனவுகள்' என்ற பெயரில் நமக்கு வழங்கியுள்ளார்.

திரு. சிவராம காரந்த், டாக்டர் சித்தலிங்கம் ஆகிய இருவருடைய ஒத்துழைப்புடனும் மேலும் பல நூல்களைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அளிப்பதுதான் எங்கள் திட்டம்.

வேதாரண்யம் என இப்போது வழங்கப்பெறும் திருமறைக்காட்டில் இயங்கிவரும் கஸ்தூர்பா காந்தி கன்யா குருகுலம் ஏட்டுக் கல்வி கற்பிக்கும் பள்ளி மட்டும் அன்று; தொழிற்கல்வி புகட்டும் நிறுவனமாகவும் ஏழைப் பெண் களுக்கு வாழ்வளிக்கும் நிலையமாகவும் திகழ்கிறது. இதை நிறுவிய சர்தார் அ. வேதரத்னம் அவர்களின் மகனார் திரு. அப்பாக்குட்டி, தந்தையின் பணிகள் நிலைபெறவும் நிறைவு பெறவும் செய்வதை நாடு நன்கு அறியும். இதைப் பாராட்டும் முகத்தான், இன்றைய தமிழக அரசு, அரசுக்குச் சொந்தமான பல கட்டிடங்களைக் குருகுலத்திற்கு அன்பளித் துள்ளது.

குருகுலத்தின் வளர்ச்சிக்கு நாங்களும் உறுதுணையாக இருக்க விரும்பி, எங்கள் நூல்கள் அனைத்தையும் விற்பனை செய்யும் உரிமையைக் குருகுலத்தின் வெளியீட்டுப் பகுதிக்கு வழங்கியுள்ளோம். இந்த நூலும் இத்திட்டத்திற்கு உட்பட்டது.

மூல நூலின் ஆசிரியர்க்கும் மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரிய ருக்கும் அச்சகத்தாருக்கும் எங்கள் நன்றி உரியது.

சாஸ்திரி நகர்,
அஞ்சலகக் கட்டிடம்
சென்னை-600 020
15-8-81

லெ. சோமசுந்தரம்,
உரிமையாளர்,
சோமு நூலகம்.

முன்னுரை

மனத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வரும் மனிதகுலம் இந்த உலகில் நிலைத்து நின்ற குறுகிய கால எல்லைக்குள்-எண்ணற்ற அண்டங்களோடு கூடியதும் கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இருந்து வருவதுமான பிரம்மாண்டத்தில், அதன் ஒரு சிறகின் ஒரு நுண்ணிய இழையைக் கூட நன்றாக அறிந்திருக்க முடியாது ஆனால் தன் சிற்றறிவுக்குத் தெரிந்த அற்புதங்கள் அதிசயங்கள் ஆகியவற்றில் மகிழ்ந்து-இந்த உலகம் என்பது என்ன, யார் அதைப் படைத்தது, ஏன், நான்யார், ஏன் வாழ்கிறேன்-என்னும் கேள்விகளைக் கேட்கத்தொடங்கியது. கேள்வி மட்டும் எழுப்பினால் போதாது என்று, தன் பிடிக்குள் அடங்காத விஷயத்தையும் அடங்கி விட்டதாகவே நினைத்து, மனத்தைக் கற்பனை உலகில் பரக்க விட்டு அங்கே கண்ட கனவை உண்மை, சத்தியம்-என்று சொல்லிக் கொண்டும் வந்தது!

அவரவர்கள் கண்ட கற்பனை எவ்வளவு அழகானதோ அடக்கமானதோ, அதையொட்டி அவர்கள் சொன்னதே சத்தியம் ஆயிற்று. அவ்வளவு விரிவாகக் கற்பனையை வளர்க்க முடியாதவர்கள் மூட நம்பிக்கையால் பெரியவர்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு சொல்லும் எழுத்தெழுத்துக்கு உண்மை என்று நினைத்து நம்பிவந்தார்கள். ஆயிரம்பேர் ஆயிரம் வகையாகப் பரப்பிய இந்தக் கற்பனை அழகுகள் ஒன்றொடொன்று மோதுவதற்குக் காரணமாக அமைந்ததும் உண்டு.

பாரததேசம், இங்கேயே இருந்த மக்களுக்கோ பிறகு வந்த எந்தமக்கள் கூட்டத்துக்குமோ தடைசொன்னதில்லை. இங்கே இருந்தவர்கள் பாரம்பரியமாகப் பெற்று வந்த கற்பனைச்சித்திரங்களை இந்த நாவலின் முகிப்பாட்டி தனது கற்பனைச் சிறப்பால் துருவிப் பார்க்கிறாள்

இந்த நாவலில் கதாநாயகன் இல்லை, நாயகி இல்லை. முகிப் பாட்டியும் இதன் நாயகி அல்ல. சம்பிரதாயத்தால் உறைந்து போன மனத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சூடேற்றி உருகவைக்கும் வேலை அவளுடையது. அப்படிப்பட்ட பாட்டியொருத்தி இருந்தாளா என்னும் சந்தேகம் வந்தால்-நமது பண்பாட்டு நம்பிக்கைகள் பலவற்றைப் பற்றிய சந்தேகப் பேயின் உருவமே அவள் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவள் நம்மில்

பலருக்குள் பேயாக அல்லாமல் அடிப்படையான சந்தேகத்தின் உருவிலேயே வாழ்ந்து வருகிறாள். அவளுடைய பேரணை சுப்பராயனைப் போன்றவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பாட்டி பேரன் இருவருமாகச் சேர்ந்து, நான்கு அல்லது ஐயாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பறந்து வந்துள்ள “படைப்பின் ரகசியத்தை அறிவுக்கண் கொண்டு பார்க்க முயல்கிறார்கள்” இப்படி ஓர் உண்மையல்லாத பாட்டி, பல உண்மையான வரலாற்றுப் பகுதிகளைத் தன் உள்ளறிவால் நமக்கு முன்னால் கொண்டு வந்து வைக்கிறாள்.

நாவலில் வரும்-நாகி, இராமண்ணன், ஜன்னன் முதலியவர்கள் சிருஷ்டிசக்தியைக் கேலி செய்யும் மனப் போக்குக்கு வாதிகளாகவோ பிரதிவாதிகளாகவோ, சாட்சிகளாகவோ இருக்கிறார்கள்.

தங்கள் தங்கள் அரை வேக்காட்டு நம்பிக்கைகளை மற்றவர்கள் மீது சுமத்தியவர்களின் கதையும் இங்கே இருக்கிறது. அதிலிருந்து இன்றைய நமக்குக் கேட்காமல் போன சில வேதனைக் குரல்களையும் கேட்கலாம்.

தென்கர்நாடகம்,
அக்டோபர், 10, 1968.

சிவராமகாரந்த்,
புத்தூர்.

இரண்டாம் பதிப்புக்கு

இந்த நாவல் பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு மறுபடியும் அச்சேருகிறது-அவசர அவசரமாக. அதற்குக் காரணம்-பாரதிய ஞானபீடத்தார் இதை 1977ன் சிறந்த நாவல் என்று ஏற்றுக் கொண்டது தான். வாசகர்களின் பாராட்டு இந்த விஷயத்தில் எனக்குக் கிடைக்காமல், இந்த நாவலின் கருப்பொருளுக்குக் கிடைத்தால் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்.

தென்கர்நாடகம்,
ஆகஸ்டு, 16, 1978.

சிவராமகாரந்த்,
சாலிக்கிராமம்,

பதிப்புரை

திரு. சோமலெ அவர்கள் குருகுலத் தந்தையவர்கள் காலத்திலிருந்தே நல்ல தொடர்புள்ளவர்கள். குருகுலத்தின் பால் பேரன்பு பூண்டவர்கள்.

கன்னடமொழியில் மிகச்சிறந்த நூலாகிய ஞானபீடப் பரிசு பெற்ற நாவல் “மூக்கஜ்ஜிய கணஸுகளு” (பாட்டியின் கணவுகள்), இப் புத்தகத்தை தமிழ் மக்களுக்கு அளிக்கும் வாய்ப்பை திரு. சோமலெ அவர்கள் தனது சோமு நூலகத்திற்கு பெற்றிருந்தார்கள். தமிழ்த்துறை வல்லுனரான திரு. டி. பி. சித்தலிங்கையா அவர்கள் மிக அழகாக தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய அரிய நூலை வெளியிடும் வாய்ப்பை திரு. சோமலெ அவர்கள் குருகுலத்திடம் ஒப்படைப்பது என்று முடிவு செய்து அளித்திருக்கிறார்கள். விற்பனை உரிமையை குருகுலத்திற்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் பேரன்பிற்கு நாம் பெரிதும் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கின்றோம்.

ஆண்டுதோறும் குருகுலத் தந்தையவர்களின் நினைவு நாளன்று புத்தகங்கள் வெளியிடுவது என்கின்ற நமது மரபை யொட்டி இந்த 20-ஆம் ஆண்டு நினைவு தினத்தில் இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

குருகுலத் தந்தையவர்களைப் போலவே தேசியப் பணியிலும், நிர்மாணப் பணியிலும் கல்விப்பணியிலும் ஈடுபட்டுள்ள நமது அன்பர் திரு. ஏ. பி. சி. வீரபாகுப்பிள்ளை அவர்கள் இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதை பொருத்தமாகக் கருதுகிறோம். குருகுலத் தந்தையவர்களைப் போலவே இவர்களும் தமிழ்நாடு ஹிந்திப் பிரசார சபையின் தலைமைப் பொறுப்பை

ஏற்று சிறப்புடன் பணியாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு எங்கள் உளம் நிறைந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எப்போதும் போலவே குறுகுல அச்சப் பள்ளியிலுள்ள மாணாக்கியர்கள் குறுகிய காலத்தில் திறமையுடன் அச்சிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எங்களது நன்றியும் பாராட்டும்.

தமிழக மக்களின் அன்பு ஆதரவு எப்போதும் போல் இப்புத்தகத்திற்கு இருந்து வரும் என்று நம்புகிறோம்.

வேதாரண்யம், }
19—8—1981. }

வே. அப்பாக்குட்டி,
மானேஜிங் டிரஸ்டி
கஸ்தூர்பா காந்தி கன்யா குருகுலம்.

பாட்டியின் கனவுகள்

அத்தியாயம் ஒன்று

கதை கேட்பதில் எல்லோருக்குமே விருப்பம் உண்டு கதை படிப்பதிலேயே, படித்தவர்கள் பலர் காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். அச்சான கதைகளில் எழுதியவன் பெயரும் இருக்கும்; கதை எழுதி எழுதிச் சிறிது பெயர் வந்து விட்டால் அவன் சொல்லுவதெல்லாம் வேதம் தான். நானும் படித்தவனே அதாவது பள்ளிக் கூடம் போனவன்; கல்லூரி வாயிலேயும் சிறிது மிதித்து விட்டு வந்தவன். சிறுவயதில்நான் வேண்டிய அளவிற்குக்கதைபடித்திருக்கிறேன். படிக்கும் பொழுது செவி நிமிர்கிறது. அது, முப்பத்திரண்டு பதுமைகள் கதைகளாக இருந்தாலும் சரி, கிரேக்க நாட்டுப் பெண்களின் கதைகளாக இருந்தாலும் சரி, மனத்தில் மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது கதை படித்து முடிக்கின்ற வரையிலும் அதன் பிறகு அது நினைவில் இருக்கும் வரையிலும், கதையில் வந்த பாத்திரங்களும் நிகழ்ச்சிகளும், அற்புதங்களும், ஆச்சரியங்களும் என் தலையில் சுழன்று கொண்டு இருக்கும். அந்த நினைவில் சாப்பிட உட்கார்ந்தால், பரிமாறியது என்ன என்பது கூடத் தெரியாது. சாப்பிட்டதும் என்னென்ன என்பது தெரிவதில்லை. மனம் கதையிலேயே மூழ்கி, மூழ்கி மிதந்து கொண்டு இருந்தால் இவ்வாறு நிகழ்வது இயல்பு. படித்த கதைகளில் விவரங்கள் மறந்து கொண்டே வருகின்றன. அப்போது ஒரு சில முக்கிய பிரச்சனைகளாவது மனத்தை அரிக்கத் தொடங்கும். “ஓப்பன் சேம்” என்றவுடன் குகையின் கதவு திறந்து கொள்ளுமா? அவிபாபா உண்மையில் உயிருடன் இருந்தானா? பொம்மை வாய் திறந்து பேசியது உண்மையா? மந்திரவாதி ஒரு கல்லைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மந்திரம் போட்டால் கையில் கல்லுக்கு பதில் வைரம் வருவது நடக்கக் கூடியதா?

இப்படி எல்லாம் ஐயங்கள் எழுகின்றன. “இல்லை இதெல்லாம் நடக்கக் கூடியது அல்ல என்று தீர்மானிக்கும் அளவுக்கு எனக்கு அப்பொழுது வயதாகவில்லை. ஆனால் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றுவது கூட இல்லை. இரணியன்சம்பத்தை, உதைத்த பொழுது நரசிம்மம் வெளிப்பட்டதை இல்லை என்று சொல்லவா? துருவன் நேராக நட்சத்திர உலகத்துக்குப் போனால் என்பதை இல்லை என்று சொல்லவா? கடவுள் அவனுக்கு வரமி கொடுக்கவில்லை. என்பதா? தூர்வாசர் போன்ற முனிவர்கள் சாபம் கொடுக்க வில்லை, கொடுத்தாலும் அதுபலித்ததில்லை, என்று சொல்வதா? இந்தப் புராணக்கதைகளெல்லாம் பொய்யல்ல என்றால், முப்பத்திரண்டு பதுமைக்கதை, அலிபாபா கதை, முதலியவை மட்டும் ஏன் பொய்யாக இருக்க வேண்டும், என்றெல்லாம் நினைப்பேன்.

முதலில் ஒரு சிறிது படித்திருந்தேன், பிறகு அக்கம் பக்கத்தில் நடப்பதையெல்லாம் கவனித்துப் பார்த்தேன். இப்படிச் கவனித்தது அதிகமாக ஆக — இப்படிப்பட்ட கதைகளை நம்புவதால் நஷ்டம் ஏதும் இல்லை என்று தோன்றியது. கதைகளைவிடச் சுவையான நிகழ்ச்சிகள் எங்கள் ஊரில் — வீடுகளில் — நடக்கின்றன. இரண்டொரு பெயர்களைச் சொல்கிறேன். சொன்னால், அதே பெயருடைய வர்கள் இருந்தார்கள் என்று நீங்கள் நினைத்துக்கொள்ளா விட்டால் போதும். எங்கள் ஊருக்கு அருகில் வாழ்ந்த திப்பையா என்பவர், தமக்குத் தெரிந்த விதவைகளிட மெல்லாம் பொய்யும், புருகும் கூறி நம்பிக்கை உண்டாக்கி அவர்களுடைய சொத்துக்களை எல்லாம் விழுங்கி ஏப்பம் விட்டாராம். அவர் மிகவும் பணக்காரர் என்பது உண்மை. அவர் உழைத்ததையோ, பாடுபட்டதையோ நான் பார்த்ததில்லை. அவருடைய வயலில் வேலை செய்த சிறுவன் ஒருவன் தமது தோட்டத்தில் ஒரு மாம் பிஞ்சைத் திருடியதற்காக அவனைக் கம்பத்தில் கட்டி வைத்துச் சாட்டையால் விளாசிவிட்டார். விதவைகளின் சொத்தை

விழுங்கிய அளவுக்குத்தான் இதுவும் உண்மையாகும். என் சிறு வயதில் இந்த மாதிரிக் கதைகளையெல்லாம் கேட்டிருக்கிறேன். கேட்கும் போது நம்பமுடியாத ஓரிரு விஷயங்கள் என்னை அரித்ததுண்டு. எங்கள் ஊரைச் சுற்றிலும் வயதான பெரியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்; மரியாதைக்கு உரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் அப்பொழுது ஏன் சும்மா இருந்தார்கள் என்பது மட்டும் விளங்கவில்லை. அதுமட்டுமில்லை - திப்பையா தங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் “சுவாமி, நீங்கள் வந்தது தெய்வமே வந்ததுபோல” என்று சொன்னார்கள். ஏன் அப்படிச் சொன்னார்கள்?

சிறு வயதில் இதே கேள்வியை என் பாட்டியிடம் கேட்டிருக்கிறேன். திப்பையாவின் கதையைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். பாட்டி மட்டும் “அவனைச்சுடு. அவன் பெயரைச் சொன்னாலே தலைமுழுக வேண்டும்.” என்று சொன்னார் அப்படிச் சொல்பவர்கள் ஒருவராவது நம் வீட்டில் இருக்கிராரல்லவா என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

ஒரு முறை எங்கள் ஊரில் ஒரு நாள் இரவு கொலையும், கொள்ளையும் நடந்தன. திப்பையாவின் பங்காளிகளில் ஒருவருடைய வீடு எரிக்கப் பட்டது சூறையாடப்பட்டது. அவர் அந்த நேரத்தில் ஊரில் இல்லை. காகிக்குப் போயிருந்தார், அவர் இருந்திருந்தால் வீட்டுக்குக் காவலாக இருந்த சுப்பண்ணனுக்கு ஏற்பட்ட கதியே அவருக்கும் நேர்ந்திருக்கும். கொள்ளை அடிக்க வந்தவர்கள் சுப்பண்ணனை விடவில்லை. வந்தவர்களின் குரலிலிருந்தே அவர்கள் யார் என்பதை அவன் கண்டு பிடித்து விட்டான். ஆகவே கத்தினான். அவர்களுக்கு ஆட்டம் காட்டினான். அவனைக் கொன்று போட்டார்கள். அவன் பக்கத்தில் படுத்திருந்த அவனுடைய மகன் பயந்து ஓடிப்போய் விட்டான். அவன் எல்லா அநியாயத்தையும் பார்த்து இருக்க வேண்டும். தனது எஜமானர் திரும்பி வருகிற வரையிலும்.

அவன் எங்கோ தலை மறைவாக இருந்தான். இது நடந்த மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு யாத்திரைக்குப் போயிருந்தவர் திரும்பி வந்தார். அந்தப் பையன் அவரிடம் ஏதாவது சொல்லி இருக்கலாம்.

கொலை, கொள்ளை நடந்த பிறகு குந்தாபுரத்திலிருந்து. போலீஸ்காரர்கள் வந்தார்கள். பெரிய பெரிய அதிகாரிகள் வந்தார்கள். பெரிய விசாரணை நடந்தது. ஊர் மக்கள் இது திப்பையனின் கைவண்ணம் என்றே நினைத்தார்கள். ஆனால் போலீஸ்காரர்கள் வந்து விசாரணை நடத்தியதும் ரிபோர்ட் எழுதியதும் திப்பையா வீட்டுத் தலைவாயிலில் உட்கார்ந்து கொண்டு தான். யாத்திரையிலிருந்து திரும்பி வந்த பூர்ணய்யா என்ன முயற்சி செய்தும் கொலை, கொள்ளை பற்றித் துப்புத் தெரியவில்லை. சுப்பன், செத்தவன் செத்தவனே. அதை விடுங்கள், அவனுடைய மகன் அந்த மூன்று நாட்களும் தான் அந்த ஊரிலேயே இல்லை என்று சொன்னானும், ஊரார் குசு, குசு என்று பேசிக் கொண்டார்கள். இது திப்பையனுக்குத் தெரியாமல் நடந்திருக்க முடியாது என்றும், பின்னர் வெளியூர்க்காரர்கள் யாரோ இதைச் செய்திருக்கலாம் என்றும் பேசிக் கொண்டார்கள். முதலில் முணுமுணுத்துக் கொண்டு இருந்தவர்கள் பிறகு தம்மையே தருத்திக் கொண்டார்கள். அந்த நாட்களில் எங்கள் பாட்டி “வெளியூரிலிருந்து கொள்ளைக்காரர்கள் நம் ஊருக்கு வந்து எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் ஆயின” என்று சொல்வதுண்டு.

இன்னொரு சிறிய கதை சொல்கிறேன். அதாவது இராமண்ணனின் மனைவி நாகியின் கதை. இராமண்ணன் எண்ணெய் விற்று வயிறு வளர்ப்பவன். வீட்டிலேயே ஒரு செக்கு இருந்தது. அவன் செய்த ஒரே தப்பு என்னவென்றால், அழகான ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டு வீட்டுக்கு அழைத்து வந்ததுதான். இது எங்கள்

பாட்டிசொன்ன சங்கதி. எனக்கு அது எப்பொழுதுமே மறக்காது. அவள் பெயர் நாகி. அவளைக் கடத்திச் சென்றவர்கள் நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவளை எச்சில் இலையாகக் கருதி எறிந்து விட்டார்கள். அதன் பின்னர் ஒரு நாள்—என் நண்பன் ஒருவன், எங்கலூர்த் திருவிழாவிற்கு வந்தவன்—அவளை எனக்குச் சுட்டிக் காட்டினான். “இராமண்ணனின் மனைவியாகிய ரம்பை அவள்தான்! இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறாள் பார். உலர்ந்த பிணம் போல”, என்றான். அப்போது எனக்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் கேள்விப்பட்டிருந்த அவளுடைய கதை நினைவுக்கு வந்தது. நான் கேட்டேன், “இதற்கெல்லாம் யார் காரணம்?”.

“அழகு” என்றான் என் நண்பன். அப்போது, என் பாட்டி முன்பு சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது என்றாலும் மீண்டும் கேட்டேன், “யாரால் இப்படி ஆயிற்று? அதைச் சொல்.” அவன் சிரித்துக்கொண்டே “ராமண்ணன் இதற்குக் காரணம் இல்லை. அவளும் அல்ல என்று சொல்கிறார்கள்” என்றான்.

“அப்படி என்னால்?”

“அவளுடைய தாய் வீட்டாரே அவளைப் பிறந்த வீட்டிற்கு வரச் சொன்னார்களாம். பணம், நகை ஆசைகளைக் காட்டி மயக்கினார்களாம். நான்கு நாட்கள் எங்கோ மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். அதன் பிறகு “நீரில் இறங்கிய பிறகு குளிர் இல்லை”, என்ற கதைதான். இப்படியெல்லாம் தந்திரம் செய்தவர்கள் அவளை அங்கேயே இருத்திக்கொண்டு, நகை நட்டு எல்லாம் தந்து அந்த ஏழைக் கணவனை மறக்குமாறு செய்தார்கள். அதுவும் சரிதானே. கணவன் வீட்டில் இருந்தால் அவள் செக்கு மாடாகத்தானே இருந்திருக்க வேண்டும்! இள வயது.

எவ்வளவு அறிவு வளர்ந்திருக்கும்? அவனை விட்டு ஓடி வருவதற்கு, அங்கேயும் ஏதாவது கோப தாபம் இருந்திருக்கலாம்.

இப்பொழுது பார், கடத்திக்கொண்டு போனவர்களுக்கு இவள் வேண்டாதவளாகி விட்டாள். இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன. பழைய அழகு எப்படி மிஞ்சும்?.

நான் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் அவன் அந்த ஆளின் பெயரைச் சொல்வதற்கு உடன்படவில்லை. நானும் அதிகமாகப் பேசவில்லை. என் நண்பன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனான். “இவள் உலர்ந்த சருகாகி விட்டாள். அவர் மனம் வேறு எங்கோ பாய்ந்தது. இனி இவள் போதும் என்று தோன்றியதோ அல்லது வேண்டாம் என்று தோன்றியதோ தெரியவில்லை. ஒரு நாள் அவளுக்குத் தந்த நகைகளை எல்லாம் அழித்துப் புதிதாகச் செய்து தருவதாக ஆசைக் காட்டி எல்லா வற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். அதன் பிறகு அங்கே போவதை நிறுத்திக்கொண்டார். அவள் சாப்பாட்டிற்கு கொடுத்த பணத்தையும் நிறுத்தினார். அவள் நடுங்கிப் போய் அவர் வீட்டு வாசலில் நின்று, அழுதாளாம். அதற்கு அவர் ‘தேவடியாளே இனிமேல் எங்கள் வீட்டு வாசற்படியில் கால் வைத்தால் காலை முறித்து விடுவேன்’, என்றாராம். அவர் அப்படிச் செய்யக் கூடிய வர்தான். அவர் சாதாரண ஆள் அல்ல. இப்பொழுது அவளுடைய நிலைமை சொல்லத்தரமல்ல. இரண்டு இளம் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். ஊரில் சின்னச் சின்னக் கூலி வேலை செய்தும், கூடை முடைந்தும் உயிர் வாழ்கிறார்கள். இவ்வளவெல்லாம் நடந்த பிறகும் கூட ராமண்ணன் அவளிடம் சென்று ‘வா’ என்று வேண்டிக் கொண்டானாம். தன் அம்மா கொடுத்த சாபத்தையும் மீறி அவளைப் போய் வேண்டினானாம். அவள் வெட்கி, தலை குனிந்து, அழுது ‘உங்களுக்கு இந்த எச்சில் இதை

வேண்டாம்', என்று சொல்லி அங்கே நிற்காமல் ஓடி விட்டாளாம்.”

“மிக உயர்ந்தவள்!”

“அவளா?”

“அவளும், அவனும் கூட”, என்றேன் நான். இதைப் பற்றி இன்னும் விவரமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு எனக்கு ஆர்வம் இருந்தாலும் என் நண்பன் இதில் சம்பந்தப்பட்டவருடைய பெயரை மாத்திரம் அச்சத்தினால் தான் வெளியிடவில்லை என்று தோன்றியது. எனக்கு அப்போது பதினாறு வயது இருக்கலாம். உலக அனுபவம் ஏற்படவில்லை. என் மனத்தில் அவளைப் பற்றி இரக்கம் ஏற்பட்டது. இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கேட்டு மேலும் வருத்தம். ஒரு பெண் ஓர் ஆணின் பின்னாலோ அல்லது ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணின் பின்னாலோ ஓடிப் போனதைக் கேட்டு எனக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை. அப்படிப்பட்ட கதைகள் நூற்றுக் கணக்கில் உண்டு. உண்மை என்பது கதைகளிலும் உண்டு. வாழ்க்கையிலும் உண்டு. கணவன் வீட்டிலிருந்து அவளை வரவழைத்தது, மயக்கியது, அதில் தாய் வீட்டாரே பங்கு ஏற்று இருக்கலாம் என்பது—அவள் ஜாதியை விட்டு வெளியேறியது, குழந்தை வளர்க்கும் சுமையை ஏற்றுக்கொண்டது, அவ்வளவு இருந்தும், தான் இராமண்ணனுடன் போகாமல் அவனுடைய கவுரவத்தைக் காப்பாற்றியது—இப்படிப்பட்ட எண்ணங்களில் மூழ்கி என் மனம் அவளிடம் மேலும் இரக்கம் காட்டியது.

எனது நண்பன் சென்று விட்ட பிறகு, தொலைவில் பார்த்த அவளை, அருகே சென்று பேசிப்பார்க்க வேண்டும், என்ற ஆசை தோன்றி கபாலேசுவரர் கோவிலைச் சுற்றிக் குழுமியிருந்த திருவிழாக் கூட்டத்தில் அவள் எங்கே

மறைந்தாளோ என்று ஆவலோடு தேடினேன். ஓர் இடத்தில் தென்பட்டாள். பொரி கடலை விற்கும் கடைக்கு முன்னால் நின்றுகொண்டு தன் இரண்டு குழந்தைகளையும் அணைத்தபடியே அரை அணுவுக்கு பொரி வாங்குவதைக் கண்டேன். அதை வாங்கிய பிறகு குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு கூட்டம் இல்லாத இடத்தில் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்ததையும் கண்டேன். நேராகப் பின் தொடராமல், சுற்றி வளைத்துச் சென்று அவள் இருந்த இடத்திற்குப் போய் நின்றேன். திரு விழாச் செலவிற்காக நான் கொண்டு வந்திருந்த இரண்டணுவை அவள் அருகே போட்டு—

“இந்தக் குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது வாங்கிக்கொடு”, என்றேன். அப்போது அவள் என்னை முறைத்துப் பார்த்ததை நினைத்தால் இப்பொழுதும் அச்சமாக இருக்கிறது.

“நான் உங்கள் வீட்டு நாய் அல்ல” என்றாள்.

“அம்மா, மகாராணி, ஏன்? கோபித்துக்கொள்கிறாய்? இந்தச் சிறு குழந்தைகளின் நிலைமையைக் கண்டு காசு போட்டேன். வேண்டாம் என்றால் விடு. உன் ஏழ்மை, கஷ்டம், எல்லாக் கதையும் கேட்டிருக்கிறேன். நீ எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவள். அய்யோ பாவம்—என்று எண்ணி.....”

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. நாளுகவே, “நானும் இந்த ஊர்க்காரன்தான். அடிகள்* வீட்டைச் சேர்ந்தவன் அந்த வீட்டு ¹முகிப்பாட்டியின் பேரன்.” என்றேன்.

அவள் என்னையே கண் கொட்டாது பார்த்தாள். “அய்யா! நான் செய்த பாவத்தை நான் ஒருத்தியே

* அடிகள் என்பது குடும்பப் பெயர்.

1. முகி என்பது முகாம்பான் என்பதன் சுருக்கம்.

அனுபவித்துத் தீர்ப்பேன். எனக்கு யாருடைய காசும் வேண்டாம்.”

“பாவம், குழந்தைகளை நினைத்துக் கொடுத்தேன். வேண்டாம் என்றால் விடு. பரிதாபமாக இருந்தது. அந்தக் குழந்தைகள் ஒரு கணமாவது தின்று மகிழ்ச்சி அடையட்டும், என்றுதான் கொடுத்தேன். கொடுத்தது உனக்காக அல்ல. அந்தச் சிறு குழந்தைகளைப் பார்த்து.”

அவள் கண்களில் நீர் பனித்ததைப் போலத் தோன்றியது; என்று லும் செருக்குடனே நிமிர்ந்து, “அய்யா, எனக்குக் காசு வேண்டாம், அது யாருடையதாக இருந்தாலும். என் குழந்தைகளுக்கும் வேண்டாம், என் கைகள் உறுதியாக இருக்கின்றன. உழைக்கிறேன், நாளை அவைகளும் உழைக்கும்” என்று கூறி அந்தக் குழந்தைகளை வாரி எடுத்துக்கொண்டு அங்கேயிருந்து போயே விட்டாள். போகும் போது அவள் சொன்னது என் நெஞ்சில் வேலாகத் தைத்தது. “அய்யா, நீங்கள் பெரியவீட்டுப்பிள்ளை, உங்கள் பாட்டியம்மா தெய்வத்தைப் போல இருந்தவர். என்றாலும் கூட எனக்கு யார் தயவும் வேண்டாம் என்பதால் அப்படிச் சொன்னேன். கோபிக்க வேண்டாம்.”

“எனக்கு ஏன் கோபம்? உன் தைரியத்தைக் கண்டால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.”

“நான் ஒரு சிகண்டி மாதிரி, முதலாளி”

“அப்படி என்றால்?”

“பாரத யுத்தத்தில் பீஷ்மருக்கு எதிரே சிகண்டி தின்றது போல, முதலாளி எனக்கும் ஒரு வீம்பு. அதை விடப்போவதில்லை. இந்தக் குழந்தைகளைப் பெரியவர்களாக வளர்த்து, என் உழைப்பினாலேயே வளர்த்து,

அவர்களை அந்த முதலாளி முன்னாலே கொண்டுபோய் நிறுத்தி, 'பாருங்கள் இவனை, பார்த்தபிறகு கிணற்றின் குதித்து விடுங்கள்' என்று திரும்பி விடுவேன் நான்."

"ஒன்றுமே புரியவில்லை, உன்பேச்சு. என்னிடம் உனக்கு என்ன பந்தயம்? நான் பள்விக்கூடம் போகின்ற பையன்."

"உங்களுக்குச் சொன்னதல்ல அது. உங்கள் மாமன் காதில் போடுங்கள் என்பதற்காகத்தான் அதைச் சொன்னேன் நான்" என்று கூறி, சரசரவென்று நடந்து விட்டான்.

சிகண்டியின் சாபமே என்னைத் தாக்கியதுபோல இருந்தது. அவள் சொல்லியதில் என்னெஞ்சு கொதித்தது. இதயம் படபடத்தது. திருவிழாவும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம். என்னால் ஏதோ ஓர் அபாயம் நேர்ந்து விட்டது என்ற பயத்தில் நேராக வீட்டுக்குப் போனேன். அங்கே பாட்டியைப் பார்த்து, "பாட்டி, எனக்கு ஏதோ சலிப்பாக இருக்கிறது; மேடையில் போய் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்; ஏதாவது ஒரு கதைசொல்லுங்கள் என்றேன். வீட்டிற்கு முன்னால் இருந்த அரசமரத்தின் கீழ் அமைந்திருந்த மேடை மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டோம். பாட்டி என் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள். அவளுடைய பாதிமுடிய கண்களுக்கும் என்னுடைய சலிப்பு தெளிவாகத் தெரிந்தது போலும். ஏன் இந்தச் சலிப்பு? இன்று திருவிழா அல்லவா?" என்று கேட்டார். எனக்குத் துக்கம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. பையில் கையைவிட்டு அந்த இரண்டணுக் காசை வெளியில் எடுத்து அவர் கையில் இட்டு, சொன்னேன். "பாட்டி, இந்தக் காசு என்னிடம் வந்ததே தப்பாயிற்று. நான் அதை யாருக்கோ கொடுக்கப் போய் வசவு வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். எனக்கும் பூஜை கிடைத்தது. என மாமனுக்கும் கிடைத்தது."

பாட்டி-அந்தக் காசைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்-ஒன்றும் சொல்லவில்லை. “பாட்டி, எனக்கு எத்தனைபேர் மாமாக்கள்? யார்? யார்? எங்கம்மாவிற்கு அண்ணன், தம்பிகள் இல்லையே” என்று கேட்டதும், அவர் “இதை ஒரு பெண்ணுக்குக் கொடுத்தாயோ? அவள் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டாளா? ஏன் கொடுத்தாய்?” என்று கேள்விகளாகத் தொடுத்ததால் நான் நடந்த எல்லாவற்றையும் விவரமாகச் சொன்னேன்.

அவராகவே, “இந்தக் காசை அவள் தொட்டு இருக்க வேண்டுமே? அது இன்னும் சூட்டில் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாகி தொட்டிருந்தால் அப்படித்தான். அவள் வாழ்க்கையின் கொதிப்பு அதையும் பற்றிக்கொண்டது” என்றார்.

“அவள் என் மாமனைத் திட்டியது, சபதம் செய்தது,”...

“உனக்கு அந்த நாகியின் கதை தெரியாது. அவளுடைய அழகே அவளுக்கு எதிரி. அவள் கட்டாயத்துக்கோ.. ஆசைக்கோ வேறு எதற்காகவோ, சிறுவயதில் பலியானாள், இப்பொழுது ஞானம் பிறந்திருக்கிறது; வீம்பு வளர்ந்திருக்கிறது: தான் எச்சிலைத் தின்று இருக்கக்கூடாது என்றும் புலப்பட்டிருக்கிறது.”

“அவளும் இரண்டு மூன்று தடவை ‘எச்சில் எச்சில்’ என்ற சொல்லையே சொன்னாள்.”

“கணவனை விட்டு ஒடிப்போனவள் அல்லவா? பிறகு எச்சில்பட்டவள் தானே! அப்படி ஆனதும் உன் மாமனா தானே..... விடு அந்தப் பேச்சை. அவரவர் பாவம் அவரவர்களுக்கு.”

“அவளுடைய குழந்தைகள் வளர்ந்து பெரியவர்களை ஆனபிறகு அவள் சொன்னப்படியே செய்வாளா?”

“செய்வாள். ஒருவகையில் அவள் சத்தியவதி, அவள் சொல்லுவதும் சத்தியம்.”

“அவளா? கணவனைக் கைவிட்டவளா? மறுபடியும் அவன் கூப்பிட்டாலும் போகவில்லையாமே அவள்?”

“சத்தியம் தவறுதவளாக இருந்ததால்தான் அவள் போகவில்லை, ஆனாலும், குழந்தை சத்தியம், யாருக்கு வேண்டும் இந்தக் காலத்தில்? அதெல்லாம் அந்தக் காலத்திற்குத் தேவை: இல்லை, இல்லை, அந்தக்காலத்திலும் இப்படியே இருந்ததோ என்னவோ, யாருக்குத்தெரியும்? நாளை அவளும் உயிரோடு இருந்து அந்தக் குழந்தைகளும் பெரியவர்கள் ஆகி, உன் மாமனும் சாகாமல் இருந்தால், போய் அவன் முன்னால் நிறுத்தி ‘நீங்கள் என்னை கைவிட்டுத் தெருவில் தூக்கியெறிந்ததால் எனக்கு என்ன நஷ்டம்? இவர்களுடைய தகப்பன் நீங்கள் தான் என்று பத்து பேர் சொல்லாமல் இருப்பார்களா’ என்று கேட்டாலும் கேட்பாள்.”

“அதென்ன பந்தயம்? அந்தக் குழந்தைகளை விட்டு அவரைக் கொன்றுவிடாமல் இருந்தால் போதும். எனக்கு அந்தப் பயம் வந்திருக்கிறது.”

பாட்டி அதைக்கேட்டு, சிரித்தார், “நீ ஒரு பைத்தியம். சாவு பெரிதா, மானத்தைவிட?” என்றார். சிறிது நேரம் இடைவெளிவிட்டு, குடும்பத்தின் பழைய கதை ஒன்றை எனக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார். எங்கள் ஊருக்குச் சிறிது தெற்கில், இரிகே என்னும் கிராமத்தில் வசித்து வந்த மாமாளைப் பற்றிச் சொன்னார். அதையெல்லாம் கேட்ட பிறகு என் மனம் சிறிது அமைதி அடைந்தது. ஏனென்றால் இவ்வளவு கதைக்கெல்லாம் காரணமான மாமா என் சொந்த மாமா அல்ல என்பதால். என் தந்தைக்கு இரண்டு முறை திருமணம் நடந்தது என்ற விஷயம் எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. என் தாய்

இரண்டாம் மனைவி. அதற்கு முன்பே மணந்திருந்த அம்மாள் சூழந்தைகளைப் பெருமலே-பிரசவ காலத்தின் போது என்று தோன்றுகிறது, இறந்து விட்டாளாம். அவளுடைய ஒரு தம்பிதான் நாகியின் கதைக்குக் காரணமாயிருந்த மனிதர் என்பது தெரிந்தது.

அந்த மாமாவின் நினைப்பு எனக்கு வருவதாகவே இல்லை. பாட்டி சொன்ன கதையினால் வந்தது. இந்தக் கஷ்டத்திற்கெல்லாம் காரணமான மனிதர்-அந்த மாமா- இப்போது எப்படி இருக்கிறாரோ? எந்த ஊரில் இருக்கிறாரோ! அது எப்படியோ போகட்டும். நாகியின் கோபம் தாபங்கள் என்னைத் தாக்காது என்று அமைதி ஏற்பட்டது.

தொடக்கத்திலேயே நான் கதைகளைப்பற்றி குறிப்பிட்டதற்கு ஒரு நோக்கம் உண்டு-ஒருவேளை அந்தக் கதை உண்மையானதாக இருந்தால் அதனுடைய சிறகொன்று எங்கிருந்தாவது வந்து நம்மைத் தாக்கினாலும் தாக்கலாம். அதன் இயல்பு நமக்குக் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சமாவது தெரிய வரலாம். அதுதான் அந்த நோக்கம். அதனால் கட்டுக்கதைகளைக் கேட்பதே மேல்; அவற்றிலிருந்து அஞ்ச வேண்டியதும் குறைவாய் இருக்கும். எங்கள் பாட்டியும் எத்தனையோ நாட்களுக்கு முன்பு எனக்கும் என் தம்பிக்கும் நூற்றுக்கணக்கான கதைகளைச் சொல்லி இருக்கிறார். அவற்றின் அழகிலும், சுவாரசியத்திலும், நான் மூழ்கியிருந்திருக்கிறேன். பிறகு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய் வந்து கொண்டிருக்கும்போது வளர வளர, கதைப் புத்தகங்களைப் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் பாட்டி சொன்ன கதைகள் விருந்த சுவை அவற்றில் இருந்ததில்லை. அறிவு வளர வளர; அலிபாபா போன்ற அற்புத நிகழ்ச்சிகள் கொண்ட கதைகள் எனக்குப் பிடிக்காமல் போயின. நமது இராமாயணக் கதைகளும் அப்படிப்பட்டவை தான் என்று தோன்றத் தொடங்கியது. கதை எழுதுகிறவர்கள், தத்தம் ஊர்களிலும், அக்கம்பக்கத்திலும், கட்டுக்கதைகளைவிடச்

சுவையான நிகழ்ச்சிகள் இருக்க, ஏன்தான் இப்படிப்பட்ட கதைகளை எழுதுகிறார்களோ என்று எண்ணியதும் உண்டு. முதலில் கன்னடத்திலும், பிறகு ஆங்கிலத்திலும், எத்தனையோ கதைகளையும் நாவல்களையும் படிக்கத் தொடங்கினேன். எழுதியவர்கள் அவற்றை உண்மைக் கதை என்று சொன்னாலும் கூட எனக்கு ஏனோ சலிப்பு ஏற்பட்டது. இந்த இடத்தில் என்னோடு உடன்படித்த ஒருவனைப் பற்றிக் கூறுவது தவறுகாது. அவன் தான் ஜனார்த்தன். புத்தகங்களைக் கரைத்துக் குடிப்பதில் பகாசுரன். அவன் குடித்து மெச்சிய புத்தகங்களை நானும் படிப்பதற்காகக் கொண்டு வந்து தருவான். படித்து முடித்த பிறகு என் கருத்தையும் கேட்பான். அவனைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்.

நானும் அவனும் ஒரே ஊரில் பிறந்து வளர்ந்தோம். இளவயது நண்பர்கள். அவனை பொறுத்த வரையில் சுப்பராயனாகிய நான் வெறும் சுப்பு. ஜனார்த்தனை ஆகிய அவன் எனக்கு ஜன்னன். எங்கள் ஊரில் ஆரம்ப காலப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு வெளியூரில் பாடசாலை; கல்லூரிகளில் தொடர்ந்து சேர்ந்து படித்தோம். அண்ணன், தம்பிகளை விட அதிகமான நட்பும் பழக்கமும் எங்கள் இடையே இருந்தது. விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்தால் அவர்கள் வீட்டுக்கு நானும், எங்கள் வீட்டுக்கு அவனும் போகாத நாட்களே இல்லை. கல்லூரியில் அவன் இலக்கியம் படித்தான். நான் வரலாற்றை எடுத்துக்கொண்டு எப்படியோ தேறி விட்டேன். இது சிறிய விஷயம் எங்கள் இருவரின் நோக்கில் உள்ள வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடுவது தான் முக்கியம். ஒரு தடவை அவன் எனக்கு ஒரு நாவல் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். நாவலின் பெயர் என்ன தெரியுமா? “கொடுவான் கண்கள்!”

கதாநாயகி, மிகுந்த அழகி; இதுவரை பார்த்திருக்க முடியாத அழகி. அவன் கண்ணின் காந்த வலையில் ஓர்

அழகன்-அழகன் மட்டும் அல்ல பணக்காரன், நல்ல குணம் நிரம்பிய அழகன்-சிக்கி விடுகிறான். அவள் ஒரு கவிதையைக் கடித வடிவத்தில் எழுதி அவன் மீது வீசிஞளாம். அவர்களிடையே காதல் முளைத்து, துளிர்ந்து, மூன்று நாட்களிலோ, மூன்று மாதங்களிலோ, பெரிய மரமாகி வளர்ந்தது. அவன் தனது ஊருக்குத் திரும்பியபோது புத்தியில்லாத பெரியவர்களின் கட்டாயத்திற்குப் பலியாகி வாய் திறவாமல் திருமணம் செய்து கொண்டான். ஆனால் அந்தப் பெண் அவனைத் தெய்வமாகவே வைத்துப் பூஜை செய்தாலும் அவன் அவளை அலட்சியப்படுத்தினான். அவனுடைய பழைய காதலிதான் இதற்குக் காரணம் என்று அந்த முட்டாள் பெண்ணுக்குத் தெரியாது. அவனுக்குப் பெங்களூரில் ஒரு நல்ல வேலை கிடைத்ததாம். தனக்கு விலங்காக வந்து சேர்ந்த அந்த மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு அங்கே போய்க் குடித்தனம் வைத்தான். போதாத காலம் (எனைப் போன்ற வாசகனின் போதாத காலம்தான்) அவனுடைய முதல் காதலியின் தந்தைக்கும், அதே பெங்களூர்க்கு வேலை மாற்றலாகி, அவளும் அங்கே வந்தாள். அவள் மனத்தில் மணந்தால் அவனையே மணப்பது என்னும் பிடிவாதம் இருந்ததாம். அவனுக்குத் திருமணமாகி விட்டது என்று தெரிந்ததும்-நான் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே-அவள் விஷத்தைக் குடித்தாள். அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார்கள். அவள் அங்கே தேறி வருகின்ற விஷயம் அவளுக்குச் சிகிச்சை தந்த ஒரு டாக்டர் நண்பரிடமிருந்து இவனுக்குத் தெரியவந்தது. அப்படிப்பட்ட நோயாளியார் என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக அந்த டாக்டருடன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன பொழுது விஷம் குடித்தவள் தன் காதலியே என்பது தெரிந்ததும் அவனுக்கு உண்டான ஆச்சரியம் இவ்வளவு அவ்வளவு இல்லையாம்.

அதன் பிறகு அந்த டாக்டர் நண்பனே இரக்கம் மீதூர அவளை மணந்து கொண்டானாம். அது இவனுக்கும்

வசதியாக இருந்தது. இரகசியமாக அவர்கள் இருவரையும் அது இணைத்தது. இவன் தனது தெய்வீகக் காதலுக்கு கட்டுப்பட்டு, தான் கைப்பிடித்தவளை ஊருக்கு அனுப்பி விட்டான். அவர்கள் காதல் மேலும் வளர்ந்தது. அந்த டாக்டர் நண்பனுக்கும் இது தெரியவந்தது. அதன் பிறகு கதை எப்படி எப்படியோ போயிற்று என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். முக்கியமாக, அவர்கள் இருவருடைய காதலை நாவலாசிரியர் புருரவன்-ஊர்வசி காதலை விடப் பெரிதாக்கி வர்ணித்திருந்தார். புருரவன் மனைவி பெற்ற ஸ்தானத்தை மட்டும் கணவனால் வி ர ட் ட ப் ப ட் மனைவிக்குத் தரவில்லை. அது போதாதென்று அவள் அழகற்றவள், பிடிவாதக்காரி முதலிய குறைகளை அவள் மீது வேண்டிய அளவுக்கு ஏற்றி வைத்திருந்தார். அந்த நாவலைப் பாதிக்குமேல் எனக்குப் படிக்கப் பிடிக்கவில்லை. மீதியை என் நண்பன் ஜனார்த்தனனே சொல்லி முடித்து விட்டதால் முழுவதும் படிக்காததால் எந்தவிதமான நஷ்டமும் இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அவன் “எப்படியிருக்கிறது கதை? அற்புதம்! கதாநாயகி என்றால் இப்படியல்லவா இருக்கவேண்டும்” என்றபோது நான் பொறுமை இழந்து ‘சும்மாயிரு’ என்றேன்.

“ஏன்”?

“உன் தலை! உயிர் உள்ள பாத்திரங்கள் என்றைக்குமே உன்னுடைய இந்த நாவலாசிரியன் சொன்னதுபோல ஆட்டம் போடுவது இல்லை. அந்தப் பாத்திரங்களுக்குச் சொந்த அறிவு இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. இவையெல்லாம் நடக்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் அல்ல.”

“நடக்காது என்கிறாயா? அது எங்கெங்கோ நடக்கிற கதைதான். ஆண்-பெண் என்றாலே அப்படித்தான் என்று வைத்துக்கொள்”

“ஆணும் பெண்ணும் மிக நெருங்கியவர்கள் என்பது உண்மை. எது வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். ஆனால்

உன்னுடைய கதாசிரியர் வர்ணித்த ஆண்-பெண்களின் நடத்தையும் விவகாரங்களும் மட்டும் எனக்கு இயல்பாகத் தோன்றவில்லை”

“ஆகட்டும் விடு. நமக்குள் கருத்து வேற்றுமை என்று வைத்துக் கொள்வோம். நாம் ஏன் சண்டை போட வேண்டும்?” என்று விவாதத்திற்கு முடிவு கட்டி அப்படியே விட்டுவிட்டான். அதன் பிறகு எனக்குப் படிப்பதற்காக புத்தகங்கள் கொண்டு வந்து தருவதை நிறுத்தி விட்டான். அவன் மனத்தில் நான் வாழ்க்கையின் இனிமைகளை அறியாதவன்; வரலாற்றைப் படித்துப் படித்து மன்னர் சளின் பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய தேதிகளை மட்டுமே சொல்லத் தெரிந்தவன்; ஷாஜஹான் கட்டிய தாஜ்மஹால் பற்றிச் சொல்லத் தெரியுமே தவிர, ஷாஜஹான் மும்தாஜ் ‘ரோமான்ஸ்’ கொஞ்சம் கூடப் புரிந்து கொள்ளாதவன்; மழுங்கல் புத்தி என்றெல்லாம் என்னைப் பற்றி எண்ணம். அதை வெளியிட்டான். நானும் அதை ஒப்புக்கொண்டு சும்மாயிருந்துவிட்டேன்.

இப்பொழுதும் அந்த நண்பன் என் சினேகிதனாகவே இருக்கிறான். பிஞ்சுப் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்து வந்த நட்பை முறிக்கலாமா? அவன் சொல்வதையெல்லாம் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆனால் விவாதிப்பதில்லை. யார் சார்பில் வாதிப்பது?

ஊரில் நடந்த ஏதாவது ஒரு கதையை நான் அவனுக்குச் சொன்னால் “இருக்கலாம்” என்பான். நானாக ஏதாவது பொய்ச் கதையைச் சொன்னாலும் ‘இருக்கலாம்’ என்பான். அவன் முட்டாளாக்கிக் காண்பிப்பதற்காக நான் பொய் சொன்னதில்லை. அவனுடைய முக்கியமான குறையும் எனக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. நான்கு பேர் சேர்ந்து “இது பொய்; இது அல்ல; இது இலட்சியம்;

இது அல்ல” என்று சொல்லுகின்றவற்றிற்குச் சிறிது வண்ணம் பூசி, யாராவது அவனிடம் ஒரு கதையைப் போலவோ, அல்லது ஒரு செய்தியைப் போலவோ எடுத்துச் சொன்னால் ‘உண்மையாகவா? அப்படியிருந்தால் அது மிகப்பெரிய தியாகம்! எவ்வளவு தைரியம்!’ என்று ஆமோதிப்பான். அதற்குப் பதிலாக அன்றாட வாழ்க்கையின் ஏதாவது ஒரு குறையையோ, சங்கடத்தையோ வஞ்சகத்தையோ குறிப்பிட்டு ‘இப்படியெல்லாம் ஏன் ஆகிறது?

நாம் இவற்றை :எப்படிச் சரிப்படுத்தலாம்? என்று கேட்டால், ‘நமக்கு எதற்கு வம்பு’ என்பான். அவன் மனத்திற்கு முக்கியமாகத் தேவையானது நிம்மதி. அந்த நிம்மதியைக் கொடுக்கும் பேச்சை எடுத்தால் போதும், அது வாழ்க்கையில் நடக்க வேண்டிய ஒன்றாக இருக்க வேண்டியதில்லை. முக்கியமாக, கதை சுவையாக இருப்பதற்கு வேண்டிய வஞ்சகம், ஏமாற்று முதலியவை போது மென்றாலும் இறுதியில் அவனுக்குப் பிடித்தமான முடிவே ஏற்பட வேண்டும்.

வாய்மொழிக் கதைகள், வாழ்வுக் கதைகள், எழுதப்பட்ட கதைகள் என்று வெவ்வேறான, விஷயங்களை நான் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணமுண்டு. இவற்றில் உண்மை என்று சொல்லப்பட்ட எத்தனையோ கதைகள் (உண்மையாகத் தோன்றிய கதைகள்) நம் மனத்திற்குத் திருப்தி அளிக்கின்றன. இராமன் இராவணனைக் கொன்றது ஏன்? சீதையைக் கடத்தி சென்றதற்காக, பதினான்கு ஆண்டுகள் அவளுக்காக அலைந்து திரிந்து போரிட்டான், இராவணனை கொன்றான். சீதை திரும்பக் கிடைத்த போது என்ன செய்தான்? அவளுடைய கஷ்டங்களையும் மனவருத்தத்தையும் ஏக்கத்தையும் அனுமன் மூலமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டும் கூட அவன் செய்தது என்ன? “நீ பிறர் வீட்டில் இருந்தவள். உன் தூய்மையை நீ பாதுகாத்துக்

கொண்டாய் என்பது எப்படித் தெரியும்'' என்று கேட்டு அக்கினிப் பரிட்சை வைத்தான். இந்த அளவுக்கு வந்ததைக் கேட்டதும் எப்படிப்பட்டவருக்கும் மனம் வருந்துகிறது.

கோபம் பிறக்கிறது இராமன் மீது. அக்கினிப் பரிட்சை நடக்கிறது. சீதை அதிலே வெற்றி பெற்று வந்தாள், என்றவுடனேயே நமக்கு எல்லாம் மறந்து விடுகிறது. இராமனுடைய மூர்க்கத்தனமும் மறந்து விடுகிறது. சீதை பிழைக்க வேண்டும். நம் மனம் வேண்டுவது அதையே. கதை எழுதியவனும் அப்படியே அவளைப் பிழைக்க வைத்தான். நெருப்பில் அவளைச் சுட்டு அவள் தூயவள் என்று மெய்ப்பித்து, நம் கண்ணில் ஒரு பிடி மண்ணைப் போட்டு விட்டான்.

அன்றாட வாழ்க்கையிலும் இதே போலத்தான். விபத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவர்கள் இல்லா விட்டாலும், உண்டாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் இராமனுடைய சந்தேகம் பிடித்த மனம் நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகிறது. அதற்குப் பதிலாக, நாகி தனது இரண்டு குழந்தைகளுடன் அனாதையாக ஆனாளே என்று அவள் மீது இரக்கப்பட்டு கணவன் அவளை அழைக்கப் போனான் என்றால் அவனுடைய பெண் மயக்கத்தைக் கண்டு நாம் நகைக்கிறோம். எனது தூர உறவுக்காரரான மாமனின் பெண் மோகத்தைக் கண்டு யார் என்ன செய்தார்கள்? புது மலர் கிடைத்ததும், வாடிய பூவை வீசி எறிந்த அவளைப் பற்றி யாரும் எதுவும் சொல்லி யிருக்க மாட்டார்கள்.

இவ்வளவு சொன்ன பிறகும் கூட எனக்குக் கதைகளில் இருந்த கவர்ச்சி பற்றி ஓரளவாவது உங்களுக்கு புரிந்ததோ இல்லையோ எனக்கு, உண்மைவாழ்க்கை உண்மையற்றதாகத் தோன்றுகிறது. கற்பனை உண்மையாகத் தோன்றுகிறது.

இவற்றிற்கு இடையே உள்ள இடைவெளி, வேற பாடு எல்லாம் மிகவும் குறைவு என்று தோன்றுகிறது. உண்மைக்கும், பொய்மைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமோ அதே அளவு இவற்றிலும் இருக்கிறது. ஒன்று மற்றொன்றைப் போலவே இருக்கிறது, ஒன்று மற்றொன்றிற்கு நெருக்கமாகவே இருக்கிறது. இப்படி நெருங்கி உள்ள இரண்டுக்குமிடையே எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது என்ற மலைப்பு எனக்கு ஏற்படுகிறது. என்னில் அநேக கேள்விகளைப் பற்றிய மலைப்பு அன்றிலிருந்து இன்று வரை நன்றாக வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் என்பாட்டி தான்.

அவளுடைய சனவுகள்-அவையெல்லாம் இரவில் தோன்றும் கனவுகள் அல்ல. ஏதோ ஒரு ஆசையினாலே வளர்த்துக் கொண்ட பகல் கனவுகளும் அல்ல. எனக்கும் உங்களுக்கும் தெரியாத, அவருக்கு மட்டுமே கண்ணில் படுகின்ற விசித்திரமான கனவுகள். அந்தக் கனவுகளை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டு அனுபவிப்பதற்கு முன்னால் எனக்கு அரை குறையாகத் தெரிந்த எங்கள் பாட்டியின் பழைய கனதையைச் சொல்ல முயல்கிறேன், இது வரை நான் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாம் நடந்து இன்றைக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளாவது ஆகியிருக்கும். இனிவருபவை அப்படி அல்ல.

இந்த எங்கள் பாட்டி எனக்கு நேரான பாட்டியல்ல. எங்கள் கொள்ளுப்பாட்டனாரின் மகள்-அதாவது எங்கள் பாட்டனாரின் தங்கை. உண்மையில் அவர் எங்கள் வீட்டில் பிறந்தவரானாலும், வீட்டு எதிரில் மிக அருகில் வளர்ந்து நின்றிருக்கும் அரச மரத்தைப் போல, வேருன்றி வளர வேண்டிய காரணம் இல்லை. அவர், திருமணம் புரிந்து கொண்டு தூரத்தில் ஓர் ஊருக்குப் போய் இன்னொரு கோத்திரத்தின் பெயரை ஏற்றுக் கொண்டு தன் கணவனோடு புதிய மரத்தைப் போலவோ, பலாமரத்தைப்

போலவோ வளர்ந்திருக்கலாம். அவளுடைய நீண்ட வாழ்க்கையையும் கலங்காத தன்மையையும் கண்டு புளிய மரம் என்றும், பலா மரம் என்றும் சொன்னேன். இரண்டு மரங்களும் நீண்டகாலம் வாழ்பவை, பலாமரத்தின் துண்டு நூறுண்டுகள் வரை இருக்கும், புளிய மரத்தில் செய்த உலக்கை எத்தனை இடித்தாலும் தேய்வதில்லை ஒரு வகையில் பார்த்தால் எங்கள் பாட்டி புளிய மரத்திற்குச் சமம். அவர் பேச்சில் புளிப்பும் இனிப்பும் கலந்து இருக்கும். ஆனால் அவர் அதைப் போல வேறு ஓரிடத்தில் வளர்ந்து வேருன்றுவதற்குப் பதிலாக எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள அரசமரத்தின் கிளைகளைப்போலப் பிறந்த வீட்டோடு பிணைந்து சொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்.

எங்கள் கொள்ளுப் பாட்டனார் கொல்லூர் மூகாம்பிகை நினைவுக்காகவோ என்னவோ பாட்டிக்குச் சிறிய வயதில் மூகாம்பிகை என்று பெயர் வைத்தார். 'முகி' என்றே அவரைப் பெரியவர்கள் அழைத்து வந்தார்களாம். அந்தப் பெரியவர்கள் பெயரை எல்லாம் சொல்லி உங்களைத் தொல்லைப் படுத்தப் போவதில்லை. என் பாட்டனாரை விட ஓரிரண்டு ஆண்டுகள் முகி சிறியவராக இருக்கலாம். பத்து வயது நிரம்புவதற்குள்ளாகவே அவருக்குத் திருமணம் ஆயிற்று-சாஸ்திரத்தின்படி எனக்கு எங்கள் தாத்தாவைக் கண்ட நினைவே இல்லை- அவர் மறைந்து நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது. அவர் இருந்திருந்தால், பாட்டி சொன்ன விஷயங்களின் பொருள் புரியாத போது, அவரிடம் சொல்லித் தெளிவு பெற்றிருப்பேன். எனக்கு இந்த பாட்டியின் இளவயதைக் குறித்துத் தெரிந்த சங்கதி நேராகக் கிடைத்ததல்ல. பாட்டனார் தமது மருமகளுக்குச் சொல்லி, அந்த மருமகள் அரைகுறையாக நினைவில் இருந்ததைச் சொல்ல எனக்குக் கிடைத்தது. சிறிய வயதில் காதில் விழுந்த அத்தகைய எவ்வளவோ சங்கதிகளைக் குறித்து, எனக்குச் சிறிது புத்தி தெரிந்த பிறகு அவரையே

கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் அவர் தம்மைப் பற்றிய விஷயங்கள் எதையும் அதிகமாக சொல்லுவதற்கு விரும்புவதில்லை என்று தெரியவந்தது.

முகாம்பிகை மணம் செய்து கொண்டு கணவன் மனையை அடைந்தாள். எங்கள் ஊரிலிருந்து பத்து மைல் தூரத்தில் உள்ள சம்பூர் மாமனார் வீடு. அவருக்கு அப்போது பத்து வயது கூட நிரம்பியிருக்கவில்லை. கணவன் வயது பதினான்கோ, பதினைந்தோ. அவ்வளவு சிறிய வயது. திருமணம் முடிந்த மூன்றாம் மாதமோ, ஆறாம் மாதமோ கணவன் காய்ச்சலில் இறந்துபோனான். பத்து நிரம்பா விட்டாலும், துன்பம் மட்டும் நிரம்ப வந்தது. பிறகு எங்கள் கொள்ளுப்பாட்டனார் அவளைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். நான் இந்தக் கதையில் - எங்கள் வீடு, எங்கள் வீடு என்று குறிப்பிடுகிறேனே அது, முன்பு இருந்த இடத்திலேயே இருக்கிறது. இந்த நீண்ட இடைவெளியில் அதனுடைய உருவம் மட்டும் நான்கைந்து தடவை மாறியது. அதே நீண்ட கால இடைவெளியில் பாட்டியின் வாழ்க்கையில் எந்தவிதமான மாறுதல்களுக்கு இடம் ஏற்பட்டது என்பது மட்டும் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் அவருக்கு இளமையிலேயே ஏற்பட்ட துக்கத்தினால் தந்தை வைத்த பெயர் பொருள் மாறியது. நெடுங் காலமாக வழங்கி வந்த பெயரைப் போலவே (முகி) அவர் 'முகி' ஊமை ஆகிவிட்டாராம், வீட்டு வேலைகளில் எந்த விதமான அசிரத்தையும், காட்டா விட்டாலும், யாரோடும் பேசுவதற்கு மட்டும் அவர் விரும்பவில்லையாம். 'ஆமாம்' - 'இல்லை' - 'வேண்டும்' - 'வேண்டாம்.' இதைத் தவிர அதிகமாக பேசுவதில்லையாம். இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் எனக்கு அது ஒன்றும் ஆச்சரியமாகத் தோன்ற வில்லை. அவ்வளவு சிறிய வயதில் அவர் மீது விழுந்த இடிக்குத் தப்பிப் பிழைத்ததே பெரியது. வாழ்க்கையின் மீது எந்த வகையான பிடிப்பு வளர்ந்து வரமுடியும்? அதன்

பிறகு அவர் கிராமத்தின் எல்லையைக் கடந்து போனதே இல்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

எங்கள் பாட்டனாருக்கு மூப்பு மிகுந்த காலத்தில் காசியாத்திரை போக வேண்டும் என்று தோன்றியது. அவர் “காசிக்குப் போய் வரலாம், வா” என்று தங்கையை அழைத்தாராம். இவர் ‘முடியாது’ என்று சொல்லி விட்டாராம். அங்கே இருக்கிற கடவுள் இங்கேயும் இருக்கிறான்! என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய் உட்கார்ந்து விட்டாராம்.

எங்கள் பாட்டனாரின் காலம் முடிந்தது. அவர் இடத்தில் இருந்து கொண்டு பாட்டி சுவர் போல நின்று குடும்பத்தைக் காத்தாராம். பாட்டனார் இறந்து போன கொஞ்ச நாட்களிலேயே என் சொந்தப் பாட்டியும் போய்விட்டாராம். குடும்பத்தில் மேலும் நான்கைந்து பிறப்பும் இறப்பும் இடம் கொண்டன, என் தந்தை இந்தப் பாட்டியின் மடியிலே வளர்ந்தவர். வாழ்க்கையின் ஏற்றத் தாழ்வுகள், மேடு பள்ளங்கள் அவர் கண்முன்னே இடம் கொண்டன. எங்கள் தந்தையார் இறந்த போது அந்தப் பாட்டியின் வாயிலிருந்து ஓர் அவச் சொல் வந்ததை நான் கேட்டிருக்கிறேன். எல்லாருக்கும் காலன்வருகிறான் ஒரு நாளைக்கு. வராதவன் என்றால் நான் தான்” அதைக் கேட்டபோது என் உடம்பு நடுங்கியது. தந்தையை இழந்து நான் அநாதையாக நின்ற போது அவர் கூறிய வார்த்தைகள் இவை.

அன்று அவர் நடந்து கொண்ட விதம், பேசிய பேச்சு எல்லாமே எனக்கு அற்புதமாகத் தோன்றியது. அவர், பிணத்தின் அருகே வந்து நின்றார். உட்கார்ந்தார். ஆனாலும் கண்ணீர் விடவில்லை. “நீ ஒரு நல்ல காரியம் செய்தாய் அவளை முதலிலேயே அனுப்பி வைத்தாய். இந்தக் குழந்தைகளைப் பற்றிய சுவலை உனக்கு வேண்டாம் நான்

பார்த்துக்கொள்கிறேன் போய்வா?" என்றார், கண்ணீரோடு நடுங்கிக் கொண்டிருந்த என்னைப் பார்த்து, 'இது ஆண்பிள்ளைக்கு அழகா? நீயானாலும், நானானாலும் யாரானாலும் ஒன்றுதான். யாரும் நிலைத்து இருப்பதில்லை. போய் கொள்ளிவைத்து எரித்து விட்டு வா இதெல்லாம் ஒரு விளையாட்டு' கனவு என்றால் கனவுதான். நாமாக அமைத்துக் கொள்வது போல கனவு அமைகிறது. நல்லது என்றால் நல்லது, கெட்டது என்றால் கெட்டது, இதை உண்மை என்று கொண்டால் உண்மை, மயக்கம் என்று நினைத்தால் மயக்கம்.'

"நான் சொல்கிறேன், கேள் நமக்குக் கனவு என்று ஒன்று இருக்கிறவரையில் இதுவும் அதே அளவுக்கு உண்மை, வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். சுகதுக்கங்களும் அப்படித்தான். இந்த உலகமும் கூட அப்படியே. தெய்வம் பூதம் எல்லாம் அப்படியே அவை எல்லாமே நாம் நம் மனத்தில் அமைத்து கொண்ட படியேதான். ஆகவே மனத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொள்.

"ஏன் அஞ்சுகிறாய்? போய், வழி அனுப்பி விட்டு வா நீ ஆண்பிள்ளை ஊல்லையா?" என்றார். நான் மிகவும் வெட்கி கூனிக் குறுகி, மேலே நடக்க வேண்டிய விதி முறைகளை நடத்தி, வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். அதன் பிறகு நெடு நாள் வரை அந்தமாதிரியான-உறுதியான-பேச்சை நான் அவர் வாயிலிருந்து கேட்டதாக நினைவில்லை. அந்த ஒரு கணத்தில் பாட்டியார் ஏதோ ஒரு விசித்திரப் பிறவியாக எனக்குத் தோன்றினார்.

தந்தை இறந்து விட்டாலும் வீட்டுச்சுமை என்மேல் விழுவதற்கு அவர் விடவில்லை. எனக்கும் என் தம்பிக்கும் படிப்பு தடைப் படுவதற்கு இடம் தரவில்லை. நான் படித்து முடித்து வீட்டிற்கு வந்ததும், எனக்கு வயது அதிகமாக ஆகாவிட்டாலும் கூட நயந்து, வலிந்து, வற்புறுத்தி

ஒப்புக்கொள்ளச் செய்து, வீட்டிற்கு ஒரு புதிய பெண்ணைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். அது வரை அவர் வீட்டு விவகாரங்களை எப்படி நடத்தினார் என்கிற விஷயமே எனக்குத் தெரியாது. ஓரளவுக்கு விவசாயம் செய்ததும் உண்டு அவருடைய அன்பு, ஆதரவு அரவணைப்பில் வளர்ந்த எனக்கும், அவருக்கும் இசைந்த பொருத்தம் என்றைக்கும் மறக்க முடியாது. எனக்குப் பன்னிரண்டு வயது ஆகும் வரையில் என் தம்பியையும் என்னையும் உட்காரவைத்துக் கொண்டு அவர் எவ்வளவோ கதைகளைச் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது, கதைகளைச் சொல்லி எங்களைச் சிரிக்க வைத்திருக்கிறார். கண்ணீர்விட வைத்திருக்கிறார். கண்ணீர் வந்தவுடனே, வேறு ஒரு கதை சொல்லிச் சிரிக்க வைப்பார். சில சமயங்களில் நான் “பாட்டி, அது உண்மையா? உண்மையில் அப்படி நடந்ததா?” என்று ஆவலோடும், ஏக்கத்தோடும் கேட்பேன். “குழந்தை, கதை கதை தான்” என்பார்.

‘உண்மை அல்ல என்று சொல்கிறீர்களா?’ என்று ஏமாற்றத்தோடு கேட்டால் ‘உனக்கு என்ன வேண்டும்?’ புண்ணியகோடியின் பசு புலியின் வாயில் விழவேண்டும் என்கிறாயா?’* ‘இல்லை’.

‘புலி மேலை விழுந்து உயிர்விடக்கூடாது என்று தோன்றுகிறதா?’ ‘இல்லை.’

“அப்படி இருக்கும் போது! ஒன்றை ஒன்று விழுங்கி, உயிர் வாழ வேண்டியிருக்கிறது. இந்த உலகத்தில் புலி இருந்தால் பசு இல்லை; பசு இருந்தால் புலி இல்லை.”

* குழந்தைகளுக்கான சிறுகதை. புண்ணியகோடி என்பவனுடைய பசு காட்டில் மேயச் சென்றபோது, ஒரு புலி அதைத் தின்ன வந்தது. பசு தன் கன்றுக்குப் பால் ஊட்டி வீட்டு வருவதாகக் கூறிச் சென்றது. அவ்வாறே திரும்பி வந்தது. இதனால் மகிழ்ந்த புலி, பசுவைத் தின்னது விட்டுவிட்டது.

“இரண்டுமே பிழைக்கட்டும்”, என்றேன் நான்.

“அப்படி என்றால்? புலி எதைத் தின்னும், புல்லையா? புல்லுக்கும் உயிர் இருக்கிறதல்லவா? கதையை அப்படி மாற்றினால் புல்லைத்தின்ன வந்த பசுவைக் கண்டு, புல்தன் குட்டியைப் பார்த்து விட்டு வருவதாகச் சொல்ல வேண்டி வரும்.”

என் பாட்டி எனக்குச் சொல்லியிருந்த இதைப் போன்ற நூற்றுக் கணக்கான கதைகளை, என்னைக் கைப் பிடித்த சீதைக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த புதிதில் பல தடவை கூறினேன். அவள் தாய் வீட்டை விட்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த பிறகு, அவள் வீட்டைப் பற்றிய பல விஷயங்களைக் கேட்டு வருந்தும் போது அவளைச் சமாதானப் படுத்தும் வகையில் பாட்டியின் உச்ச நிலையை எட்டிப் பிடித்து விட்டவளைப் போல எதை எதையோ சொன்னதுண்டு. “வாழ்க்கை ஒரு கனவு என்பதுதான் உண்மை. அது நாடகமும் ஆகக் கூடும். என்றாலும் அது நடக்கிற வரையில் அதில் ஒரு வேடத்தைத் தாங்கி நடிக்கும் வேலை நம்முடையது; நமக்குப் பொருந்தும் வேடத்திற்கு ஏற்றபடி நாம் நடிப்போம்.” என்று, பாட்டியின் கருத்துக்கு நானே கண்ட பொருளைச் சேர்த்துக்கொண்டு என் மனைவிக்குக் கூறி அவளைச் சமாதானப் படுத்தியதும் உண்டு.

இப்போதும் என் பாட்டிக்கு முன்னால்—நான் பெரிய வாகை இருக்கிறேன், என்றே தோன்றுவதில்லை. எனக்கும் திருமணம் ஆகி இருக்கிறது. இரண்டு சிறு குழந்தைகளும் உள்ளார்கள். ஆனால் பாட்டி நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்த போது எங்களுக்குக் கதை சொன்னது போல அந்தக் குழந்தைகளுக்குச் சொன்னதை நான் கண்டதில்லை. சீதை எங்கள் வீட்டில் காலடி வைத்த நாளில் இருந்தே அவளுக்கு விட்டு எஜமானியின் பட்டத்தைச் சூட்டிவிட்டு அவர் ஒதுங்கிக்கொண்டார். எங்கள் தந்தை இருந்த

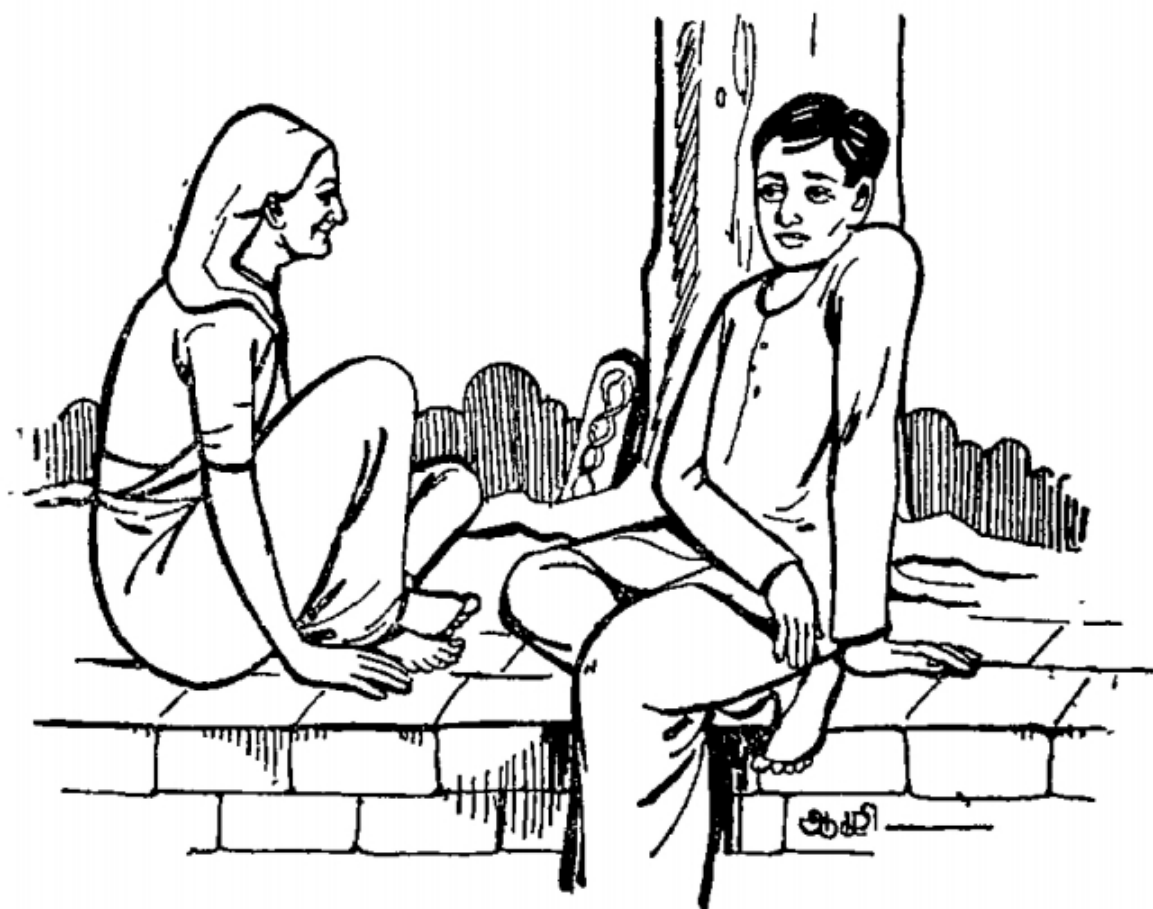
காலத்தில் கூட, தான் இந்த வீட்டில் இருந்ததாக அவர் காட்டிக்கொண்டது இல்லை. அவருக்கும் வாழ்க்கையின் சுக துக்கங்களைக் கண்டு சகிப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம்; எனக்கு மன வருத்தம் தரும் ஒரு செய்தியை இங்கே சொல்லாமல் இருப்பதற்கில்லை. எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போகிறவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி எங்கள் பாட்டியிடம் அவர்களுக்கு அதிக மரியாதை இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பலர் வீட்டிற்கு வருகிறார்கள், ஆனால் பாட்டியின் அருகில் கூடச் செல்வதில்லை. தொடக்கத்தில் அவரிடம் பேசிக் கொண்டு இருந்தவர்கள் கூட நான் வீட்டுப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு அவரிடம் பேசுவதில்லை. எங்கள் பாட்டி-ஓர் அரைப் பைத்தியம் என்ற எண்ணம் ஊரார்க்கு.

அதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அவருடைய கையில் ஏதாவது பொருளோ நகையோ கிடைத்தால் அல்லது குழந்தைகள் ஏதாவது கொண்டு வந்து கொடுத்தால், உடனே இரண்டு நிமிஷத்திற்குக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்து விடுவார், அதன்பிறகு தன் இஷ்டத்திற்கு எதை எதையோ கனவு கண்டவரைப் போல முணு முணுப்பார். அவருடைய இந்த முணுமுணுப்பைக் கேட்டு அப்படி ஓர் எண்ணம் ஏற்படுவது இயல்பு.

“முகிப் பாட்டிக்கு வயதாகி விட்டதில் சித்தம் கலங்கியிருக்கிறது. தனக்குத் தானே ஏதோ பேசிக்கொள்கிறார் நினைவின்றிப் பேசத் தொடங்கினால் நிறுத்துவதே இல்லை” என்று பேசிக்கொள்வார்கள். நண்பர்களும், உறவினர்களும் அப்படி ஓர் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடும் பொழுது, என மனம் மிகவும் நொந்து போகும். எனக்கு இருபத்தைந்தாவது வயதில் திருமணம் ஆயிற்று. அன்றிலிருந்து நான் தான் இந்த வீட்டு எஜமானன். சீதை எஜமானி-பாட்டி தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்ளும் பைத்தியம்..

குழந்தைகள் எத்தனையோ தடவை அவரிடம் போய் அவர் கையில் ஏதாவது கொடுத்தவுடன் அவர் தம் இஷ்டத்திற்குப் பேசத் தொடங்கிவிடுவார்; அவை தம் தாயிடம் ஓடிவந்து “அம்மா, பாட்டிக்கு ஒரு பெரிய ராட்சசன் கண்ணில் பட்டானாம். பெரிய ராட்சசனாம்.” என்று சொல்லிச் சிரிப்பதுண்டு. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் குழந்தைகளின் வாயைக் கட்டுவது என் மனைவிக்குக் கஷ்டமாயிருக்கும்.

“நீங்கள் அவர் பக்கத்தில் போக வேண்டாம். அவருக்குக் கண்ணில் எதுபடுகிறதோ, எது விடுகிறதோ. உங்களுக்கு எதற்கு அதெல்லாம்?” “பொய் பொய்யாகச் சொல்லுகிறார், அம்மா!”. “சும்மா இருங்கள் என்று சொன்னேனல்லவா” என்று அவர்களை மிரட்டி அனுப்ப

வேண்டியநிலை ஏற்படும். என குழந்தைகளுக்குக் கூட அந்தப் பாட்டி ஒரு பைத்தியம் என்று தோன்றினால்

நான் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் அந்த எண்ணம் மட்டும் என்னை மிகவும் வாட்டும். எனக்கும் அவர்க்கும் உள்ள தொடர்பு அவ்வளவு இறுக்கமானதாகையினாலே, இந்த நிலையில் ஒரு நாள் நான் அவரோடு அரசமரத்து அடியில் மேடையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அவர் என் பக்கம் திரும்பாமலேயே தான்பாட்டுக்கு எதை எதையோ முணு முணுத்துக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்டதும் எனக்கு 'இவ்வளவு வயது வரையில் யாரும் வாழக் கூடாது.' என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அடுத்த கணத்திலேயே அவர் வாயிலிருந்து "குழந்தை, உன் பாட்டி உனக்கு ஒரு பாரமாகி விட்டாளா? என் சாவைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாயே," என்பது வெளிவந்தது. தொடர்ந்து அவர் சிரித்துவிட்டார். என் நெஞ்சம் தடுக்கிட்டது. ஒரே அச்சமாக இருந்தது. 'அய்யய்யோ, பாட்டி, உங்கள் பேச்சைக்கேட்டு, நீங்கள், முணு முணுப்பதைக் கேட்டு ஒரே ஒரு கணம் அப்படி நினைத்தது உண்மை. ஆனால் அது நீங்கள் வேண்டாம் என்பதால், அல்ல; சுமை என்பதாலுமல்ல; மனத்துக்குக் கடிவாளம் போட்டு நிறுத்த முடியாத பொழுது வாழ்ந்து என்ன பயன் என்று தோன்றியது உண்மை. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்', என்றேன் வருத்தத்துடன்.

"எனக்கு அதுவும் தெரியும். உன் மனம் எனக்கு தெரியாதா? என்றாலும், உன் மனத்தில் ஓடிய எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொண்டதால் அப்படி விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்."

"உங்களுக்கு அது எப்படித் தெரிந்தது?"

"எப்படியோ! நீ நினைத்ததெல்லாம், நானே நினைப்பது போல அவ்வளவு தெளிவாக இருந்தது."

"நீங்கள் அவ்வப்போது உங்களுக்குள்ளேயே ஏதேதோ பேசிக்கொள்கிறீர்களே, அது என்ன?"

“எனக்கு ஏதேதோ கண்ணில் தெரிகிறது, எதை எதையோ சொல்கிறேன். சில சமயங்களில் அப்படிச் செய்வது உண்மை. ஏதாவது கண்ணுக்குத் தோன்றியதும் என்னை நானே மறந்துபோய், கண்ணில் பட்டதைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். அது ஒரு வகையில் கனவாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்.”

ஒரு நாள் அவர் இதே போலத் தமக்குத்தாமே ஏதோ முணு முணுத்துக்கொண்டிருந்த போது மறைவாக நின்று காதுகொடுத்து அந்தப்பேச்சைக் கேட்கத்தொடங்கினேன். கேட்டு வியந்தேன். ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சி கண்ணெதிரில் நடப்பது போலவும் அதற்கு சாட்சியான அவர் அதை வர்ணிப்பது போலவும் தெரிந்தது. நான் சட்டென்று “பாட்டி, எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டதும் அவருடைய அந்தக் கனவு சிதைந்து போயிற்று.

“கூப்பிட்டாயா?” என்று கேட்டார். “ஆமாம், சாப்பிட வாருங்கள். பொழுது ஆகிவிட்டது.” என்றேன். என்னுடன் வந்தார். சாப்பிட்ட பிறகு ஒரு மணிநேரம் படுத்திக்கொண்டார். பெரும்பாலும் அவர் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தே காலம் கழிப்பார். அங்கே உட்கார்ந்து அலுத்துப் போனால் அரசமரத்தடி மேடைக் குப்பைய் அங்கே தமது ஏகாந்தத்தைத் தொடர்வார். அந்த மேடையில் அமர்ந்து அவர் எனக்குச் சொன்ன பல்வேறு கனவுக் கதைகளை நினைத்துக்கொண்டோமானால், நான் படித்த அல்லது பிறர் சொல்லிக் கேட்ட அல்லது புராணங்கள் கூறுகின்ற எல்லாக் கதைகளையும் விட அவை சுவாரசியமாக இருக்கும். அது மட்டுமல்ல. இவை எடுத்துக் கூறும் அளவுக்குச் சத்தியத்தை அவைவையுமே சொல்லவில்லை என்றும் தோன்றும். எங்கள் பாட்டியின் வயது எண்பதையாவது தாண்டியிருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் இரண்டு

இனி எங்கள் ஊரின் கதையைச் சொல்கிறேன். இப்போதெல்லாம் எங்கள் ஊருக்கு வந்து போகிறவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவு. காடுகளை ஒட்டியுள்ள ஊர் அது. ஒன்பது பத்து மைல் தொலைவில் மேற்கு மலைத்தொடர்ச்சியின் 'நாகனகால்' என்னும் ஓடை வருகிறது. எங்கள் ஊரை ஒட்டி ஒரு மைல் சுற்றளவுக்கு நூறு வீடுகளாவது இருக்குமோ, இருக்காதோ. அதுவும் எப்படி? எல்லா ஜாதிகளையும் சேர்ந்தவர்களின் வீடுகள் அங்கே உண்டு. நம் நாட்டில் எத்தனை ஜாதிகளும் மதங்களும் இருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் இங்கே இருக்கின்றன. மீன் பிடிப்பவர்கள், குறும்பர்கள், வேட்டைக்காரர்கள், ஜைனர்கள், பிராமணர்கள், வாணியர்கள், கீழ்ஜாதியினர் முதலிய எல்லா ஜாதிகளுக்கும் பிரதிநிதியாக விளங்குவதும் எங்கள் கிராமம். இரண்டொரு அல்லது மூன்று, நான்கு வீடுகள் ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் உண்டு. யாருமே ஊருக்குள்ளே உறவுகளை வளர்த்துக்கொள்வதில்லை. அக்கம்பக்கத்தில் உள்ள கிராமங்களிலிருந்தே பெண் எடுக்க வேண்டும்; கொடுக்க வேண்டும். இந்தச் சூழ்நிலையில், இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்து சாகாமலும் வாழாமலும் இருப்பவன் நான் ஒருத்திதான்' என்று சொல்வதுண்டு, எங்கள் பாட்டி.

அவருக்குப் பிடித்தமான இடம், எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரில் பத்து 'மார்' தூரத்தில் உள்ள அரச மரத்தடி மேடை. சிறுவனாக இருந்தபோது நான் அவரிடம் "அதென்ன பாட்டி, இங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொள்வதில் உங்களுக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி?" என்று கேட்டதுண்டு அவர் சொன்ன பதிலும் நினைவில் உள்ளது. "குழந்தை இதுவும் என்னைப் போலவே இங்கேயே பிறந்து இங்கேயே வளர்ந்தது. நான் ஒரு நான்கு நாளைக்கு என் கணவன் வீட்டுக்குப் போயிருந்ததும் உண்மை. நாலே நாட்கள்

அதன் பிறகு இருந்தது இங்கேயேதான். இந்த அரசமரத்துக்கும் வயது வளர்ந்து இருக்கிறது. எனக்கும் தான் அதனுடன் ஒப்பிடும்போது எனக்கு வயது அதிகம் இல்லை அதற்கு வயது ஆயிரமோ, அல்லது பத்தாயிரமோ இருக்கலாம்.”

“பத்தாயிரமா! அவ்வளவு வருஷங்கள் வரை எந்த மரமும் இருக்காது.”

“குழந்தை! இது அரசமரம் சாதாரண மரம் அல்ல. இந்த மரம் நேற்றே அல்லது முந்தின நாளோ தோன்றியதல்ல. அதைச் சுற்றிலும் இருப்பவை புதிய வேர்கள். அதன் பழைய அடிமரம் எங்கு இருக்கிறதோ என்னவோ? இது வளர்ந்தது இங்கேயே. இதற்கு வயது ஐந்நூறுக்கும் அதிகமாக இருக்கும் என்பது என் ஊகம். அதற்கும் முன்னால் இதே போன்ற மரம் இங்கே இருந்தது என்பதும் என் ஊகம். அதே போல நம்முடைய மூரூரும் ஊராக மாறிய நாளிலிருந்து இந்த மரம் இங்கே உள்ளது என்றும் நான் நினைக்கிறேன்.

நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் நாலு எழுத்தைக் கற்றுக்கொண்ட பெருமையில், “பாட்டி, நம் ஊரும் ஒரு ஊரா? சாகர, சிவ மொக்க, குந்தாபுர, உடுப்பி இதெல்லாம்தான் ஊர்கள்” என்றேன்.

அவர் சிரித்தார். “ஆம். நம்மூர் இப்போது அப்படி இருப்பதாலா? பழங்காலத்தில் இதற்குத் தாத்தாவூர் இங்கேயிருந்தது. இக்கேரியை விடப் பெரியது. இங்கே யிருந்து இரண்டு மைல் சுற்றளவுக்குள் விழுந்து கிடக்கிற கோட்டையும் கொத்தளமும், மதிலும் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல. அவர் கூறியதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு கோடை விடுமுறையிலும், ஓய்வு கிடைக்கும் போதும் என் நண்பன் ஜனார்த்தனை அழைத்துக் கொண்டு

எங்கள் ஊரின் வயல் வரப்புகளிலும் காடு, மலைகளிலும் அலைந்து திரியத் தொடங்கினேன். என் தம்பி நாராயணன் சிறியவனாக இருந்ததால் அவன் கண்ணில் இருந்து தப்பித்துக்கொண்டுபோவோம். எங்கள் பாட்டி சொன்னது உண்மைதான். எங்கள் வீட்டுக்கு அருகிலேயே குறைந்தது மூன்று பாழும் கோவில்கள் இருக்கின்றன. சுற்றுப் பக்கத்தில் காடு, மலைகளிலும், மரம் கொடிகள் மறைவிலும் மறைந்து கிடக்கும் அஸ்திவாரங்கள் ஏராளம். அவை அவ்வளவு பெரிய கோவில்களும் அல்ல. இருப்பதற்குள் பெரிய கோவில் ஊரின் சிவன் கோவில்தான். ஆனால் பழங்காலத்தில் அதைப் போன்ற கோவில்கள் பல இருந்திருக்க வேண்டும். நாகர் கல்கள் கணக்கில்லாமல் கிடந்தன. சிதறிக் கிடக்கின்ற லிங்கங்களும் உடைந்த சிலைகளும் தேடிப் போனால் கண்ணில் படுகின்றன. ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் பக்தர்சளின் வீடு ஐம்பது என்று கணக்கிட்டாலும், முந்நூறு வீடுகளாவது இங்கே இருந்திருக்க வேண்டும். அவற்றில் மொத்தமாக மூவாயிரம் வரை மக்கள் இருந்திருக்கலாம் என்று கணக்கிட்டேன். அதைவிட அதிகமாகச் சொல்ல எனது ஆர்வம் இடம் கொடுக்கவில்லை. இந்தப் பெருமையிலேயே பாட்டியிடம் நான் பார்த்ததையெல்லாம் வர்ணித்தேன். அவளும் “ஆமாம், பழங்காலத்தில் இது மிகப்பெரிய பட்டணமாக இருந்தது. இப்போது, போதாத காலம், கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை” என்றாள்.

சிறிது நேரம் சழித்து சிரித்துக் கொண்டே “இந்த ஊர் மட்டுமா? நீயும் நானும்தான். தோன்றுவதும் அழிவதும்தான் வேலை. நடுவிலிருக்கும் நான்கு நாட்களில் வாழ்வது, நாய்களைப்போல வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு அலைந்து திரிவது, கடைசியில் ஒருநாள் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போவது” என்று சொன்னார்.

அதேபோல எங்கள் பாட்டி சொன்ன வேறொன்றும் நினைவுக்கு வந்தது. “இந்த மூடுருக்கு, மூரூர் (மூன்று ஊர்) என்று பெயர். இங்கேயும், சுற்றுப் பக்கத்திலும், மூன்று காடுகளின் எல்லை இருக்கிறதல்லவா? அவை மூன்றும் சேர்ந்து ஓர் ஊராக இருந்ததாம். மக்கள் பேச்சில் மூரூர் என்பது மறுவி மூரூர் ஆகிவிட்டது. இப்போது கேட்டால் மூரூர் என்கிறார்கள். நம்முடையது நடுவூர். அந்தப்பக்கத்தில் இருப்பது மூரூர் (கீழூர்) இந்தப் பக்கத்தில் இருப்பது பரூர் (மேலூர்). அந்த மூரூரில் ஒரு பழைய ‘பசரி’ மந்தாரை மரம் இருந்திருக்கலாம். அதைச் சுற்றிலும் ஒரு மேடை இருந்திருக்கலாம். அதற்கு ‘பசரி’ கட்டெ என்று பெயர். இப்பொழுது அதையெல்லாம் காடு விழுங்கி விட்டது நம்முடையது ‘அஸ்வத்த கட்டெ’ (அரசடி மேடை) மேற்கிலேயும், ஒரு மேடை இருந்ததாம். அதற்கு ‘பூதிக் கட்டெ’ (சாம்பல் மேடை) என்று பெயராம். அங்கே என்ன மரம் இருந்ததோ? ஏன் அந்தப் பெயரை வைத்தார்கள்னோ தெரியவில்லை. எனக்கு நம்முடைய ஒரு மேடை மாத்திரம்தான் தெரியும். வேறு எதையும் பார்த்த நினைவு இல்லை. நான்எங்கும் போனது இல்லை. வீட்டை விட்டுப் போவது என்றால் எனக்கு அலுப்பு”

நான் ஆர்வத்தோடு “பாட்டி, இப்படியே இந்த ஊரில் இருந்து, இருந்து உங்களுக்கு அலுப்புத் தட்டவில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“எனக்கு இதுவே பிடித்திருக்கிறது” என்று சொல்லி சிரித்தார்.

“ஏன் சிரித்தீர்கள்?” என்று கேட்டேன். அவர் மூன்று மேடைகளைப் பற்றிய விஷயங்களைச் சொன்னபொழுது என் மனத்திலும் ஏதேதோ தோன்றியது. அவர் வெறும் மேடைகளின் பெயரை மட்டும் சொல்லவில்லை என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அதைப் பற்றியும் கேட்டேன்.

அவர் சிரித்துக்கொண்டே “இன்னும் எனக்கு ‘பூதிக்கட்டெ’ (சாம்பல் மேடைக்குப்) போகும் காலம் வரவில்லை. அதனால் இங்கேயே இருக்கிறேன்-அரசமரத்தடி மேடையில். அரச-மரத்தடிமேடை என்று இதனை அழைப்பதற்குப் பதிலாக, ‘பசரிகட்டெ’ ‘பூதிகட்டெ’ என்பதுபோல, (கர்ப்பமேடு, சாம்பல்மேடு) இதனை ‘பாளு கட்டெ’ (வாழ்க்கை மேடை) என்று வைத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்.”

“எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.”

அவர் மீண்டும் சிரித்தார். “அந்த ‘பசரிகட்டெ’யில் பிறந்து, ‘பூதிக்கட்டெ’யில் முடிவதற்கு முன்னால் இடையில் நடமாடிக்கொண்டு இருக்கும் மேடை ‘பாளுகட்டெ’ அல்லவா? மூரூர் (மூன்று ஊர்கள்) என்பதும் அதுவே. இந்த உலகம் எல்லாம் மூரூர் தான்?”

அப்போதுதான் என் இளைய அறிவுக்கு வாழ்க்கையின் பிறப்பு, நடப்பு சாவுகளைப் பற்றிக் கேலியாகக் கூறியதன் பொருள் விளங்கியது. அரசமரம் நெடுங்காமை நிலைத்து இருப்பது. வாழ்வு அப்படி அல்ல. அதற்குத் தோற்ற முண்டு, முடிவுண்டு. இந்த மரத்தின் நிலையான தன்மையை அவர் விரும்பி அதன் நிழலிலே உட்கார்ந்து காலத்தின் பெரும்பகுதியைக் கழித்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். வாழ்க்கை நிலையற்றதானாலும் அதைத்தவிர வேறு ஒன்றைப் பற்றி அவர் அவ்வப்போது, சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்-என்று தோன்றியது.

எங்கள் பாட்டியின் மற்றும் ஒரு இயல்பும் விசித்திரமாகப்பட்டது. அவர் பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். ஊரை விட்டு வெளியே அதிகதூரம் சென்றவர் அல்ல. வீடே அவருக்குக்கோவில் குளம் எல்லாம் என்றாலும் சுற்றுப்புறத்தில் இருந்த எல்லாருக்கும் அவர் பெயர் தெரியும். அவ்வளவு பிரபலமானவர். அவர் தாமதமாகவே

சென்று பேச்சுக்கொடுப்பதில் ஆர்வம் காட்டியதில்லை, அதுமட்டுமல்ல, அவருடைய நடவடிக்கைகளில் மற்ருன்றும் விசித்திரமானதுதான். வீடு என்று இருந்தால் நாலுபேர் வந்து போகாமல் இருப்பார்களா? நாலுபேர் வரவே செய்வார்கள். சிலர் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவது பாட்டிக்கு எப்படித்தான் புலப்படுமோ தெரியாது. திடீரென்று விழித்துக்கொண்டதைப்போல, எழுந்துபோய் அறையின் உள்ளே உட்கார்ந்து விடுவார். வந்தவர்கள் புறப்பட்டுப் போகும் வரையில் கண்ணில் படுவதில்லை. அதனாலோ என்னவோ 'முகஜ்ஜி' (ஊமைப்பாட்டி) என்ற பெயர் அவருக்கு. அதைவிட அதிகமாக அவரைப்பற்றி யாருக்கும் ஏதும் தெரிந்திராது. அக்கம் பக்கத்து கிராமங்களிலிருந்து உறவினர்களும் நண்பர்களும் வந்தால், அவர்களும் பாட்டி கண்ணில் பட்டாலும், அவரோடு பேச முயல்வதில்லை. மேலும் பாட்டியின் வயதை ஒத்தவர்கள் அந்தப் பகுதியில் யாரும் இல்லை. வீட்டுக்கு வருகிற நெருக்கமானவர்களில் ஒருவரோ, இருவரோ-அதுவும் வயதான பெண்கள் மட்டும்-எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து திரும்புவதற்கு முன்னால் பாட்டியைத் தேடிக்கொண்டு போய் அவர் காலில் விழுந்து வணங்கிவிட்டுப் போவதைக் கண்டிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்டவர்களும் கூட அவரிடம் பேச முற்படுவது குறைவு. பாட்டியிடம் அவ்வளவு மரியாதையில்லாவிட்டால அப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள் அல்லவா? வயதான பெண்மணிகளில் ஒரே ஒருவர் மட்டும் பாட்டியைப்பற்றி "அவர் ஒரு தெய்வம்" என்று சொன்னதைக் கேட்டிருக்கிறேன் எங்கள் வீட்டில் அதிகம் பேர் இல்லை. நான், என் தம்பி நாராயணன், அவன் என்னைவிட நான்கு வயது சிறியவன். தந்தை இறந்த பிறகு நான் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்து முடித்து ஊருக்குத் திரும்பினேன். தம்பி படித்துக்கொண்டு இருந்தான். நான் எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொண்டு திரும்பிடபோது மனம் செய்துகொண்ட கதையை முன்பே

சொல்லியிருக்கிறேன். திருமணம் செய்து கொண்டு-
எங்கள் வீட்டிற்கு வந்த என் மனைவியைப் பாட்டி வாயார
வாழ்த்தியிருக்கிறார். ஆனால் அதற்குப்பிறகு அவளிடம்
பேசுவதில் ஆர்வம் காட்டியதில்லை. கேட்டால் பதில்
சொல்வார். என் இரண்டு சிறு குழந்தைகளையும் தாமதமாகவே
அழைத்துப் பேசுவார். என் தம்பிக்கு அவரிடம் அதிக
நெருக்கம் கிடையாது 'பாட்டி' என்று ராகம் இழுத்துக்
கொண்டு வெளியே போவான். அதன் பிறகு மறுபடியும்
மூன்று நாட்கள் கழித்துத்தான் 'பாட்டி' என்று ராகம்
இழுப்பான். அந்த ராகத்திலேயே அவனுடைய அன்பு
வெளிப்படும். அவன் அவரிடம் அதிகமாக பேசாததற்கு
ஊராரின் கருத்தைப் போல-அவனும் பாட்டிக்குச் சிறிது
மறை கழன்று இருக்கிறது என்று நினைத்தது தான்
காரணமோ என்னவோ. என் குழந்தைகள் - கிட்டு,
சந்திரன்-இருவருக்கும் பாட்டியிடம் சலுகை உண்டு;
பாட்டியிடம் பேசுவார்கள். ஆனால் பாட்டி சொல்வ
தெல்லாம் பொய் என்னும் எண்ணம் அவர்கள் மனத்தில்
ஆழமாக வேருன்றியிருக்கிறது.

என் தம்பி அடுத்த கிராமத்து மஞ்சநாதனின்
உதவியால் மைசூரில் படிப்பை முடித்தான். அதன்பிறகு
சிவமொக்காவில் வேலை தேட முயன்றான். கோடை
விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்தால், நான்கு நாட்கள் இருப்
பான். மூரூரில் கவர்ச்சி ஏதும் அவனிடம் இல்லை. "இந்தப்
பாமும் ஊரில் இரண்டு நாள் பொழுது போவது கஷ்ட
மாயிருக்கிறது" என்பான். இப்பொழுது வளர்ந்து பெரிய
வனாகி விட்டதாலோ என்னமோ, பாட்டியின் அருகே
சென்று அரசடி மேடையில் அமர்வதுண்டு என்றாலும்,
எப்படி இருக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டதில்லை. ஒரு நாள்
பாட்டி அவளிடம் "சின்னவனே, நீ படித்து முடித்து
விட்டாயாமே!, கல்யாணம் செய்து கொள். வேறு எங்
காவது வேலை தேடிக்கொண்டு சுசமாக இரு." என்றார்.

இவன் குறும்பாக “அண்ணனுக்குச் சொன்னதைப் போல, இந்த ஊரிலேயே இரு என்று எனக்கும் சொல்ல வில்லையே, நீங்கள்?” என்று கேட்டான்.

“உனக்கு ஏன் அப்படிச் சொல்கிறேன். உனக்கும் பொசுப்பு இந்த ஊரில் எழுதியிருக்கவில்லை.”

இப்படி எங்கள் வீடு வெறுமையாக இருக்கிறது குடும்பச் சொத்தை அழிக்காவிட்டால், இருப்பதே எங்களுக்குப்போதும். இங்கே பொழுது எப்படிப் போகிறது என்பதே தெரியவில்லை. அல்லது அதனை எப்படி கழிப்பது என்பது தெரியவில்லை. எங்கள் பாட்டி என்பது ஆண்டுசனையாவது இங்கே கழித்திருக்கவேண்டும். எனக்கு இதோ அதோ என்று முப்பது நிரம்பி விட்டது என்றாலும் நண்பர்கள் வேண்டும் என்ற வேட்கை மனத்தில் உண்டு. ஊரில் இருப்பவர்களிடம் எனக்கு அவ்வளவு நட்புணர்ச்சி வளரவில்லை. ஏதேதோ மோசடி. வஞ்சனை, ஏமாற்று அறிபத்தனம், முதலியவை நடந்ததாகக் கேட்டபிறகு அவர்களிடம் போய்ப் பேசி வீட்டு வருவதற்கு மனம் கூசுகிறது. எனக்குப் பிடித்த நண்பன் ஜனார்த்தனன் ஒருவனே. நெடுநாட்களுக்குப் பிறகு விடுமுறையில் அவன் வீடு திரும்பினால் எனக்கு மிசவும் மகிழ்ச்சி. வெளியூரில் வேலை பார்க்கிறான். எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவான். நானும் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் வருவேன். ஏதாவது அரட்டை அடித்துக்கொண்டு இருப்போம். அவன் எனக்கு அடிக்கடி உபதேசம் செய்வான்- “ராஜா, நீ, பி ஏ படித்துப் பாழ். எங்கிருந்தாவது நான்கு புத்தகங்களைவர வழைத்துப் படிக்கக்கூடாதா? இரண்டொரு பத்திரிகை வரவழைத்துப் படிக்கக் கூடாதா?” என்று துளைப்பான்.

நானும், “அப்படிச் கதை கேட்க விருப்பமானால் எங்கள் பாட்டி இருக்கிறார்கள். எவ்வளவோ கதை. சொல்வார்கள். முன்னாலேயும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.” என்பேன்.

இதைக் கேட்டதும் ஜன்னனின் முகம் வாடிப் போகும். “உங்கள் பாட்டிக்கு இப்போது புத்தி சுவாதீனம் இல்லையாமே?”

“என்னைப் பொருத்தவரையில் முதலிலிருந்தே ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறார். குறையவும் இல்லை. கூடவும் இல்லை.”

“முதலிலிருந்தே அப்படித்தான் இருக்கிறார் என்பது உண்மை, என்றாலும் எனக்குக் கிடைத்த செய்தி—அவர் தமக்குத் தாமே முணுமுணுத்துக்கொள்வதும் இப்பொழுது அதிகமாக இருக்கிறதாம்?”

“தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்பவருக்குப் புத்தி சுவாதீனம் இல்லை, என்பது உன் கணக்கு இல்லையா?”

“சுவாதீனத்தில் இருப்பவர்கள் அப்படிச் செய்வார்களா?”

“வாயால் முணுமுணுக்க வேண்டும் என்பதில்லை. மனம் கம்மாயிராமல் நூறு இடங்களுக்கு ஓடுகிறது இல்லையா?” எனக்கும் அப்படி ஆகிறது. உனக்கும் அப்படி ஆகிறது. பாட்டி உள்ளே இருப்பதையெல்லாம் வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறார். நானும் நீயும் சொல்வதில்லை. அவ்வளவுதான் வித்தியாசம். அதனால் என்ன? மனத்தில் தோன்றுவதை வாயால் சொன்னால் மட்டும் மூளை கலங்கியதாக ஆகிவிடுமா?” என் நண்பன் சிரித்தான். அவனுக்கும் தெரிந்தது, தனது அளவுகோலின் வரையறைகள்.

ஜனார்த்தனனைப் போன்ற நண்பன் எங்கள் பாட்டியை பார்த்து, அவருக்குப் புத்தி சுவாதீனம் இல்லை என்று சொன்னால், அதுவும் என்னிடமே சொன்னால், என் மனம் நோகாமல் இருக்குமா? அவனுக்கு அப்படி ஒரு கருத்து

இருக்கக் கூடும். ஆனால் அதை வாய்விட்டு என்னிடமே சொல்ல வேண்டிய தேவை என்ன? நான் எனக்கு ஏற்பட்ட மன வலியை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் அவனோடு மேலும் அரை மணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு, அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தேன். இனிமேல் அவன் வீட்டுக்கு வந்தால் முன்பு இருந்ததைப் போல அவனை வரவேற்று உபசரிக்கக் கூடாது, என்றே எனக்குத் தோன்றியது. கோபம் வேறு எதற்கும் அல்ல- பாட்டியை அவமதித்ததற்காக. பாட்டிக்கு வயது எண்பதோ அதற்கும் மேலோ. அவர் வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில் பத்து ஆண்டுகள் மட்டும் கவலையில்லாமல் கழிந்து இருக்கம். பிறகு-குங்குமம் அழிந்த பிறகு கழித்த எழுபது ஆண்டு வாழ்க்கையில் யாரோடும் ஒட்டிச் செல்ல முடியாத நிலை. அதை நினைக்கும் பொழுதுதான் எனக்கு அச்சமாகவும் இருக்கிறது. திகைப்பாகவும் இருக்கிறது. அதிலும் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து இளமையில் காலெடுத்து வைத்த வாழ்க்கையின் அந்தக் கணத்தில்- தான் விதவை, அமங்கலி என்ற எண்ணம் மட்டுமே அவரை எந்த அளவுக்குத் துன்புறுத்திப்பதோ என்னவோ? அந்த நாட்களில் அவருடைய தமையனார், அதாவது எங்கள் பாட்டனார், ஒருவர் மட்டுமே தமது பேச்சாலும் நடத்தையாலும் அமைதிபைக் கொடுத்தவராம்.

எங்கள் தந்தையின் காலத்திலும் அவரை மிகவும் நன்றாகவே கவனித்து கொண்டார்கள். என் தாய்க்கும் அவர் மீது அளவில்லாத அன்பு, மதிப்பு; என்றாலும் என் தாய் ஒரே ஒரு விஷயத்தை எனக்குச் சொல்லிய துண்டு. அதென்னென்றால் - பாட்டிக்குத் தெய்வபக்தி உண்டோ இல்லையோ என்பது சந்தேகத்துக்கு உரிபது. வீட்டில் அவ்வளவு தூரம் கட்டுப்பாடுகளும் பூஜை புனஸ் காரங்களும் இருந்து வந்தாலும் பாட்டி மட்டும் மற்றவர்களைப்போல எந்த ஜபதபத்தையும் செய்ததில்லையாம்.

எங்கள் ஊரில் இன்று வரையில் தப்பி நினைத்திருக்கின்ற அந்த இரண்டு அழுக்கடைந்த கோவில்களுக்கும் கூட அவர் அதிகமாகப் போனவரல்ல. போனதே இல்லை என்று சொல்வதற்கில்லை. போயிருக்கிறார், சுற்றி வந்து இருக்கிறார். தீபாராதனை, நைவேத்தியம் முடிகிற வரையில் காத்திருந்து பார்த்ததாக தெரிபவில்லை.

வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் போது அவர் கண்ணை முடிக்கொண்டு எதைப் பற்றி பாவது நினைத்துக் கொண்டிருப்பார். என்றாலும், அவர் எதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதை என் தாயார் அறிந்துகொள்ள முடிபவில்லை. பாட்டியின் கையில் ஜா மாலையையும், பார்த்தது இல்லை. பாட்டி 'ஓம் நமச்சிவாய' என்று முணுமுணுத்ததும் இல்லை. இதனால் என் தாய்க்கு அவர் மீது ஒரு வகை இரக்கம் ஏற்பட்டு, 'தமக்கு ஏற்பட்ட அநியாயத்தை நினைந்து, கடவுள், மீதிருந்த நம்பிக்கையையே இழந்துவிட்டிருப்பார்' என்று நினைத்துக் கொண்டதும் உண்டு. அப்படி ஒரு சந்தேகத்தின் வித்தை என் தாய் என் மனத்திலும் விதைத்திருந்தால்-என்று சொல்வது தவறு ஆகாது. நான் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டு, புத்திசாலி என்று கருதப்பட்ட அந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு நினைவில் பாட்டிபைக் கேட்டே விடுவது என்று புறப்பட்டேன். அப்போது அவர் அரசடி மேடையைச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தார். அப்படிச் சுற்றி வருவதானால் கடவுள் மீது நம்பிக்கை வைத்தே சுற்றவேண்டும் அல்லவா, என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது. பாட்டி, பிரதட்சணத்தை முடித்தார். கீழே விழுந்து வணங்கவில்லை. தலை குனியவில்லை. இரண்டு கைகளையும் தூக்கவும் இல்லை. அப்படியே வந்து உட்கார்ந்தார். நானும் அவர் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தேன். அவராகவே, 'என்ன, யோசனை?' என்று கேட்டார்.

என்னுடைய கருத்தை வெளியிடாமல் மறைப்பதற்கு எண்ணி “யோசனை, என்ன, யோசனை? எதற்காக யோசிக்கவேண்டும்? பரிட்சையை எழுதி முடித்து விட்டு வந்திருக்கிறேன். எழுதுகிற வரையில் அதைப் பற்றிய யோசனை இருந்தது” என்றேன்.

“அந்தப் பரிட்சை முடிந்ததும் என்னைப் பரிட்சை செய்யப் புறப்பட்டிருக்கிறாய், அல்லவா?”

எனக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. புறப்படும் போது நான் நினைத்தவற்றை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு சிரித்தேன்.

“தெரிந்தது. இந்தப்பாட்டி கடவுளை நம்புகிறா இல்லையா, என்று பார்ப்பதற்காக வந்தாய். அதைத் தெரிந்து கொண்டே நான் அரசடி மேடையைச் சுற்றி வந்தேன். இப்போது தெரிந்ததா.”

“அதைத் தெரிந்து கொண்டா?”

“ஆமாம். எனக்கு எப்போதாவது ஒரு தடவை இந்த மாதிரி தெரிய வரும். உனக்கு ஏதோ சந்தேகம். ஏற்பட்டிருக்கிறது, என்று பட்டது. இப்போது திருப்திதானா?”

“அப்படியல்ல, பாட்டி. என்னுடைய திருப்தி முக்கியமல்ல. உங்களுக்காக நீங்கள் கடவுளைச் சுற்றி வரவில்லை என்கிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

கடவுளைச் சுற்றி வரமுடியுமா? மரத்தைச் சுற்றி வந்தேன். இந்த மரம் என்னைவிடப் பழையது. நான் நாழிகையைச் சுற்றி வருவது போல இதையும் சுற்றி வந்தேன்.”

“கடவுளை வலம் வருவது தேவையில்லை என்கிறீர்களா?”

“வருகிறவர்கள் வரட்டும்.”

“அப்படி என்றால்?”

“கடவுள் அவ்வளவு சிறியவன் என்று நினைத்துக் கொண்டால் வலம் வரட்டும்.”

“பாட்டி, இதை மாத்திரம் சொல்லுங்கள்—எனக்கு வயதாகி இருக்கிறது. உண்மை, என்றாலும் அறிவு வந்திருப்பதாக நினைப்பதில்லை. அப்படி வந்தாலும் அது வளரவில்லை. நான் தவறு செய்தால் நீங்கள் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். உங்களுக்குக் கடவுளிடம் நம்பிக்கை யில்லையா?” என்று நேரடியாகவே கேட்டு விட்டேன்.

“கடவுள் என்பது நாம் நம்பினால் உண்டு, நம்புகிறார்கள் மக்கள். இந்த மரத்தை நட்டவரும் நம்பிக்கை உடையவரே. என் தாய் என்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்து—இந்த மரத்தை வலம் வந்திருக்கிறாள். நானும் வலம் வந்ததை நீ பார்த்தாய். என் தாய் இதன் அருகில் நின்று கொண்டு தினமும் ஏதேதோ வேண்டிக்கொண்டது எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. எனக்குப் புத்தி தெரிவதற்கு முன்னால் நானும் வேண்டிக் கொண்டிருந்திருப்பேன். ‘கணவனைக்கொடு’ என்றும் வேண்டிக்கொண்டிருக்கலாம். அவனை கொடுத்தான் என்று நம்பியும் இருக்கலாம் பிறகு எல்லாம் முடிந்தது. அவனை எடுத்துக்கொண்டான் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். நாலு நாளைக்கு, பின்னால் இதெல்லாம் ஒரு மயக்கம் என்று தோன்றியது. நம்பிக்கையும் ஒரு மயக்கம்தான். இப்போது பிரதட்சிணம் செய்வது வழக்கம் காரணமாக இல்லாவிட்டால், மனத்திற்கு ஓர் இதம் ஏற்படுகிறது என்பதற்காக அப்படிச் சுற்றி வருகிறேன். இங்கே உட்கார்ந்து கொண்டால் மறைந்து போன நூற்றுக்கணக்கான தலைமுறைகளின் ஓர் நுனி நான் என்று தோன்றுகிறது. முன்னால் மறைந்து போன அத்தனை மக்களும், மிருகங்களும் இருப்பதாகவே படுகிறது. மறுபடியும் பின்னாலேயே சிந்தித்துப் பார்த்தால்

அப்படி இருந்ததோ இல்லையோ என்றும் தோன்றுகிறது. அப்படி உலகில் பிறந்த எல்லாரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒரு கடவுளை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்? யார், யார்தன்னை நம்புகிறார்கள் யார், யார் நம்பவில்லை என்று தேடிக்கொண்டு போக மாட்டான். அவனைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாத மிருகங்களும் இருக்கின்றனவே, அவைகளையும் காப்பாற்றி வாழ வைக்கிறான். நாம் அவனைத் தேடுவதைப் போல அவன் நம்மைத்தேடி வரவேண்டியதில்லை. நாமே அவனைப் பற்றிக் கேள்விகளைக் கேட்கிறோம். நாமே அதற்கு பதிலும் சொல்லி கொள்கிறோம். நமக்கு எடுத்துச் சொல்பவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? நாம் விரும்பியபடி நடந்தால் கடவுளின் விருப்பம் என்று சொல்கிறோம். பிடிக்காதது நடந்தால் அவனுக்கு விருப்பமில்லை என்கிறோம்.

அவளுடைய பேச்சின் போக்கு, என் தாயின் எளிய மனத்துக்கு அமைதியை அளிக்காததால் என் தாய்க்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அதைப் போலவே என் மனைவிக் கும் இப்போதும் அந்தச் சந்தேகம் உண்டு. பாட்டிக்குக் கடவுள் விஷயத்தில் அவ்வளவு அக்கறை இப்போதும் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. எனவே சும்மாயிருந்தேன். நான் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்டு பாட்டி, 'ஏன் பேசாமல் உட்கார்ந்து இருக்கிறாய்?' என்று கேட்டார்.

“நீங்கள் சொல்வது ஒன்றும் புரியவில்லை, பாட்டி.” என்றேன்.

“நான் எவ்வளவு என்று தெரிந்து கொண்டு சொல்வ முடியும்? எனக்கு என்ன தெரியும். நான் இரண்டு நாள் சந்தைக்கு வந்தவள்தானே.”

“அப்படி என்றால்?”

‘சந்தைக்கு வந்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் வேலையை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட வேண்டும். அதை விட்டு விட்டுக் கண்ணில் பட்டவர்களுடனெல்லாம், பேசத் தொடங்கி அந்த சுவாரசியத்திலேயே பொழுது கழிந்து விட்டால் என்ன ஆகும்? வந்த வேலையே மறந்து விடும். நாமெல்லாம், நீ என்று இல்லை. நானும்தான் செய்வ தெல்லாம் அதேதான். நமக்குக் கடவுளின் தலையோகாலோ தெரியாது. தெரியும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறோம். அது தெரிய வருகின்ற விஷயம் என்று எனக்குப் படுவதே இல்லை, என்றாலும் அவன் விருப்பம் இப்படி, அவன் விருப்பம் அப்படி என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறோம். குழந்தைகளின் விளையாட்டுப் பேச்சு. அவன் விருப்பம் அவனுக்கே தெரியும். எனக்கும் உனக்கும் தெரியுமோ? ஊகம்”

“அப்படி இல்லை பாட்டி, பெரியவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா-இதெல்லாம் பரமாத்மாவின் விளையாட்டு என்று.”

“சரி. இது விளையாட்டு என்று வைத்துக்கொள் அதன் பிறகு என்ன?”

“நம்மை அவன் ஆட்டி வைக்கிறான்.”

“அப்படியே வைத்துக்கொள்”

“அவன் சொல்லுவது போல நாம் ஆடவேண்டாமா?”

“அவன் என்ன சொன்னான், அல்லது, சொல்கிறான் என்பது உனக்குத் தெரிகிறதா, அப்படியே ஆடுகிறேன் என்று சொல்வதற்கு? அவன் சொன்னான் என்பதெல்லாம் நாம் நம் மனத்தில் பட்டதைப் போலச் சொல்வதுதான்.”

கடைசியில், பாட்டியோடு பேசியதால் எனக்கு திருப்தி ஏற்படவில்லை. மாறாக, என்னுடைய சிந்தனை மேலும்

குழப்பத்திற்குள்ளாகியது. அப்படியே எந்த யோசனையும் தோன்றாமல் ஊமையாக உட்கார்ந்திருந்தேன். பாட்டி, 'போ, வீட்டிற்கு. யாரோ வந்து முற்றத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்' என்றார்.

வீட்டிற்குப் போக வேண்டும் என்று மனம் குதித்தது யாரும் வராமல் இருந்தாலும் போயிருப்பேன். பாட்டியுடன் பேச்சைத் தொடர்வதற்கான சக்தியோ அவர் சொல்வதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சக்தியோ இரண்டுமே என்னிடம் இல்லை. நாங்கள் இருவரும் அங்கே உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தபோது யாரோ எங்கள் எதிரிலேயே அந்த வழியாகப் போனதைப் பாட்டி பார்த்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து வீட்டுக்குப் போனேன். அங்கே முற்றத்தில் செக்கு இராமண்ணன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் "நான்தான் முதலாளி எண்ணெய் விற்பதற்காகக் கொண்டுபோய் இருந்தேன் இரிகெயிலிருந்து வந்தேன்." என்றான்.

"இரிகெயிலிருந்தா! எந்த வழியே வந்தாய். அரசடி மேடை எதிரில் உள்ள வழியாகவோ வந்தாய். எங்கள் பாட்டி பார்த்துவிட்டு யாரோ வந்திருக்கிறார்கள் என்று அனுப்பி வைத்தார்."

"நான் அந்த வழியே வரவில்லையே. தோட்டத்து வழியாக வந்தேன். அங்கே கொல்லைப்புற வாசலில் நுழைந்தேன், நல்ல தேங்காய் எண்ணெய் கொஞ்சம் இருக்கிறது, கொடுத்தாவிட்டுப்போகலாம் என்று வந்தேன்."

பாட்டி எந்த ஊகத்தினால் அப்படிச் சொன்னார் என்பது விளங்கவில்லை. ஒருவேளை அங்கிருந்து என்னைக் கிளப்பு வதற்காகவே பொய் சொல்லி இருக்கலாம். ஆனால் அது எப்படி உண்மை ஆயிற்று? ஒரு வழியாகப் பாட்டியை மறந்து, இராமண்ணனுடன் பேசி, தேங்காய் எண்ணெய் வாங்கிக்கொண்டேன்.

‘இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் கொப்பரை தயாராகும் வந்து வாங்கிக்கொண்டுபோ. எண்ணெய் ஆட்டிக்கொடு’ என்றேன். அதன் பிறகும் இராமண்ணன் சிறிதுநேரம் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தான். தாகத்திற்கு வேண்டும் என்று கேட்டான். என் மனைவி சிறிது வெல்லமும் தண்ணீரும் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வீட்டிற்கு வரும் அவனுக்கு, வேண்டிய அளவு பழக்கம் இருந்ததால் எங்கள் வீட்டின் சுகதுக்கங்களைப்பற்றிக் கேட்கத் தொடங்கினான்.

வேறு ஏதும் வேலை இல்லாததால் நான் ஒரு கத்தியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தோட்டத்துக்குப் போனேன். வேலிக்காகப் போட்டிருந்த முள் செடிகளை ஒழுங்காக வெட்டி ஓர் இடத்தில் போட்டேன். போதும் இதை வெட்டிப்பயன் இல்லை. மகழ வந்தால் ஒன்றுக்கு பத்தாக கிளைவிடும். வேலி புதராக மாறும், என்றாலும் அந்தப் பக்கம் நடமாடுபவர்களின் முகத்தைக் கிழிக்காமல் இருந்தால் நல்லதுதானே என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டேன் அங்கு வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. என் பேச்சு என் காதிலேயே விழுந்து அதனால் சிரிப்பு வந்தது நானும் பாட்டியின் பேரன் தான் என்று சொல்லிச் சிரித்தேன். வேறு எதற்கும் இல்லை—எனக்கு நானே பேசிக் கொள்ளும் பழக்கம் எனக்கும் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டதால் வந்த சிரிப்பு அது.

இந்தப் பக்கம் வந்தபோது என் மனைவியின் பேச்சு தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. “உனக்கும் ஒரு சபதம். கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை மறுபடியும். இப்போது வயதாகி விட்டது, அப்படி ஒன்றும் கிழவயது என்று சொல்வதற்கும் இல்லை” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“கிழவனோ இல்லையோ, வயது ஆகிவிட்டது. நாற்பதுக்கு மேலே ஆகிவிட்டது அவ்வவா? இப்போதைக்கு

வீடு நிறைய ஆட்கள். சிறு குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள். என் குழந்தைகளாக இல்லாவிட்டால் என்ன? எங்களுடையது பெரிய குடும்பம். ஒரு தங்கைக்கு ஆறு குழந்தைகள். சில நாட்களுக்கு அவள் அங்கே இருக்கிறாள். சில நாட்கள் இங்கே இருக்கிறாள். இங்கே இருக்கிறபோது உழைக்கிறாள். உழைக்கிற அளவுக்கு உண்பதற்கு நிறைய வாய்க்காலும் இருக்கின்றன.”

“என்றாலும் நம் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் என்றாலே வேறு தானே? மருமகன்களும், மருமகள்களும் எவ்வளவு இருந்தால் என்ன? அவை அங்கே வயிற்றுக்கு இல்லாதபோது இங்கே வருகின்றன. இங்கே இல்லாத போது அங்கே போகக்கூடியவை.”

“அதெல்லாம் தலையெழுத்தின்படி அல்லவா எஜமானி? அவனே அவள் தலையில் ‘நீ இப்படி ஆகு. தெருவிலேவிழுந்து செத்து போ’ என்று எழுதினான். அவளை நினைக்கும் போதெல்லாம் கோபம் வருகிறது. சில சமயங்களில் வருத்தமும் ஏற்படுகிறது. ஆனாலும், எஜமானி அம்மா சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன்-இன்னொரு பெண்ணின் சையைப் பிடிக்கவேண்டும் என்ற ஆசையே தோன்றுவது இல்லை.”

பேசிப் பேசிச் சலித்ததாலோ என்னவோ என் மனைவி சமையல் அறைப்பக்கம் போனாள். அவளும் புறப்பட்டுப் போனாள். தானும் இந்த அரைகுறை பேச்சைக் கேட்டு அலுத்துப்போய் இனி என்ன செய்வது என்று யோசித்துக் கொண்டே நின்றபோது என் குழந்தைகள் இரண்டின் குரல் கேட்டது. அவை இரண்டும் கத்திக்கொண்டும் கூச்சலிட்டுக்கொண்டும் ஒன்றை ஒன்று தாவிப்பிடித்துக் கொண்டும் அது எனக்கு என்று அலறிக்கொண்டே என்னைக் கடந்து போயின. அவர்கள் கையில் ஏதோ கிடைத்து இருக்கவேண்டும். அதனால்தான் இந்தச் சண்டை.

என் மனைவி உள்ளிருந்தே, ‘குழந்தைகளே, அங்கே என்ன சண்டை?’ என்று கத்தியதும் கேட்டது.

நான் அரைமனத்தோடு என் நண்பன் ஜனார்த்தனனின் வீட்டுபக்கம் புறப்பட்டேன். அது எங்கள் வயலின் கீழ்க் கோடிக்கு அப்புறம் இருக்கிறது. அவர்கள் வீட்டை ஒட்டி இருக்கின்ற சாலையும் எங்கள் வீட்டு சாலையும் இன்னும் இரண்டு சாலைகளும் ஒரு இடத்தில் கூடுகின்றன. அந்தக் கூடலுக்கு நடுவே ஒரு மேடு; குன்றும் அல்ல. பாரையும் அல்ல என்னும்படியான காடு வளர்ந்த பிரதேசம். அதைக் கடந்து ஜனார்த்தனன் வீட்டுக்கு நேராகப் போய்ச் சேரலாம் என்றாலும் நான் வரப்பின் மீதே அவன் வீடு வரை போவது என்று தீர்மானித்தேன். எங்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் பாட்டி உட்கார்ந்திருந்தார். அரசடி மேடையிலிருந்து அவர் அங்கே வந்து சிறிது நேரம் ஆகியிருக்கலாம். நான் வெளியே போவதை அவர் பார்த்துவிட்டு எங்கே என்று சேட்காவிட்டாலும் நானாகவே ‘ஜன்னன் வீட்டுக்குப் போய் வருகிறேன்’ என்றேன்.

“ஜன்னன் வீட்டுக்கா?” என்று கேட்டார்.

அங்கிருந்து வேகமாகக் காலை வீசிப் புறப்படும் போது ‘வீடு இருக்கும்’ என்று அவர் முணு முணுத்தது போலக் கேட்டது. நான் முக்கால் மைல் தூரம் வரப்பின் மீதே நடந்து அங்கே போனால் அவன் இல்லை என்பது தெரிந்தது. அதன் பிறகு அங்கே ஒருகணமும் நிற்காமல் அவன் வீட்டாரோடும் பேசாமல் புறப்பட்டு, இங்கும் அங்குமாகத் திரிந்துவிட்டு அந்தி நேரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். வீட்டுத் திண்ணையில் பாட்டி உட்கார்ந்து இருந்ததைக் கண்டதும், “பாட்டி, நீங்கள் சொன்னது சரியாகி விட்டது. ‘வீடு இருக்கும்’ என்று

தீவிகள் சொன்னீர்கள். அவன் இருக்க மாட்டான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளாமல் போனேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நேராகக் கிணற்றடிக்குப் போய் கைகால்களை அலம்பிக்கொண்டு, சந்தியாவந்தனம் என்னும் பழக்கத்தை முடித்துக்கொண்டு, திரும்பி வந்தபோது பாட்டி, வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் ஒரு கம்பத்தின் மீது சாய்ந்துகொண்டு, கையில் எதையோ பிடித்தபடி முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தார். நான் வந்ததும் அவருக்குத் தெரிந்திராது.

நான் மெள்ளக் காலடி வைத்து அவர் அருகில் வந்த போதும் முணுமுணுப்பு தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. என்ன சொல்கிறார் என்பது மட்டும் தெரியவில்லை. ஆர்வத்தோடு சிறிது பின்னால் நகர்ந்து கொஞ்சம் தள்ளிக் கம்பம் இடையில் இருக்குமாறு உட்கார்ந்து கொண்டேன். கவனமாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டால் அவருடைய குரலும் பேச்சும் கேட்பதுபோல் இருந்தது. யாரையோ பார்த்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதாகப் பட்டது, காதை நிமிர்த்திக் கேட்ட எனக்கு.

“ஆமாம். இது உனக்கு வேண்டும். இந்தப் பையை நீ மறக்கவில்லை! எப்படி மறப்பாய்? அவள் உனக்கு கொடுத்தது அல்லவா? அதைப் பின்னுவதற்கு அவள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாள்! காட்டிற்கு போய், பிரம்பு கொண்டு வந்து பிளந்து, சீவிப்பின்னிக் கொடுத்தாள். ‘உன்னுடைய வெற்றிலைக்கு ஆகட்டும்’ என்றுள். அவளுக்கு உன் மீது அன்பு குறைவு என்கிறாயா? அவளும் நல்லவள்தான்.”

“ஏன் கோபித்துக்கொள்கிறாய்? உன்னைவிட்டு ஓடிப் போனவளை நல்லவள் என்பதற்காகவா? உன் வீட்டுக்கு அவள் ஆசையோடுதான் வந்தாள். ஆசையோடுதான் இருந்தாள். ஓடிப்போகிற அந்தக் கெட்டவேளை வரை

யில் அவள் எதிர்த்துப் பேசியதுண்டா? ஒரு வகையில் நீதான் குற்றவாளி. உன் ஆண்பிள்ளை ஜம்பத்தை அவளிடம் காட்டிக்கொண்டாய். என்ன சொன்னாய் நீ? 'உன் அழகில் நான் மயங்கவில்லை. உன்னுடைய ஜாலத்திற்கெல்லாம் நான் மயங்கமாட்டேன்.' என்று விளையாட்டுக்காவது நீ சொன்னது உண்டா இல்லையா? மேலும் இதுவும் சொன்னாய் அல்லவா? 'உடம்பு அழகாயிருந்தால் என்ன? என் வீட்டிற்கு வந்த பெண் மக்கள் செக்கு மாடு போல உழைத்து ஆகவேண்டும். உழைக்காமல் உண்ணுகிற வீடு அல்ல இது. உழைப்பதில் கள்ளத்தனம் செய்தால் இடுப்பை முறித்து விடுவேன்?' என்று சொல்லவில்லையா நீ?"

'யார் உழைப்பதற்கு அஞ்சுகிறார்கள்' என்று சொல்ல வில்லையா, அவன்? இல்லை, உழைப்பதில் ஏதாவது குறைச்சல் உண்டா? பார், ராமண்ணா, நீ செய்தது சரி தானா? கல்யாணம் முடித்து வந்து மூன்று வருஷங்கள் ஆகியும் அவள் உடம்பை முடிக்கொள்வதற்கு ஒரு புதுப் புடவைத் துண்டை கொடுக்க வேண்டாமா? பெண்ணல்லவா அவள்? புடவை, துணிமணிகள், நகை முதலிய ஆசை இருப்பதில் என்ன ஆச்சரியம்? நீ கோவணம் கட்டிக்கொண்டு செக்கு ஓட்டியதைப் போல, உன் பின்னால் அவளும் கிழிசல் துணியில் திரியவேண்டும் என்று சொல்லலாமா? யாரிடமோ முணு முணுத்திருக்கிறாள்- உன் அலட்சியத்தைக் கண்டு, அவர்கள் என்ன சொல்லிக் கொடுத்தார்களோ? உன்னை மிரட்டுவதற்காக ஓடிப் போனாள். நீயும் அதன் பிறகு அவளைத் தேடியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்குள் பசு புலியின் குகைக்குள் போனது போல் ஆயிற்று. அதே ஊரைச் சேர்ந்தவள் அவள். அல்லவா? அவள் மேல் சீனப்பன் எவ்வளவு கண் வைத்து இருந்தானோ, எத்தனை நாளாக வைத்து இருந்தானோ? தாய் வீட்டுக்கு ஓடி வந்த அவளை எங்கே மறைத்து வைத்தானோ? எனினென்ன ஆசைகளை

ஊட்டினோ? உனக்கு இதெல்லாம் தெரிய வருகிற போது, உன் ஆண்பிள்ளை ஜம்பம் இறங்கி புத்தி வரும் போது, எல்லாமே முடிந்து போய் விட்டது. சினப்பன் வலையில் அவள் விழுந்து கிடக்கிறாள் என்னும் விஷயம் ஊர் எல்லாம் பரவிய பிறகு உனக்கு ஞானம் வந்தது.

ஆனாலும் இரவோடு இரவாக ஓடினாய்; வேண்டினாய்; அவள் 'போங்கள்; நீங்கள் இனி என்மேல் ஆசையை விட்டு விடுங்கள்' என்றாள். அப்படிச் சொன்னது கோபத்தால் அல்ல, சங்கடத்தினால். தனது கோபதாபங்களினாலேயே தனக்குத் தானே குழிபறித்துச் கொண்டது தெரிந்தே அவள் சொன்னாள். நீ அப்போது ஆசையை மறந்து திரும்பினாய்.

“என்றாலும் உன் மனம் விசாலமானது, ராமண்ணா. அந்தச் சினப்பன் எத்தனைக் குடும்பங்களை சீரழித்தவனோ? சிறு வயதில் இந்த வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தவன் தானே! இப்போதும் தான் அவனுக்கு என்ன பெரிய வயதா? கட்டுப்பாடு இல்லாத குரங்கு அது. அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான் என்றால் எனக்கு உஷ்ணக் காற்று வீசியதைப் போலத் தொல்லையாயிருக்கும். நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் அவனைக் கைவிட்டான். வேறு யாரையோ தேடிக்கொண்டு வந்தான். அப்பன் சேர்த்து வைத்த சொத்து இதற்கே உதவியது. இப்போது அவனும் உருப்படவில்லை. அந்தக் காலத்தில் அவனுக்கும் புத்தி சொன்னவர்கள் இல்லை. பெண் மோகம் என்பது கள் குடிப்பது போலத்தான். இந்தப் பக்கம் நாகியின் கதை என்ன ஆயிற்று. இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றாள். அவளும் அநாதையானாள். இப்போது எங்கே இருக்கிறாளோ? எப்படியும் உன் பின்னால் வரவில்லை-தான் எச்சில் ஆகி விட்டோம் என்ற நினைப்பில். ஒரு பத்து நாளைக்கு அவள் மனம் எச்சிலாக இருந்தது உண்மை. வயது அப்படிப்பட்டதே. மோகம் அப்படிப்பட்டது. நீ வீட்டை

விட்டுப் போகும்படி செய்த முறையும் அப்படிப்பட்டதே. நீயும் ஒரு பெண்ணுக்கு வயிற்றுக்குச் சோறும் உடல் மூடத் துணியும் கொடுத்துக் காப்பாற்றும் வக்கு இல்லை என்பதைக் காட்டிக்கொண்டாய்.

“எனக்குத் தெரியும், இப்படியெல்லாம் ஆகும் என்று; உனக்கு முதலிலேயே தெரிந்து இருந்தால் நீ என்றைக்கும் இப்படிச் செய்திருக்கமாட்டாய் என்று. அதனால்தானே ‘வந்தாள் அவளே வரவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் வேறு பெண் வேண்டவே வேண்டாம்’, என்று பிடிவாதத்தினால் உட்காரிந்து இருக்கிறாய். ஒரு வகையில் பார்த்தால் உனக்கு எந்த குறையும் ஏற்படவில்லை. தங்கைகள் இருக்கிறார்கள், மருமக்கள் இருக்கிறார்கள். நீயும் உழைப்பாளி. ஆனாலும் பயனில்லாத வாழ்க்கை உன்னுடையது. சாறுபிழிந்த கரும்புச் சக்கை, நீ.”

“நாற்பத்தொன்று என்பது ஒன்றும் பெரிய வயது அல்ல. இன்னொரு பெண் கிடைக்கமாட்டாள் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. நாகியைப் போல ஒரு ரம்பை கிடைக்க மாட்டாள்; பிடிவாதக்காரி கிடைக்கமாட்டாள். வேண்டும் என்றால், ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக்கொள். அதை மட்டும் அந்தக் கடவுளே ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறான் அல்லவா, முதலில் இருந்து? இந்த உலகம் கடவுளின் மாயை என்கிறார்கள்-எல்லோரும். நான் சொல்கிறேன்-ஆண்-பெண் மாயையிலே அடங்கியது உலகம். அந்த இரண்டு இல்லாமல் போயிருந்தால் உலகம் வரண்டதுதான். என்ன இருக்கும் அதில்? அதை வைத்ததால்தான் ஆயிரம் சுகம், ஆயிரம் துக்கம் பிறந்தது. ஆயிரம்சுவையும், ஆயிரம்சுப்பும் தோன்றியது. வாழவேண்டும், எதிர் நீச்சல் போடவேண்டும், போட்டு வெல்ல வேண்டும்-என்னும் பிடிவாதமும் உயிர்களிடத்தில் தோன்றியது. அதிலிருந்துதான் வாழ்க்கை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் இதுதான் என்று சொல்ல நேரிந்தது.”

நான் கேட்டேன், கேட்டுக்கொண்டே இருந்தேன்... என்ன இவ்வளவு பேச்சு? யாரைப்பற்றி-என்பது. இராமண்ணன் பெயர் வந்ததனால் மட்டுமே தெரிந்தது. அந்த இன்னொரு மனிதனின் பெயரும் காதில் விழுந்தது. அதாவது என் மாமனின் பெயர். ஏறக்குறைய பதினைந்து இருபது ஆண்டுக்காலம் என் நினைவுத் திரையில் மாயமாகி இருந்த நாகியின் நினைவு வந்தது. இப்போது அவளுடைய இரண்டு குழந்தைகளும் பெரியவர்களாக வளர்ந்திருக்க வேண்டும். எங்கே இருக்கிறார்களோ? தெரியவில்லை. என் மாமனின் உருவம் நினைவுக்கு வந்தது. அதிலிருந்து அவரைப்பற்றி அதன் பிறகு கேள்விப்பட்ட பலப்பல கதைகளுக்கு மனம் திரும்பியது. அவர் பெண் மோகத்திற்கு அடிமையாகி, சொத்துக்களையெல்லாம் இழந்து தன்னுடைய தம்பிக்கே அதை எல்லாம் விற்று எங்கோ தலைமறைவாய் இருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். பாட்டியின் முணுமுணுப்பிலிருந்து இந்தக் கதையின் ஒரு துண்டுப் பகுதி கிடைத்து, கடந்தகாலத் தொடர்புகள் மறந்து போன உறவுகள் எல்லாம் எங்கள் வீட்டிலேயே வந்து இணைந்து கொண்டது தெரிந்தது.

ஒருமுறை ஓய்வாக மாமா இருந்த கிராமத்துக்குப் போக வேண்டும். அதன் பிறகு அந்த நாகி என்ன ஆனால்? எப்படி ஆனால்? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்? அவளுடைய சபதம் எந்த வகையில் முடிந்தது என்றெல்லாம் எண்ணங்கள் என்னைக் கவ்விக் கொண்டன.

அதற்குள் யாரோ வேகமாக நடந்து வந்த காலடி ஓசை கேட்டது. பாட்டி உட்காரிந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டே 'ராமண்ணன் திரும்பி வந்தான் என்று தோன்றுகிறது. மறந்து வைத்துவிட்டுப் போனால் அவனுடைய தேவி கொடுத்திருந்த வெற்றிலைப் பாக்குப் பைமை' என்றார்.

அங்கே வந்தது இராமண்ணன்தான்! திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த எங்களுக்கு இடையில் என் மனைவி அரிக்கேன் விளக்கு வைத்துவிட்டு போனதைக்கூட நான் அறியவில்லை. அந்த வெளிச்சத்தில் இராமண்ணன் முகம் தெரிந்தது. அவன் முதலாளி என்று என்னை அழைத்தான்..

‘யாரு, ராமண்ணனா? எங்கே வந்தாய், மறுபடியும்?’

‘அய்யா, என்னுடைய வெற்றிலைப் பையை மறந்து விட்டேன். குழந்தைகள் கையில் சிக்கி ஏதாவது ஆகி இருந்தால்.....சிக்கி இருந்தால் ஆகி இருக்கும்.’

“வெற்றிலைப் பையா?” என்று கேட்டேன் நான். பாட்டி என் குரலைக் கேட்டு, “நீ என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறாய் இங்கே?” என்று கேட்டார்.

“உட்கார்ந்து இருந்தேன் சும்மா” என்றேன்.

“பை இங்கே இருக்கிறது, பார்” என்று அதை என் கையில் கொடுத்து, “அவனிடம் கொடு. பாவம் அது ஒன்றுதான் அவனுக்கு மிஞ்சி இருக்கிற அதிர்ஷ்டம்” என்றார்.

“உங்கள் கைக்குப் பை எப்படி வந்தது, பாட்டி?”— நான் கேட்டேன். “உன் குழந்தை கொண்டு வந்தான். இங்கேயே இரண்டும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன பிறகு இதை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டன. என் கையில் சிடைத்தது என்ன இது என்று பிடித்துப் பார்த்தேன். ஒரு ராமாயணமே என் கண்ணுக்கு முன்னால் காட்சி அளித்தது. முதலில் அதை அவனிடம் கொடு போகட்டும் அவன்”

நான் அதைத் திறந்து உள்ளே பார்த்தேன். வெற்றிலை, பாக்கு, ஒன்றுமே மிச்சம் இல்லை அதைப்

பார்த்து அவன் சிரித்தான். “அது பெரிது அல்ல. என் பை காணாமல் போயிருந்தால் மட்டும்.....”

“அதில் சுண்ணாம்புக் கரண்டையும், புகையிலை டப்பாவும் இருந்தது இல்லையா?” என்று கேட்டேன் நான்.

“இருந்தது. அதெல்லாம் போனால் போகட்டும் பை கிடைத்தது. அது போதும்”

“இந்த இருட்டில் அதையெல்லாம் தேட முடியாது. நாளைக்குத் தேடி, கிடைத்தால் கொடுக்கிறேன். வெறும் இலையும், பாக்கும் மட்டும் வேண்டுமானால் இப்போது கொடுக்கிறேன்.”

“அதெல்லாம் வேண்டாம், முதலாளி”

“என்ன பேச்சு, குழந்தை? பையை அவனிடம் கொடு என்றால்—” என்று கோபித்துக் கொண்டார், பாட்டி. அவர் குரல் சிறிது கடுமையாகவே இருந்தது. பையைக் கொண்டு போய் அவன் கையில் கொடுத்தேன். அவன் அதை இரண்டு கைகளாலும் வாங்கிக் கொண்டான். “இது கிடைத்ததே! அதுவே பெரிய பாக்கியம்!” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டுப் போனான். அவன் போன பிறகு நான் பாட்டியிடம் பணிவாக “பாட்டி, நீங்கள் ஏன் அப்படி என்னைக் கோபித்துக் கொண்டீர்கள்? நான் ஆசைப்பட்டு அதை வைத்துக் கொள்ளப் போகிறேன் என்றா? அது ஒரு பழைய கிழிசல் பை. நானாக இருந்தால், இந்த இருட்டில் அதைத் தேடிக் கொண்டு வந்தே இருக்க மாட்டேன். அதற்குள் வெள்ளிச் சுண்ணாம்புக் கரண்டை இருந்ததோ என்னவோ. அவன் வேறு எதற்கும் ஆசைப்படாமல் பையை மட்டும் கொண்டு போனதைப் பார்த்தால் அப்படி ஏதும் இருந்திருக்காது என்றே தோன்றுகிறது.”

“அவனுக்கு அந்தப் பைதான் முக்கியமாக தேவைப் பட்டது. அது அவனுடையது. கொடுத்து விட்டாய்”

அல்லவா? நாளைக்கு அவனுடைய சுண்ணாம்புக் கரண்டை யோ, புகையிலை டப்பியோ கிடைத்தால் அவனிடம் கொடுத்துவிடு.”

“கொடுக்கிறேன், பாட்டி. ஆனால் நீங்கள் ஏன் கோபித்துக் கொண்டீர்கள் என்று சொல்லவில்லையே ஏன்?”

பாட்டி சிரித்தார். “ஆமாம். வந்தது, கொஞ்சம்கோபம் அவனுடையதை அவனுக்கு உடனே கொடு என்றேன். நானே இவ்வளவு நேரம் கையில் வைத்துக் கொண்டு இருந்தேன். அவ்வளவு நேரமும் என் கண்ணில் ஏதேதோ தென்பட்டது. ராமண்ணன் நல்லவன். ஏன் தெரியுமா உயிர் போன பிறகு இந்த உடம்பு என்ன ஆகும்?”

“அழுகிப் போகும். அல்லது உலர்ந்து ஓடாகிப் போகும்”

“அப்படி இருக்கிறது அவனுடைய வாழ்க்கை. அவன் வாழ்க்கை மாறியதும் அப்படித்தான். அவன் நடமாடிக் கொண்டிருப்பதெல்லாம் சும்மா. அந்த நாகி போனது அவனைப் பொருத்த வரையில் இருந்த ஒரே உயிரும் போய்விட்டது போலத்தான். அவள் வந்த புதிதில் பின்னிக் கொடுத்த பை அது. அவளுடைய நினைவு அவளை விட்டு அகலாது. அதற்காகவே ஓடி வந்தான். அதற்குப் பதிலாக நூறு புதிய பை கொடுத்தாலும் அவனுக்குத் தேவை இல்லை. இன்னும், இனியும் அவன் சாகும் வரையிலும் அந்தப் பையைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டே படுத்துக் கொள்வான்.”

“ஓகோ, அதை நினைத்துத்தான் நீங்கள் இவ்வளவு நேரம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தீர்களா? ஆண், பெண் மாயை அப்படிப் பட்டது. அதிலிருந்து ஆயிரம் சுகம், ஆயிரம் துக்கம், ஆயிரம் சுவை, ஆயிரம் கசப்பு என்று ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தீர்கள் அல்லவா! அது ராமண்ணனின் நினைவு வந்து சொல்லிய பேச்சா?”

“நான் அப்படியெல்லாம் சொன்னேனா? எனக்கு அதெல்லாம் கண்ணில் பட்டது என்னவோ உண்மைதான் சொன்னேனா, இல்லையா என்பது தெரியவில்லை.”

“சொன்னீர்கள். நான் கொஞ்ச நேரம் உங்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தது கூட உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. யாரைப்பற்றியோ என்னென்னவோ சொல்லிக், கொண்டிருக்கிறீர்களே என்று நினைத்து, கேட்டுக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தேன்.”

பாட்டி சிரித்தார். “கேட்டாய். அப்படிச் கேட்டு என்ன புரிந்து கொண்டாய்?”

ஆண்-பெண் மாயை என்றீர்கள். ஏன் இருக்க வேண்டும் அந்த மாயை? கடவுள் ஏன் அப்படிப் பெண் என்றும் ஆண் என்றும் சிருஷ்டிக்க வேண்டும்? இந்த மாயையில் உலகத்தை ஏன் மூழ்கடிக்க வேண்டும்-என்னும் விஷயம், மட்டும் தலையை எவ்வளவு தான் மோதிக் கொண்டாலும் எனக்குப் புலப்படுவதாக இல்லை. அதனால் தான் அறிந்தவர்கள் இந்த மாயையை உதறி எறிந்தாலொழிய முக்தி கிடைக்காது என்கிறார்கள்.?

“ஆமாம், சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்லி நாக்கின்தினைவப் போக்கிக் கொண்டதால் யாரும் அறிவுடையவராக ஆவது இல்லை. அது மாயை-அப்படி என்றால், என்ன? அதன் போக்கு நமக்குத் தெரியாது என்பதுதானே பொருள்? அதை ஏன் கொண்டு வந்து விதைத்தான் என்று நம்மால் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா? ”

“முடியாதுதான். அதே மாயையில் இராமன், கிருஷ்ணன், சிவன், பிரம்மன் எல்லாத் தெய்வங்களையும் நாமே சிக்கவைத்திருக்கிறோம். அதை நாமே ‘அது மாயை; அதைவிட வேண்டும்; விட்டால் தான் மோட்சம், என்றும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறோம். என்ன மோட்சமோ? யாருக்கு மோட்சமோ சில சமயங்களில் எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. குழந்தை பெண்டாட்டி பிள்ளைகளை விட்டார்”

புரந்தரதாசர். விட்டலனையும், நாராயணனையும் நம்பி பாடினார். நம்பினாரோ, நம்பினார்; பாடினாரோ, பாடினாரோ அப்படிப் பாடினார். அவர் தனது மனைவி மக்களை நடுவழியிலேயே விட்டுப் பிரிந்து போனது உண்மை அப்படிச் செய்து, பிறகு வேண்டிக் கொண்டது யாரை? தம் தம் மனைவிகளோடு சுகமாய் வைகுண்டத்திலோ கைலாசத்திலோ இருக்கும் விஷ்ணுவையும், சிவனையும். அவர்களால் என்ன கொடுக்க முடியும்? அவர்களுக்கே தமது மனைவிகளிடமிருந்து விடுதலை கிடைக்காதபோது?

“கனவு, மயக்கம் என்கிறார்கள் அல்லவா, குழந்தை, அது இதுதான். தானே தன் மோகத்தைக்களைந்து ஏறிய முடியாத கடவுள், இவர்களுடைய மோகத்தை வெட்டி இவர்களைக் காப்பாற்றுவான் என்பது. அந்தக் கடவுளுக்கு மனைவி இருப்பது மோகம் அல்ல என்று சொன்னால் மனைவி எதற்கு? எந்த தெய்வமும், திருமணம் அது, இது என்று இல்லாமல் தன் இஷ்டத்திற்கு, உலகத்தைப் படைத்து, காப்பாற்றி அழித்துக் கொண்டே இருக்கலாம். ‘பசரிகட்டெ, தெய்வம் சிருஷ்டி செய்தது. ‘பாளுகட்டெ. தெய்வம் சமைத்துப் போட்டது. ‘பூதிகட்டெ, தெய்வம் கூட்டு எரித்தது. மூன்று வேலைகளுக்கு மூன்று கடவுள்கள், அப்படி எரிப்பதற்கும் காப்பாற்றுவதற்கும் முதலில், ஆணும், பெண்ணும் தேவை. அதை ஒன்றாகச் சேர்ப்பதற்கும், வைப்பதற்கும் தேவை. அது இல்லை. என்றால், படைப்பே இல்லை. கடவுளும், கடவுள் என்கிறவர்களும் கூட மிஞ்சமாட்டார்கள்.”

பாட்டியின் இந்தச் சிந்தனைத் தொடர் என்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்தது ‘பாட்டிக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது’ என்று அவருடைய இப்படிப்பட்ட பேச்சைக்கேட்டுத்தான் யாரோ சொல்லியிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. அவரைத் திருத்த முயல்வது போல நான் சொன்னேன், “பாட்டி, ஆணும், பெண்ணும் இல்லாவிட்டால் படைப்பே இல்லை என்கிறீர்கள்.”

“ஆமாம்”, என்று, உற்றுக் கேட்டபிறகு சொன்னார்.

“ஓர் ஆல மரம் என்று வைத்துக்கொள். ஒரு புடிகமரம் என்று வைத்துக்கொள். வெற்றிலைக் கொடியை எடுத்துக் கொள். துண்டு துண்டாக வெட்டி நட்டால் செடியாகும். அப்படியே சிலவகைச் சிறு பிராணிகளில் ஆண் பெண் என்று வித்தியாசம் இல்லை. ஒன்றே பிறந்து இரண்டாகிறது.”

“புடிக மரம், ஆலமரம் சரி. நீ சொல்கிற உயிர் எப்படிப்-பட்டதோ நான் பார்த்தது இல்லை.”

“அப்படி இருந்தால் ஆண் பெண்மோகம் இருந்தாலும் ஒன்றுதான். இல்லாவிட்டாலும் ஒன்று தான் படைப்புக் காரியம் நடந்து கொண்டே இருக்கிறது, என்று தெரிகிறது.”

“யாரால் நடக்கிறது, யாரோ ஒருவனால் என்று வைத்துக்கொள். அவைகளுக்கு அது தெரியாமலே இருக்கலாம். செடிகொடிகளுக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லை. கடவுளிடம் அதைக் கொடு இதைக் கொடு என்று கேட்பதில்லை அது நம்முடைய ஏகபோக உரிமை மாயை இருப்பது உண்மையானால் அது எல்லா உயிர்களுக்கும் இருக்கவே வேண்டும், அல்லவா? மரத்துக்கு இல்லை நமக்கு உண்டுஎன்றால் அது மாயை ஆகாது.”

“அப்படிச் சொன்னால், பாட்டி, கடவுள் இருக்கிறார் என்று அர்த்தமா? இல்லை என்று அர்த்தமா?”

“நான் இல்லையா? நீ இல்லையா?”

“இருக்கிறோம்?”

“நம்மைப் பொருத்த வரையில் அவன் இருக்கிறான்.”

“அப்படியானால், நீங்கள் நம்புகிறீர்கள், கடவுளை”

“நம்புகிறவர்கள் இருந்தால்தான், அவன் இருக்க முடியும். செடி, மரம், கல், மண் எல்லாம் இருக்கின்றன, அவைகளுக்கு நம்பும் சக்தி இல்லை. நம்பமாட்டா அவைகளுக்குத் தெய்வமும் இல்லை, பூதமும் இல்லை.”

“ஆனால் அவைகளுக்கும் ஒரு கடவுள் இருக்கவே வேண்டும் அல்லவா.”

“அதை அவை நமக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டும். அவை என்ன சொல்லுமோ நமக்குத் தெரியாது. நானும் நீயும் சொல்வது நம்மைப்போல உள்ளவர்களுக்கு. நம்புகிறவர்களுக்கு ஆனால் ஒரு விஷயம் நம்பியவர்களும், நம்பாமல் இருந்தவர்களும் சாவது மட்டும் உண்மை. பிறந்த பிறகு சாவு உண்டு. அப்படிச் சாவு உண்டு என்று நம்பினால் போதாதா? கடவுள் ஏன் படைத்தான். என்று என்னைப்போல ஒருத்தியைக் கேட்டு என்ன பயன்? அந்தக் கடவுளையே, நீ கேட்க வேண்டும். நாம் கேட்கலாம். அவன் மட்டும் தனது படைப்பை நிறுத்துவதாகக் காணோம்.

“அதற்குப் பதிலாக, நாம் இருப்பது படைப்பின் அழகைப் பார்ப்பதற்காகவே; அவனே படைத்த சிருஷ்டி இது என்று இருப்பதை நம்பினால் என்ன ஆகும்? வாழ்கிற சில நாட்களும் இன்பமாக இருக்கும். போகும் நாள் வரும்போது போவது. மற்றப் பேச்செல்லாம் நமது அறிவுக்கு மீறிய அதிகப்பிரசங்கமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

“என் அப்பா என்னைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னைப் பெற்றெடுக்கவில்லை. அப்பாவைக் கடவுளும் கேட்டு விட்டு, பிறகு படைத்திருக்கமாட்டான்.....”

எனக்குத் தலை சுற்ற ஆரம்பித்தது. நான் இதுவரை தமிழ் வந்திருக்கிற தர்க்கமும் சிந்தனையும் எங்கள் பாட்டியிடம் காணோம். அவருடைய தர்க்கமும் வாதமும். எனக்கு முழுவதும் புரிந்த மாதிரியும் தெரியவில்லை. அவருடைய இந்தப் பேச்செல்லாம் பைத்தியத்தின் உளறலாகவும் தெரியவில்லை. என்னில் இல்லாத இன்னும். வளராத- ஏதோ ஒரு சிந்தனைக் கூர்மை அவரிடம் இருப்பதாகத் தோன்றியது. அவர் இது வரையில் கழித்த இனமையோ, முதுமையோ வெறும் ஊமை வாழ்க்கை-

என்பதாகத் தோன்றவில்லை. அவருடைய ஊமைத்தனத்திற்குக் கடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பேச்சு வடிவம் வந்திருப்பதைக் காண்கிறேன். அவருடைய இந்த ஆண்மனிசாரணையும் பேச்சும், எனக்காகவோ அல்லது வேறு ஒருவருக்காகவோ சொன்ன உபதேசங்களாகவும் தோன்றவில்லை.

அதற்குள் சாப்பாட்டுக்கு அழைப்பு வந்தது. நானும் புறப்பட்டேன். பாட்டி நீண்ட காலமாகவே ஒரு வேளை தான் சாப்பிடுவதால் இரவில் சில சமயங்களில் பாலோ, பயற்றங்கஞ்சியோ குடித்தாலும் குடிப்பார். இல்லாவிட்டாலும் இல்லை. அந்த ஒரு வேளைச் சாப்பாடும் கூட மிகக்குறைவு. அவ்வளவு குறைவான உணவுடன் இவ்வளவு வயது வரை வாழ்ந்திருப்பது ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது.

சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டதும் என்னுடைய சிந்தனைக் கடிவாளம் இல்லாமல் பறக்கத் தொடங்கியது. பாட்டி வெற்றிலைப் பாக்குப் பையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அதையெல்லாம் எப்படிப் பார்த்தார்? இராமண்ணன் தோட்டத்து வழியாக வந்தது அவருக்கு எப்படித்தெரிந்தது? மனித வாசனை அவர் மூக்குக்கு எட்டுகிறது. வெற்றிலைப் பையை மோந்து பார்த்தே அதற்கு உரியவனுடைய இயல்பை அறிவது அவரால் முடியுமா? எப்படி? ஏன்? என்ற பல்வேறு சிந்தனைகள் நெஞ்சில் சுழன்றன. ஒரு நாளைக்கு அவர் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் நேரம் பார்த்து, அதையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

இரவு கழிந்து பொழுது விடிந்தபோது என் மனைவி ஒருபுகையிலை டப்பியையும் ஒரு சுண்ணாம்புக் கரண்டையையும் கொண்டு வந்து காட்டி “இது, யாருடையது, இங்கே கிடக்கிறது?”, என்று கேட்டாள். நான் “ராமண்ணன் பையிலிருந்து குழந்தைகள் எடுத்து எறிந்திருக்கலாம்”, என்று சொல்லி, அவன் வந்து போன கதையைக் கூறி முடித்தேன். பிறகு நானே ஓர் ஆள் மூலமாக அவற்றை இராமண்ணன் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

அத்தியாயம் மூன்று

காலையில் இராமண்ணனுடைய பொருள்களைக்கொடுத்தனுப்பிய பிறகு எனக்கு, ஏனோ தெரியவில்லை, மனம் வேதனைப்பட்டது. அவனுடைய வாழ்க்கையை பற்றிப் பாட்டியின் வாய் மூலமாகக் கேட்டதே அதற்குக் காரணம். மனம் அவனிடமிருந்து அவன் கைப்பிடித்தவளுடைய நினைவுக்குத் திரும்பியது. ஏதோ ஒரு காலத்தில் என் நண்பன் ஒருவன் அவளை எனக்குச் சுட்டிக் காட்டியதும் நினைவு வந்தது. அந்த நிஃழ்ச்சியை இப்போது எவ்வளவுதான் கசக்கிப் பார்த்தாலும் மனத்தில் அவளுடைய உருவம் வந்து நிலைக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாகப் பாட்டி சொன்னதை வைத்துக்கொண்டு நானே ஓர் அழகான பெண்ணைக் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். மறுநிமிடமே அதுவும் இயலவில்லை என்பது புலப்பட்டது. அவள் வயிற்றுக்கில்லாமல் ஓடிப்போனவள்; எப்போதும் அப்படியே இருக்கமாட்டாள்—என்று நினைத்தேன். அப்போது வறிய, பிணத்தை போன்ற ஒரு பெண் வடிவம் கண் முன்னால் வந்து நின்றது. அங்கிருந்து மனம் என் தாய் மாமனை நோக்கித் தாவியது. சீனன், சீனப்பன் என்னும் பெயர் என்னவோ நினைவுக்கு வருகிறது. அதுவும் பாட்டி சொன்ன கதையின் நினைவினால். நான் அங்கே போனதாகவே நினைவு இல்லை. எப்படி நினைவுக்கு வரும்? அவளுடைய தங்கையோ, தமக்கையோ,—தெரியவில்லை—இறந்த பிறகு என் தாயை, தந்தை மணந்துகொண்டார். அவர்கள் வீடு இரிகெயிலேயா? இரிகெக்குச் சிறிது தூரத்தில், கும்மரபால என்னும் ஊரில் சீனிவாசய்யர் என்பவர் இருந்தார். அவர் பெரிய செலவாளி. செலவு அதிகமாகப் போய், கடன் வாங்கி, தம்பதிகளுக்குத் தன் சொத்தை விற்று ஊரை விட்டுப்போய் விட்டார், என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இவரே அவராக இருந்தால், இரிகெயிலிருந்து கும்மரபாலத்துக்குப் போயிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

இரிகெக்கோ, கும்மரபாலத்துக்கோ ஏன் காலாறு நடந்துபோய் வரக்கூடாது, என்னும் ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அந்த ஊர் ஒன்றும் அவ்வளவு தூரத்தில் இல்லை. காக்கை பறந்தது போல என்று சொல்கிறார்கள் அல்லவா? அது போல நானும் பறந்தால் ஆறு ஏழு மைல் தூரம்தான். காடும், பாறைகளும் வழியில் நிறைந்து இருப்பதால் நடந்து போவதில் இரட்டிப்புத் தூரம் ஆகக்கூடும். அல்லது மூன்று மடங்காகலாம். காக்கையைப் போல நான் பறப்பதற்கில்லை. நடந்து போனால் திரும்பும் போது மாலையாகிவிடலாம். யாராவது தெரிந்தவர்கள் வீடு கண்ணில் பட்டால் சாப்பாடு கிடைக்கும்; இல்லாவிட்டால் இல்லை. வெறும் வயிற்றோடு அலைந்து திரிவதை எண்ணும் போது, எங்கள் ஜன்னலுடைய பாட்டனார் வீடு இருப்பது கும்மரபாலத் தில்தான் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. அந்த நினைவு வந்ததும் அவனுடைய வீட்டைப் நோக்கிப் புறப் பட்டேன். எங்களவர்களுடைய வீடுகள் பத்தும் பன்னிரண்டு ஊரில் இருந்தாலும் அங்கேயெல்லாம் போய் வருகின்ற வழக்கத்தை வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஜன்னன் வீட்டுக்கு நேற்றுப் போயிருந்தேன். ஆள் கண்ணில் படவில்லை. ஒரு வேளை இன்று இருந்தாலும் இருக்கலாம், பார்த்து விடுவோம் என்று புறப்பட்டேன். இன்னும் காலேக்குளியல் முடியவில்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது. அவசரமாக அதை முடித்து, அதைவிட அவசரமாக ஜபத்தை முடித்து, சீதைக்குக் கேட்கும் வகையில் சுவாமிக்கு முன்னால் மணியை ஆட்டிவிட்டு வெளியே வந்தேன். வயல் வழியே அரை, அல்லது முக்கால் மைல் தூரம் நடப்பதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஆகும்? நல்ல வேளை, ஜன்னன், வீட்டுத்திண்ணையில் உட்கார்ந்து கம்பத் தில் சாய்ந்து கொண்டு புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருப்பது கண்ணில்பட்டது. நேராக அவன் முன்னால் சென்று நின்றேன்.

“நேற்று நீ வந்திருந்தாயாமே? நான் ஊருக்கு வந்து இத்தனை நாட்களாகியும் பாட்டியின் வீட்டுக்குப் போகாமல் இருந்தால் வம்பு வரும் என்று அங்கே போயிருந்தேன்.”

“பாட்டியின் வீட்டுக்கா?”

“ஆம். கும்மரபாலத்துக்கு.”

“அங்கே உங்கள் பாட்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் யார், யார் இருக்கிறார்கள்? பாட்டனார் இருக்கிறாரா?”

“பாட்டனார் இருக்கிறார். ஆனால் அங்கே அல்ல.”

“அவர் எங்கே இருக்கிறார்?”

“அவருக்குக் குடியும் இல்லை. குடித்தனமும் இல்லை, அவருக்கென்ன?”

“அப்படி என்றால்?”

“அவருடைய கதையே ஒரு பெரிய மகாபாரதம். அதெல்லாம் சுவாரசியம் இல்லாத கதைகள். அவருக்கு வண்டி வண்டியாகச் சொத்து இருந்ததாம். எதற்குமே குறைவு இல்லையாம். ஆனால் அவரைக் கிரகசாரம் விட வில்லை. சிறுவயதிலேயே பெண்கள் விவகாரம் தொடங்கி விட்டதாம். மூன்று நாளைக்கு ஒரு ராணியாகக் கட்டிக் கொண்டாராம். இங்கே ஒன்று, பைந்தூரில் ஒன்று சாகரத்தில் ஒன்று எந்தெந்த ஊருக்குப் போனாரோ அங்கெல்லாம் ஒவ்வொன்று என்று சொல்கிறார்கள். பெரிய ரசிகராம். பிறகு எல்லாவற்றையும் தொலைத்தார். சொத்தைத் தம்பிகளுக்கு விற்றார். அவருடைய ஒரு தம்பியின் வீட்டில் என்பாட்டி இருக்கிறார். அவருக்கு அம்மாவும் இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும்.

அந்தக் குழந்தைகள் இன்று உயிரோடு இல்லை. அம்மா இருக்கிறாள். அவர் ஊரில் தங்கியிருப்பது இனிமேல் முடியாது என்ற நிலைமையில், மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு எங்கே போவார்? தான் மட்டும் 'சொரபெ'க்குப் போனாராம். அங்கேயும் நான்கு நாள் வியாபாரம்-தாம் தூம் என்று நடத்தினாராம். கடன் கொடுத்தவர்களுக்கெல்லாம் நாமம் போட்டிருக்க வேண்டும் அங்கிருந்து வெளியேறினார். இப்போது சித்திரதுர்க்கம் பக்கத்தில் எங்கோ ஓட்டல் நடத்திக்கொண்டு வருவதாக யாரோ சொன்னார்கள்.”

“உங்கள் பாட்டியைப் பார்க்க வருவதில்லையா?”

“அவரைக் கைப் பிடித்தோம் என்ற நினைவு கூட இருக்கின்றதோ இல்லையோ? பார். அவ்வளவெல்லாம் இருந்ததை அழித்துவிட்டு ஊருக்கு வேண்டாதவராக வெளியேறிவிட்டார். அவருடைய தம்பிகள் நல்ல காலத்திற்கு எல்லாக் கடன் பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு அதிலிருந்து மீண்டு வந்ததே, பெரியது. பாட்டி இருக்கிறார். கணவன் வந்து அழைத்தால் போயிருந்திருப்பாரோ என்னவோ. அவருக்கு மட்டும் மனைவி தேவைப்படவில்லை. பாட்டி மட்டும் சில நாட்களுக்கு அவர் வருவார், வருவார் என்று மனக்கோட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தார். மைத்துனர்களுக்கு ‘அவரைத் தேடிப் பார்த்து அழைத்து வாருங்கள்’ என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர்களே அவருக்கு புத்தி சொன்னார்கள்; “மன்னி, உனக்குப் பைத்தியம். நீ இளமை முறுக்கோடு இருந்த காலத்திலேயே அவன் உனக்கு மரியாதை கொடுக்கவில்லை. இனிமேல் எங்கே வந்து எட்டிப் பார்க்க போகிறான்? அவன் என்ன நிலையில் இருக்கிறானோ? அவனுடைய ஒழுக்கம் கெட்ட நிலையைப் பார்த்து, கண்ணீர் வடிப்பதற்காகப் போக வேண்டுமா?” என்றார்கள். அவளையும், அவள் குழந்தைகளையும் அவர்களே

காப்பாற்றினார்கள். இடையிடையே அவரைத்தேடிப் போனார்கள். அவருக்கு ஆண் குழந்தைகள் இல்லை மகனின் திருமணத்திற்கும், அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்று தேடிப்பார்த்துச் சொன்னார்கள். 'வருகிறேன், போங்கள்' என்று சொன்ன ஆசாமி வரவே இல்லை. இப்படியாக அந்தப் பாட்டிக்கு மகளும் பேரக்குழந்தைகளுமே உயிராக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பாட்டியை 'இங்கே வாருங்கள்' என்றாலும் வருவதில்லை. நான் அங்கே போனால் அவளுக்கு மிகவும் சந்தோஷம். எவ்வளவு அன்பைப் பொழிகிறார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவர் இன்னும் தன் கணவர் மீது வைத்த நம்பிக்கையைக் கைவிடவில்லை என்றே தெரிகிறது போனதடவை அங்கே போயிருந்தபோது 'சித்திர துரிக்கத்திலோ, ஜகரூரிலோ இருப்பதாகக்கேள்வி. நீபோய் ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு வா'', என்று சொன்னார்கள், நேற்று அங்கேபோயிருந்தபோது அவர் அந்தப் பேச்சை எடுப்பதற்கு முன்னால் நானே "பார்க்கலாம். ஓய்வு கிடைக்கும் போது போய்ப்பார்த்து விட்டு வருகிறேன்" என்று சொன்னேன்."

எனக்கு அந்தக் கதையைத் தொடங்கும் வேலை எளிதாகிவிட்டது. ஆனால் தொடங்கிய பிறகு மேலே கேட்பது கஷ்டமாக இருந்தது. அவனுடைய பாட்டி எவ்வளவு வேதனைப் பட்டிருப்பார்கள் என்பது நினைவில் தெரிந்தது. அந்தப் பாட்டியே என் தாய் மாமனின் மனைவி என்பது நினைப்பதற்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஜன்னல் இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லிக்கொண்டு போனால் அவனும் அந்தப்பாட்டனாரைப் பார்த்ததில்லை. நானும் கண்டது இல்லை. "தம்முடைய மகளின் திருமணத்துக்குக் கூடவரவில்லை என்றால், பார்த்துக்கொள்ளேன். அவருடைய தம்பிகளில் ஒருவரான நரசிம்மய்யா, போய் அழைத்ததற்கு "நான் இனிவருவது மறுபடியும் பணம் சேர்த்த பிறகு

தான்.' என்றாராம். மிகவும் வற்புறுத்திய பிறகு வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வரவேயில்லை. நடக்க வேண்டிய திருமணம் நடந்தே விட்டது." என்று ஜன்னன்.

என் தாய் மாமனின் செல்வாக்கும், தோரணையும் அப்படி இருந்திருக்கவேண்டும். அவ்வளவு செயலாக இருந்தவர் திவாலாகி ஊரைவிட்டுப் போனதைக் கேட்ட போது நாகியின் மனம் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டதோ.

இப்பொழுது அவளுடைய குழந்தைகளும் பெரிய வர்கள் ஆகியிருக்கவேண்டும். அவளுக்கு இருந்த ஒரே கஷ்டம் இது தான்; அந்தக் குழந்தைகளைக் கொண்டு போய் முன்னால் நிறுத்தித் தன் சபதத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு, என் மாமன் இந்த வட்டாரத்திலேயே இல்லை. இப்படிப் பல வேண்டாத விஷயங்கள் மனத்தில் தோன்றுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக, "ஏதோ புத்தகம் படிக்கிறாயே, என்ன புத்தகம்?" என்று கேட்டேன்.

'இதுதான்' என்று என்முகத்திற்கு எதிரே நீட்டினான்.

அதை வாங்கிப் பார்த்தேன். ஒருநாவல் சாமர்செட் எழுதியது. எனக்கு எதற்குநாவல் என்று தோன்றியது. நான் பார்த்த கதைகளும், கேட்ட கதைகளும் வேண்டிய அளவுக்கு அற்புதமாக இருக்க, இன்னும் ஒரு புதிய கதையை ஏன் சுமையாக இழுத்துப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்?

அவன் சொன்னான்: "நீயாவது வந்திருக்கிறாய். எனக்கு இந்த ஊர் சலித்துப்போய் விட்டது. மைசூரிலேயே இருந்தவர்களுக்கு இங்கே வந்தால் 'ஏன் வந்தோம்' என்று தோன்றும். ஊரை ஒட்டி இருக்கின்ற குன்றும், வயல்களும், ஓர் அளவுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன என்பது உண்மை. ஆனால் மனிதனுக்கு மனிதன் தான் வேண்டும். வாய் நிறைய பேசுகிறவர்கள் வேண்டும்...

நீ ஒருவன் இருக்கிறாய், பேசுவதற்கு உன்னுடைய பேச்சும் பிடித்திருக்கிறது. மற்றவர்கள் யாரும் பேசவில்லை என்றல்ல. பேசுகிறார்கள் வேண்டாதது எதையாவது கேட்கிறார்கள். அவர்கள் கண்ணிலிருந்து தப்பினால் போதும் என்று தோன்றும், இப்போதெல்லாம் நீயும் கூட அசல் பட்டிக்காட்டானாக மாறி விட்டாய். படித்ததையெல்லாம் மறந்து விட்டு மூடர்களிடையே மூடனாக இருக்கிறாய்”

“எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.”

“ஏன் அப்படி இருக்கவேண்டும்? சொல். படித்திருக்கிறாய், தலையில் மூளையும் இருக்கிறது. என்னைப்போல நாவல் கவிதை முதலியவைகளைப் படிப்பதற்குப் பிடிக்காவிட்டால் இரண்டு பேப்பர்களையாவது வரவழைத்துப் படிக்கக்கூடாதா? மூருக்கு வெளியே ஓர் உலகம் இருக்கிறது என்பது கூடத் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் எப்படி?”

“அந்த உலகத்திற்கு நாங்கள் இருக்கின்றோம் என்பது தெரியுமா? அதற்கு நாங்கள் தேவையில்லை. எங்களுக்கு ஏன் அது தேவை? அதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தால் நீயிருக்கிறாய் அல்லவா, அறிவாளி, சொல்லிவிடு. உன்னுடைய அந்த வெளி உலகம் முதலில் இருந்ததைவிட நீளமாக ஆகியிருக்கிறதா? உருண்டையாக ஆகியிருக்கிறதா? என்று சொல்லிவிடு” என்று பரிகசித்தேன்.

அவன் சிரித்துக்கொண்டே, “நீ படித்தது, கேட்டது, எல்லாம் பாழ். கிராமத்து ஜனங்களைப்போல ஏதாவது ஒன்று வாய் நிறைய பேசினால் போதும். போகட்டும் விடு. இன்று உனக்கு வீட்டில் முக்கியமான வேலை இல்லைதே?”

“அப்படி வேலை இருந்திருந்தால் உண்ணைப்போல ஒரு வரட்டுப்பயலோடு பேசுவதற்கு இவ்வளவு தூரம் வருவேனா?”

“அப்படியானால் ஒன்று செய்வோம். சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு சின்னத் தூக்கம் போட்டுவிட்டு, கிழக்கே இருக்கிற காட்டுக்கோ, குன்றுக்கோ போவோம். இங்கிருந்து மலைத் தொடர்ச்சிக்கு எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?”

“இரண்டு மைலில் ‘ஹிண்டு கான்’ (காடு) வருகிறது. அதை அடுத்தது மலையின் சரிவு. மலைத்தொடர்ச்சிக்கு இன்னும் போக வேண்டும். அந்தச் சரிவு வரையில் மக்கள் நடமாட்டமுண்டு. மூலிகைக்காகவும், தழைகளுக்காகவும் ஜனங்கள் அங்கே போகிறார்கள். அதற்கும் அப்பால் வேட்டைக்கு என்று குறும்பர்கள் போவது உண்டு. இப்பொழுது நல்ல வேட்டை கிடைப்பது இல்லை. முன்னால் முள்ளம்பன்றி, மலையாடு, கடம்பைமாண் முதலியவை எப்போதுமே கண்ணில் படும் என்று சொல்கிறார்கள்.”

“நம் காட்டில் புலி, கிலி ஒன்றுமில்லையா?”

“கிலி இருக்கலாம். புலியைப்பற்றிக் கேள்விப்படவில்லை. நான் சிறியவனாக இருக்கும் போது நம் ஊரில் மேயச் சென்ற மாடு கன்றுகளை, சிறுத்தைப்புலியோ வேங்கைப்புலியோ கொண்டு போனது உண்டு. சில வருஷங்களாக சிறுத்தையும் இல்லை. புலியும் இல்லை.”

“எங்கம்மா இரண்டொரு புலி இருக்கலாம் என்கிறார்.”

“அதே போலத்தான் எங்கள் பாட்டியும் சில நாட்களுக்கு முன்னால் ஒருநாள் மாலை புலி வந்தது என்று வாசனையிலிருந்தே சொன்னார். அவருடைய கண் மூக்கு இரண்டும் மிகவும் கூர்மையானது. புலி வந்தது என்று

சொன்னதற்காகப் பாட்டிக்கு பைத்தியம் என்று, என் இரண்டு குழந்தைகளும் கேலி செய்தார்கள். வாசனை வராமல் அவர் அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்.”

“முகிப்பாட்டி சொன்னதா! அவருக்கு எதுவும் கண்ணில் படாது. நம்மூர்க்காட்டில் சிங்கம், காணப் பட்டாலும் அது ஒன்றும் பெரிதல்ல, சிறிய வயதில் இருந்தே அவர் அப்படித்தானாமே? அவரால் உங்களுக்குத் தொல்லை ஒன்றும் இல்லையல்லவா?”

“தொல்லையா?”

“இல்லை. பைத்தியம் பிடித்தவர்களைக் கட்டிக்கொண்டு காலம் கழிப்பது கஷ்டம் அல்லவா? சொன்னதைக் கேட்காமல் இருந்தாலும், தான் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் கஷ்டமாக இருக்குமே?”

“எங்களுக்கு எந்தக் கஷ்டமும் அவரால் வரவில்லை. நீ சொல்வதைப் போலவும், நம் ஊரார் சொல்வதைப் போலவும், அவருக்கு அரைப்பைத்தியமும் இல்லை. முழுப் பைத்தியமும் இல்லை. சொல்லப்போனால் நம்மளவு பைத்தியமே தான் அவருக்கும்.”

ஜனார்த்தனனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஏன் என்று கேட்டேன். அது கேலிச் சிரிப்பு என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“வேறு எதற்கும் இல்லை. இந்த ஊரில், அதுவும் நம் மூரூரில் பைத்தியக்காரர்களுக்கும், புத்தி தெளிவாக இருக்கிறவர்களுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. மரம், கல், குளம் எதைக்கண்டாலும் ஒவ்வொரு கதை சொல்கிறார்கள் இது பீமன் சமையல் செய்த அடுப்பு; இது பாண்டவர்கள் கட்டிய கோவில்: இந்தக்குளம் இராவணன் குளித்தகுளம் என்று-இப்படியே கதைக்குமேல் கதை. எங்கள் அம்மா வாயிலிருந்தே இப்படிப்பட்ட கதைகள் நூற்றுக்குமேல்

கேட்டிருக்கிறேன். அவற்றில் ஒன்றுக்காவது தலை, கால் இருக்கிறதா? நினைத்தால் சிரிப்பு வருகிறது. நம் ஊரில் இன்னொரு இடம் இருக்கிறதாம். அதைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். மலைத்தொடருக்கு அருகில் எங்கேயோ ஓர் இடத்தில் விசுவாமித்திரன் தவம் செய்த இடம் இருக்கிறதாம். அவன் யாகம் செய்த சாம்பல்மேடு இருக்கிறதாம். தவம் செய்ய உட்கார்ந்த குகை இருக்கிறதாம்.”

அந்த மாதிரிக் கதைகளை நானும் நம்புவதில்லை. என்றாலும், “விசுவாமித்திரன் இல்லாவிட்டாலும் குகை இருக்கலாம். அது இருந்தால் சாம்பல் மேடும் இருக்கலாம். இந்த இரண்டும் இல்லாமல் கதை பிறந்திருக்காது.” என்றேன்.

“அதற்காகத்தான் சொன்னேன், மலைத்தொடர் வரையிலே போய்ப்பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று. சாம்பல் மேடோ, குகையோ இருந்தால் அதையாவது பார்த்தது போல் ஆகும் முனிவர்கள் இல்லாவிட்டாலும் புனி இருக்கலாம். வீட்டில் இருந்து, இருந்து சலித்து விட்டது. படித்துப் படித்துச் சலித்துப் போயிற்று.”

“அதற்கென்ன, போய் வருவோம். இந்த ஊரிலேயே பிறந்து, இங்கேயே இருந்து ஊரைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் என்ன பயன்? குகை கண்டிப்பாகக் கண்ணில் படும். மலைமேல் மழை-பெய்து, பெய்து தரை குகையைப்போலக் காட்சியளிப்பது ஆச்சரியமல்லவா! பழங்காலத்தில் இங்கே மக்கள் இருந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. நம் ஊரே ஒரு நகரமாயிருந்த தாமே? மிகப் பழையக்காலத்தில் மக்கள், கடல், அஜந்தா முதலிய இடங்களில், குடைந்து வைத்ததைப்போல, இங்கே அவ்வளவு பெரியதாக இல்லாவிட்டாலும் சிறிய அளவில் குகையை குடைந்து வாழ்ந்திருந்தால் என்ன தப்பு? அவர்களை சமைத்துவிட்டுப் பிறகு தூக்கி எறிந்த சாம்பல் இருந்த

தாலும் இருக்கும். அங்கே போனதற்கு, அதாவது கண்ணில் பட்டால் அதுவே நம்முடைய பெரிய ஆராய்ச்சியாகும்”

“அப்படியானால் சாப்பிட்டவுடனே புறப்பட்டு விடலாம். திரும்பி வருவதற்குள் இருட்டக்கூடாது இருட்டில் காட்டில் வழி தப்பக்கூடாது. யாரையாவது துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். மூரீரின் எல்லையைத் தாண்டியதும் குறவர்களின் குடிசைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குக் காட்டில் உள்ள சந்து பொந்துகளெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும்.”

“அப்படியே ஆகட்டும்!” என்று ஒப்புக்கொண்டான். பிறகு சாப்பாடு இடையில் விழுகிறவரை அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்து, சாப்பிட்டவுடன் நடக்கத் தொடங்கினோம். ஜன்னனின் தாய் அவ்வளவு அவசரமாக வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டதைக் கண்டு முறைதிதுப்பார்த்தார். அவன் அந்தக் குறிப்பைப் புரிந்து கொண்டான். “ஒன்றுமில்லை, சும்மா காலார நடந்து விட்டு வருகிறோம்.” என்றான். பிறகு நாங்கள் இருவரும் எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் வந்தோம். அப்போது அவன் “வீட்டுக்குப் போக வேண்டாம். உங்கள் பாட்டி பேசுவதற்கு உட்கார்ந்து விட்டால் இன்னும் நேரமாகி விடும்” என்றான். ஆகவே அங்கிருந்தே வீட்டின் கிழக்கேயிருந்த பாதையில் காலிட்டோம். அதைக் கடந்ததும், சரியாகக் காட்டின் எல்லை வருகிறது. அதற்கு இடையில் உள்ள கால்வழியில் இரண்டு மைல் நடந்து போனால் ஒரு சிறிய ஆற்றிடை வெளி (துருத்தி). அங்கே தான் நான்கு குறவர் குடிசைகள் இருக்கின்றன. அந்த வெளியின் ஓரத்திலே நின்று நான் ‘கூக் கூக்’ என்று இரண்டு தடவை குரல் கொடுத்தேன். என் குரலைக் கேட்டு ஒரு வீட்டிலிருந்து அண்ணுநாயக்கன் வெளியே வந்து தொலைவிலேயே நின்றான், என்னைக்கண்டு. என் செய்கையைப் பார்த்து, பிறகு அருகே வந்து “ஏன் கூப்பிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டான். அவனை எனக்கு

முன்னாலேயே தெரியும். ஆனால் அவன் எங்கள் குடியானவன் அல்ல. அவனிடம் என் ஆசையைத் தெரிவித்தேன். “அப்படியானால் இந்த வலது பாதையில் நாலடி வைப்புகள். நான் பின்னாலேயே வந்து சேர்கிறேன்.” என்று சொன்னான்.

மெள்ள ஏறி இறங்கும் காட்டு வழியில் அரை அல்லது மூக்கால் மைல் நடந்த பிறகு அண்ணு எங்களோடு வந்து சேர்ந்தான். அவன் கையில் கத்தி, துப்பாக்கி இரண்டும் இருந்தன. “கத்திக் கொண்டு வந்தது நல்லதாயிற்று. துப்பாக்கி எதற்கு?” என்று நான் கேட்டேன்.

“ஏதாவது கிடைக்கலாமல்லவா?”

“புலி கிவி உண்டா?”

“இல்லை என்று சொல்வதற்கில்லை. கடம்பையோ முள்ளம்பன்றியோ கிடைத்தால் வேட்டையாடலாம்.”

“அதற்கெல்லாம் நேரமில்லை பார், நாங்கள் ஓர் இடத்தைப் பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டு இருக்கிறோம். நாகன் கால்வாய் எல்லையை ஒட்டி எங்கேயோ முனிவர்கள் தவம் செய்த குகைகள் இருக்கின்றதாமே.”

“குகைகள் மலை அடிவாரத்தில் பத்துப் பன்னிரண்டு இருக்கலாம். இருக்கலாம் என்ன, இருக்கின்றன. ரொம்ப தூரம் நடக்க வேண்டும். சின்னப் பையனாக இருந்தபோது ஒரு தடவை போயிருக்கிறேன் அங்கே. அந்த வழி தெரியும் என்றே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். மூக்கு நுளியைப் பார்த்தபடியே நேராகக் கிழக்கே போனால் வருவது அடிவாரம். அங்கே ஒரு பக்கத்தில் சாம்பல் மேட்டைக் கண்டதும் நினைவில் இருக்கிறது”

“அந்த இடத்துக்கே அழைத்துக் கொண்டு போ” என்றான் ஜன்னன்.

அதற்குமேல் அவன் நடந்ததுதான் வழி. ஒற்றை அடிப்பாதை அவ்வளவாகக் கண்ணில் படவில்லை. கண்ணில் பட்ட செடி, கொடிகளையும் புதர்களையும் அண்ணு வெட்டி, குனிந்து, வளைந்து, நெளிந்து சரசரவென்று நடந்தான். அவன் பின்னால் நாங்களும் போய்க் கொண்டிருந்தோம். அவனுடைய வேகம் எங்களுக்கு வராது. மரத்தின் தாழ்ந்த கிளைகளும், செடிகளும் எங்கள் முகத்தில் எத்தனை தடவ இடித்தன என்று சொல்வதற்கில்லை. இப்படியே ஒருமணி நேரமாவது நடந்திருப்போம். ஆனாலும் நீண்ட தூரம் நடந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அதற்குள் ஒரு மலை முகட்டை அடைந்தோம். 'நில்லுங்கள் கொஞ்சம்' என்று சொல்லி அண்ணு கையிலிருந்த துப்பாக்கியைத் தரையில் வைத்துவிட்டு, அருகில் இருந்த ஒரு மரத்தின் மேல் ஏறினான். இவன் ஏன் இந்த வேலை செய்கிறான், என்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கினேன். அவன் அந்த மரத்தின் மீது இருந்தபடியே நான்கு பக்கமும் பார்த்தான். பார்த்து அங்கு இருந்தபடியே "ஐயா, இன்னும் ரொம்ப தூரம் இல்லை. வழி தெரிந்தது. அதோ அங்கே மலைத்தொடரின் எல்லை; மேடும் அங்கேயே. அந்தச் சாம்பல் மேடும் அங்கேதான் இருக்கவேண்டும்" என்று சொல்லிக் கீழே இறங்கினான்.

மீண்டும் அவன் முன்னால், நாங்கள் பின்னால். நாங்கள் இறங்க வேண்டிய இடம் சிறிது செங்குத்தாக இருந்தது. செடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சருகுகள் மீது கால இட்டுச் சறுக்காமல் ஜாக்கிரதையாக மிகுந்த கஷ்டத்துடன் இறங்கினோம். சிறிது இறங்கியதும் சிறிய பள்ளம் ஒன்று தென்பட்டது. அந்தப் பள்ளத்தின் இருபுறமும் குறுகலாயிருந்தது. அந்த இடத்தில் கல், பாறை சருகுகளுக்கிடையே மலையிலிருந்து வழிந்த நீர் போதுமான அளவு வேகத்துடன் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. அந்த இடம் வந்ததும் 'இது' வருவது அங்கிருந்துதான்' என்று சொல்லிக் கொண்டே

அவன் தாண்டிக் குதித்து மேலே நடந்தான். எங்களுக்கோ! பழக்கமில்லாத தொல்லை. பாறைகள் மீது ஏறி இறங்க வேண்டும். நீரினால் பாசி படிந்த இடங்களில் கால் வைக்கும்போது கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும். அந்த நீர் ஆழமாக இல்லாவிட்டாலும், பாறையில் ஏறி, நீரில் இறங்கி வருவது தொல்லையாக இருந்தது. அவனுடைய ஒரு கையில் துப்பாக்கி இருந்தது. கத்தியை இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டிருந்தான். சிறிது கூடத் தொல்லைப் படாமல் அவன் போவதைப் பார்த்தால் அவன் அசல்கிஷ்கிந்தை ஆளோ என்று தோன்றியது. அவன் சிறிது தொலைவில் நின்றதும் தெரிந்தது. மெதுவாக முன்னேறி அரை அல்லது முக்கால் மைல் தூரமாவது நடந்திருப்போம். அதற்கே ஒருமணி நேரத்திற்கு மேல் ஆகி இருக்கலாம். ஒரு வழியாக அந்தப் பள்ளத்தை வந்து அடைந்தோம். அங்கே கெட்டியான தரையும் மணலும், அழுக்கு நீரும் நிறைந்த புதைமணல் இருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் தாழைப் புதர்கள், பிரம்புப் புதர்கள். எங்களுக்கு அங்கே கால் இடுவதற்கே பயமாக இருந்தது. புதைந்து விட்டால் என்ன செய்வது! நீர் பாய்ந்து, பாய்ந்து தரை கெட்டிப் பட்டிருப்பதை அறிந்த பிறகு நான்கு அடி இட்டு நடந்தோம். நல்ல குளிர்ந்த காற்று வீசியது. வெய்யிலின் அடையாளமே இல்லை. அடுத்திருந்த மரங்களின் வேர்கள் யானையின் துதிக்கையைப் போல அந்த இடம் வரையில் தமது முகங்களைத் துருத்தியிருந்தன. அது ஒரு வேறுபட்ட உலகம் போலத் தோன்றியது. எங்களிடமிருந்து 10 கஜ தூரத்தில் நின்றிருந்த அண்ணு “வாருங்கள் இனி தூர மில்லை. இங்கேயே சிறிது மேலே இருப்பதாகத் தெரிகிறது” என்று சொல்லி எங்களை மேலே அழைத்துச் சென்றான் அங்கெல்லாம் நான்கு புறமும் உருண்டிருந்த பாறைகள் யானைகளைப் போலக் காட்சியளித்தன. அவற்றைக் கடந்து போனதும் எங்கள் கண்ணெதிரில் ஒரு பெரிய மேடு காணப்பட்டது. அங்கே ஒரு பெரிய குகை,

அப்படிப்பட்ட ஓர் இடத்தில் முற்காலத்தில் யாரோ மக்கள் இருப்பிடம் அமைத்துக் கொண்டு இருந்தால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. உருண்டு கிடந்த பாறைகள் மீது ஏறி அந்தக் குகையை அடைந்தோம். அதன் தரை சமதளமாக இருந்தது. மிகவும் அகமதியான இடம். அண்ணு நாயக்கன் எங்களை அங்கேயே விட்டுவிட்டு 'இதோ வந்து விட்டேன்' என்று சொல்லி இன்னும் எதையோ தேடிப் போனான்.

நாங்கள் மேலும் சிறிது நடந்தோம். களைப்பு மாறியதும் அரட்டை அடிக்கத் தொடங்கினோம். வீட்டிலிருந்து கிளம்பும் போதே சிற்றுண்டி ஏதாவது கொண்டு வந்திருந்தால் இந்தச் சூழ்நிலையில் அது மேலும் ருசியாக இருந்திருக்கலாம். இப்போது அந்த வேலையும் இல்லை. ஆகவே அங்கே சிறிது உட்கார்ந்தோம். பிறகு எழுந்து நின்றோம். அந்தக் குகையின் கல் சுவர்களைத் தடவிப் பார்த்தோம். அதில் ஒட்டி உலர்ந்திருந்த பாசி எங்கள் கைக்கும் வந்தது சிறிது தொலைவில் ஒரு மூலையில் ஒரு பிளவு இருந்தது தரையில் சிறிது சாம்பல் கிடந்ததும் கண்ணில் பட்டது. சிறிது நேரத்தில் அண்ணு நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கே வந்து, "ஐயா, இதே போல நாலைந்து குகைகள் உள்ளன. எல்லாவற்றையும் பார்ப்பதற்கு இப்போது நேரம் போதாது. பெரிய சாம்பல் மேட்டை மட்டும் உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்" என்று சொல்லி முன்னால் நடந்தான். நாங்கள் அவனைத் தொடர்ந்தோம். அந்த மலையை ஒட்டியே மரம் செடிசளின் இடையிலேயே காலிட்டு முன்னேறினோம். சிறிது தூரம் சென்றதும் நான்கைந்து இயற்கையாய் அமைந்த குகைகள் இருந்தன. அவை யெல்லாம் இன்னும் சிறிது உயரத்தில் இருந்தன. மேலும் சிறிது தூரம் நடந்து போனதும் மிகப்பெரிய பாறை ஒன்று மலைச் சுவரை ஒட்டிச் சாய்ந்து இருந்தது கண்ணுக்கு தெரிந்தது. அதன் மேலெல்லாம் தேன் கூடுகளே. மேலும்

சிறிது நடந்தோம். மற்றொரு சாய்வுப் பாதையின் மேல் ஏறித் திரும்பி நடந்தோம். பத்தடி நடந்ததும் மிகப் பெரிய குகை ஒன்று எதிர்ப்பட்டது முதலில் பார்த்த குகையைவிட இது நான்கு மடங்கு விசாலமாக இருந்தது. எதிரிலிருந்த இடம் ஐந்தாறு ஆள் ஆழத்தில் இருந்தது. அந்தக் குகை மனிதர்களுக்கு விலங்குகளிடமிருந்து முழுப் பாதுகாப்பையும் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

குகை பெரிதாக இருந்தாலும் உள்ளே, கல்லும் மண்ணும் பரவியிருந்தன. ஓரிரண்டு இடங்களில் இரண்டடி உயரத்திற்குச் சாம்பல் மேடும் இருந்தது. அதை மிதித்து ஏறி, குகையின் உள்ளே பார்க்கத் தொடங்கினோம் உட்பகுதி வரையில் மேல் கூரையாகப் பாதை அமைந்திருந்ததால் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் உட்காரக் கூடிய இடம் இருந்தது. மற்றொரு கோடியில் ஒரு சிறிய குகை. இப்படிப்பட்ட அமைப்பு எப்படி ஏற்பட்டது? இங்கெல்லாம் முதலில் கல்லும் மண்ணும் நிறைந்திருந்ததோ? ஒரு காலத்தில் மழை நீர் கசிந்து வந்து அவற்றையெல்லாம் வெளியே கொண்டு தள்ளியதோ? என்றெல்லாம் எண்ணி நேன். மனிதர்கள் அங்கே வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்பது சாம்பல் மேடு இருப்பதிலிருந்தே தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவு சாம்பல் அங்கே சூரிய வேண்டுமானால், நீண்டகாலம் அவர்கள் வசித்திருந்திருக்க வேண்டும். இந்தச் சிந்தனைகளில் நேரம் கழிவதைப் பற்றி எனக்கு நினைவெயில்லை. ஆர்வத்தோடு சாம்பல் பரவிய தரையைக் கிளர்த்தொடங்கினேன். எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சாம்பலோ! கிளறுவதற்கு இடம் தரவில்லை. அண்ணுவிடமிருந்து கத்தியை வாங்கிக் கொடுத்தத் தொடங்கினேன். கொத்தினால் என்ன கிடைக்கும்? ஏதும் கிடைக்காது என்றே தோன்றியது. கரித்துண்டுகள், எலும்புத் துண்டுகள், மண்பாண்டச் சில்லிகள் வெளி வந்தன. இரண்டொரு எலும்புத்

துண்டுகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, “மனிதர் களுடையதாய் இருக்காது, அல்லவா?” என்று கேட்டேன்.

அண்ணு அவற்றைப் பார்த்தான். சிறு சிறு துண்டுகள் அவை. “எதையெல்லாம் இங்கே சுட்டுத் தின்று கொண்டிருந்தார்களோ” என்று சொல்லி, என் கையிலிருந்த கத்தியை வாங்கிக்கொண்டு வேகமாக நிலத்தைக் கொத்தித் தள்ளினான். அப்போது பெரிய எலும்புத் துண்டு ஒன்று கிடைத்தது. “இது புலியின் தொடை எலும்பு” என்றான். அவனைவிட நான் என்ன பெரிய அறிஞன்? அவனை நம்பினேன். அதை என்னிடம் கொடு” என்றான். கொடுத்தான்.

நான் அவ்வளவுடன் நிறுத்தவில்லை. மிகப்பெரிய ஆராய்ச்சி ஒன்றை நடத்தும் அதிருஷ்டம் கிடைத்த பிறகு அதன் புகழை எல்லாம் கட்டிக்கொள்ளும் ஆசை ஏற்பட்டது. எனக்கு வியப்பைத்தந்தது அந்த எலும்பு அல்ல. அங்கேயே ஏழெட்டுச் சோழிகள் கிடைத்தன. அவற்றைப் பையில் வைத்துக்கொண்டேன். மேலும் தோண்டினேன். மண் மூடிய ஒரு துண்டு கிடைத்தது. அது பளுவாயிருந்தது. என்ன என்பது தெரியாமல் ‘இது என்ன வேர்’ என்று அண்ணுவைக் கேட்டேன். அவன் அதைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்து, “இது வேர் அல்ல, மரத்தின் வேர் இவ்வளவு பளுவாயிராது. இது கெட்டியான கொம்பாயிருக்கலாம். கடம்பை அல்லது மான் கொம்பாக இருக்கலாம்” என்றான். “இவ்வளவு சிறிய கொம்பா?” என்று கேட்டேன் நான். அவன் “முழுக் கொம்பல்ல, துண்டு,” என்றான். “இருக்கட்டும்” என்று அதை வாங்கி வைத்துக் கொண்டேன். அங்கிருந்த சாம்பலிலும் மண்ணிலும் கிடைத்த இன்னும் எத்தனையோ பொருள்களை என் மடியில் சுட்டிக்கொண்டேன். இப்போதுதான் பொழுதின் நினைவு வந்தது. நாடிகள் நெடுந்தூரம் ஓடந்து வந்திருந்தோம். வெயிலைப் பார்த்துக் கணக்கிடா

விட்டாலும் நாடிகள் மூன்று மணி நேரமாவது நடந்திருப்போம். வீடு திரும்புகின்ற வேலை இருக்கிறதே என்ற நினைவு வந்ததும், “எவ்வளவு முட்டாள் தனம்? காலை யிலேயே புறப்பட்டு வந்திருக்க வேண்டும். வரும்போதே சாப்பாடு மூட்டை சட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இங்கேயே ஓர் இரவு தங்குவதானாலும் தங்கலாம்” என்று அங்கலாய்த்தேன்.

“இரவை இங்கே சழிப்பதா?” என்றான் ஜன்னன்.

“ஐயா, இனி வேகமாகப் புறப்படலாம். எவ்வளவு வேகமாகப் போனாலும் வீடு போய்ச் சேருவதற்குள் இருட்டிவிடும். நாம் ஒன்றும் கொஞ்சமாக நடக்கவில்லை. காட்டுவழி, அதனால் தெரியவில்லை” என்றான் அண்ணு.

திரும்பச் செல்ல வேண்டுமே என்ற ஏமாற்றம் எனக்கு. ஒரு நாள் முழுவதும் அங்கேயே இருந்து சுற்றுப் புறத்திலுள்ள எல்லா இடங்களையும் சுற்றிப் பார்த்திருந்தால் இன்னும் எவ்வளவோ அதிகமான பொருள்களைப் பார்த்திருக்கலாமே-என்று தோன்றியது. “நம்முர்க்காரர்கள் சொல்லுவது போல மிகப் பழைய காலத்தில் இங்கே யாராவது முனிவர்கள் தவம் செய்து கொண்டு இருந்தால் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை”, என்றேன் நான்.

“பழங்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட முனிவர்கள் இருந்தார்களாம். ஐயா, இது ‘படா கட்ட’த்தின் (பெரிய மலைத் தொடரின்) எல்லை அல்லவா? ‘படா கட்ட’த்தில் இப்போதும் ரிஷிகள் தவம் செய்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நம்மைப் போல மனிதர்களின் கண்ணில் தெரிவது கஷ்டமாம்”, என்றான் அண்ணு. பிறகு ஏமாற்றத்தோடு “எனக்குத்தான் வந்ததில் எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை” என்று குறைபட்டுக்கொண்டான்.

“துப்பாக்கியைக் கொண்டு வந்தது வீண்தானா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான் ஜன்னன்.

“அது ஒன்றும் வீண் இல்லை. வழியில் ஏதாவது குறுக்கே வந்தால் மிரட்டுவதற்காவது வேண்டியது தானே.”

“வரும் என்கிறாயா?”

“மாலை நேரம் அல்லவா? மேய்ச்சலுக்காக ஒவ்வொரு மிருகமாக வெளியே வரலாமே; ஒரு தடவை ஒரு காட்டெருமையைப் பார்த்தேன். காட்டெருமையும் கடம்பையும் எங்கள் வீட்டு அருகிலும் வருவது உண்டு”.

காட்டெருமை, கடம்பைகளின் பேரைக்கேட்டதும், ஜன்னனின் மனம் இன்னொன்றைப் பற்றி நினைக்கத் தொடங்கியது. “இந்த வழியில் காளிங்கன்* உண்டு என்கிறார்கள். இப்போதைக்கு அது வராமல் இருந்தால் போதும்” என்று அவன்.

“காளிங்கனா?” இருந்தாலும் இருக்கும். ஒரு வேளை வந்தாலும் வரும். புறப்படுவதற்கு முன்பே, அதன்கையில் சாகிற விதி நமக்கு இருந்தால் யாரால் தடுக்க முடியும்? நாம் என்னவோ அதற்கு தீங்கு செய்ய வரவில்லை. ஆகவே அதற்கு நம் மீது பகை இராது வாருங்கள் வேகமாகப் போகலாம். காலடி ஓசையைக் கேட்டும் சருகுகளின் மீது கால் அடி இடும் ஓசையைக் கேட்டும், பாம்புகள் இருந்தாலும் ஓடிவிடும்” என்று அண்ணு தைரியம் கொடுத்தான். நான் மேலே போர்த்திக் கொண்டு வந்திருந்த துணியில் அங்கே கிடைத்த பல்வேறு

* காளிங்கன்— மிகக் கொடிய பாம்பு. அதன் தலையில் ஒரு கொண்டையிருப்பதாக நம்பிக்கை.

பொருள்களைக் கட்டிக்கொண்டேன். மீதியிருந்த சிறிய பொருள்களை மடியில் சொருகிக்கொண்டேன். குகையை விட்டுக் கீழே இறங்கியதும் அங்கே இருந்த நீரில் பளுவாக இருந்த அந்த வேர்த்துண்டைக் கழுவித் துடைத்துப் பார்த்தேன். அது ஒரு மான் கொம்பின் துண்டு எனத் தெரியவந்தது. அண்ணு அதைத் தன் கையில் வாங்கிப் பார்த்து, “ஐயா, இதை நம் ஆச்சாரியாரின் கையில் கொடுத்தால் இழைத்து நல்ல கத்திப்பிடி செய்து கொடுப்பான்” என்றான்.

“அதை ஏன் இழைக்க வேண்டும்? அது இப்படியே இருப்பதுதான் அழகு. இங்கே வந்ததற்கு ஒரு அடைவாளமாக இருக்கும். அண்ணு, எனக்கென்னவோ இன்னொரு தடவை வந்தே தீர வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.”

“ஆகட்டும், வரலாம் இன்னொரு தடவை. வரும் போது இன்னும் இரண்டொருவரைக் கூடவே அழைத்துக் கொண்டு வந்தால் இதே குகையில் ஒரு பகலையும், ஒரு இரவையும் கழிக்கலாம். அந்தக் குகைக்கு புலியும் வர முடியாது குகைக்குச் செல்லும் வழி வழுவழுப்பாக இருப்பதால் புலி அதில் கால் வைக்காது.”

“அப்படியே செய்யலாம்” என்று சொல்லியதும் அண்ணு மலையில் ஏறத் தொடங்கினான். நாங்களும் பின் தொடர்ந்தோம். வரும்போது வழியில் இருந்த புதர்களையும், செடி கொடிகளையும் கழித்துக்கொண்டே வந்ததால் திரும்பும்போது வழி சுலபமாக தெரிந்தது. அவனுடைய வேகத்திற்குச் சரியாகவே நாங்களும் நடந்தோம். மலைமேல் ஏறியதும் அண்ணு “ஐயா, மேற்கே பாருங்கள். இருட்டு கவிழ்ந்துகொண்டு வருகிறது. இனி வழியெல்லாம் ஒரே இறக்கம்தான். நடப்பதில் கஷ்டம் இராது.” என்று சொல்லி மேலே நடந்தான். ஆனாலும் கல்லிலும்.

புதரிலும், எங்கள் கால்கள் இடறுவதைக் கண்டு இரண்டு கோல்களைச் சீவிக்கொடுத்தான். நாங்கள் அவற்றைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு மெதுவாக ஊன்றிக்கொண்டு நடந்ததில் கஷ்டம் தெரியவில்லை. மலையினிருந்து இறங்கும் வரையில் களைப்பினால் எங்கள் வாய் திறக்கவில்லை. அண்ணு நாயக்கனின் வீடு இருக்கும் இடைவெளியை அடைவதற்குள் நன்றாக இருட்டிவிட்டது. ஜன்னலுக்குக் களைப்போடு பசியும் சேர்ந்து வாட்டியிருக்க வேண்டும். அதனால் “இன்னும் இரண்டு மைல் இருக்கிறதல்லவா, மூடர்க் காட்டைத் தாண்டி வயலை அடைவதற்கு? இந்த இருட்டில் இப்போதே காலில் வேரும் கல்லும் இடித்து விரல் வீங்கி அடியெடுத்து வைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது.” என்றான்.

அண்ணுவின் வீட்டு முன்னால் போய் நின்றோம். அவன் “ஐயா, கிணறு இருக்கிறது. கை கால்களைக் கழுவிக்கொள்ளுங்கள். வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளுங்கள். வேறு எதுவும் இல்லை கொடுப்பதற்கு—நாலு வாழைப்பழங்கள் தின்று கொஞ்சம் பசியை ஆற்றிக்கொள்ளுங்கள். அதற்குள் இரண்டு சுளுந்து தயார் செய்கிறேன். குறுக்கு வழியில் உங்களை வயல் வெளிக்குக் கொண்டுசேர்க்கிறேன். அதன் பிறகு கவலையில்லாமல் வரப்பின் மீது நடந்து போய் விடலாம்” என்று சொன்னான்.

நாங்கள் கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு முகத்தில் தண்ணீரை வேகமாக அடித்துத்துடைத்துக்கொண்டோம். வேர்வையெல்லாம் துடைத்துக்கொண்டு முற்றத்தில் போட்டிருந்த இரண்டு மனைகளின் மீது உட்கார்ந்தோம். அவன் கொண்டு வந்து வைத்த இரண்டு சீப்பு வாழைப் பழங்களையும் தின்றோம். கிணற்றிலிருந்து நாங்களே எடுத்துவந்த ஒரு குடம் தண்ணீரைக் காலி செய்தோம். எங்களுக்கு வயிறு நிறைந்துவிட்ட பிறகு “அண்ணு

நீயும் வீட்டில் சமையல் ஆகியிருந்தால் சாப்பிட்டு விடு, புறப்படலாம்?” என்றேன்.

“வேண்டாம். வந்து சாப்பிட்டுக்கொள்ளலாம்”² என்றான்.

“அப்படியானால் ராத்திரி எங்கள் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொள். நீயும் போதுமான அளவு நடந்து களைத்திருக்கிறாய்.” என்று நான் வற்புறுத்திய பிறகு, அவன் தன் குடிசைக்குள் நுழைந்து சாப்பிட்டதாகப் பெயர் பண்ணிவிட்டு வந்தான். எங்களுக்கு முன்னால் வெற்றிலைத் தட்டை இட்டான். நாங்கள் வாணியம்பாடி வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டே சிறிது நேரத்தைக் கழித்தோம். அதற்குள் “வந்தேன், முதலாளி” என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டே புறப்பட்டான். அவனுடன் அவன் தம்பியும் சேர்ந்து கொண்டான். முதலில் அவன் - நடுவில் நாங்கள் இருவரும் - எங்களுக்குப் பின்னால் அவன் தம்பி சித்து நாயக்கன். அவர்கள் இருவரும் பிடித்து வந்த சுளுந்து வெளிச்சத்தில் எங்கள் பிரயாணம் முன்னேறியது.

“இருட்டில் சீறுவதோ பாய்வதோ இருக்காது அல்லவா?” என்று கேட்டான் ஜன்னன்.

“இருந்தாலும் இருக்கும்” என்றேன் நான். இதிலிருந்து என் நண்பனுக்கு வழி நடந்த களைப்போடு வழியில் பயமும் இருந்தது, என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அண்ணா சிறிது கூடக் களைப்படையாதவன் போலச் சுளுந்தை வீசியபடியே நடந்து கொண்டிருந்தான். நாங்களும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தோம். காடு முடிந்து வயல் வெளி வந்தது. அதனால் சிறிது தைரியம் பெற்ற

² பாம்பு அல்லது கொடிய மிருகங்கள்:

‘ஜன்னனின் வாயினிருந்து “இனி பயமில்லை” என்று பேச்சு வெளிப்பட்டது. “அவ்வளவு பயமிருந்தால் நீ ஏன் தன்னம்பிக்கையோடு புறப்பட்டாய்?” நான் கேட்டேன்.

“இடத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையால். பார்ப்பதற்கு அழகாகவே இருந்தது. ஆனால் அவ்வளவு சிறப்பாக ஒன்றும் இல்லை.”

“சிறப்பாக இருக்க வேண்டுமானால் உனக்கு என்னென்ன தேவை?”

“அப்படியானால் நீயே சொல், என்ன விசேஷம் என்று? பாதைகளின் இடையிலே குகை இருப்பது ஓர் அதிசயமா? அங்கே கொஞ்சம் சாம்பல் கிடைப்பது ஒரு விசேஷமா? அந்த அரசன் காலத்திலேயோ யாரோ நாலுபேர் அங்கே இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் அங்கே குடியிருந்தார்கள்; சமையல் செய்தார்கள், சாம்பலை இறைத்து விட்டுப் போனார்கள். அந்த சாம்பல் ஒரு சிறப்பா? அந்த சாம்பலைக் கண்டே நம்முர்க்காரர்கள் முனிவர்கள் அது இது என்று கதை கட்டினார்கள்”

“அங்கே வெறும் சாம்பல் மட்டும் இருக்கவில்லை. கரித்தூளும், சாம்பலும், கலந்து கெட்டியான தரை இருந்தது. அதில் என்னென்னவோ பொருள்கள் மறைந்து இருந்தன”

“அதனால் என்ன?”

“அதனால் ஒன்றும் இல்லை. நீ ஒரு ரசிகன். உனக்கு இலக்கியப் பூசணிக்காய் மட்டுமே அழகாகத் தெரியும். முன்னொரு காலத்தில் அந்தக் குகைகளில் மனிதர்கள் வசித்தார்கள், என்றால் அதில் எந்தவிதச் சிறப்பும் தெரிவதில்லை”

“இன்றைய, நாம் வாழ்வது உண்மையானால், பழங்காலத்திலும் மனிதர்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்.”

“அவ்வளவு தெரிகிறது உனக்கு. உனக்கு விசேஷமாக ஏதாவது வேண்டியிருந்தால் ஒரு காட்டுப் பன்றியோ, அல்லது புலியோ குறுக்கே வரவேண்டும்.”

“குறுக்கே வந்தால் அண்ணுவினை கையில் துப்பாக்கி இருந்ததே.”

“வெடி மருந்து போட்ட துப்பாக்கி அது. குரங்கை அடிப்பதற்குத்தான் பயன்படும்.”

“அவ்வளவு தானா?”

“அண்ணு, இந்த ஐயா வருகிற நேரத்திற்குச் சரியாக ஒரு காளிங்கனாவது குறுக்கே வந்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும்” என்றேன் நான். எனக்கு அவன் பேச்சைக் கேட்டுக் கோபமாக வந்தது.

அதைக் கேட்டு, ஜன்னன் “சும்மா இல்லாததை யெல்லாம் சொல்லாதே” என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

“நாம் பேரைச் சொன்னவுடனேயே அது வந்து விடுமா?” என்றேன் நான்.

அதன் பிறகுதான் எனக்குத் தோன்றியது. பாம்பின் பெயரை எடுத்திருக்க வேண்டாமே, என்று. அவனுள் அதைப் பற்றிய பயம் மிக ஆழமாக வேருன்றியிருந்தது என்று தெரிந்தது. நான் அதை மேலும், மேலும் நினைவு படுத்தினால் அதனாலேயே அவனுக்கு இரவில் நன்றாக உறக்கம் வராது என்று தோன்றியது.

முதலில் ஜன்னன் வீட்டுக்குப் போய் அவனை அங்கே.. விட்டு விட்டுப் பிறகு எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் திரும்பினோம்..

நாங்கள் வீடு போய்ச் சேரும் போது நள்ளிரவு ஆகியிருந்தது. என் மனைவி “இவர் சொல்லாமலே எங்கே போனார்?” என்று கவலையோடு காத்துக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டை அடைந்ததும் அண்ணா, “அப்போது நாங்கள் புறப்படுகிறோம். இந்த இரண்டு சுளுந்தும் எரிந்து விட்டது. உங்கள் வீட்டில் ஒலை இருக்கும் அல்லவா? இன்னும் இரண்டு சுளுந்து தயார் செய்து கொள்கிறோம்” என்றான். சுள்ளிகளை அவன் எதிரில் கொண்டு வந்து போட்டுவிட்டு, என் மனைவி “அவர்கள் சாப்பிட்டுவிட்டே போகட்டும் சமையல் செய்திருக்கிறேன்” என்றாள்.

“அவர்கள் வருவது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“மிகவும் இருட்டாய் இருந்ததைக் கண்டு நான் கவலைப்பட்டே கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தேன். பாட்டி வந்து “ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? மெள்ள வருவான்” என்றார். “ஒருவரே தனியாக இவ்வளவு இருட்டிய பிறகு எப்படி வருவார்” என்று கேட்டதற்கு, அவர் “கூடவே யாராவது இருப்பார்கள். ஒருவனே தனியாக வர மாட்டான். உலையில் இரண்டு பிடி அரிசி அதிகமாகப் போடு” என்றார்.

“போட்டேன்.”

பாட்டியின் முன் ஆலோசனையைக் கண்டு எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. சமையல் செய்ததும் நல்லதாகவே போயிற்று. அண்ணா அவசரத்தில் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்ததால் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டான் என்று கருதி, சாப்பிடும்படி வற்புறுத்தினேன். ஒரு பேச்சுக்காக அவர்கள் வேண்டாம் என்றாலும் இருவரும் நன்றாகவே சாப்பிட்டார்கள். அது முடிந்ததும் வெற்றிலை கொடுத்தேன் போட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்கள் பட்ட கஷ்டத்திற்காக இரண்டு கால் ரூபாய்களைக் கொடுக்கப் போனேன். பணம் வேண்டவே, வேண்டாம் என்றார்கள்.

நான் இன்னொரு தடவை போகவேண்டும் என்று இருக்கிறேன். போய் ஒரு நாளெல்லாம் அங்கேயே இருக்க வேண்டும். “நீயே அழைத்துப்போக வேண்டும்” என்றேன்.

“இன்னும் ஒரு தடவை அல்ல. பத்துத்தடவை போகலாம். ஏதாவது வேட்டை எனக்கும் கிடைக்கலாம். எனக்கு அதுவே காசு. இதற்கெல்லாம் பணம் வாங்கிக் கொள்ளலாமா? இந்தத் தடவை போனதில் நிறையத்தேன் கூடுகளைப் பார்த்தேன். இன்னொரு தடவை போனால் புகைபோட்டுத் தேனையை ஒட்டி ஒரு குடம் தேன் பிழிந்து கொண்டு வருவேன்.”

“நீயாகப் போவதாயிருந்தால் மிகவும் நல்லதாயிற்று. வந்து சொல். உடனே புறப்படுகிறேன்.” “ஆகட்டும். ஆனால் அந்த இன்னொரு ஐயா வேண்டாம். அவரால் நடக்கவும் முடியவில்லை. பயந்தாங்கொள்ளியும் கூட. இவ்வளவு பயப்படுகிறவர் ‘ஏன் வந்தார்’ என்று இருந்தது எனக்கு. காடு காடுதான். ஒரு புலியோ, ஒரு பன்றியோ, மலைப்பாம்போ, காளிங்கனோ வரக்கூடாது என்பது உண்டா? வந்தபோது பயந்துகொண்டு ஓடினால் என்ன ஆகும்? எங்கே என்று, அவர்களை தேடமுடியும்?”

“அவர் பிறந்தது எங்கள் ஊரானாலும் வளர்ந்ததெல்லாம் நகரத்தில். கொஞ்சம் கூடத் தைரியமில்லாதவன். ஒருதடவை பார்த்தாகிவிட்டது அல்லவா? இனிமேல் நான் கூப்பிட்டாலும் அவன் வர மாட்டான்.”

அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தேன். பாட்டியும், என் குழந்தைகளும், படுத்துத்தூங்கி நெடுநேரம் ஆகியிருந்தது. எனக்கு மிகுந்த களைப்பாக இருந்ததால் திண்ணையிலேயே பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டேன். இரவில் நல்ல தூக்கம் வரும் என்று நினைத்துப்படுத்தால் கண்கள் மூடவே யில்லை. எவ்வளவு நேரம் புரண்டு புரண்டு படுத்தாலும்

உறக்கம் வரவில்லை. மல்லாந்து படுத்தேன்; குப்புறப் படுத்தேன். ஊகம் என் மனத்தில் சென்று வந்த பயணத்தின் நிறைவு அலைமோதிக்கொண்டிருந்ததால் உறக்கம் நெருங்கவே இல்லை. மலையை நெருங்கியபோது கண்ட காட்சிகள், கால்வாய், புதைமணல், பேயைப் போன்று வளர்ந்து நின்ற மரங்கள், குகைகள், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரத்தொடங்கின. முதல் குகையை உற்றுப் பார்த்தேன். சுவரைத் தடவிப் பார்த்தேன், வெற்றிடமாக இருந்த அங்கே மக்கள் நிரம்பியிருந்ததுபோலத் தோன்றியது. வரலாற்றுப் பாடத்தில் பழங்காலத்துப் பெளத்தர்குகைகளைப் பற்றிப் படித்திருந்த நினைவினாலோ, என்னவோ எனக்கு அந்தக் குகையில் புத்தர் காணப்பட்டார். சுற்றிலும் அமர்ந்திருந்த பிட்சுக்களுக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டிருந்தார். 'சங்கம் கச்சாமி, சரணம் கச்சாமி,' என்ற கோஷங்கள் கேட்டன.

அந்தக் காட்சி மறைந்தது. இன்னொரு குகைக்கு வந்து நின்றேன். நான் ஒருவனே இருந்தேன். குகைக்கு எதிரில் மூன்று ஆள் பள்ளத்தில் ஒரு வேங்கைப்புலி தெரிந்தது. என்னைப் பார்த்துக் கர்ச்சித்தது. குகைக்கு வரும் வழி அதற்குத் தெரியாததால், அது அங்கிருந்தபடியே கர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த கணத்தில், அது திரும்பி நான் ஏறிவந்த பாறையின் மேலேயே மிகவும் ஜாக்கிரதையாகத் தயங்கி, தயங்கி நடந்து வந்தது. அதன் வாசனை என் மூக்கிற்கு எட்டிய பிறகுதான் இது எனக்குத் தெரிந்தது. இந்தப் பாழும் புலி இங்கேயும் வந்துவிட்டதே, என்று நடுங்கினேன். என் எதிரில் ஒரு மரத்துண்டு கிடந்தது. அதன் ஒரு முனையில் பிரம்புக் கொடிகளால் ஒரு கல்லைக் கட்டி, 'கதை'யைப்போலச் செய்திருந்தார்கள். தைரியத் தோடு அதை எடுத்ததுக்கொண்டேன். புலி என் மீது பாயும் போது 'கதை'யை வீசி அதன் மண்டையில் அடித்தேன். கம்பென்று மூன்று ஆள் பள்ளத்தில் கீழே விழுந்தது அந்தப்

புலி. புலி என்னவோ கீழே விழுந்துவிட்டது. ஆனால் நான் போட்ட அடியில் சாகாமல் மறுபடியும் பாய்ந்தால் என்கதி என்ன செய்வது என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லை. அதற்கு மேல்முச்சு வாங்கியது. அடுத்த இரண்டு நிமிடங்களில் செத்தே போயிற்று. எனக்கு போன உயிர் திரும்பி வந்தது வயிறு பசிக்கத் தொடங்கியது. இங்கும், அங்கும் பார்த்தேன். யாரோ வள்ளிக்கிழங்குகளைக் குவித்து வைத்திருந்தார்கள். சிக்கி முக்கிக் கல்லைத் தேடிப்பிடித்து ஒரு மரப்பட்டையைப் பற்ற வைத்தேன். அதன்மேல் சுள்ளிகளை அடுக்கினேன். அவ்வளவு வள்ளிக்கிழங்குகளையும் சுட்டு, ஒவ்வொன்றாக எடுத்துத் தோலை உரித்துத் தின்றேன். அந்த ருசி எந்தச் சாப்பாட்டிற்கும் வராது.

என்னுடைய சாப்பாடு நடந்துகொண்டே இருக்கிறது. நான் அமர்ந்திருந்த குகையின் பின்பக்கத்திலிருந்து, பத்துப் பதினைந்து காட்டு மனிதர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வரத் தொடங்கினார்கள்.

எவ்வளவு அசிங்கமான மனிதர்கள்! ஆண்கள் எவருக்குமே முகம் மழிக்கப்படவேயில்லை அவர்கள் குளித்தது எந்தக் காலத்திலோ! ஆண்களும், பெண்களுமாக என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் உடம்பில் துணி என்ற பேச்சே இல்லை. அதுமட்டுமல்ல. அரைஞாணுக்கும் வழியில்லை. அவர்கள் முறைத்துப் பார்க்கும்போது எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அவர்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த வள்ளிக்கிழங்குகளை நான் தின்றேன்: அவர்கள் இப்போது என்னைத் தின்று விடுவார்கள் என்று தோன்றியது. என்கால்கள் தடதடவென்று நடுங்கத் தொடங்கின. கைகளால் அவற்றை அழுத்திப்பிடித்தாலும் நடுக்கம் தீரவில்லை. அவர்கள் தமக்குள்ளேயே ஏதோ பேசிக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். என அச்சம் அதிகமாயிற்று. இனி

என்னைக் கட்டிப்போடுவார்கள். நாம் தனியாக ஏன் வந்தோம், என்று கவலைப்படும்போது நண்பன் ஜன்னன் கூடவந்தது நினைவுக்கு வந்தது. உடனே “ஜன்னு ஜன்னு” என்று கத்தினேன்.

அவர்கள் என்னை விடுவார்களா? மேலேயே வந்து விழுந்தார்கள். முடிந்தது என் கதை, என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அவர்களோ! ஒவ்வொருவராக என்னைப் பிடித்து என் நெற்றியில் ஒவ்வொரு முத்தம் தந்தபோது “ஓ” என்று இருந்தது. அதற்குள் அவர்களுடைய தலைவன் வந்தான். இராட்சத வடிவம். அவன் மட்டும் நான் வந்த வழியிலேயே வந்தான். அதாவது எதிரிலிருந்து. அவன் தோள்மீது புலியின் பச்சைத்தோல் ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனைக் கண்டதும் என்னைச் சுற்றி யிருந்த கூட்டம் சிதறியது. அவன் வந்ததால்தான் நான் தப்பித்தேன் என்று பட்டது. என்னைக்காப்பாற்று. என்று அவனை வேண்டினேன். அவன் நல்ல ஆங்கிலத்தில் “No Fear; These are my People,” என்றான். அப்போது என் கதை முடிந்தது, என்று தீர்மானித்தேன். என்னை நரபலி கொடுப்பார்கள் என்று தோன்றியது, அந்தத் தலைவன் திரும்பி முதுகை காட்டினான். அவன் மேலே போட்டுக் கொண்டிருந்த புலித்தோலிலிருந்து இன்னும் ரத்தம் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவன் என்னைப் பார்த்து, புலித்தோலை காட்டி “இந்தக் காணிக்கை எனக்குத் திருப்தி அளிக்கிறது. இந்தப் புலி நீண்ட நாளாக எங்களுக்கு தொல்லை கொடுத்து வந்தது நீ அதை வெறும் கையாலேயே கொண்டு விட்டாய்.” என்று சொல்லி என் கையில் ஒரு கொம்புத்துண்டை இட்டான்.

அது எந்தக் கொம்பு தெரியுமா? அன்று மாலையில் நான் அந்தக் குகையில் தேடி எடுத்த மான் கொம்பின்

துண்டு. அதை அவன் என் கையில் கொடுத்தபடியே, “இதைப் பிடித்துக்கொள்; அதன்மூலம்என் சக்தியெல்லாம் உனக்கு வந்து சேரும்”, என்றான்.

“அப்படியானால் உனக்கு?” என்றேன் நான், அவனுடைய தாராளத்தைக் கண்டு.

“எனக்கு இப்போது இந்தப் புலியின் சக்தி வந்து விட்டதே. நீ கொன்ற புலியின் சக்தி எனக்கு. நான் வைத்திருந்த இந்தக் கொம்பின் சக்தி உனக்கு: அதைச் சாதாரணக் கொம்பு என்று நினைக்காதே. என் மந்திர சக்தியும் அதில் இருக்கிறது.” இப்படிச் சொல்லிவிட்டு என் காதில் ஏதேதோ மந்திரங்களை ஓதினான். நானும் அதையே ஜபித்துக் கொண்டு, அங்கேயே உட்கார்ந்து தவம் செய்தேன். எவ்வளவு காலம் இப்படி ஜபம் செய்து கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேனோ எனக்கே தெரியாது. “வெயில் வந்து விட்டது, எழுந்திருக்கக் கூடாதா?” என்றான் என் சீதை “ரொம்ப தூரம் நடந்தகளைப்பு என்று தோன்றுகிறது. இது வரையில் நீங்கள் இவ்வளவு நேரம் படுத்து இருந்ததே இல்லை.” “இராத்திரி பூராவும் எனக்குக் கொஞ்சம் கூடத் தூக்கமே இல்லை, தாயே” என்றேன் நான்.

அத்தியாயம் நான்கு

எனது தூக்கமில்லாத நீண்ட தூக்கத்திற்காக, என் மனைவி கேலிசெய்ததைக் கேட்டுக் கொண்டு, படுக்கையைச் சுருட்டி உவ்வே வைத்துவிட்டு முகம் கழுவுவதற்காகச் சென்றேன். முகத்தைக் கழுவி யாயிற்று. ஆனாலும் இன்னும் கனவு தொடர்வதைப் போலவே இருந்தது. நாலுகுடம் தண்ணீரைத் தலையில் கொட்டிக் கொண்டால் அது என்னைவிடும் என்று நினைத்து, கிணற்றுப் பக்கம் போனேன். அதற்குள் முன்னாள் இரவு சுமந்து கொண்டு வந்த பொருள்களைப் பற்றி நினைவு வந்தது. நான் அவசரத்தில் எதை எதையோ சேர்த்துக் கொண்டு வந்திருந்தேன். மண்ணும், சாம்பலும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த அவற்றை நன்றாகக் கழுவித் துடைக்கும் வரையில் எனக்குக் கிடைத்தவை எவை என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் ஒரு தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளன், என்ற மயக்கம் எனக்கு இருந்தது. கொண்டு வந்த பொருள்களைக் கழுவிப் பார்க்கலாம் என்று நினைத்து, அவற்றைக் கொண்டு வரப்போனேன். என் சட்டையையும், மற்றப் பொருள்களையும் முந்தின நாள் இரவு பாட்டி படுத்திருந்த அறையில் ஏன் வைத்தேன் என்பது எனக்கே விளங்கவில்லை. வேறு ஒன்றும் பயமில்லை-அண்ணு சொன்ன ஏதோவொரு மிருகத்தின் எழும்புத்துண்டு அதில் இருந்தது. யாராவது எலும்புத்துண்டை வீட்டுக்குள் கொண்டு வந்து வைப்பார்களா?

அந்தப் பொருள்களையெல்லாம் கொண்டு வந்து கிணற்றின் கீழ் உட்கார்ந்து, ஒரு பாத்திரத்தில் நீரை நிரப்பி அவற்றையெல்லாம் கொட்டினேன். முதலில் கையில் கிடைத்தது மான் கொம்பு. அதை வெளுப்பாக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை. வெளுக்குமோ மான் கொம்பு? அதை மீது இருந்த அழுக்கு மட்டும் நீக்கியது

அதன் ஒரு பக்கத்தை கல்லில் தேய்த்துத் தேய்த்துச் சமமாகச் செய்தது தெரிந்தது. அந்தச் சமமான, பகுதியில் கோடு, பூஜ்யம், போன்ற குறியீடுகள் இருந்தன அவற்றைப் பார்த்ததும் கனவு நினைவுக்கு வந்தது. புலித் தோலைப் போட்டுக் கொண்டு வந்த அந்தப் பழைய காட்டு மனிதன் அதற்கு அற்புத சக்தி உள்ளது என்று சொன்னதும் நினைவுக்கு வந்தது. “பார்க்கலாம்; நான்கு நாட்களுக்கு அதை மடியில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் என்னவெல்லாம் தெரிகிறது என்று” என் ஆர்வம் தலை தூக்கியது.

இன்னும் பதிதுப் பன்னிரண்டு பொருள்கள் இருந்தன. அவற்றைத் தேய்த்துக் கழுவத் தொடங்கினேன். ஒரு வெள்ளைக் கல்லை கோடரியைப் போலத் தீட்டியிருந்தது தெரிந்தது. அது அந்தக் கல்லின் அமைப்பாகவும் இருக்கலாம். கொஞ்சம் வரலாறு படித்திருந்தேனல்லவா, முன்னால்? ஆகவே கற்காலத்தின் நினைவு வந்தது. ஒவ்வொரு கல்துண்டாக எடுத்துக் கழுவி உற்றுப் பார்த்து - இது அம்பின் அலகு, இது வாளின் முனை, வாள அல்ல கத்தி-என்று என் மனத்திற்குத் தோன்றியபடி முடிவு செய்தேன். மேலும், நாலைந்து துண்டுகள் இருந்தன. அவை மரமோ, எலும்போ, தெரியவில்லை. தேய்த்துத் தேய்த்துக் குச்சிகளாய் ஆக்கி மாலையாகக் கட்டிப் போட்டுக் கொண்டதாய் இருக்கலாம். அது மட்டு மல்ல; சோழி, சிப்பி, முதலிய! கடற்பொருள்களும் இருந்தன. அவற்றுக்கெல்லாம், துளை இருந்ததைக் கண்டு, அவற்றை ஒரு குவியலாக வைத்தேன், கூட, ஊடுகயிறு இருந்தால் இவையெல்லாம் சேர்த்து, கழுத்துக் கேற்ற மாலையாக ஆகும், என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இனி மிஞ்சியிருந்தது ஒரு பெரிய எலும்பின் துண்டு அதைக் கழுவுவதற்குள் என் இரண்டு பிள்ளைகளும் அங்கே ஓடி வந்து “அப்பா, அப்பா, என்ன இதைல்லாம்?” என்று

கேட்டார்கள். உடனே, “போங்கள், இங்கே ஏன் வந்தீர்கள்?” என்றுசீறினேன். அந்தத் துண்டுகளையெல்லாம் அங்கேயே மறைத்து வைக்க முயன்றேன். குழந்தைகள்

பிடிவாதமாக அங்கேயே இருப்பதைக் கண்டு சீதையை அழைத்து “இந்த குழந்தைகளை அந்தப் பக்கம் அழைத்துக் கொண்டுபோ” என்று கத்தினேன். அவளே அங்கே வந்தாள். அவையெல்லாம் அவள் கண்ணில் பட்டபிறகு சும்மாயிருப்பாளா? “நேற்று மலைத்தொடர் வரையில் போயிருந்தபோது இதெல்லாம் கிடைத்தது. என்ன ஏது என்று பார்ப்பதற்குக்கூட இந்தக் குழந்தைகள் விடவில்லை,” என்றேன்.

அவள் கண் என் கால்களின் கீழ் மறைத்து வைத்திருந்த அந்த எலும்புத்துண்டின் பக்கமே போக வேண்டுமா? “எதை அப்படி மிதித்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? எலும்புத்துண்டா?”—கேட்டாள் அவள். “போ, அந்தப் பக்கம். நீ இன்னொரு குழந்தை. எலும்போ, எதுவோ? குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டுபோ என்றால் உன்னுடையது அதிகப்பிரசங்கம். உடனே தோண்டித் துறுவிப்பார்க்கிறாய், உனக்கு என்ன தெரியும் என்று விட வேண்டாமா?” அவளுக்குக் சலித்துப் போய் விட்டதோ என்னவோ கிட்டனையும், சந்திரனையும் அருகே அழைத்து கொண்டு, “வாருங்கள் போகலாம் அவருக்கு இன்னொரு குழந்தை விளையாட்டுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. விளையாட்டுச் சாமானை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். குபேரன் வீட்டிலிருந்தே கொண்டு வந்த வைர வைரீரியங்கள் போலத்தான்,” என்று நொடித்துவிட்டு, குழந்தைகளை இழுத்துக் கொண்டு போனாள். அவையும் தம் இயல்புக்கு ஏற்றபடி ராகம் இழுத்துக் கொண்டே சென்றன. நான் அவசரமாக அந்த வேலையை முடித்து, ஒரு கூடியைத் தேடிக் கொண்டு வந்து அவற்றை அதில் போட்டுப் பரண் மேல் ஒரு மூலையில் தூக்கிவைத்து விட்டு, குளிக்கப் போனேன். அன்று என் தலையில் கொட்டிக் கொண்ட தண்ணீருக்கு அளவே இல்லை. குளியல் முடிந்தது. பூஜை அறைக்குப் போனேன். பூஜைச் சடங்குகள் தொடங்கின.

என வாயிலிருந்து வெளிவந்த மந்திரங்களும், ஜபங்களும் பக்கத்தில் வீடுகள் இருந்தால் அங்கேயும் கேட்டு இருக்கும் எப்படியோ தெய்வத்துக்கு காணிக்கையை செலுத்திவிட்டு வெளியே வந்தேன். அதற்குள் சீதை அவளும் தயிரும் கலந்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். தின்றேன் வயிறு நிரம்பியது. “இன்றைக்கு இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும். வீட்டு வேலை என்னென்ன பாக்கியிருக்கிறது?. என்றுயோசிக்கத் தொடங்கினேன். அன்றாட வேலைகளைச் செய்வதற்கு சிந்திக்க வேண்டியதில்லை என்றாலும் முன்னாளின் நடைப் பயணத்தாலும், இரவில் தூக்கம் கெட்டதாலும் புத்தி கூர்மையாக வேலை செய்யவில்லை. “ஜன்னன் வீட்டிற்கு ஏன் போய் வரக்கூடாது?” என்று தோன்றியது. நடந்து, நடந்து கால் வலியினால் அவன் நொண்டிக் கொண்டிருக்கலாம். போய் சிறிது குறும்பு செய்து வீட்டு வரலாமே. அவனுடைய மனப்போக்கு, கவைகளைப் பற்றியும் நினைவு வந்தது. மலை அடிவாரம் வரையில் என்னுடைய நடந்து வந்தவன் குகைகளைக் கண்ட போது இரண்டொரு தடவை வாய் திறந்து பேசியது உண்மைதான் என்றாலும், நான் தரையைக் கொத்திய போது, அந்தத் தடியன் உட்கார்ந்து கொண்டே இருந்தான். உதவிக்கு வரவில்லை. அங்கே பழங்காலத்து மக்கள் வாழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்று சொன்ன போதும் அவன் அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அதை நினைத்து எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “போக வேண்டாம். வேண்டுமானால் அவனே வரட்டும் நம் வீட்டுக்கு. வரமாட்டான் கால் வலியினால் தன் வீட்டில் நாளெல்லாம் படுத்துக் கிடப்பான். அன்னுக்கு, அவன் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. கதைகள், நாவல்கள், எங்கள் பாட்டி சொல்வது போல ‘புண்ணியமுமில்லை, புருஷார்த்தமும் இல்லை கதை படிப்பதில்’. சிறு குழந்தைகள் பாட்டியிடம், கதை கேட்டால் இவனைப் போன்ற மீசை முனைத்த குழந்தைகள் புத்தகங்

களில் அதைப் படிக்கிறார்கள்—என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இலக்கியம் படித்த அவனைவிட வரலாறு படித்த நானே மேல் என்று எனக்குத் தோன்றியது.

நேற்றைய வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது என்கிற அறிவாவது எனக்கு உண்டு. அவனுக்கு அதுவும் இல்லை. பழங்காலத்து மக்கள் என்றால் மாமரத்திலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த புளித்த பழங்களைப் போல என்று இந்த ஜனார்த்தனனுக்குத் தோன்றலாம். அவனே அப்படி விழுந்த ஒரு பழத்திலிருந்து தோன்றிய மரத்தில் பிறந்தவன்தான் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கு முனை வேண்டாமா?”

சும்மா உட்கார்ந்திருக்க முடியாமல் செய்ய வேண்டிய வேலை எதுவும் தோன்றாமல் வீட்டுக்கு வெளியே சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன். எங்கள் பாட்டி அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார். நான் இவ்வாறு நடை பழகுவதைப் பார்த்து, “என்னப்பா, இன்னும் தோட்டத்திற்குப் போகவில்லையா? நடை பழகிக் கொண்டிருக்கிறாயே” என்று கேட்டார்.

“அது பாட்டி, நேற்று மிகவும் களைத்து வந்தேன் அல்லவா? ராத்திரி நல்ல தூக்கம் வரும் என்று நினைத்தால் கொஞ்சம்கூட வரவில்லை. அதனால் எதைச் செய்வதற்கும் மனம் இல்லை.”

“களைப்பு மிக அதிகமாக ஆனாலும் சில சமயங்களில் அப்படி ஆவதுண்டு. தூக்கம் சரியாக வருவதில்லை. அவ்வளவு நேரம் வரையில் எங்கே போயிருந்தாய்? நீ வந்தது எனக்குத் தெரியவே இல்லை.”

“அதுவா? எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அந்த ஜன்னலை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். நாகன்கால் வரையில் போகலாம் என்று அங்கே முனிவர்

களின் குகை, கிடை இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். இருந்தால் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று போனேன்.”

“முன்னால் முனிவர்கள் அங்கே இருந்ததுண்டு என்கிறார்கள்” எங்கள் அம்மா அப்படிச் சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் தவம் செய்ய நினைத்தால் கதவை முடிக்கொண்டு வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து செய்யலாமே. அதற்காகக் காட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.”

“வீட்டில் பெண்டாட்டி, பிள்ளைகளின் தொல்லை, குடும்பக்கவலைகள்-இதற்கிடையில் தவம் செய்ய முடியுமா, பாட்டி?”

“நான் இத்தனை வருஷங்களாக இங்கே செய்து கொண்டிருந்தது, என்ன? குழந்தைகளும், குட்டிகளும் எனக்கு என்ன செய்தன? இன்னொன்று நாலு நாழிகை நேரம் எதைப்பற்றியாவது விடாமல் சிந்தனை செய்து கொண்டு உட்கார்ந்தால் அங்கே தூக்கம் வந்துவிடும். அப்போது தவமும், இல்லை. இன்னொன்றும் இல்லை. வருஷக்கணக்காக உட்கார்ந்து தவம் செய்கின்றவர்களின் கதையும் அவ்வளவு தானே, என்னவோ?”

“அவ்வளவுதான் என்கிறீர்களா? முனிவர்களெல்லாம் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்து வருஷக்கணக்காகத் தூங்கினார்கள் என்கிறீர்களா?”

“அப்படி என்று இல்லை. ஆனாலும், பார். மனத்தின் குணம் அப்படிப்பட்டது. உருப்போட்டதையே மறுபடியும் உருப்போடத் தொடங்கினால் அதன் பிறகு மனம் எங்கேயோ, நாம் எங்கேயோ. வாய் உருப்போட்டுக் கொண்டே இருக்கும். மனம் தூங்கிக் கொண்டே இருக்கும். இன்னும் பழைய காலத்தவர்கள் என்ன செய்தார்களோ? ஆனால் கடவுளை தியானம் செய்ய வேண்டு

மாறால் காட்டுக்கே போக வேண்டும் என்று எனக்குப் படவில்லை. அங்கேபோய் ஒரு பரணசாலை போட்டுக் கொண்டால் தான் சரி! இங்கேயே ஒரு குடிசையில் இருந்தால் சரியில்லை என்று சொல்கிறாயா?"

“ஆனாலும், பாட்டி, இங்கே இருந்தால் ஒருவர் இல்லாவிட்டாலும், மற்றொருவர் வந்து, பேச்சுக் கொடுப்பார்களே.”

“இங்கேயும் வாயை மூடிக்கொண்டே இருக்க முடியும். நான் எத்தனை வருஷகாலம் பேசுவதையே நிறுத்தி யிருந்தேன், தெரியுமா? அப்படிப் பேச்சை விட்டதைப் பார்த்துத்தான் ஊர்ஜனங்கள் ‘மூக்கஜ்ஜி’ (ஊமைப் பாட்டி) என்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள் அங்கோ, இங்கோ, ஏதோ ஒரு பேச்சுப் பேசவே இல்லை என்று சொல்ல மாட்டேன். ஆனாலும் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பட்டம் கிடைத்தே விட்டது.

“காட்டில் நம்மோடு பேசுவதற்கு மனிதர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். சரி புலி, கரடி, பறவைகள் இவையெல்லாம் அங்கே, கூவுவதில்லையா? கர்ச்சிப்பது இல்லையா? அந்த ஓசையும் கேட்க கூடாது என்றால் காதை அடைத்துக் கொண்டு இருக்கலாம். வீட்டில் பாயில் உள்ள மூட்டைப் பூச்சி கடித்தால் அங்கே குகையில் கட்டெறும்பு கடிக்கும். அது கடித்தால் எரிச்சல் பொறுக்க முடியாது. கடிபட்ட இடத்தைத் தேய்த்து, தேய்த்துப் போதும் என்று ஆகிவிடும். குகைக்குப் போனவர்களுக்கு இப்படி வெளித் தொல்லைகள் குறைவு என்கிறாயா?”

“அப்படியானால் அவர்கள் ஏன் போனார்கள்? அல்லது அவர்கள் போனதே பொய்யா?”

“போனது பொய்யாக இருக்காது. போய்க் கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும். எதற்காக என்று எப்படிச்

சொல்வது? எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. சொன்னால் நீ சிரிப்பாய்.”

“அது என்ன, பாட்டி?”

“நீ மரவட்டையைப் பார்த்திருக்கிறாய் அல்லவா? அதைத் தொட்டால் என்ன செய்கிறது? உடனே சட்டென்று சுருட்டிக் கொண்டு படுத்து விடுகிறது. வெளியிலிருந்து ஏற்படும் ஆபத்திற்கு, தான் சுருட்டிப் படுத்துக் கொண்டு விட்டால் அந்த ஆபத்து விலகிப்போகும் என்பது அதன் யோசனை. ஒரு வகையில் அது பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டு பால் குடிப்பதைப் போல யாரும் அதைப் பார்க்க மாட்டார்கள் என்ற நினைப்பு.”

“முனிவர்களுக்கு என்ன பயம், பாட்டி! பயப்படுகிறவர்கள் புலி, கரடிகள் வாழும் குகைக்குப் போவார்களா?”

“குகைக்குப் போவதே அதற்குத்தான். அவர்களுக்குப் புலி, சிங்கங்களைப் பற்றி அச்சமில்லை. அவர்களுக்கு இருப்பது குடும்பத்தினிடம் அச்சம் அவர்களைப் படைத்த கடவுளே, குடும்பத்தினுள்ளே பிறக்க வைத்து ‘இரு குழந்தாய், எல்லோரோடும்’ என்று விட்டுவிட்டார். இல்லாவிட்டால் எதற்காகப் படைக்க வேண்டும்? அவன் குடும்பத்திலேயே பிறக்க வைப்பதால், அங்கே இருப்பதற்காகவே படைத்தான். இவர்களுக்குச் சம்சாரத்தில் இருப்பதற்கே பயம். குடும்பம், உலகம் என்ற பிறகு, இன்பம், துன்பம், நோய், நொடி எல்லாம் இருந்தே இருக்கும். இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட நோய் வேண்டாம். துன்பம் வேண்டாம், சாவு வேண்டாம். வெறும் இன்பம் மட்டுமே வேண்டும். அதுவும் எப்படிப்பட்ட இன்பம் நிரந்தரமான இன்பம். அப்படிப்பட்ட இன்பம் அந்தக் கடவுளுக்கே இருக்கிறதோ இல்லையோ அவன் படைத்த உலகம் இருக்கும் வகையில் எப்படிக்கிடக்கும்

அவனுக்கு இன்பம்? ஆனாலும் இந்த முனிவர்களைப் போன்றவர்கள் சம்சாரத்தை விட்டு ஓடுவதற்குக் கற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு, மனைவி மக்கள் வேண்டாம் என்றால் போகட்டும். தாய், தந்தை வேண்டாம் என்றாலும் போகட்டும். ஆனால் அவர்களெல்லாம் இல்லாமல் செய்து கொள்ளும் வழி எது?"

“எது?”

“பிறக்காமலேயே இருப்பது. ஆனால், அவர்கள் பிறந்தாகி விட்டது. என்ன செய்ய வேண்டும்.? பெற்ற தாயின் வயிற்றுக்குள் மீண்டும் போவது முடியாது. ஆகையால் குகையைத் தேடிக் கொண்டு போகிறார்கள். அங்கே மறைந்து உட்கார்ந்து கொண்டால் பாதுகாப்பு, என்று நினைத்து, முன்னே நடக்கத் தைரியம் இல்லாத பொழுது பின்னால் நடப்பது இது. சம்சாரத்திலிருந்து விலகி இருப்பது, இந்தத்தவம். எல்லாம் மரவட்டையின் கதை தான். சம்சாரம் என்கே இல்லை? காடும், சம்சாரம் தான். புலியும், சம்சாரம் தான். சாப்பிடும் காய் கிழங்குகளும் சம்சாரம் தான். குகையும் சம்சாரம் தான். தேகத்தை விடுவதும், சம்சாரத்தை விடுவதும் ஒன்று தான். உடம்பு இருக்கும் வரையில் நாமாக அதனை விடமுடியாது. வாயால் எவ்வளவோ சொல்லலாம். காட்டுக்குப் போய் தவம் செய்யும் முனிவர்கள் காய், கிழங்குகளை ஏன் தின்ன வேண்டும்? உடம்பைக் காப்பாற்றுவதற்காக.”

எங்கள் பாட்டியின் பேச்சைக் கேட்டு எனக்கு ஒரே வியப்பாய் இருந்தது. நம்முடைய பாரம்பரியத்தில் எல்லோருமே ‘சம்சாரத்தின் மோகத்தை விடவேண்டும்’, என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது, எங்கள் பாட்டி மட்டும் இப்படிச் சொல்வதற்கு என்ன காரணம் இருக்கும்? அவருக்குத் தம் வாழ்க்கையில் சுகம் கிடைக்கவில்லை என்பதால் இப்படிச் சொல்கிறாரா? முன்னவர்கள்

சொன்னதற்கு நேர் மாறாக அல்லவா இது இருக்கிறது? உலகத்தை விடுவதற்காகக் குகையில் போய்ச் சேருபவனை, தாயின் வயிற்றில் மீண்டும் போய்ச் சேருவதற்கு விரும்பும் குழந்தையின் நடத்தையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியது அதைவிட ஆச்சரியம். அப்படி ஒரு எண்ணப் போக்கு உண்மையிலேயே இருந்திருக்கக் கூடுமோ, என்ற சந்தேகம் வந்து அவரையே மீண்டும் கேட்டேன்—

“பாட்டி, நான் சொல்வது தப்பாக இருந்தால் எனக்குப் பைத்தியம் என்று விட்டு விடுங்கள். உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன். இதுவரை கேட்கவில்லை. அப்படிக்கேட்பது சரியா, அல்லவா, என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன்.”

“கேளேன், தெரியாததைக் கேட்பதில் என்ன தவறு? எனக்கு நிறையத் தெரிந்திருக்கிறது என்பது அல்ல. நீ கேட்கும் கேள்விக்கு எனக்குத் தெரிந்த, அல்லது எனக்குச் சரி என்று தோன்றிய ஒன்றைக் கூறுகிறேன். எல்லோருமே அப்படிச் செய்தவர்கள்தான். பெரியவர்கள் சிறியவர்கள், எல்லாரும். ஆனால் சில பேர் மட்டும் தமக்குத் தோன்றியதே, சத்தியம், அதுவே முற்றிலும் உண்மை, வேறு எதுவும் இல்லை—என்று சொன்னதுண்டு. எனக்கு அந்தப் பிடிவாதம் கிடையாது.”

“உங்களுக்குச் சின்ன வயதிலேயே, கல்யாணம் ஆகிவிட்டதல்லவா?”

“உடுத்திக்கொண்டே இருக்கிறேன் அல்லவா?—என் பத்தாவதுவயதிலிருந்தே, இந்தச்சிவப்புப்புடையை*

“பத்தாவது வயதில் உங்கள்”

“பத்தல்ல, அதற்கு முன்னாலேயே என்னை, எட்டாவது வயதிலேயே தாரை வார்த்துக் கொடுத்தார்கள்,

* கணவனை இழந்தவர்கள் சிவப்புப் புடையை உடுத்துவது தென் கன்னடப் பகுதியில் ஒரு வழக்கம்.

அப்பாவும், அம்மாவும், மாப்பிள்ளை தேர்ந்தெடுத்தார்கள் கலியாணம், என்று செய்தார்கள். கணவன் வீட்டுக்குப் போனேன். அவனுக்கும் என்னை போல் சின்ன வயதுதான். மனைவி என்றால் என்ன என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திராது. கணவன் என்றால் என்ன, என்பது எனக்கும் தெரிந்திருக்க வில்லை. நகையெல்லாம் அணிந்துகொண்டு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்ட போது எல்லோரும் உபசாரம் செய்வதைப் பார்த்து, எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்திருக்கவேண்டும். நான்கு நாட்களுக்கு, அப்படி ஒரு அழகான விழா நடந்தது. அவனிடம் நான் பேசியவளல்ல. நான் எப்படிப்பட்டவள் என்பது அவனுக்கும் தெரிந்திராது. ஆனாலும் சில நாட்கள் அவன் வீட்டிலிருந்தேன்.”

“அவன், அவன் என்கிறீர்களே, பாட்டி?”

“வேண்டாம். அவர் என்றால் ஆயிற்று. அறியாத குழந்தைகள் நாங்கள். அது என்று சொன்னாலும் தப்பில்லை. அப்புறம், பாவம்..... பதிது நாள் காய்ச்சல் வந்து செத்துப் போனாள்; செத்துப் போனார். அப்போது என் அப்பாவும், அம்மாவும் அங்கே வந்து எவ்வளவோ அழுது கண்ணீர் விட்டு, என்னை இந்த வீட்டுக்கு அப்போதே அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள்.”

“அவன் வீட்டுக்கடன தீர்ந்தது. எனக்கு இந்த வீட்டுக் ‘கடனே’ வலுவாயிருந்தது ‘கடன்’ என்பது ஒரு சொல். அர்த்தமில்லாத ஒரு சொல். இன்னதென்று தெரியாததற்குக் கூறும் சொல். அந்த அரச மரத்திற்கு நம் வீட்டுக்கடன் இருக்கிறது என்பதுபோல.”

“இன்னும் நான்கு வருஷங்கள் கழிந்த பிறகு என்ன ஆயிற்று? பின்னால் என் நிலைமை என்ன? என்கிற அறிவு எனக்கு வரத் தொடங்கியது. எல்லாரையும் போல நான் சம்சாரம் நடத்துவதற்கில்லை என்பது அப்போது

தெரிந்தது. அந்த நாள், நான் முதல் தடவை விலக்கான போது, சொல்ல முடியாத அச்சம் ஏற்பட்டது. என் தாய் அன்று ஏன் அவ்வளவு அழுதாள் என்பது, இதுவரை எனக்குப் புரியவில்லை.”

“அப்புறம்?”

“அப்புறம் வளர்ந்தேன்; பெரியவளானேன்,. என் தலைமயிர் தேவையில்லாதது என்று உலகம் நினைத்தது.

‘முண்டை’ என்று அழைத்தார்கள். அப்போது என் மனம் கல்லாக இறுகியது. விதவை என்பவள் இந்த உலகத்திற்கு வேண்டாத ஒருத்தி என்று தோன்றியிருக்க வேண்டும். அது எதனால் என்பது எனக்குத் தெரியத் தொடங்கியது. அது சில நாட்கள் இருந்தது பிறகு புத்தியும் ஜடமாகிவிட்டது. என் தாயும் தந்தையும் உயிரோடு இருக்கிற வரையில் அவர்களுடைய அன்பு கொஞ்சம்கூடக் குறையவே இல்லை. அதுவே என் மனத்தை நிரப்பியது. உன்னுடைய தாயும் தந்தையும் கூட அந்தப் பாக்கியத்திற்கு குறை வைக்கவில்லை. ‘இவளும் ஒரு மனிதப் பிறவி’ என்று நினைத்து என்னை நடத்தினார்கள். எனக்கும்—நான் கணவனை இழந்துவிட்டேன், அதனால் ஈடுசெய்ய முடியாத நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது—என்ற எண்ணம் ஏற்படவில்லை. வீட்டில் அவ்வளவு குழந்தைகள் இருந்தபோது எனக்கு என்னுடைய குழந்தைகளே வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. வீட்டில் குழந்தைகள் பிறந்தன; இறந்தன; அவை இருந்தபோது என்னுடையவை யாகவே தோன்றின. நீ யார்? உன் மனைவி யார்? உன் குழந்தைகள் யார்? எல்லாம் என்னுடையவைதான். இதைத் தவிர எனக்கே குழந்தைகள் பிறந்து குரங்கை ஆட்டுவதுபோல, அவைகளின் இடுப்பில் கயிற்றைக் கட்டி, அதைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே, குழந்தைகள், இல்லாவிட்டால் இல்லை என்கிறாயா?

“ஆனாலும் ஒன்று—என் கண் இன்னும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. நாலு பேர் இந்த வீட்டில் வளர்ந்தார்கள். நூறுபேர் வந்து போனார்கள். இன்னமும் வருகிறார்கள், போகிறார்கள். ஆணும், பெண்ணுமாக இணைந்து, குடும்பம் நடத்துகின்றன; இருக்கின்றன; போகின்றன. எல்லா வற்றுக்கும் அர்த்தம் தெரிகிறது. அதில் எனக்கு எந்தத் தப்பும் புலப்படவில்லை. மற்றவர்களுடைய சம்சாரத்தைக் கண்டு வருத்தமும் ஏற்பட்டது இல்லை; பொருமையும் ஏற்படவில்லை. கணவன் கை நழுவிப் போனதால் எனக்கு வருத்தம் ஏதும் இல்லை. கலியாணம் செய்து கொண்டு குழந்தை பெருதவர்கள் இல்லையா?”

“அப்படியானால், உங்களுக்கு, இத்தனை வருஷ காலம் இருந்து, இருந்து சலிப்பு வரவில்லையா?”

“அந்தச் சலிப்பு அப்பா, அம்மா இருந்தபோதும் வரவில்லை. எனக்கு வயது நிரம்பிய போது என் இஷ்டத்திற்கு நான் என்னென்னவோ பேசிக்கொண்டு இருப்பேனாம். என்ன பேசினேன்? எவ்வளவு பேசினேன்? என்பதெல்லாம் நினைவுக்கு வரவில்லை. இப்பொழுதும் அப்படியேதானே செய்கிறேன். அப்போது நான் என்ன பேசினேனோ, என்னவெல்லாம் சொன்னேனோ, அதனால் யாருக்கு என்ன தோன்றியதோ?—என் அண்ணன் பயந்தான். எனக்குப் பிசாசு பிடித்திருக்கிறது. பேய்ப் பிடித்திருக்கிறது, இன்னும் ஏதேதோ ஆகி இருக்கிறது, என்று அவன் பயந்ததாகத் தெரிகிறது. அம்மா அதற்குள் போய் விட்டாள். அப்பாவுக்கும், அந்தப்பயம் வந்தது. யார் யாரையோ விசாரித்தார்கள்; மந்திரவாதிகளை வரவழைத்தார்கள். தாயத்து கட்டினார்கள். யாரோ ஒரு மந்திரவாதி வந்து புளியம்மிலாறினால் என்னை அடியோ அடி என்று அடித்தான். ‘போ, விட்டுவிட்டுப் போ. உன் கண்ணுக்கு ஆணி அடிக்கிறேன்’, என்று

சொல்லிச்சொல்லி அடித்தான். அடிதாடிக முடியாமல், அதாவது நிற்கட்டும் என்று நினைத்து 'போகிறேன்', என்று கத்தினேன். 'நீ யார்' என்று மறுபடியும் அடிக்க ஆரம்பித்தான்.

“நான் யார் என்று நீயே சொல்” என்றேன் அவன் ‘யக்ஞன்’ அல்லவோ நீ? உபநயனம் ஆனவுடன் செத்துப் போன யக்ஞநாராயணன்தானே?’ என்று சொல்லி மறுபடியும் அடித்தான். நான் அந்த செத்துப்போன யக்ஞ நாராயணன் ஆனது எப்படி என்பது அவனுக்கே தெரியும். அடிக்குப் பயந்து ஒரு தடவை ‘நான் அந்த யக்ஞன்தான்’ என்றேன். இன்னொரு தடவை ‘நான் மூகாம்பிகை’ என்றேன். அப்படியாக அடித்து அச்சுறுத்தி என் வாயிலிருந்தே நான் புறப்பட்டுப் போகிறேன் என்று சொல்ல வைத்து—ஒரு குடத்தைக் கொண்டு வந்து அதற்குள் ஏதோ போட்டு நிரப்பியதாகப் பாவனை செய்து ‘இனி இந்த வீட்டிற்குள் நீ கால் வைக்கக்கூடாது’ என்று ஆணை இட்டு விட்டுப் போனான், அந்த புளிய மிலாறு பண்டிதன்.

“எட்டுநாட்கள் வரையில் என் முதுகில் இருந்த கொழுக்கட்டைகள் மறையவில்லை. அதற்கு எண்ணெய் தடவி, ஒத்தடம் கொடுத்து உபசாரம் செய்தார்கள். அதன் பிறகு குணமாயிற்று. எனக்கு நானே முணுமுணுத்துக் கொண்டதன் விளைவு இது; நான் பேசியதனால் விளைந்தது இது என்று எனக்குத் தோன்றியது. பேசாமலே இருந்தால் என்ன ஆகும்? மனத்தை உறுதியாக்கிக் கொண்டேன். உலகம் தனக்குப் பிடித்திருக்கிற பிரமையை என்மேல் சுமத்தவேண்டாமே! நானே இனிமேல் யாரிடமும் பேசுவதில்லை. வாயே திறப்பதில்லை, என்று தீர்மானித்து, வாய்மூடி வாழக் கற்றுக்கொண்டேன். நானாயிற்று, வீடாயிற்று. எனக்கு நாற்பது வயது ஆகும் வரையில்

பெற்றவர்கள் இட்டப் பெயருக்கு ஏற்றப்படி 'முகாம்பிகையாகவே' (ஊமைப்பெண்ணாகவே) ஆனேன்.

“மறுபடியும் நான் பேசத்தொடங்கியது எப்போது தெரியுமா? என் பெற்றோர்கள் போய்விட்டார்கள், உங்கள் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் மணமாகி நீயும், நாராயணனும் பிறந்தீர்கள். நீங்கள் என்மேலே விழுந்து 'பாட்டி பாட்டி கதை சொல்லு' என்று நச்சரித்தபோது, இரக்கப் பட்டுப் பேசத் தொடங்கினேன். உங்கள் அம்மா, அப்பாவுடன் நான் சரியாகப் பேசியது அதற்கு அப்புறம்தான். இப்போதுகூட நானாக யாருடனாவது பேசவேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. இதனால் ஒரு நன்மையும் ஏற்பட்டது.”

“என்ன அது?”

“நீ பைத்தியம் என்கிறாய். அப்படி அது பைத்தியமாக இருந்தாலும் இருக்கும்.”

“எது? தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வதா? பாட்டி உங்களுக்குப் பைத்தியம் என்று சொல்பவர்களைக் கண்டால் அவர்களை அப்படியே கிழித்துப் போட்டுவிட வேண்டும் என்று கோபம் வரும். மனத்தின் வேகம் கைக்கு வருவதில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள் ”

“என் கதையைக் கேள், சொல்கிறேன், ஓர் அளவுக்கு மனிதனுக்கு பேச்சு என்பது வேண்டும். மனத்தில் இருப்பதை வெளியே எடுத்துப் போட்டால் ஒரு நிம்மதி. வயிற்றில் பித்தம் அதிகம் ஆனால் வாந்தி எடுத்தால் சரியாகும் என்று சொல்வார்கள் அல்லவா? அதுபோல, நான் சொல்ல வந்தது அது இல்லை.”

“வேறு என்ன?”

“பேசாமல் விட்டதால் இன்னொரு பயனும் ஏற்பட்டது. என் மனத்தின் அமைப்பே மாறிவிட்டது. இந்த வீட்டை

விட்டு வெளியே போனாலும், தெரிந்தவர்கள் யாராவது வந்தாலும், கோவிலுக்குப் போனாலும் புதியபொருள் எதையாவது தொட்டாலும் ஒரு தடவை உடம்பு சிலிர்க்கும். ஏன் அப்படி ஆகிறது? என்று கண்ணை மூடிக் கொண்டு சிந்தித்தால் கண்ணில் ஏதேதோ தெரியத் தொடங்குகிறது. முன்னால் நடந்ததெல்லாம் தெரிகின்றன. எனக்கு உடம்பின் நினைவு இருந்தாலும், இல்லாதது போலவே ஏதேதோ கண்முன்னால் வந்து உலாவுகின்றன. ஒரு நாடகம் போலவே அது “காட்சியளிக்கும். அது கனவு அல்ல. எனக்குத் தூக்கம் வந்து அதனால் அப்படித் தோன்றுவதும் அல்ல. அப்படித் தோற்றங்கள் வந்ததும் என் வாய் முணுமுணுக்கத் தொடங்குகிறது. என் இள வயதிலேயும் இப்படியே நடந்ததோ என்னவோ, யாருக்குத் தெரியும்? அப்போது நடந்தது எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்போது அது தெரிகிறது. அதனால்தான் என் பேச்சை கேட்டுவிட்டு-இவளுக்குப் பேய் பிடித்து இருக்கிறது-பூதம் பிடித்திருக்கிறது என்று நினைத்தார் களோ என்னவோ ஒருதடவை புனியமிலாறு பூஜை நடந்த பிறகு, அதற்கப்புறம் மனிதர்களைக் கண்டாலே வீட்டிற்குள் ஓடி ஒளிந்துகொண்டு விடுவேன்.”

“அவ்வளவு அடித்தார்களா?”

“அதை இப்போது நினைத்தாலும், பயமாக இருக்கிறது. நீ அப்படி ஏதாவது செய்து வைக்காதே. உனக்குச் சந்தேகம் வந்தால்- எல்லாரும் சொல்வதுபோல, பாட்டிக்குப் பைத்தியம் என்று பட்டம் சூட்டிவிட்டுக் கம்மாயிருந்துவிடு.”

அவர் பேச்சைக் கேட்டு எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவரை நான் அடிபட வைப்பேனா? “ஓ! நீங்கள் முணு முணுப்பது அப்படியெல்லாம் கண்முன்னால் தெரிவதனால் தான். அல்லவா?”

“எல்லாச் சமயத்திலும் அப்படித்தான் என்று சொல்வதற்கில்லை. சில சமயங்களில் மட்டுமே அப்படி ஆகிறது. சில சமயங்களில் ஏதாவது பேசவேண்டும் என்று வாய் ஊறி என் இஷ்டத்திற்கு ஏதாவது பேசிக் கொள்வதும் உண்டு.”

“சமீபத்தில் அப்படி ஏதாவது உங்களுக்குக் கண்ணில் தெரிந்ததா?”

“நீ ராத்திரி தூக்கம் வரவில்லை என்று சொன்னாய் அல்லவா?”

“ஆமாம் வரவில்லை. அதிகமாகக் களைத்துப் போனதாலும் இருக்கலாம்.”

“நீ வந்தது எனக்குத் தெரியாது. அப்போது நல்ல தூக்கம். ஒரு தடவை விழிப்பு வந்தது. வெளியே போய் வந்தேன். நீ படுக்கையில் புரண்டுகொண்டு இருந்தாய்.”

“நானா?”

“ஆமாம், நான்! வெளியே போய்த் திரும்பி வந்தேன். வந்ததும் உடம்பு சிலிர்த்தது. வந்து படுத்துக் கொண்டேன், கொஞ்சம்கூடத் தூக்கம் வரவில்லை. ஏதேதோ கண்ணில் தெரிந்தது. ஏதேதோ காதில் விழுந்தது. ஒரே கூச்சல். ஒரு பெரிய கூட்டம் கூடியதைப்போல இருந்தது. அவர்களில் ஒருவரையாவது நான் இந்த ஊரிலோ அல்லது வேறு எங்குமோ, பார்த்ததாக நினைவு இல்லை. ஒரு வேடிக்கை அவர்களெல்லாம் திகம்பரர்கள்.”

“அப்படியென்றால்?”

“ஒருவருக்கும் உடம்பின்மேல் ஒரு நூலிழைக்கூடக் கிடையாது. குழந்தைகளும் அப்படியே, கிழவர்களும் அப்படியே. ஆண்கள் உடம்பிலும் துணியில்லை. பெண்களும் அப்படியே. ஆண்கள் முகம் நிறைய மீசையும், தாடியும் ‘அடி, உதை’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்

தார்கள். 'குத்து, கொல்லு' என்றார்கள். பன்றி, புலி என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள் விடியும் வரையில்."

"எனக்கும் அதேபோல ஒரு கெட்ட கனவு, பாட்டி."
"அதேபோல என்று?"

"நீங்கள் சொன்னீர்கள் அல்லவா? திகம்பரர்கள் வந்தார்கள் என்று அவர்களை நான் பார்த்தேன். வேட்டைக்குப் பதில் ஒரு புலி என்னைக் கொல்ல வந்தது. அதன் தலையில் ஒரே போடாகப் போட்டுக் கொண்டேன். அதன்பிறகு நூற்றுக்கணக்கானபேர்-நிர்வாணமாக இருந்தவர்கள்-என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்."

"இரண்டு பேருக்கும் இப்படி நிர்வாணமானவர்களைப் பற்றி ஒரே நேரத்தில் கனவு ஏற்படுவது அதிசயம்தான்."

"அதிசயம் தான்."

அவர் அவ்வளவு தூரம் கூறியபோது எனக்கு வியப்பு மறைந்து அச்சம் ஏற்பட்டது. நான் குகையிலிருந்து கொண்டு வந்த பொருள்களை மூட்டைக் கட்டி அவர் படுத்திருந்த அறையில் பரண் மீது வைத்திருந்தேன். போதாத காலம் அதில் அந்த எலும்புத் துண்டு இருந்தது. அவருடைய நுண்மை யான உணர்வுக்கு இப்படியெல்லாம் தெரிந்தது அந்த எலும்புத் துண்டினால் தான் என்று எனக்குப்பட்டது. அந்தக் காரணத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு மட்டும் எனக்குத் தைரியமில்லை. இதிலிருந்து எனக்குத் தோன்றிய புதிய சந்தேகம் என்னவென்றால், எங்கள் பாட்டியிடம், ஏதோ ஒரு விசேஷ சக்தி இருக்கிறது என்பதுதான். ஏதோ ஒரு வகையான ஒரு தெளிவு இருக்கிறது. அது உள்நோக்கா? ஆல்லது தொலைநோக்கா? என்ன என்பது சொல்லத்

தெரியவில்லை. அதனாலேயே வெளிப் பொருள்களைத் தொடர்பால் மட்டுமல்லாது அவை அருகில் வந்தால்கூட அவருடைய உடம்பு சிலிர்க்கிறது; ஏதேதோ கண்ணில் தெரிகிறது. அப்படியானால் அவருக்குத் தோன்றுகிற கனவுகளுக்கும், அந்தப் பொருள்களுக்கும் கொஞ்சமாவது தொடர்பு இருந்தே இருக்க வேண்டும். அன்று மாலை பாட்டி மகிழ்ச்சியோடு இருந்தால், அவர் கையில் நான் கொண்டுவந்திருந்த ஏதாவது ஒரு பொருளைக் கொடுத்து, “பாட்டி, இது என்ன சொல்லுங்கள்” என்று நேராகவே கேட்டு விடலாம் என்ற ஆசை அரும்பியது. இராமண்ணன் விட்டுப்போன பையை, கையில் வைத்துக் கொண்டு அவர் எவ்வளவோ விஷயங்களை உள்நோக்கால் சொல்லவில்லையா? இப்போதும் சொல்வாரா? அவருக்கு இராமண்ணன் தெரிந்தவன். அவன் சதையை ஒருவர் இல்லா விட்டால் மற்றொருவர் வாயிலிருந்து கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். அதோடு நாகிக்கும் அவனுக்கும் இடையிலிருந்த அன்பு, வேற்றுமை பற்றியும் சொல்லியிருந்தார். அது ஆச்சரியமான விஷயம்தான். உண்மையா? பொய்யா என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் கணவன் மீது கோபம் கொண்டிருந்த போது யாரோ, அவனை மயக்கியதால் சினப்பன் வலையில் அவன் விழுந்தாளாம். அப்படியானால் அதிலேயும் ஓர் அளவு உண்மையிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் நான் குகையிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த அந்தப் பொருள்களின் விஷயத்தில் மட்டும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவை எந்தக் காலத்து நகைகளோ, என்னவோ! ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த நகைகள் அவை. அவற்றைக் காட்டினால் பாட்டி என்ன சொல்வார்? இது வரையில் சொன்னது எல்லாம் உண்மையாகத்தான் தோன்றுகின்றன.

என்னுடைய தயக்கம் மறைந்தது.

அவரிடம் “பாட்டி, இனி சாயங்காலம் பேசுவோம். உங்களிடம் எவ்வளவோ விஷயங்களைப் பேச வேண்டியிருக்கிறது” என்று கூறி அங்கிருந்து எழுந்தேன். என்னுடைய தலைக்கனம் குறையவேயில்லை.

பாட்டியைப் போல நானும் தவம் செய்வேன் என்று நினைத்து அரச மரத்தடியில் போய் உட்கார்ந்தேன். ஒரு சிந்தனை; கடைசியாகப் பார்த்த அந்தக் குகையில் அவ்வளவு சாம்பலும், மண்ணும் எப்படிக் கைந்தன! அதன் தரை மற்றக் குகைகளில் இருப்பது போலவே கல்லினால் ஆனது. ஆகவே, அதன் மீது படர்ந்திருந்தது வெறும் சாம்பலாய் இராது. அவ்வளவு சாம்பல் சேருவதற்கு எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகியிருக்க வேண்டும். எவ்வளவு நீண்ட காலம் நெருப்பு எரிந்திருக்க வேண்டும்! அப்படி எரிந்திருந்தால் குகையின் கூரையில் புகை படிந்திருக்கும்; கரி பிடித்திருக்கும். அங்கே சாம்பல் இருப்பது என்னவோ உண்மை. எரிந்த கரித்துண்டுகளும் இருக்கின்றன. அதுவும் உண்மை. ஆனால் அவ்வளவு பெரிய நெருப்பு எரிந்து இருப்பதற்கில்லை. அப்படி எரிந்திருந்தால் சிப்பிகளும், சோழிகளும் எலும்புத் துண்டுகளும் மிஞ்சியிருக்காது. ஒருவேளை ஒரு காலத்தில் அந்தக் குகையின் முன் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய சுவர் எழுப்பியிருக்கலாம். மழையில் அந்தச் சுவர் உள்ளே சாய்ந்து விழுந்திருக்க வேண்டும். அப்படி விழுந்த மண் நாளடைவில் கெட்டிப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு இன்னொரு தடவை அங்கே போக வேண்டியதுதான் என்று நினைத்தேன்.

இந்தச் சிந்தனையால், தலைக்கனம் ஓர் அளவுக்குக் குறைந்தது. சிந்தனை பாட்டியை நோக்கித் திரும்பியது.

அவருடைய பேச்சு எனக்கு விளங்காவிட்டாலும், அவர், தம் வாழ்க்கையைக் கழித்த விதமே தனிப்பட்டது என்று தோன்றியது. தமக்கே உரிய ஒரு பார்வையில், சம்பிரதாயத்தின் எல்லையைக் கடந்து, சுற்றியிருந்த உலகத்தைப் பார்த்து வந்தவர் தம்முடைய மனப்போக்கை எண்ணியே அவர் தம் கருத்துக்களை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். சொன்னால் கேட்பவர்கள் சிரிப்பார்கள் என்ற அச்சமும் இருந்திருக்கலாம். அந்த அச்சத்தால் தம் வாயைக் கெட்டியாக மூடிக்கொண்டார். அவருடைய மௌனத்தால் நாலு பேருக்குக் கிடைக்கக் கூடிய நல்ல பயன் கிடைக்காமல் போய் விட்டது.

ஆண், பெண் குறித்து அவர் சொன்ன கருத்துக்கள் உயர்ந்தவையாக எனக்குத் தோன்றின. ஆண்-பெண் மயக்கம் என்பது அவரவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டதை விட அதிகமாக, இயற்கையே வாழ்க்கையில் அமைத்து வைத்த நியமம் என்பது அவர் கருத்து. அதனால்தான் அவருக்கு இராமண்ணன் மீது அவ்வளவு இரக்கம். பழைய நினைவை மீண்டும் தந்து பார்த்தால், அந்த நாகியின் விஷயத்திலும், அவர் இரக்கத்துடனே பேசியிருக்கிறார். என் மாமாவைக் குறித்துச் சொன்ன போதும், மற்றவர்கள் சொன்ன அளவுக்கு கடுமையாக அவர் பேசியதில்லை. அந்த மாமாவின் விஷயத்தை எனக்கு விரித்துச் சொல்லவும் அவர் முற்படவில்லை. அவனைத் திட்டி, தமது நாக்கின் தினைவைத் தீர்த்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஒன்று பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்திய கதை அது. என்னுடைய ஞாபக சக்தி அவ்வளவு திடமானது என்று சொல்லும் தைரியமுமில்லை. மேலும் அப்போது என் வயது என்ன? காமம் என்ன என்பது தெரியாது; காதலைப் பற்றித் தெரிந்ததும் அவ்வளவுதான். ஆகவே இதைப் பற்றி அவரிடம் இன்னொரு முறை சாமார்த்தியமாகக் கேட்டும் பார்த்தால் என்ன, என்று நினைத்தேன்.

சில சமயங்களில் நினைத்துப் பார்க்கும்போது என் எண்ணங்கள் விபரீதமாகத் தோன்றின. எங்கள் பாட்டி அவ்வளவு நீண்ட காலத்திற்கு, காமக் களியாட்டம் நிரம்பிய வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையில் இருந்தும் அவ்வளவு வைராக்கியத்துடன் எப்படி வாழ்க்கையை நடத்தினார்? இளமைப் பருவத்தில் காலிட்டபோது அவர் மனம் பால் உணர்வுகளினால் அலைக்கழிக்கப் படாமல் இருந்ததா? இந்தக் கேள்விகள் என் மனத்தில் எழுகின்றன. இப்படிப் பட்ட விஷயத்தை வாய்விட்டுக் கேட்பது எப்படி? யாராவது கேட்பார்களா? கேட்டால் என்ன சொல்வார்? என்றாவது ஒருநாள் சுற்றி வளைத்தாவது இதைக் கேட்கவே வேண்டும் என்னும் ஆசை வேருன்றிக் கொண்டது.

பகல் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு நான் படுத்துக் கொண்டேன். கவலையில்லாமல் நன்றாகத் தூக்கம் வந்தது. பிறகு எழுந்து, வேறு செய்ய வேண்டிய வேலை இல்லாததால் குகையிலிருந்து கொண்டுவந்த சாமான்களைப் பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன் ஆனால், அதற்குள் குழந்தைகள் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது கண்ணில் பட்டதும், அந்த மூட்டையை அவர்கள் எதிரில் அவிழ்த்து அதனால் மனைவியிடம் பேச்சு வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளும் தொல்லையே வேண்டாம், என்று தோன்றவும் அங்கிருந்து வெளியே புறப்பட்டேன். வயல் வழியாக ஜன்னன் வீட்டை நோக்கிப் போனேன்-மகாராஜா எப்படி இருக்கிறான் என்று பார்க்கலாம் என்னும் ஆசையில். நடுவழியில் அவனை கண்ணில் பட்டான். சிறிது நொண்டி நடப்பது தூரத்திலிருந்தே தெரிந்தது. அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதற்கே புறப்பட்டிருக்க வேண்டும். அருகில் வந்ததும் காலில் துணி சுற்றியிருந்தது தெரிந்தது.

“இது என்னப்பா?” என்று கேட்டேன்.

“நேற்றைய பிரசாதம், மூன்று தடவை வலது கால் கட்டை விரலில் வேர் இடித்து, வீங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.”

“இரவு உனக்கு நன்றாகத் தூக்கம் வந்ததா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“வராமல் இருக்குமா!”

“அதற்கில்லை. கனவில் காளிங்கன் பாம்பு வந்து ஏதாவது உளறினாயோ என்பதற்காகக் கேட்டேன்.”

“நீயும் உன் வாயும்! உண்மையிலேயே, ஒரு பெரிய கருநாகம், என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தது; எங்கே போனாலும் விடவில்லை; கடைசியில் அண்ணு நாயக்கன் ஒரு தடியைக் கொண்டு வந்து அதன் தலையில் போட்டான். அது உயிர் போனது போலத் தோன்றியது.....அதற்குள் பொழுது விடிந்து விட்டது. எழுந்து பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் ஒரே வலி.”

“இன்னொரு தடவை எப்போது போகலாம், என்று சொல்”

“இன்னொரு தடவையா நீ வேண்டுமானால் போ, நான் வரமாட்டேன் உன் தம்பி சிவமொக்காவிலிருந்து எப்போது வருகிறான். அண்ணனும் தம்பியுமாக சேர்ந்து ராமலட்சுமணர்களைப் போலப் புறப்படுங்கள். வேண்டுமானால் உன் மனைவியையும் அழைத்துப்போ. உங்களுக்கு அண்ணு நாயக்கன் தான் அனுமான். அவன் சரியான ஆள். அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பயமும் இல்லை, களைப்பும் இல்லை.”

“அவன் வீட்டைச் சுற்றிலும் காடு தான். அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் பிரம்பு, பட்டை, வேர் என்று காட்டிலேயே சுற்றிக் கொண்டு இருப்பார்கள். ஆடு, கோழி என்று எதையாவது கட்டி வைத்து வேட்டையாடுவார்கள். அவர்களுக்கு என்ன பயம்?”

“எனக்கு வேறு எதனிடமும் பயம் இல்லை. பாம்பைக் கண்டால் மட்டும் தான் பயம். சின்னவயதில் பள்ளிக்

கூடத்துக்கு வயல்வரப்பினை மீது நடக்கும் போது, ஒரு பாம்பைப் பார்த்துப் பயந்தேன். அதிலிருந்து தண்ணீர்ப் பாம்பைக் கண்டாலும் பயம் தான். காளிங்கன் பெயரைக் கேட்டாலே நடுக்கம். அதைப் பற்றி யாரோ சொல்ல கேட்டிருக்கிறேன். அது படம் விரித்து ஆடும், கோபமாகச் சீறும் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். அதையெல்லாம் கேட்டதால் பயம் உடம்பில் ஊறிப்போய் விட்டது.”

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அது ஊருக்குள்ளும் வீட்டைச் சுற்றியும் வரும் என்பதற்கில்லை. இத்தனை வருஷங்களில் ஒரே ஒரு தடவைதான் அது ஊருக்குள் வந்ததாகக் கேட்டிருக்கிறேன். நம் ஊருக்கு வெளியே அது ஒரு கண்ணாடி விரியனை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தபோது விறகு வெட்டப் போனவர்களின் கண்ணில் பட்டதாம் அதை அப்படியே வெட்டிப் போட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். நான் அப்போது சின்னப் பையன். இந்தச் சங்கதியைக் கேள்விப்பட்டு அந்த இடத்திற்குப் போவதற்குள் அதைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கியிருந்தார்கள் அது நான்கு “மார்” நீளம் இருந்தது; மிகவும் பருமனாக இருந்தது; உடம்பில் மோதிரம் மாதிரி வரிகள் இருந்தன- என்று சொன்னார்கள்.”

“அதற்குப் படம் இருந்ததா?” என்று கேட்டதற்கு ‘படமும் இல்லை, கொண்டையும் இல்லை, என்பதுதான் உண்மை. பெரும்பாலும் அதைப் பார்க்காதவர்கள் அதை வர்ணித்துச் சொல்வதனால் தான் நமக்குப் பயம் ஏற்படுகிறது. மைசூர் மிருகக் காட்சி சாலையில் ஒரு காளிங்கன் பாம்பு, இருக்கிறதே. அது படம் விரித்து மூன்று நான்கு அடி உயரத்திற்கு நிமிர்ந்து நிற்பதைப் பார்த்தால் அச்சம் ஏற்படுவது சகஜம் தான்” இப்படிப் பேசிக் கொண்டே நாங்கள் இருவரும் எங்கள் வீட்டை நோக்கி வந்தோம். அரசடி மேடை கண்ணில் பட்டது. வழக்கம் போல எங்கள் பாட்டி அதன் மேல் அமர்ந்

திருந்தார். “ஜன்னன் ஊருக்குவந்து எத்தனை நாளாயிற்று?” என்று அவர் என்னைக் கேட்டார்.

“பதினைந்து நாளாயிற்று,” அவனே சொன்னான்.

“வந்தசங்கதியை உனக்குச் சொல்கிறேன், அதெல்லாம் இல்லை, பொய்-என்று சொல்லாதே. நான் சொல்வதைச் சொல்லி விடுகிறேன். கேட்பதும், கேட்காததும் உன் இஷ்டம். உனக்கு இப்போது எங்கள் சுப்பராயனின் வயது ஆகிறது. அவனுக்கு இப்போது இரண்டு குழந்தைகளை இருக்கிறார்கள்,

“நீ, கல்யாணம் செய்து கொள்வது எப்போது?”

“மெதுவாகச் செய்து கொள்கிறேன்.”

“பல்லெல்லாம் போனபிறகா? உன் தாய்க்கு உன்னைப் பற்றித் தான் கவலை அவளும் அங்கே, இங்கே என்று பெண் பார்க்கிறாள். அது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை. உன் மனத்திற்குப் பிடித்தவளையே செய்து கொள்ளலாமே வேறே பெண் வேண்டாம்.”

“என்ன, பாட்டி, அவசரம்? மெள்ளச் செய்து கொள்கிறேன்.”

“மெள்ளச் செய்து கொள்வதால் உனக்கு ஏதும் இல்லை, பெண்ணுக்குத்தான் தொல்லை. அவள் ஏதாவது செய்து கொண்டால் பிறகு கடவுள் தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.”

“யார் எதையாவது செய்து கொண்டால்”

“நீ ஆசைப் பட்டவள்,”

“நான் யார் மீதும் ஆசைப்படவில்லை, பாட்டி”

“போடா, புளுகாண்டி, உன் பாட்டன் தன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் கொண்டு யார், யாரையோ-

தெருவில் தூக்கி எறிந்ததைப் போல, நீயும் ஆகக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். இந்தப் பைத்தியக்காரப் பாட்டிக்கு என்ன தெரியும், என்று ஒதுக்காதே நாலேந்து பெண்களின் பின்னால் சுற்றி மனத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. அது உனக்கும் நல்லது அல்ல, ஒருத்தி உன்னை நம்பவேண்டும். நீயும் அவளை நம்புவதாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கையில் சுகம் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டம் நீ சுகமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துத் தான் இதைச் சொல்கிறேன்.”

ஜன்னனின் முகம் வெளிறிப் போயிற்று. அவன் பேசவில்லை என் எதிரில் பாட்டி அப்படி எல்லாம் பேசியது அவனுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியிருக்கலாம் ‘போகலாம் காலாரநடந்து விட்டு வரலாம், வா!’ என்று புறப்பட்டான். நானும் அவனுடன் நடக்கத் தொடங்கினேன். வழியில் நானாக அந்த விஷயத்தைப் பற்றி எதுவும் பேசவில்லை. அவனே அந்தப் பேச்சைத் தொடங்கி “இதற்குத்தான் சொல்வது-உன் பாட்டிக்குப் பைத்தியம் என்று. பெரியவர் வயதானவர், முதலில் இருந்தே புத்தி சரியில்லாதவர் என்று தான் சும்மா இருந்தேன். அதற்காக அவர் அப்படி எல்லாம் பேசலாமா? எனக்கு நல்லது எது என்பதை இவர் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா?” என்று கோபத்தையும் ஹெட்டையும் கலந்தே பேசினான். நான் அதைப் பற்றி வாயே திறக்கவில்லை. மாலையில் எங்கள் உலா இப்படி வெறுப்பில் முடிந்தது. எனக்கும் அவனுக்கும் இடையே வெறுப்பு இல்லை. நேற்று வெளியே போய்விட்டு வந்ததில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி, பாம்பின் பெயரைக் கேட்டு ஜன்னன் அடைந்த அச்சத்தில் குலைந்தது போல இன்றைக்கு நாங்கள் உலாவப் போனது, பாட்டியால், ஒரு டேன்கைப் பற்றிக் கேட்டதில் பாழாகிவிட்டது.

நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப் படவில்லை. பாட்டி உண்பையில் அனனுடைய இயல்பு அல்லது நடத்தையைத்

தெரிந்து கொண்டே அப்படி எல்லாம் புத்தி சொன்னார் என்பதால்தான் கவலை. தொடர்ந்து அவன் மீதும் எனக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது. அவன் வெகுளி; என்னிடம் எந்த விஷயத்தையும் மூடிமறைக்க மாட்டான் என்று நினைத்தேன் இப்போது அதிலேயே அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆனால் அதற்குச் சாட்சி என்று ஒன்றும் இல்லை.

மாலையில் அவனோடு உலாவி வந்த பிறகு, அவனை வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தேன். வேறொரு சமயமாக இருந்தால் அவனுடன், இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் அரட்டை அடித்திருப்பேனோ என்னவோ? ஆனால் எனக்குப் பாட்டியிடம் பேச வேண்டும் என்னும் ஆவல் மிகுதியாக இருந்தது. நான் வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது வானில் நிலா முளைத்திருந்தது. வீட்டுக்கு வந்து, கை, கால்களைக் கழுவி விட்டு திண்ணை மீது உட்கார்ந்தேன். குழந்தைகள் அங்கே வந்து கதை சொல்ல வேண்டும் என்று நச்சரித்தார்கள். ஏதோ இரண்டு பொய்க் கதைகளைச் சொல்லி முடிக்கும்போது, சாப்பாட்டுக்கு அழைப்பு வந்தது. சாப்பிடப் போவதற்கு முன் பாட்டியைப் பார்த்து “பாட்டி, இன்று நிலா வெளிச்சம் நன்றாக இருக்கிறது,” என்றேன்.

“பெளர்ணமி அல்லவா?”

“இருக்கலாம் எனக்கு அது தோன்றவில்லை. சாப்பிட்டு விட்டு வருகிறேன். அரசடி மேடையில் உட்கார்ந்து பேசலாம்.”

“பகலெல்லாம் அதைத் தான் நீ செய்தாய் இன்று முழுவதும் தோட்டத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.”

“அதெற்கென்ன, போகலாம். அங்கேயும் வேலை அதிகமாக இல்லை இன்று தண்ணீர் பாய்ச்சும் நாளல்ல. உங்களிடம் ஏதேதோ கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.” என்று

சொல்லி, சாப்பிடப் போனேன். சாப்பிடுவதும், அவசர அவசரமாக நடந்திருக்க வேண்டும். சீதைக்கு என் அவசரம் புரிந்திருக்கலாம். 'குழம்பை, அவ்வளவு நன்றாகச் செய்து இருக்கிறேன், மாங்காயும், கீரைக்காயும் போட்டு ஏன் இந்த அவசரம்?' என்று கேட்டாள். நான் பேசவில்லை. சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்தேன். குழந்தைகள், சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வருவதற்குள் ஓடிப்போய், பரண்மேல் வைத்திருந்த மூட்டையிலிருந்து, கொம்புத் துண்டை எடுத்துக் கொண்டு, பாட்டியிடம் போய் 'மேடையடிக்குப் போகலாம்,' என்றேன்.

'இங்கேயே உட்கார்ந்து பேசலாம்,' என்றார் அவர்.

'குழந்தைகள் கலாட்டா, இங்கே வேண்டாம்.'

எப்படியோ பெரிய மனது வைத்து எழுந்தார். பகல் நேரத்தில் எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் அந்த மேடை மீதே உட்கார்ந்து, காலம் கழிப்பார். இரவு நேரத்தில் அங்கே அதிகமாகப் போவதில்லை. வெய்யில் காலத்தில் வெப்பம் அதிகமாக இருக்கும் போது, "அங்கே ஜாதிமல்லி போட்டு 'மெழுகி வைத்திருக்கும், தரையில் உட்கார்ந்து விட்டு வருவோம்,'" என்று சொல்வதுண்டு. ஆகவே, நாடிகள் இருவரும் அங்கே போனது என் மனைவிக்கு வியப்பாக இல்லை. வழியில் என் இரண்டு குழந்தைகளும், "அப்பா நாங்களும் வருகிறோம்" என்று கத்திபது கேட்டது. அவர்களின் தாய் அதட்டியதும் காதில் விழுந்தது.

மேடையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்ட எனக்கு அவசரம்சொல்லி முடியாது. "பாட்டி கையைப் பிடியுங்கள் இதைப் பாருங்கள். இது எனக்கு அங்கே கிடைத்தது. அங்கே என்றால் நேற்றுப் போன இடத்தில்" என்றேன். பிறகு மௌனமாக இருந்தேன். அவர் அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டார். அவருக்கு என்ன தோன்றியதோ

தெரியவில்லை. வாயிலிருந்து பேச்சுவரவில்லை. கால் நாழிகை கழிந்தும் மெளனமே! அவரது வீரல் அந்தக் கொம்புத் துண்டைத் தடவிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“என்ன. குழந்தை இது?”

“நீங்களே சொல்ல வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் கேட்பேனா.”

“நேற்று இதை என் அறையில் எங்காவது வைத்திருந்தாயா?”

“ஆமாம்”

“அப்படியானால், இரவில் அப்படித் தோன்றியதில் ஆச்சரியம் இல்லை.”

“என்ன விஷயம்?”

“எனக்கு ஒன்றும், தலை, கால் தெரியவில்லை, நான் முன்னால் பார்த்த எதையும் போல இது இல்லை. யார் இவன்-என்று யோசனை. உண்மையில் இவன் பெரிய ஆள் திடமான ஆள் உடம்பில் துணி இல்லை. தோளின் மீது ஒரு புலித்தோல் தொங்குகிறது. கையில் இதைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். நூறு பேர்களுக்கு ஒரு தலைவனைப் போலக் காணப் படுகிறான். நேற்று இரவு காணப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் இவனைப் போலவே திகம்பரர்கள் இவர்கள் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. அது என்ன விரதமோ?”

“மிகப் பழைய காலத்தில் துணி எங்கிருந்து வந்தது, பாட்டி?”

“இவனைப் பார், இதைப் பிடித்துக்கொண்டே காட்டெருமை, மான், எல்லாவற்றையும் வேட்டையாடி இருந்தாலும் ஆச்சரியமில்லை.”

“அதுவே அவனுக்கு உணவாக இருக்கலாம்.”

“இதைப் பிடித்துக்கொண்டு இவன் மாய மந்திரம் செய்துகொண்டு இருந்ததாகவும் தெரிகிறது. ஓ! அங்கே பார், யாரோ வருவது போல் இருக்கிறது. பாவம் ஏழை. நோயாளி குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறான். ‘காப்பாற்று’, என்று அவன் காலில் விழுகிறான். குழந்தையின் உடம்பு சிவந்து காணப்படுகிறது. உடம்பு முழுவதும் கொப்புளங்கள். அம்மையாக இருக்கலாம். ஆமாம், அதனால்தான் அவ்வளவு காய்ச்சல். அது எங்கே பிழைக்கப் போகிறது? ‘உன் தெய்வத்திற்குக் கோபம் வந்திருக்கிறது. உன்னுடைய இந்தக் குழந்தையைக்கொடு, எனக்கு’, என்று சொல்கிறதாம் அந்தத் தெய்வம். எந்தத் தெய்வம் அது? எந்தத் தேவதை? மாரியம்மனோ? அதோ பார் தரையில் கோலத்தைப் போல ஏதோ சித்திரம் வரைகிறான். பெண்ணின் உருவம்; பெண்ணோ, ஆனோ தெரியவில்லை. கோரைப் பற்கள். தலையின் மீது எருமைக் கொம்புகள்.”

“அப்படியானால் இப்போது தெரிகிறது. அந்தத் தெய்வத்தின் பூசாரி, இவன். இவன் மீதும், ஆவேசம் வருகிறது. அப்பா! என்ன குரல்! என்ன கனம்! ‘நோய் விட்டு நீங்கி விடும்’ என்று சொல்கிறானே. அந்தக் கொம்புத் துண்டை கீழே வரைந்த சித்திரத்தின் முன்னால் வைத்து முணு முணு என்று மந்திரம் கூறி, குழந்தையைச் சுற்றி மூன்று தடவை சுழித்துக் காட்டி, தைரியம் சொல்லுகிறான்.”

“இது என்ன புதிய விழா! மறுபடியும் அவனே வந்தான். அவன் பின்னாலே ஒரு வரிசை ஆண்கள் கையில் கத்தியும் கோலும் பிடித்து நடனமாடுகிறார்கள். தரையில் புலியின் உருவத்தை வரைந்து, சுற்றிலும் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்களே ஏன்? இவர்களெல்லாம்

சேர்ந்து எங்கே புறப்பட்டார்கள்? இல்லை என்கும் ஒரே கும்மிருட்டு. இருட்டில் யாராவது புலி வேட்டைக்குப் புறப்படுவார்களா? வரிசையாக போய்க்கொண்டு இருக்கிறார்கள். பாரீ, அங்கே ஒரு பெரிய மேடை. அதன் எதிரில் நின்று நெருப்பை எரிக்கிறார்கள். ஏன்? புகை புகை, புகை. அடக்கடவுளே, புகையின் நெடியைத் தாங்காமல் புலிபாய்ந்து வருவதைப்பார்த்து இருக்கிறாயா? அய்யய்யோ, அது ஒரு சிறு பையன் மேல் பாய்ந்து கடித்து, அடித்து, கவலை. இல்லை. எல்லோரும் சேர்ந்து அதைக் குத்திக்குத்திக் கொன்றே விட்டார்கள். ஒரு பையன் மட்டும் அதற்குப் பவி. அவர்களுக்கு இது பவி.”

“இது என்னவோப்பா, ரொம்ப அசிங்கம். போதும் விடு. எனக்கு இதில் தலையிடுவதே பிடிக்கவில்லை”, என்று சொல்லி, சிறிது நேரம் வரை பேசவில்லை. பிறகு, “இப்படியும் இருக்குமோ!” என்று சீறினார்.

“என்ன பாட்டி?” என்று கேட்டேன்.

“பார். அவளுக்கு இன்னும் பதினாறு, நிரம்பி இருக்காது. இவன் வயது முதிர்ந்த தடியன். வயது நாற்பதோ, ஐம்பதோ! இந்த ஜனங்களுடைய எல்லா விழாவிிற்கும் இவன் வேண்டும்- சீ! நாய்கள் இணைந்து இருப்பதைச் சிறு குழந்தைகள், சுற்றி நின்று பார்ப்பதைப் பேர்ல இவ்வளவு பேர் ஆண்களும், பெண்களுமாகச் சுற்றி நின்று பார்க்கிறார்கள் அல்லவா அதை! அவன் பெண்; இவன் ஆண். பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்கிறேன்.”

“எனக்குப் பைத்தியம். நாய்கள் இணைவதற்கு இருட்டு ஏன் வேண்டும்? வெட்கமாக இருக்கும் என்பதற்காகவா - கூடவுன் அது ஒன்றை மட்டும் இவர்களுக்குக் கொடுக்க

வில்லை என்பது பார்த்தாலே தெரிகிறது ... மறுபடியும் மணப்பெண்ணைப் போல அவளைச் சிங்காரித்து அழைத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் தம் விருப்பம் போல் புறப்படுகிறார்கள். இந்த மணமகன் புறப்பட்டது எங்கேயோ? ஓ! அவனுடையது ஒரு குகை வீடு இருக்கிறது. குகை என்பதற்கில்லை. மறைவுள்ள ஒரு மேடை. அவன் மனைவியும், குழந்தைகளும் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் அங்கே. அப்படியானால் இவள் அவனுடைய எத்தனையாவது மனைவியோ!''

“குழந்தை, எனக்கு என்ன தெரிந்ததோ அதைப் பார்த்தபடியே உனக்குச் சொன்னேன் . ஆனால், இப்போது கண்ணில் கண்டதை நம்ப வேண்டுமா? விட வேண்டுமா? என்று எனக்கும் தெரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட முறையும், பழக்கமும், எங்கேயும் இருக்க முடியாது.”

“எந்தப் பழக்கம்?”

“சொன்னேன் அல்லவா-ஓர் ஆணும், பெண்ணும் பத்து பேருக்கு எதிரிலேயே,.....நமக்கு அசிங்கம் என்பது அவர்களுக்கு, அசிங்கமானது என்று தோன்றவில்லையோ, என்னவோ? யாருக்குத் தெரியும்.” இப்படிச் சொல்லி, பெருமூச்சு விட்டு “வாங்கிக்கொள், இதை” என்று கொடுக்க வந்தார்.

“அது என்ன பாட்டி?”

“மான் கொம்பு போலத் தெரிகிறது, தொட்டும் பார்த்தால், உண்மையில் அதுவாகவே இருக்கவேண்டும். ஆனால் இதைக் கையில் வைத்திருந்தவனை நினைத்தால் மட்டும்..... வேண்டாம், இது போதும் இன்றைக்கு. மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறது. என் உடம்பு எதற்கோ

நடுங்குவதுபோல இருக்கிறது”, என்று சொல்லி, அந்தக் கொம்புத்துண்டை தரையின் மேல் இட்டு “அதைத் தூரத்தில் எடுத்து வை” என்றார். நான் அதை எடுத்துத் தொலைவில் வைத்தேன்,

“தொலைவிலேயே அதை வை. இனிமேல் அதை வீட்டுக்குக் கொண்டு வராதே. வீட்டில் இருந்தால் தூக்கம் வராமல் போகும்”, என்றார்.

இப்போதுதான் தொல்லை. அதை எங்கே வைப்பது என்ற கவலை ஏற்பட்டது. பத்தடி தூரம் போய் ஒரு புதரின் பக்கத்தில் பள்ளம் தோண்டி அதில் அதைப் போட்டு மண்ணால் மூடிவிட்டு, வந்தேன். “படுப்பதற்கு நேரமாகிவிட்டது, போகலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருவரும் புறப்பட்டோம். நரங்கள் வருவதற்குள் குழந்தைகள் இருவரும் தூங்கிப் போய்விட்டார்கள். வீட்டிற்குள் கால் வைக்கும் போதே, “இன்றைக்கு என்ன ராஜ தர்பார்? பாட்டியிடம் குசு. குசு என்று பேசுவதற்குப் போய் விட்டார்களோ?” என்று தன் கோபத்தைக் காட்டிக்கொண்டாள்.

“ஆமாம் குசு குசு” என்று பாதியிலேயே சொல்ல வந்ததை நிறுத்தி, முணு, முணுத்துக் கொண்டே திண்ணையில் பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டேன்.

அத்தியாயம் ஐந்து

பொழுது விடிந்ததும், விடியாததுமாக என் மனம் மறைத்து வைத்திருந்த சிப்பி, சோழிகளை நோக்கி ஓடியது. முதல் நாள் இரவு ஒரு புதரின் பக்கத்தில் புதைத்து விட்டு வந்திருந்த அந்தக் கொம்புத் துண்டின் நினைவும் வந்தது. அவற்றை எல்லாம் ஒரே இடத்தில் பாதுகாப்பாக மறைத்து வைக்கவேண்டும். பாட்டியின் நேரத்தைப் பார்த்துக் காத்திருந்து அவற்றை அவர்கையில் கொடுத்து அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மீண்டும் தலை தூக்கியது. அவருக்கு அதெல்லாம் எப்படித் தெரிய வருகிறது, என்னும் ஐயமும் கூடவே எழுந்தது. என்கனவில் தொடர்புடையதாகவோ, தொடர்பில்லாததாகவோ, தோன்றிய காட்சிகள் பாட்டி தமக்கு உண்மையாகவே தெரிந்தன என்று சொன்னவை; மான்கொம்புத் துண்டை கையில் பிடித்துக் கொண்டதும் அவர் செய்த வருணை—இந்த மூன்று விஷயங்களும் முழுமையும் ஒரே வகைப்பட்டதாக இல்லாவிட்டாலும், ஒரே விஷயத்தோடு தொடர்புள்ளவை என்பது உண்மை. குகை, காட்டு மனிதர்கள், ஆடையற்ற வாழ்க்கை இவையெல்லாம் உண்மையிலேயே, பழங்காலத்தில் இருந்திருக்கக் கூடிய ஏதோ ஒரு ஆதிவாசிகளின் வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எனக்கு குகையில் கிடைத்த பொருள்கள் அவர்களுடையவை என்பதிலும் ஐயமில்லை; ஆனால் என் பாட்டி சொன்னது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை என்று சொல்லும் தைரியம் வரவில்லை. அவர் ஜன்னல் முகத்திற்கு எதிரிலே சொன்ன வார்த்தைகளை வேறு யாரைப் பற்றியாவது சொல்லியிருந்தால், நம்பியிருக்கலாம். எளிய வாழ்க்கை வாழும் அவன் விஷயத்தில் அவை உண்மையாக இருக்கவே முடியாது என்று உதோன்றியது.

எப்படியோ என் மனமும் சந்தேகத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது உண்மை. அன்று தோட்டத்தில் தென்னை முதலியனற்றுக்கு நீர் பாய்ச்ச வேண்டிய நாள் என்பது நினைவுக்கு வந்ததும், வீட்டுக்குப் பிணனால் இருந்த தோட்டத்துக்குப் போனேன். ஓர் ஆள் அதற்குள்ளேயே கிணற்றில் சாலை இறக்கி; நீரை இறைக்கத் தொடங்கியிருந்தான். “என்னை ஏன் கூப்பிடவில்லை?” என்று அவனைக் கோபித்துக்கொண்டு, அவன் இறைத்த நீர் செடிப் பாத்திகளுக்குச் செல்ல வழி செய்தேன். மூன்று நாழிகை நேரம் இப்படி உடலால் உழைத்ததில் என்மனம் பழைய நினைவுகளை மறந்தது. என் பெரிய மகன் கிட்டண்ணா, தோட்டத்துக்கு ஓடிவந்து ‘அப்பா, சித்தப்பா வந்திருக்கிறார்,’ என்று செய்தி அறிவித்தான்.

“எந்தச் சித்தப்பா?” என்று கேட்டேன்.

குழந்தை குறும்பாக “சித்தப்பா என்றால் எந்தச் சித்தப்பா?” என்றுத் திருப்பிக் கேட்டது.

என் பைத்தியக்காரத்தனம் எனக்கு அப்போதுதான் புரிந்தது. அதற்கு இருக்கும் சித்தப்பா ஒருவனே. அதாவது என் தம்பி நாராயணன், கோடை விடுமுறையின் தொடக்கத்திலேயே அவன் சிவமொக்காவிலிருந்து ஊருக்கு வந்து இருக்க வேண்டும். வரவில்லை. இப்பொழுது ஓய்வாக வந்திருக்கிறான் என்று தெரிகிறது. என்னை அழைக்க வந்த குழந்தைக்கு நான் ஏதும் சொல்லவில்லை, நாராயணன் வீட்டிற்கு வருவது ஒரு அதிசயமா? ஓடிப் போய் உறவினர்களைப் பார்ப்பதுபோல அவனைப் பார்த்து வரவேற்க வேண்டியது இல்லை என்று நினைத்து நீர் பாய்ச்சும் வேலையைத் தொடர்ந்தேன்.

“அப்பா” என்றது குழந்தை மறுபடியும்.

“என்ன, குழந்தை?” என்றேன்.

“சித்தப்பா வந்திருக்கிறார் என்று சொன்னேனே. நீ வரவேண்டுமாம், அம்மா சொன்னாள்.”

அப்படியானால் அவனுடன் வேறு யாரோ வந்திருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அதை உறுதி செய்து கொள்வதற்காக “சித்தப்பா மாத்திரமா வந்திருக்கிறார்?” என்று கேட்டேன்.

“வேறே யாரோ வந்திருக்கிறார்,”

“சரி போகலாம்,” என்று கையிலிருந்த மண்ணைக் கழுவிக் கொண்டு புறப்பட்டேன். வேலையாளிடம் “கடைசிப் பாத்திக்குத் தண்ணீர் விட்டால் போதும்.” என்றேன். “சரி. நீங்கள் போங்கள். அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றான் அவன்.

இடுப்பில் தூக்கிக் கட்டியிருந்த வேட்டியை அவிழ்த்து விட்டு, வீட்டுக் கிணற்று அருகே வருவதற்குள் என் தம்பி சிரித்துக்கொண்டே என்னை நோக்கி வந்தான். அவனுடன் ஒத்த வயது உள்ள ஓர் இளைஞனும் இருந்தான். அவன் என்னைக்கண்டு கைகூப்பினான். நானும் வணங்கினேன். “வந்து ரொம்ப நேரமாகி விட்டதா நாராயண? குழந்தை இப்போது தான் சொன்னான்.” என்றேன். அந்தக் குழந்தையை நான் மறந்தே விட்டிருந்தேன் அது போய்தன் சித்தப்பாவின் துணியைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு இருந்தது. அவன் அபூர்வமாக வந்திருக்கிறான்ல்லவா. அவன் குழந்தையைத் தூக்கி எடுத்து அணைத்து முத்தமிட்ட போது, “ஏன் தூக்கிக்கொள்கிறாய்? இன்னும் சின்னக் குழந்தையா, என்ன?” என்றேன். அவன் சிரித்தான்.

இனி இரண்டாவது கேள்வியைக் கேட்பதற்குள் என் தம்பி “இவர் யார் என்பதைச் சொல்கிறேன். இவர் நம்

ஜில்லா தான். நம் தாலுகா தான். நாங்கள் இருவரும் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர்கள். பெயர் அனந்தராயர். அவருடைய முன்னோர்கள் நம் ஜில்லாவை விட்டுப் போய் அங்கேயே, நிலைத்து ஒரு ஓட்டல் நடத்தி வருகிறார்கள். வியாபாரம் நன்றாக இருக்கிறது. இவர் மட்டும் பிறந்ததும் வளர்ந்ததும் அங்கேயே. இந்த ஜில்லாவில் இப்பொழுது எந்தச் சொந்தமும் இல்லை. ஹகலூரில் தூரத்து உறவினர் யாரோ ஒருவர் இருக்கிறாராம்” என்றான்.

“அங்கேதான் புறப்பட்டீர்களா?”

“இல்லை. இவர் வந்தது என்னுடன் நம் வீட்டுக்குத் தான். பார்த்தீர்களா, அனந்தராவ், எங்கள் அண்ணன் உங்களை உடனே அனுப்புவதற்குத் திட்டம் போடுகிறார்” என் அறியாமைக்காகச் சிரிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

“மன்னிக்க வேண்டும், அனந்தராவ். சில சமயங்களில் நாம் பேசுவதன் பொருள் நமக்கே தெரியாமல் பேசி விடுகிறோம்.....நாராயண, காப்பி போட்டுக் கொடுத்தாளா சீதை? இன்னும்... ..”

“நாங்கள் வந்து ஒரு நாழிகைக்கு மேல் ஆயிற்று. காப்பி, பலகாரம் எல்லாம் தின்று வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டே வெளியே வந்தோம்.” என்றார் அனந்தராவ்.

“உங்களைப் போன்றவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்ததில் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். இந்த கிராமத்துக்கு யார் வருவார்கள் சொல்லுங்கள்! பார்த்தீர்களல்லவா, நாராயணனுக்கு வீடு விட்டு ஒரு மாதம் ஆகியும் ஊருக்கு வரவேண்டும் என்னும் நினைப்பே வரவில்லை.”

“அதில்லை அண்ணா வீடு விட்டது உண்மை. பேப்பரைத் திருத்திவிட்டுப் புறப்பட்டு வந்தால் நாலு நாட்கள் கவலை

யில்லாமல் ஊரில் கழிக்கலாம். இல்லாவிட்டால், அந்தச் சமையைத் தூக்கிக்கொண்டு இங்கே வந்து தொல்லைப்பட வேண்டும். அதைக் கொண்டு வந்தால் அந்த வேலையும் நடப்பதில்லை. லீவு என்பதும் தோன்றுவதில்லை. அதுவும் அல்லாமல், இவர் 'நானும் வருகிறேன், உங்கள் ஊரைப் பார்க்கலாம்' என்று சொல்லியிருந்தார். அவருக்கும் பேப்பர் திருத்தும் வேலை இருந்தது. அதையெல்லாம் முடித்துவிட்டு வருவதற்கு இவ்வளவு நாள் பிடித்தது. குந்தாபுரத்துக்கு வந்து, பைந்தூருக்குப் போய் இங்கே வருவதற்கு இவ்வளவு நேரமாயிற்று. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிக் கொஞ்சதூரம் நடக்க வேண்டி இருக்கிறதே." அனந்தராயர் முதல் தடவையாகக் கனிவான குரலில் "உங்கள் ஊர், பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. ஆனால் வந்து போகும் சிரமம் கொஞ்சம் அதிகம்தான். எங்கள் தாத்தாவின் ஊர்தான் அப்பாவுக்கும். ஹகலூர் இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம்?" என்று கேட்டார்.

"ஹகலூருக்கு இப்போதே போக வேண்டுமா? அங்கே யார் இருக்கிறார்கள்?"

"இப்போதே போகவேண்டும் என்பதில்லை. இரண்டு நாள் கழித்துப் போனாலும் போதும். எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் அங்கே இல்லை. எங்கள் அப்பா சிறுவயதில் அங்கே இருந்தாராம். பிறகு அதை விட்டு வந்தவர், ஒரு தடவையோ, இரண்டு தடவையோ அங்கே போய்விட்டு வந்தாராம். இப்போது அங்கே எங்கள் மனையடி நிலம் கூட இல்லை. ஆனால் அவருக்கு அதுவே நினைவு. எங்கள் ஊர் மிகவும் அழகானது என்று சொல்கிறார். அதனால் எனக்கும் ஆசையாகி ஒரு தடவை போய்ப் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று நினைக்கிறேன்."

"அவ்வளவுதானே! போகலாம்-ஒரு நாளைக்கு, மெள்ள" என்று சொல்லி அவருடனே வெளியே வந்து திண்ணையில்

அமர்ந்தேன். அப்போது எங்கள் பாட்டி உள்ளே நுழைந்தது கண்ணில் பட்டது. என் தம்பி அவரை அனந்தராயருக்குக் காட்டி, “அதோ பாருங்கள் எங்கள் பாட்டி, வயது எழுபதோ எண்பதோ இருக்கலாம். ஒரு மாதிரி சுபாவம். பேசுவது குறைவு ஏதாவது பேசுவதானாலும் தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வார். என்னிடம் அவருக்கு அவ்வளவு பிரியமில்லை. அதாவது அவருக்குக் கொஞ்சம் மறை கழன்று இருக்கிறது; சின்ன வயதில் இருந்தே அப்படித்தானாம்” என்றான்.

எனக்குக் கோபம் வந்தது. “மறை கழன்று இருப்பது உனக்குத்தான்! அவர் வயதை எட்டும் வரையில் நீ உயிரோடு இருந்தால் அதுவே பெரிது. அவர் தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்கிறார் என்பதால் மறை கழன்று இருக்கிறது என்று முடிவு செய்து விட்டாயே” என்று அவனை கண்டித்தேன். அவன் முதலிலிருந்தே பாட்டிக்கு மூளை சரியில்லை என்றே நம்பி வந்தவன். அது ஒன்றும் புதியது அல்ல. என்றாலும் எங்களுக்குப் பெரியவரல்லவா அவர்? வீட்டுக்கு வந்தவரிடம் அப்படிச் சொல்வது அதிகப்பிரசங்கம்தானே? ‘அவர் எங்கள் பாட்டி என்று சொல்லியிருந்தால் போதுமே’ என்று தோன்றியது.

நாராயணனுக்கு என் குரலில் இருந்த கடுமை தெரிந்ததோ என்னவோ, அவன் “போகட்டும் விடு விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். அதை ஏன் பெரிதாக்குகிறாய்” என்று சொன்னான். பிறகு நாங்கள் மூவரும் அங்கே உட்கார்ந்த படியே உலக விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு இருந்தோம். என் தம்பி ஆர்வத்தோடு “அண்ணா, உன் நண்பன் ஜனார்த்தனன் இந்த வீட்டில் உனக்கு வரவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“அவன் வந்ததனால் தான் வீடு தொடங்கியது எனக்குத் தெரிந்தது. இல்லாவிட்டால் இந்த ஊரில் ஏப்ரலும்

ஒன்றுதான், பிப்ரவரியும் ஒன்றுதான். அவன் வந்திருக்கிறான். அடிக்கடி வீட்டுக்கும் வருகிறான். நேற்று நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்தே உலாவப் போயிருந்தோம். அனந்தராயரே, எங்கள் ஜனார்த்தனன் உங்களைப் போலவே ஒரு பள்ளி ஆசிரியர்” என்றேன்.

அனந்தராயர் இதற்கு “எங்களைப் போல அல்ல; அவர் ஒரு காலேஜில் லெக்சரர்; நாங்கள் ஹைஸ்கூலில் ஆசிரியர்கள்.”

“அதற்காகத்தான் சொன்னேன். அவனுடைய பாட்டனார் வீடும் ஹகலாருக்கு அருகில் உள்ளது. முன்னால் எங்கள் வீட்டுக்கும் அந்தப் பக்கத்துக்கும் சம்பந்தம் இருந்தது உண்டு. அந்த ஊருக்குப் போவதாக இருந்தால் அவனைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

“இதற்கெல்லாம் ஜனார்த்தனராயர் தேவையில்லை. நம் இஷ்டத்திற்கு நாம் போய்விட்டு வரலாம். போய் நாம் யார் வீட்டிலும் சாப்பாட்டுக்காக நிற்க வேண்டிய திலை. எங்கள் தந்தை பிறந்த ஊர் என்பதால் பார்த்துக் கொண்டு வந்துவிடலாம்.”

பேசுவதற்கு வேறு ஏதும் கிடைக்காததால் நான் என் தம்பியைப் பார்த்து “நாராயணா, சிவமொக்காவில் ஏதாவது விசேஷம் இருந்தால் சொல்” என்றேன். “அங்கே என்ன விசேஷம் இருக்கிறது” என்றான் அவன். இப்படி, நாங்கள் மூவருமே ஆர்வத்தோடு அரட்டை அடிப்பதற்கான ஒரு விஷயம் இல்லாமல் போய்விட்டது. அவர்கள் இருவரும் வந்ததில் எனக்கு ஓர் ஆசை உண்டாயிற்று நாகன்கால் வரை ஜின்னொரு தடவை போய் அந்தக் குகைகளைப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டும் என்பதுதான் அது. என தம்பிக்கும் சுற்றிப் பார்ப்பதில் ஆர்வம் உண்டு. ஆனால் அவன் காட்டில் திரியக் கூடியவனல்ல. என்னுடைய ஆராய்ச்சிகளை அவனுக்கு எடுத்துக்கூறி அவனுள் ஓர்

ஆர்வத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஆகவே அந்தப் பொருள்களை மறைத்து வைத்திருந்தேன். இடத்திற்குப் போய் அங்கிருந்து நாலேந்து கற்கட்டிகளைப் கொண்டு வந்து “இந்தக் கற்கட்டிகளைப் பாருங்கள், முந்தா நாள் இதை எங்கிருந்தோ சம்பாதித்தேன்” என்று பெருமையோடு கூறினேன். அனந்தராயர் அவற்றைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தார்.

“இது மாக்கல் அல்லவா? இது ஒரு கருப்புக்கல் சிலை; தேய்த்துத் தேய்த்து எதற்கோ தயார் செய்ததைப் போல இருக்கிறது” என்றார்.

“எதற்குப் பயன்பட்டிருக்கும்?” நான் கேட்டேன்.

“காக்காய் அடிப்பதற்கு; அல்லது குரங்கை துரத்துவதற்கு,” என்று அழகப்பிரசங்கியான என் தம்பி.

“அதற்காக அப்படியெல்லாம் தேய்த்துத் தயாரிக்க வேண்டியதில்லை” என்றார் அனந்து. அவர் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு “இதையெல்லாம் பார்த்தால் ஆயுதங்களைப்போல இருக்கின்றன. நான் படத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். ஒன்று ஈட்டியின் முனை. மற்றொன்று கோடலியின் வாய்போலத் தெரிகிறது. அப்படி இருந்தால் விசேஷம் தான். நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முந்தினவை என்று ஆகும்” என்றார்.

“அதே எண்ணத்தில் தான் நான் அந்த மலைமேலிருந்து கொண்டு வந்தேன். மிகப் பழையக்காலத்திலிருந்தே எங்கள் பூரீர்ப்பகுதியில் மக்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு இது சாட்சி.”

என் தம்பிக்கு என்னை இடைவெட்டுவதில் மிகவும் ஆசை. அவன் சொன்னான்; “அதற்கு வேறு ஒரு சாட்சி வேண்டுமா? பழைய காலத்திலும் மக்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்கு நாமே பெரிய சாட்சி.”

“அப்படி நமது முன்னோர்களோ அல்லது மற்றவர்களின் முன்னோர்களோ, முதலில் இருந்தே இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்திருக்கவேண்டும் என்பது ஒன்றும் கட்டாயம் இல்லை. எங்கள் அப்பா இந்த ஊரிலிருந்து சிவமொக்காவுக்குப் போனது போல அவரும் அதற்கு முன்னால் வேறு ஊரிலிருந்து இங்கே வந்து இருக்கக்கூடும் இங்கிருப்பவர்களின் முன்னோர்களெல்லாம் இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தார்கள் என்பது முடிந்த முடிவாகாது.” என்றார் அனந்தராயர்.

“அப்பா. ராஜா, இங்கே வரும் வரையில் நீ என் கட்சி இங்கே வந்த பிறகு இந்த வீட்டுக்குத் தலைவன் என் அண்ணன் என்பது தெரிந்த பிறகு நீ அவர் கட்சிக்கு மாறிவிட்டாயே.” என்று என் தம்பி கேலி செய்தான். அப்போது அவர் “முத்தவர்களுக்கு முதல் மரியாதை. பிறகு சிறியவர்களுக்கு.” என்று சொன்னார்.

இப்படி ஏதேதோ பேசி அரட்டை அடித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழித்தோம். என் கற்கால ஆயுதம், அதோடு முனை மழுங்கிப் போயிற்று. அவர்கள் இருவரும் சிவமொக்காவில் தம்முடன் வேலை பார்க்கும் நண்பர்களைப் பற்றி வேடிக்கையாகப் பேசத் தொடங்கினார்கள்; நான் அதைக் கேட்டுக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தேன் நாங்கள் அதிக நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை என்று தோன்றினாலும், என் மனைவியின் குரல் கேட்டதும் திடுக்கிட்டேன். ‘இன்று சுவாமிக்கு உபவாசம் போல் இருக்கிறது.’ என்று அவள். என் இரண்டு குழந்தைகளும் அதற்குள்ளேயே சமையல் அறையில் முகாம்போட்டிருந்தார்கள். கிட்டண்ணா வெளியே வந்து சித்தப்பாவை அருகில் அழைத்து ‘ஒரு ரகசியம் சொல்கிறேன்’ என்று அறிவித்து விட்டு, அவன் காதில் ‘பாயசம்’ என்று சொல்வது காதில் விழுந்தது.

நான் கிணற்றடிக்குப் போய்த் தண்ணீரில் குளித்து விட்டு வந்தேன். இனி ஜபதபம், பூஜை எல்லாவற்றையும் ஒரே மூச்சில் முடித்து விடுவது என்று நினைத்துக் கொண்டு பூஜை அறையில் போய் உட்கார்ந்தேன். என் மனைவி நைவேத்தியத்துக்கு என்று ஏதேதோ கொண்டு வந்து வைத்தாள் ஏலக்காயின் மணம் முக்கைத் துளைத்து என் தவத்தைச் சிதைத்தது. “பரவாயில்லை, என் சீதை இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்தவர்களைக் கௌரவிக்கும் வகையில் பாயசம், ஆமவடை ‘ஹாலுபாயி,’* எல்லாம் செய்து முடித்து விட்டாளே” என்ற பெருமை தலை தூக்கியது. அதனால் தான் போலிருக்கிறது இரண்டு குழந்தைகளும் சமையல் அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. அவர்களுடைய ஆர்வம் இனி தாங்காது என்று நினைத்து, கொண்டு வந்து வைத்த நைவேத்தியத்தைச் சுவாமிக்குக் காட்டி வேகமாக மணி அடித்துக் கற்பூரத்தை ஏற்றி விட்டு வெளியே வந்தேன்.

இலை போட்டாயிற்று. இரண்டு குழந்தைகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு சித்தப்பாவின் இரண்டு பக்கங்களிலும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் எதிரில் நானும் அனந்தராயரும். சிறிது தள்ளி எங்கள் பாட்டி உட்கார்ந்திருந்தார். சாப்பிடத் தொடங்குவதற்கு முன்னாலே விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வந்துள்ள சிறிய பேரனிடம், பேச்சுக் கொடுக்க விரும்பி, பாட்டி, “என்ன குழந்தை, உனக்குச் சிவமொக்கா நன்றாகப் பிடித்திருக்கிறது போல் தெரிகிறது.” என்றார்.

“பிடிக்காமல் என்ன? அங்கே மனிதர்கள் இல்லையா?” என்றான் என் தம்பி.

அத்துடன் பேச்சை நிறுத்தி விட்டு அவர் சாப்பிடத் தொடங்கினார். என் மனைவி வந்தவர்களையும் குழந்தைகளையும்

* ஹாலுபாயி—பாலில் செய்த ஓர் இனிப்பு.

நன்றாக விசாரித்துப் பரிமாறினான். என் மகன் கிட்டண்ணன்
“அம்மா பாயசம் செய்தால் நன்றாக இருக்கிறது ருசியோ
ருசி ஏன் தினமும் செய்வதில்லை?” என்று கேட்டான்.
“தினமும் பாயசம் சாப்பிட்டால் வயிற்றில் புழு பிடித்து
வலி தாங்க முடியாது” என்றாள் தாய். ராத்திரிக்கும்
இதைச் செய்ய வேண்டும்— கிட்டன் சொன்னான்.

பாயசம் குடித்துக் கொண்டிருந்த பாட்டி குழந்தையின்
பேச்சைக் கேட்ட மகிழ்ச்சியாலோ, என்னவோ “ஏன்
அவசரப்படுகிறாய்? இதை ஒட்டி பத்துப் பன்னிரண்டு
பாயசமாவது கிடைக்கும் உனக்கு” என்றார்.

நாராயணன் அதைக் கேட்டு “பத்துப் பன்னிரண்டு
பாயசம் சாப்பிட்டால், மன்னி சொல்வதைப் போலப்
பெரியவர்களுக்கும் புழுவினால் தொல்லை ஏற்படும்” என்று
சொன்னான். எனக்கு இந்தக் கேலிப் பேச்சுகளின் பொருள்
ஏதும் விளங்கவில்லை.

குழந்தைகள் பாயசம் விரும்புவதில் அதிசயம் என்ன
இருக்கிறது. அதிலும், கிட்டண்ணனுக்கு இனிப்பு மிகவும்
பிடிக்கும் அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் நைவேத்தியம்
மூடியும் வரையில் மரியாதையாகக் காத்துக்
கொண்டிருந்ததே பெரிய விஷயம்.

சாப்பாடு முடிந்தது. விருந்து ஆகையினால் பாயை
விரித்தேன். பக்கத்திலேயே இன்னும் இரண்டு பாய்,
தலையணைகளைப் போட்டு “கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்
கொள்ளுங்கள்.” என்று சொல்லிவிட்டு நான் படுத்துக்
கொண்டேன்.

“எனக்கும் ஒரு தூக்கம் போட வேண்டும்” என்று
சொல்லி அனந்தராயர் படுத்தி விட்டார். வீட்டுத்
தலைவனை ஒட்டிச் செல்வதில் அவர் வெட்கப்பட வேண்டிய
தேவை இல்லை. குழந்தைகள் வாயை மூடிக் கொண்

டிருந்தால் தான் தூங்க முடியும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவள் “கிட்டா, நீயும் சந்திரனும் அவர்கள் பக்கத்தில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள், ராத்திரிக்குப் பாயசம் வேண்டுமானால் வாய் திறக்கக் கூடாது. அவர்களெல்லாம் கொஞ்ச நேரம் தூங்கட்டும்.” என்று கூறினாள்.

குழந்தைகள் பாயசத்தின் மீதிருந்த ஆசையாலோ, என்னவோ உடனே படுத்துக் கொண்டார்கள் நானும் கண்ணை மூடிக்கொண்டேன் பக்கத்தில் இருந்தவரும் அப்படியே செய்திருப்பார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் விழித்துப் பார்க்கும் போது அங்கே இருந்தது நான் மட்டுமே ஆகவே “சீதே, அவர்களெல்லாம் எங்கே போனார்கள்?” என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“நாராயணன் வந்தவரை அழைத்துக் கொண்டு ஜனார்த்தனன் வீட்டுக்குப் போய் இருக்க வேண்டும், குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு போனான் அவனுக்கு அந்தக் குழந்தைகள் என்றால் உயிர்.”

“அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னைவிட அவன் குழந்தைகளிடம் அதிகமாகப் பிரியம் காட்டுகிறான் என்கிறாயா? அப்படியே இருக்கட்டும்.”

வேறு சமயமாக இருந்தால் சீதை எதிர் அம்பு கொடுத்திருப்பாள். அப்படி எல்லாம் கடன் நிலுவை வைப்பவள் அல்ல அவள். கணக்கு, வழக்கு அப்போதைக் கப்போதே தீர்த்துவிட வேண்டும் அவளுக்கு. அப்படிச் செய்வதற்குப் பதிலாக அவள் வெளியே வந்து பாட்டியின் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள். அவர் அங்கே இல்லாததைக்கண்டு என் அருகில் வந்து ‘வெற்றிலை கொண்டு வரட்டுமா?’ என்று கேட்டு, கொண்டு வந்தும் வைத்தாள். இந்தக் கரிசனத்தைக் கண்டதுமே ‘ஓ! இவளுக்கு, என்னால் ஏதோ வேலை ஆகவேண்டியிருக்கிறது?

என்று தோன்றாமல் இருக்குமா? 'என்ன ஆகவேண்டும், சொல்' எனேறேன். "பெரிய வரம் கொடுக்கும் கடவுள் மாதிரி நடந்து கொள்கிறீர்களே. எனக்கு ஒன்றும் ஆக வேண்டியது இல்லை. உங்கள் தம்பி விஷயம் சொல்லலாம். என்று வந்தேன். வேண்டாம் என்றால் வேண்டாம். அவனே சொல்லிக் கொள்ளட்டும்"

"என்ன, நீயே சொல் அவன் விஷயமானால் அவனுக்கு உன்னுடையதானால் உனக்கு. என்னால் முடிந்தால் செய்கிறேன். சொல்வதில் என்ன நஷ்டம்?" என்று மெதுவாக இழுத்தேன்.

அவள் சொன்னதிலிருந்து தெரியவந்தது என் தம்பி வெளியே போவதற்கு முன்னால் அவள் காதில் ஒரு புதிய சமாசாரத்தைப் போட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறான்.

நான் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக, குடும்பத்-தலைவன் என்ற பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்காக எங்கெங்கிருந்தோ ஜாதகங்களை வரவழைத்து அவனிடம் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தேன். ஆனால் அவன் முடுக்கோடு 'எனக்கு வேண்டி இருந்தால் நானே சொல்கிறேன்.' என்று என் வாயைக் கட்டி விட்டான். எங்கள் ஊர்க்காரர்கள் 'இவன் தம்பிக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க மாட்டான். கோவில் காளை மாதிரித்திரிய விட்டு இருக்கிறான்?' என்று சொல்லவும் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள். இப்போது என் சீதை சொன்னதிலிருந்து எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துள்ள அனந்தராயருக்கு இரண்டு தங்கைகள். இருவரும் படித்தவர்கள். வயது வந்தவர்கள். அவரே ஜாதகத்தைக் காட்டினாராம். நாராயணனுக்கு சின்னவளைப் பிடித்திருக்கிறதாம். "இனி என்ன தடை நாம் சீர்வரிசைகளுடன் சிவமொக்காவுக்குப் போகலாம். கலியாணத்தை முடித்துக்

‘கொண்டு பெண்ணை அழைத்து வரலாம். நகை முதலானது எல்லாம் நாம் சொல்கிறபடியே செய்வார்கள்’ என்றாள் அவள்.

“கடைசியில் அவனுக்கு மனம் திரும்பியிருக்கிறது” என்று மகிழ்ச்சியோடு சொன்னேன். “கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவன் அவன். பெண் அழகாக இருப்பாள் என்பது அனந்தராயரைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது. அவனுக்குச் சம்மதமானால் நடந்த மாதிரிதான்”

“அவருடைய கஷ்டம் அது அல்ல” சீதை சொன்னாள்.

“அவருடையது என்றால்?”

“பெண்ணைப் பெற்றவருடையது, பெரியவள் ஒருத்தி இருக்க அடுத்தவளுக்குக் கல்யாணம் செய்யமாட்டார்கள். நானே யாராவது ‘பெரியவளுக்கு ஏதோ குறை’ என்று சொல்லி விடுவார்கள். அவளுக்குச் சரியான சம்பந்தமும் கூடிவரவில்லை. அவர்கள் என்னவோபார்த்துக் கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். அதற்குத்தான் நீங்கள் ஜனார்த்தனனிடம் சொன்னால் நடக்கும்.”

“ஜனார்த்தனனுக்கா! அவனுக்கு என் வயது?”

“அதிகமா?”

“அதில்லை. என்னால் நாராயணனிடமே சொல்ல முடியவில்லை. அவனுக்குச் சொல்லி முடித்து வைக்க முடியுமா?”

“அவருடைய அம்மாவும் வற்புறுத்துகிறார் அல்லவா?”

“அதெல்லாம் சரிதான். நானென்னவோ அவனுக்குச் சொல்லலாம் ஆனால் கல்யாண விஷயத்தில் என் பேச்சு எடுபடும் என்று சொல்ல மாட்டேன். நமக்கு வேண்டுமானால்

ஒப்புக் கொள்ளலாம். இருந்தாலும் நமக்குச் சம்பந்தி ஆகப்போகிறவர்கள் யார் என்ன என்று தெரியாமல் ஜன்னனுக்குப் போய்ச் சொல்ல வேண்டிய நிலைமை எங்கிருந்து வந்தது.?”

“அவர் ஹகலூர்க்காரராமே.?”

“அம்மா, தாயே, ஹகலூர் ஆனால் என்ன.? ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறதா?”

“இன்னொரு சங்கதி அவர் ஆசையோடு இங்கே வருவதற்கும்ஒருகாரணம் இருக்கிறது. உங்கள் ஜனர்த்தனன் மைசூரிலிருந்து வரும்போது சிவமொக்காவில் இறங்கி அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் இருந்தானாம். பெண்ணைப் பார்த்தானாம். ஊருக்குப் போய் எழுதுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வந்தானாம் ஆனால் கடிதம் மட்டும் எழுதவில்லை அது மட்டும் நிச்சயமாகி விட்டால்... .?”

“அப்படியா சங்கதி! அதற்காகத்தான். போயிருக்கிறார்கள் ஜன்னன் வீட்டுக்கு!”

“அவனுக்கோ, அவன் அம்மாவுக்கோ இவ்வளவு தர வேண்டும் இவ்வளவுக்குச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கிறதோ என்னவோ.”

“அதை அவர்களாகவே சொல்லட்டும். பார், நேற்று பாட்டி வாயிலிருந்து ஒரு விஷயம் வந்தது. அவர் அவன் முகத்துக்கு எதிராகவே சொல்லிவிட்டார். ‘கலியாணத்தைத் தள்ளிப் போட்டு தள்ளிப் போட்டு எந்தப் பெண்ணையும், கஷ்டத்திற்கு உள்ளாக்காதே? என்றார். தானாகவே அவன் சங்கதி இருக்கட்டும் நமதை நாம் பார்ப்போம். நாம் ஒப்புக் கொண்டாலும், விட்டாலும், நாராயணனுக்கு ஆசை இருந்தால் அதை அவன் முடித்துக்கொள்வான் நாம் ஆகட்டும் என்று சொல்வதற்கு முன்பு பாட்டியை ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டாமா?”

“அவரையா?”

“பெரியவரல்லவா?”

“கேட்க வேண்டும். அதுதான் முறை. ஆனால் அவர் வாயிலிருந்து என்ன வரும், என்ன வராது, என்று எப்படிச் சொல்வேன்? ஒருவேளை வேண்டாம் என்றே வந்தது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“அப்போது சொல்லி விடலாம்—‘எங்களுக்குத் தடையில்லை. நீ அவரையே ஒரு பேச்சு கேட்டுவிடு’ என்று அவனிடமே சொல்லி விடலாம்”

“சரி, நீங்கள் பாட்டியிடம் நன்றாகப் பேசுங்கள். ‘இது உங்கள் ஆசிர்வாதத்தால் நிறைவேற வேண்டும் என்று சொல்லித் தூக்கி வையுங்கள். எனக்கு அவர் வாயைக் கண்டாலே பயம். சாயங்காலத்திற்குள் கேட்டு விடுங்கள். அவர்கள் திரும்புவற்குள் பாட்டியின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்”

எனக்கும் இது கடமை. எனமேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள ஒரு பொறுப்பைப் பற்றிய விஷயம். சீதையைவிட அதிக ஆர்வம் இந்த விஷயத்தில் எனக்கு இருந்தது புறப்பட்டு விட்டேன். புறப்பட்ட பிறகுதான், நினைவுக்கு வந்தது. கல், சோழி முதலியவைகளைப் பற்றி. அவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அரசமரத்தடி பக்கம் போனேன். முதலில் அவற்றைக் கட்டியிருந்த துணி மூட்டையைத் தூரத்தில் வைத்துவிட்டு, அதன் பிறகு பாட்டியின் அருகே சென்று, “பாட்டி, எப்போது இங்கே வந்து உட்கார்ந்தீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“ஒரு நாழிகை ஆயிற்று. உன் தம்பியும் அவன்கூட வந்தவனும் வெளியே புறப்பட்டுப் போனார்கள். நான் இந்தப் பக்கம் வந்தேன். வெளியே வரும்போது என்

“வலது தோளின் மீது ஒரு பல்வி விழுந்தது. நல்ல சகுனம் என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்தேன். அவன் கூட வந்திருப்பது யார்?”

“அவனுடைய சினேகிதனும். அவருடைய முன்னோர்கள் முதலில் ஹகலூரில் இருந்தார்கள். இப்போது சிவமொக்காவில் ஓட்டல் வைத்து இருக்கிறார்கள். இங்கே வந்தவர் நம் நாராயணனைப் போலவே அதே ஊரில் ஹைஸ்கூல் ஆசிரியராக வேலை பார்க்கிறாராம்.”

“அவர்கள் போனது எங்கே?”

“ஐனார் தீதன் வீட்டுக்கு—என்றான் சீதை.”

“போகட்டும், போகட்டும். ஆனால் பயன் இல்லை. அவர் வந்த வேலை பாதி முடிந்தது போல முழுவதும் முடிவதாகத் தெரியவில்லை. உனக்கென்ன? உன் சுமை குறைகிறது. பையனும் பெண்ணும் அழகான ஜோடி. எவ்வளவு சீக்கிரம் நடக்குமோ அவ்வளவும் நல்லது. உன் தகப்பனார் சுமத்திய பொறுப்புகளில் ஒன்று கழிகிறது. அதனால்தான் நான் சொன்னேன், கிட்டண்ணனிடம், இன்னும் பத்துப் பாயசம் கிடைக்கும் என்று”

“பாட்டி, நானும் அதைக் கேட்பதற்காகத்தான் பயந்து, பயந்து வந்தேன். அவர் யார், என்று, எனக்குத் தெரியாது.”

“அது எனக்கும் தெரியாது. இங்கு வந்த பிறகு பார்த்ததுதான் அப்போதிலிருந்து ‘மங்களம், மங்களம்’ என்று மனம் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறது. ரொம்ப நாளாகக் காணாத சந்தோஷம் இன்று கண்டது அவன் இதற்காகத்தான் வந்தான் என்பதனால் அப்படித் தோன்றியிருக்கலாம்.”

“பாதி வேலை முடிகிறது என்று சொன்னீர்கள்.”

“இரண்டு பறவைகளை ஒரே தடவையாக அடித்து விடலாம், என்று வந்தான். இன்னொரு பையன்.. ..”

“ஐனன்”

“அவனுடையது நம்புவதற்கில்லை. அவன் உன்னுடைய சினேகிதன்தான். நேற்று உன்னையும் அவனையும் பார்த்த போது ஏதோ சொன்னேன் அல்லவா? மனத்தில் ஏதோ தோன்றியே அப்படிச் சொன்னேன். அவன் ஒப்புக் கொண்டாலும் இந்தச் சம்பந்தம் வேண்டாம். பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டு அவன் ஒப்புக்கொள்வான். ஆனால் அவன் கைப்பிடிப்பவள் சுகமாய் இருக்க மாட்டாள். அவள் இவனை ஆட்டிப் படைக்கிற திறமையுள்ள காளியாக இருந்தால் கவலை இல்லை.”

“அவர்களுக்கு இரண்டு பெண்களாம்; கல்யாணத்திற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். படித்தவர்கள். அங்கே போனது பெரியவளுக்காக.”

“பெரியவள் சின்னவள் இரண்டு பேருமே நல்ல குணம் உடையவர்கள்.”

“அப்படித் தோன்றுகிறதா உங்களுக்கு?”

“பெரியவள் பார்ப்பதற்கு அவ்வளவு அழகு இல்லை; குணத்தில் மிகவும் நல்லவள். ஆனால் உன் தம்பி விரும்புவது சின்னவளை ஆகட்டும், அவன் விருப்பப்படியே நடக்கட்டும்.”

“சீதையிடம் பேசுவதெல்லாம் உங்களுக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.”

“அவளிடம் நீ பேசியாகிவிட்டதா? அல்லது அவன் என்ன சொல்கிறான்?”

“உங்கள் பேச்சை நான் மீறுவேனா? அவள்தான் மீறுவாளா?” சிரித்தாரி அவர்.

“எனக்கு என் ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறது, பாட்டி. இன்னொரு கல்லும் சோழியும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் காட்டட்டுமா?”

“இது என்ன பைத்தியமோ உனக்கு! ஆகட்டும் கொண்டு வா? ஏதாவது கண்ணில் தெரிந்தால் சொல்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இல்லை.”

ஈட்டி முனை போன்ற ஒரு கல்லை அவர் கையில் கொடுத்தேன். அவர் அதைக் கையில் வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு சண்ணை மூடிக்கொண்டு சிந்திக்கத் தொடங்கினார். “இது இராம லட்சுமணர்களைப் போல வேட்டை ஆடுபவர்களுடையது. வில்லும் அம்பும் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவன் தெரிகிறான். அவனுக்கு மீசையும், தாடியும் உண்டு. நடு வயது, நல்ல உயரம், மாமிசம் தின்னும் ஜாதி ஆனால் நிர்வாணி அல்ல”

“அப்படி என்றால்?”

“நேற்றுச் சொன்னேன் அல்லவா—உடம்பில் துணி இல்லாதவர்களைப் பற்றி. இவன் இடுப்பில் ஏதேதோ சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். முன் பக்கத்தில் லங்கோடு தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.”

“அப்புறம்?”

“அவனுக்கு ஓர் அண்ணனும், மன்னியும், இருப்பது போல இருக்கிறது. அதனால் தான் என்னவோ என் வாயில் இருந்து ராம, லட்சுமணர்கள் என்று வந்தது. ஆனால் எனக்கு ஒரு ஆச்சிரியம்-விவசாயம் சூது இது இல்லாத

ஜனங்கள் வாழ்வது எப்படி? இவனும் ஒரு குகையில் வசிப்பது போலத் தெரிகிறது. தாடி, மீசை இருந்தாலும் முனிவன் அல்ல. நம்மைப் போலச் சாதாரணமானவன் வேறு ஒன்றும் கண்ணில் படவில்லை”

“பழைய காலத்தில் அப்படிப்பட்டவர்கள் நிறையப் பேர் இருந்தார்களாம். எவ்வளவோ இடங்களில் அப்படி இருந்ததைக் கேட்டு இருக்கிறேன். அவ்வளவுதான் அப்புறம்?”

“இதில் எனக்கு இவ்வளவுதான் தெரிகிறது” என்று சொல்லியதும் அதை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு சிறிய சிலையின் துண்டை அவர் கையில் இட்டேன்.

“இவன் அவனைவிட ஜோர். அவனைப் போலவே உடம்பு. இது கோடலியின் அலகு போல இருக்கிறது. கல் கோடரி மண்ணில் எப்படி வந்தது? கோடரியா? மச்சக் கத்தியா? இல்லை, இல்லை. மரம் வெட்டுவது தெரிகிறது. ஒரு காட்டுப் பன்றியை வெட்டுவது போல இருக்கிறது.”

“இரும்பும், செம்பும் கிடைப்பதற்கு முன்னால் ஜனங்களை கத்தி, கோடரி எல்லாவற்றையும் கல்லிலேயே செய்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்”

“கஷ்டம்”. “கஷ்டமே”

“ஆனால், இவன் நாலு பேருக்குள் திடமானவன். பத்துப்பேர் இவனை வணங்குவார்கள். பார், இதைவைத்துக் கொண்டே எங்கிருந்தோ ஒரு பெண்ணை இவனை தூக்கிக் கொண்டு வந்தது போலத் தெரிகிறது. அந்தப் பெண்ணைச் சேர்ந்தவர்கள் தேடிக் கொண்டு வந்தாலும் அப்படியே அவர்களை விரட்டி அடித்து இருக்கிறான் போல் தெரிகிறது.

“ஆனாலும் இவன் தன் மனைவியை ஒதுக்கியவன் அல்ல. அவளிடம் இவனுக்கு அதிக ஆசை. எந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்தவனோ, எந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவனோ, என்ன கதையோ! பெண் என்றால் அப்படித்தான் இல்லையா? எங்கெங்கோ பிறந்து யார் யார் வீட்டுக்கோ போய்ச்சேரும் பண்டமல்லவா?”

“அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் இருக்கிறார்களா?”

“குழந்தைகள்..... இல்லாமலா?” என் கண்ணுக்கு ஆறு தலைகள் தெரிகின்றன. அதில் இரண்டு சின்ன வயதிலேயே செத்திருக்க வேண்டும். இன்னும் இரண்டு ஒன்றும்சரியாகத் தெரியவில்லை. இன்னும் ஏதேதோ முகங்கள் குறுக்கே வருகின்றன. போதும். விடு.”

“இன்னும் ஒரு கல் இருக்கிறது. பாட்டி.”

“சரி. காட்டு”, என்றதும் நான் இன்னொரு கல்லை அவரிடம் கொடுத்தேன் ஒரு கைப்பிடி அளவு பருத்த கல் அது. எனக்கும் சிறப்பாக ஒன்றும் தோன்றவில்லை. எங்கள் ஊரில் ஆற்றிலும், ஓடையிலும் கிடைக்கக் கூடிய சாதாரணக் கல். அந்தக் குகையில் அது கிடைத்தது என்பதனால் ஏற்பட்ட ஆர்வம் எனக்கு. இனி. பாட்டிக்குக் காட்ட வேண்டிய பொருள்கள் ஒரு எலும்புத்துண்டு, மாலையில் மணியாகக் கோத்த சில எலும்புத் துண்டுகள், அவ்வளவுதான். எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகக் கொடுக்கவேண்டாம், என்று நினைத்து அந்தக் குண்டுக் கல்லைக் கொடுத்து, “இது மிருதுவாக இருக்கிறது, செதிலும், சொர சொரப்பும், இல்லை” என்று சொன்னேன்.

“முதலிலே கொடுத்தது போல அல்ல இது, என்று சொல்கிறாயா?”

“ஆமாம்.”

“அவன் தேய்த்துத், தேய்த்து இதைச் செய்திருப்பது சிறிய வேலை அல்ல. அறிவோடு கூடிச் செய்த வேலை. இது வேறு வகை.” என்னும் போதே, அவர் உடம்பு எதற்காகவோ, நடுங்கியது போல இருந்தது. அப்படியே அதைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தவர் அரை நாழிகைநேரம், கண் திறக்கவும் இல்லை; பேசவும் இல்லை. எனக்குப் பயம்—இந்த நேரத்திற்கு வெளியே போய் இருந்தவர்கள் வந்துவிட்டால்?”

“கடவுளே துணை” என்றார் பாட்டி, பெருமூச்சுடன்.

“என்ன பாட்டி?”

“எனக்கு என்னென்னவோ தெரிகிறது.”

“பார்த்ததைச் சொல்லுங்கள். முதலில் என்ன தெரிந்தது, அப்புறம் என்ன?”

“இது லிங்கம், குழந்தை.”

“லிங்கம் என்றால் சிவலிங்கமா?”

“லிங்கம் என்றால் லிங்கம்தான். சிவனும் இல்லை. வேறு எதுவும் இல்லை. அங்கே இது ஒன்று மட்டுமே இருந்திராது. இதனுடன் இன்னும் ஏதேதோ பொருள்கள் இருந்திருக்கும், என்று தோன்றுகிறது. என்கண்ணில் ஓர் இருண்ட குகை தெரிகிறது. அதற்குப் பின்னால் இன்னொரு சிறிய குகை.”

“ஆம், அப்படித்தான் இருந்தது, அங்கே. அந்த சிறிய குகையில் ஒரு கல் குழியில் இதை வைத்திருந்தார்கள். அப்படியானால் அது கோமுகம் ஆயிற்று.”

“அதனாலேயே அப்படி ஆகவேண்டும் என்பதில்லை. ஆட்டுக்கல்லையும் அதன் குழவியையும் பார்த்துச் சிவலிங்கம், கோமுகம் என்கிறாயா நீ? இதைப்பார்—ஆண்:

ஆண்மையின் அடையாளம். அந்தக் குகையில் குடைந்து வைத்திருந்த குழி பெண்ணின் குறி. இவை இரண்டை ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து மக்கள் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்."

"சிவன் என்று!"

"சிவனும் இல்லை, ஒரு மண்ணும் இல்லை. ஆண், பெண்ணின் குறிகள் என்றே. சிரிக்கவேண்டும் போல் இருக்கிறது. சில சமயங்களில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்றும் தோன்றுகிறது. இன்னொரு தடவை, ஆணும், பெண்ணும் இணைந்தே சிருஷ்டி; கடவுள் படைப்பிலும் அப்படியே என்று இந்த ஜனங்களின் நினைப்பு. பசு, பறவை எல்லாமே அப்படித்தானே பிறக்கின்றன? எனக்குத் தோன்றுகின்ற ஒன்றை உனக்குச் சொல்கிறேன். இதுவரையில் நான் யாரிடமும் இதை வாய் திறந்து சொன்னதில்லை. எந்தச் சிவன் கோவிலுக்குப் போனாலும் அங்குள்ள சிவலிங்கம், கோமுகம் இவற்றைக் கண்டால் எனக்கு இப்படித்தான் தோன்றுகிறது. மனமே ஆச்சரியத்தில் மூழ்கும். விழுந்து வணங்கவேண்டும் என்று தோன்றுது. பக்தியே ஏற்படுவதில்லை, கோவிலுக்குப் போனால். இப்போதும் நான் கோவிலுக்குப் போகிறேனே, பக்தி, அது இது என்பது வராவிட்டாலும், ஆச்சரியம் ஏற்படத் தவறுவதில்லை. ஆண், பெண்களின் அறிவுக் கூர்மை எவ்வளவு அவர்களுக்குள் அடங்கிய மோகம் எவ்வளவு! வாழ்க்கையில் எவ்வளவு பிடிப்பு! மாயை—என்பது கண்ணில் படுகிறது. பக்தியா? அது என்னிடம் மிகக் குறைவு. இல்லவே இல்லை என்று சொன்னாலும் பொருந்தும். 'அய்யோ, கடவுளே! காப்பாற்று, அதைக் கொடு, இதைக்—கொடு' என்று கேட்டதே இல்லை. என்றைக்குமே, எதுவுமே வேண்டாம், அல்லது வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியதில்லை. வேண்டுவதா? சி! இழிவான காரியம். நீர், நிலம், நெருப்பு, வானம்,

முதலியவற்றைக் கொடுத்தவனிடம், வாழ்க்கையைமே-
கொடுத்தவனிடம் அதைக்கொடு என்று வேண்டினால்,
நமக்கு அறிவு உண்டு என்று ஆகுமா?. உனக்குக்
கொடுத்ததை நீ என்ன செய்தாய் என்று கேட்கமாட்டானா
அந்தப் பிரம்மன்?”

“பிரம்மன் என்று அந்த நாலு முகங்களை உடைய
கடவுளுக்குத்தானே, பாட்டி சொல்வோம்.”

“நாலுமுகமும் இல்லை, ஆறுமுகமும் இல்லை; ஆயிரம்
முகம் இருந்தாலும் குறைவுதான்; உலகத்தின் எல்லா
முகங்களும் அவனுடையது தான். இந்தப்படைப்பு
வேறு அல்ல, அதைப் படைத்தவனும் வேறு அல்ல. அப்படி
இருக்க நானும், நீயும் வேறு ஆவது எப்படி? வேறு
என்று தெரிந்து வேண்டுவது எதை?”

அவ்வளவு தூரம் வேதாந்தத்துக்கு என் மனம்
போக முடியாத காரணத்தால் “அது இருக்கட்டும் பாட்டி,
இதைப்பூஜை செய்தார்கள்? அபிஷேகம், பூ, பழம் எல்லாம்
உண்டா?” என்று கேட்டேன்.

“அது என் நினைவுக்கு வரவில்லை. பலவந்தமாக
நினைத்தால் தெரியுமோ, தெரியாதோ” என்று சொல்லிக்
கொண்டே சிரித்தார்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?”

“என்னுடைய ஊகம் சரிதான். முதலில்கண்டதே சரி”.

“அது என்ன?”

“சொன்னேன் அல்லவா? இது ஆணின் குறி; அங்கே
அந்தக் குகையில் பெண்ணின் குறி இருக்கிறது என்று.
அதைச் சுற்றிலும் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் நின்று
கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வகையில் அசிங்கம். கமரினாக

கள் யாருமில்லைதான். எல்லோரும் இளவயதுப் பெண்களும் பையன்சளும். இணைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், நேற்று எனக்கு இதுவே தோன்றும் போது ஒரு தடவை அசிங்கம் என்று தோன்றியது. மனிதர்களுக்கு மானம் என்பது இயல்பு. இவர்களிடம் அப்படிப்பட்ட போலி நாணம் எதுவும் இல்லை. கடவுளாகப் பார்த்து ஆடு, என்றுசொன்ன விளையாட்டை இவர்கள் வெட்கத்தை விட்டு ஆடுவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவர்கள் முகத்தில் ஒருவிதமான பக்தி இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது என்றாலும், இந்த ஜனங்கள் அது வேண்டும், இது வேண்டாம் என்று வேண்டவில்லை. முந்தாநாள்கண்ணில் தெரிந்த அந்த மந்திரவாதி மட்டும் 'நோயை ஒட்டு' என்று வேண்டினான். நேற்று அந்தக் கொம்புத் துண்டைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, எதை எதையோ பாசித்து, அதைத் தொலைவில் வைத்து விடு என்று சொன்னேன். அதைப் பிடித்தது போல இதை பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் அச்சமோ, அருவருப்போ, தோன்றவில்லை. மற்றவர்களுக்கு அசிங்கமாகத் தோன்றலாம். எனக்கு அது தோன்றுவதில்லை. பெறுவது 'அசிங்கமில்லை; இருப்பதும் அசிங்கமில்லை; சாவதும் அசிங்கமில்லை; பிறப்பிப்பது மட்டும் அசிங்கமோ? ஆண், பெண்களை ஒன்றாக இருத்தி நல்லதுக்கும், கெட்டதற்கும்; இன்பத்திற்கும், துன்பத்திற்கும், ஒன்றாக இணைக்கும் சக்தி அசிங்கமோ?"

அந்த நேரத்திற்குச் சரியாக அதே வழியாக எங்கள் வீட்டிற்கு யாரோ வருவது தெரிந்ததால், நான் பாட்டியின் கையில் இருந்த கல்லை வாங்கிக்கொண்டு, "நீங்கள் உட்கார்ந்திருங்கள். நான் இதைக் கொண்டு போய் வைத்து விட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி வீட்டுக்குப்போனேன். பிறகு அவற்றையெல்லாம் மறைவாக வைத்துவிட்டு, சீதையிடம் போய்ப் பாட்டியோடு பேசிய திருமண விஷயங்களைச் சொன்னேன். அவளுக்கு

அதைக்கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி என்றாலும், “உங்களை பாட்டி எதற்காக வேண்டாத விஷயங்களைப் பற்றி யெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்?” என்றுள்.

“எதைச் சொல்லுகிறாய் நீ?”

“ஐனார்த்தனன் விஷயம்”

“அவர் அவனைப் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை. நாம் அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது. பாட்டியின் போக்கு ஒரு போக்கு. அவரைத் திருத்துவதற்கு நாம் இல்லை”

“அதில்லை,” என்று சொல்லி அவள் தன் வேலையைப் பார்க்கப் போனாள்.

அந்த நேரத்திற்குச் சரியாக யாரோ ஒரு புதியவர் வருவது போலத் தெரிந்தது. ஒரு வேளை அரச மரத்தடியிலிருந்து தொலைவில் காணப்பட்ட அதே மனிதராகவும் இருக்கலாம். அவர் வீட்டுக்குள் காலிடும் போதே “எஜமானர் வீட்டில் இருக்கிறாரா?” என்ற குரலும் கேட்டது. தெரிந்த குரல்தான் முன்பே கேட்டதுதான். அவன் முகத்தைப் பார்த்த பிறகு தான் தெரிந்தது. “ஓகோ, நீதானா? எப்போது வந்தாய் பெங்களூரிலிருந்து? என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டேன்.

“நான் இருப்பது பெங்களூரில் அல்ல. மைசூரில்”

“பார். எனக்கு ஞாபக மறதி அதிகம். வா, உட்கார் எப்போது வந்தாய்? என்ன விசேஷம்? இன்றைக்குத்தான் என் தம்பி சிவமொக்காவிலிருந்து வந்தான். இப்போது ஜன்னனின் வீட்டுக்குத் தன் சினேகிதனை அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறான். இப்பொழுது உன்னுடைய சமாசாரங்கள் எல்லாம் எப்படி இருக்கின்றன? ஓட்டை நன்றாக நடக்கிறதா?” என்று விசாரித்தேன்.

“நடக்கிறது. என்னுடையது சின்ன ஹோட்டல்தான் பத்துக்கு அஞ்சு பழுது இல்லை என்ற நிலையில் இருக்கிறது. வருஷத்திற்கு ஒரு தடவையாவது ஊருக்கு வரவேண்டும் அல்லவா? அப்படி வராவிட்டால் கிடைக்கிற நாலு படி குத்தகை தானியத்துக்கும் நாமம் போட்டு விடுவார்கள்.”

“அதற்காகத்தான் வந்தாயா? வந்து போகும் செலவிற்கும் இதற்கும் சரியாய்ப் போகுமே.”

“ஆனாலும் கிடைக்கிற தானியம் கிடைத்தால் வருஷத்திற்கு ஒரு திருவிழா நடத்தலாம். எங்கள் அம்மனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடனைச் செலுத்தலாம். அதற்காவது வரவேண்டுமல்லவா.”

“இங்கே வீட்டில் யார் யார் இருக்கிறார்கள்?”

“யாரும் இல்லை. ஒரு சொந்தக்காரனை வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறேன். போன வருஷம் வரையில் எங்கள் அம்மா இருந்தாள். அவள் ஒருத்தி மட்டும் இங்கே எதற்காக வனவாசம் செய்ய வேண்டும்?”

“அப்படியானால் எங்கள் மூடுரோடு கொஞ்சம் கூடச் சம்பந்தம் இல்லை உனக்கு?”

“அப்படிச் சொல்லி விட்டால், ஆகிவிடுமா? எங்கள் ஹிண்டுகானத்து* அம்மன் தயவில் நான் வாழ்கிறேன். அவள் கொடுத்தால் உண்டு. என் பாட்டி அவளைக் ‘கோட்டளம்மா’ என்று சொல்வாள். கோட்டளம்மனோ, கோட்டாளம்மனோ, எதுவானாலும் அவள் கொடுப்பான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு. அதனாலேயே என் ஓட்டலுக்கு ‘ஜகதம்பா விலாஸ்’ என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன். அவள்தானே உலகத்துக்கெல்லாம் தாய்?”

“நல்லது. முந்தா நாளி நான் காட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வரும்போது உங்கள் வீட்டுப் பக்கமாக

*ஹிண்டு கான—ஊர் பெயர் அடர்ந்தகாடு என்று பொருள்படும்

வந்தேன். அப்போது அம்மன் கோவில் கதவுதிறந்திருந்தது. யாரோ அம்மன் தலையில் இரண்டு பூ வைத்து விட்டுப் போயிருந்தார்கள். பூஜை நடக்கிறது என்பது தெரிந்தது. ஆனால் அதனுடைய கூரை மட்டும் இப்பவோ அப்பவோ என்ற நிலையில் உள்ளது”

“இந்த வருஷம் ஊருக்கு வந்ததற்குப் புல்லினால் கூரை போட்டுவிட்டுப் போகிறேன். இன்னும் இரண்டு வருஷங்களில், அவள் நடத்தி வைத்தால், கொஞ்சம் பராமரிப்பு வேலைகள் செய்து ஓட்டுக் கூரை போட வேண்டும். அவ்வளவு செய்து வைப்பாள் என்னும் தைரியம் எனக்கு இருக்கிறது. இதுவரையில் அவள் என்னை நூறு கண்டங்களிலிருந்து தப்ப வைத்திருக்கிறாள்.”

அவன் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே என் மனைவி சீதை அங்கே வந்து பேச்சில் கலந்து கொண்டாள். பேச்சின் இடையில் “ஜன்னன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தாயா?” என்று கேட்டாள்.

“இன்னும் போகவில்லை. போனால் அவன் என்னிடம் பேசலாம். ஊரிலிருந்தால் பேசுவான், ஆனால் மைசூரில் நான் அவன் கண்ணுக்குத் தெரிவதே இல்லை! அங்கே அவனுடைய ராஜ்யமே வேறே என்றாலும் யாராவது ஒருவர் வந்து அவனைப் பற்றிச் சொல்வார். பாருங்கள் நீங்களெல்லாம் அவனுக்குத் தெரிந்தவர்கள், நாலு புத்திமதி அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும். நான் சொன்னேன் என்பது தெரிய வேண்டாம்.”

“என்னப்பா அது?..”

“நான் கேள்விப்பட்ட சங்கதி. அவன் சீக்கிரமாக ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக் கொண்டால் நல்லது யார் யாரோ பெண்களின் பின்னால் திரிகிறான் என்பது காதில் விழுந்த செய்தி. அதனால் யாரும் சம்பந்தம்

பேச வரவில்லை என்றில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரே போனார். பேசிப் பார்த்தார். ஊஹும். அவனும் குறைந்தது இருபது பெண்களையாவது பார்த்திருப்பான்.”

“ஒன்றும் பொருந்தி வரவில்லை, அல்லவா?”

“பொருந்தி வரவில்லை என்றால்-ஒரு பார்ட்டிக்கு அவன் ரகசியமாகச் சொன்னதை நான் கேள்விப் பட்டேன். வலையில் விழுகிற மீன் தான் அல்ல, என்று சொன்னானாம். அவன் மனத்தில் பத்து அல்லது இருபது ஆயிரம் ரொக்கம் கொடுக்கிற மாமனார் வரவேண்டும் என்று இருக்கலாம். அதையும் கொடுப்பதற்கு சிலர் தயாராக இருந்தார்கள். எங்கள் ஓட்டல்காரர்களைச் சேர்ந்தவர்களில் படித்தபெண் ஒருத்தி இருந்தாள். நல்ல குணம் பார்ப்பதற்கு ரதிதான். பெண் வளர்ந்தவுடன் தகப்பனாருக்குக் கல்யாணத்தை முடிக்க வேண்டும் என்கிற கவலை. பேச்சு நடந்தது. இவன் அவர்கள் வீட்டுக்கு நாலுநாள் போய் நம்பிக்கையை வளர்த்தான். பிறகு எதனாலோ, எப்படியோ அவர்களுக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது-அவன் வந்து போவதைப் பற்றி. கடைசியில் கோபத்துடன், ‘இனிமேல் எங்கள் வீட்டுப் பக்கமே நீ தலை வைக்கக் கூடாது’ என்று விரட்டி விட்டார்கள். இப்படியெல்லாம் மட்டமாக நடந்து கொள்வதைவிட அவன் நியாயமாக ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக் கொண்டால் என்ன? என்று தோன்றுகிறது. எனக்கு. வேறு எதற்கும் இல்லை. அங்கே பலரும் கேட்கிறார்கள் ஜனார்த்தனராயர் உங்களுர்க்காரர்தானே என்று”

நான் மெள்ள அங்கிருந்து நழுவினேன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிருக்கிற ஹிண்டுகாணமஞ்சுநாதனின் குணத்திலோ அவன் சொல்லும் விஷயங்களிலோ எனக்கு எந்த அவநம்பிக்கையும் இல்லை. எங்கள் பாட்டி கிளறிவிட்ட விஷயம் உண்மையாக இல்லாமல் இருக்கட்டும் என்று

நினைத்துக் கொண்டு மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளும் வேளையில், இந்தச் செய்தி வந்து அதைப் புண்ணாக்கியது நான் எழுந்ததைக்கண்டதும் மஞ்சநாதன் என் மனைவியிடம் “உன் வீட்டுக்காரருக்கு என்னுடைய அரட்டைப் பேச்சு பிடிக்கவில்லைபோல் இருக்கிறது. அவருக்கும், ஜனார்த்தனனுக்கும் நல்ல சினேகிதம், என்று தெரிந்து கொண்டே இதைச் சொல்ல வந்தேன். அவனை வழிக்குக் கொண்டு வருவதானால் அது உங்கள் வீட்டுக்காரரால் தான் முடியும்,” என்று கேட்டுக் கொண்டதும் காதில் விழுந்தது. சீதைக்கும் அதையெல்லாம் கேட்டு ஒரே ஆச்சரியமாக இருந்திருக்க வேண்டும். மஞ்சநாதன் அவளுக்குத் தூரத்து உறவு. சிறிய வயதிலிருந்தே பழக்கம். அவன் ஊருக்குவரும்போதெல்லாம் எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து பேசிவிட்டுப் போவது வழக்கம். ஆனால் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம் என்று எத்தனைதடவை சொன்னாலும், அதைக் கேட்காமல் எழுந்து போய்விடுவான். நான் இந்தச் சமாசாரத்தைக் கேட்டு, என்ன சொல்வது என்பது தோன்றாமல் அதிர்ந்து போய் எழுந்து வந்தேன் மஞ்சநாதன் வருகிறபோது வழியில் எங்கள் பாட்டியைப்பார்த்துப் பேசிவிட்டு வந்திருக்கலாம்.

“தோட்டத்துக்குப் போய் வருகிறேன்.” என்று அவர்கள் இருவருக்கும் பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன், என் மனக்கொதிப்பை ஆற்றுவதற்கு வழி தேடினேன்.

அத்தியாயம் ஆறு

நாமொன்று நினைத்தால் தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும்— என்பது போல ஆயிற்று என் நிலைமை. இதுவரை நான் படித்ததும்பரீட்சையில் தேறியதும் சாதாரணமாகத்தான் ஞாபகசக்தி சிறிது கெட்டியாக இருந்ததால்-வேண்டியது, வேண்டாதது எதுவாக இருந்தாலும் படித்ததில் பாதி மனத்தில் நின்று விடும். இன்னும் ஒரு தடவை படித்தால் மேலும் கொஞ்சம் தங்கலாம். இதனால் பரீட்சைதேறுவதில் எந்தக் கஷ்டமும் தெரியவில்லை. நான் பி. ஏ படித்துக் கொண்டிருந்த வருஷத்தில் கடைசிப் பரீட்சைக்கு 15 நாள் இருக்கும் போது எனக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகி இருப்பதாக என் தந்தை தெரிவித்தார். அதையும்நேராகத் தெரிவிக்கவில்லை. 'சீக்கிரமாக வீட்டுக்குவா' என்று எழுதினார். வந்த பிறகு என் ஜாதகமும், சீதையின் ஜாதகமும் நன்றாகப் பொருந்தி இருக்கின்றன என்று சொல்லித் திருமணப் பேச்சை எடுத்தார். 'பரீட்சை முடியட்டும்' என்றேன். 'பரீட்சை ஒரு வருஷத்திற்கு அல்லது இரண்டு வருஷத்துக்கு. இது ஆயுள் முழுவதுக்குமாக உள்ள பரீட்சை' என்று மிரட்டித் திருமணத்தை முடிவு செய்தார். நான் பி. ஏ படித்துக் கொண்டு இருந்தது உண்மையானாலும் ஒரு பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்தது மணமேடையில் தான். அங்கே எந்தப் பெண்ணும்யாருக்கும் அழகில்லாமல் தான் தோன்றும். இல்லாத அலங்காரங்களும் பொருந்தாத வேஷங்களும் எங்கு மில்லாத வெட்கமும் சேர்ந்து கொண்டு மனமதனும் ஒரு குரங்காகக் காட்சி அளிப்பான். ரதியும் ஒரு குரங்கியாகத் தோன்றுவாள். சுற்றியுள்ள ஜனங்கள் மட்டும் தங்கள் மனத்தில் உள்ள அழகையெல்லாம் மணமக்கள் மீது ஏற்றி, 'மணமக்கள் அழகுச்செல்வங்கள்' என்று சொல்லி விடுவார்கள். புடவை ஜரிகை. காதிலிருந்து கால் விரல் வரையில் உள்ள பொன் நகைகள், தலைப்பாகை, பட்டங்கள், அட்சதை இவை யெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, அங்கே கிளம்பும் புகையினால்

ஒரு புளிய மரத்துக்குக் கூட அழகை உண்டாக்கிக் கொடுத்து விடும், இதற்கு மேலே பூச்சரங்களின் சுமையையும் ஏற்றிவிட்டால் கேட்கவே வேண்டாம். ஒரு வேளை புராணகாலத்தில் மன்மதனும் ரதியும் கூட இருந்தது இப்படித்தானே என்னவோ!”

நான் எதையோ சொல்லத் தொடங்கினேன் மணமக்களைப் பற்றி புளியமரம், அது, இது என்று எதையோ சொல்லிவிட்டேன். நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால் பரீட்சை நெருக்கடியில் எனக்குத் திருமணமாகிவிட்டது என்பதுதான். இதற்கு இடையிலும் பரீட்சை எழுதினேன்! தேறினேன் அதன் பிறகு படித்த விஷயங்களையெல்லாம் கைநழுவ விட்டேன். நான் படித்தது வரலாறு, சமூக இயல், மொழி எல்லாவற்றிலும் அப்படித் தான். உண்மையில் எனக்கு வரலாற்றில் ஓர் ஆர்வம் பிறந்ததென்றால் அது கல்லூரியை விட்ட பிறகு தான், மூடூரில் காடு, மலைகளில் அலைந்து, திரிந்து பாழடைந்த கோவில்களைக் கண்டு, வீடு நெருக்களின் நீள அகலங்களைப் பார்த்து, எங்கள் மூடூரும் பழங்காலத்தில் ஒரு பெரிய நகரமாயிருந்தது’ என்னும் எண்ணம் வந்த பிறகு தான்.

எனக்குப் பெரிய நகரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்னும் மோகம் ஏதும் இல்லை. இந்தக் கிராமமே பேர்துமானது. என்றாலும் இந்தக் கிராமத்தை ஒரு தலைநகரத்தின் மட்டத்துக்கு உயர்த்துவதில் மிகுந்த பெருமை. அப்படி இருக்கும்போதுதான்-நாகன் கால்வரை போய் வந்ததும், அங்கே கற்காலத்துச் சின்னங்கள் கிடைத்ததும், பாட்டி அவ்வளவு சொன்னதும் அதற்கு ஏற்றபடி எனக்கு தோன்றியதும், விட்டதும்- முதலிய எல்லாம் நடந்தன. இதிலிருந்து பழங்கால ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்னும் பைத்தியம் என்னைப் பிடித்தது. எங்கள் மூடூரைப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே

கொண்டுபோய் வைத்து, அதை மெம்பிஸ், லக்சர், தீபீஸ் நகரங்களுக்குச் சமமானதாகச் செய்தே விடவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் தோன்றியது. மறுபடியும் ஒருதடவை அண்ணுநாயக்களை அழைத்துக்கொண்டு அங்கே போய்வர வேண்டும் என்னும் ஆசையும் தோன்றியது. அவனுக்கு ஓய்வு கிடைக்காவிட்டாலும், நாராயணன் ஊருக்கு வந்திருக்கிறானே என்ற ஒரு நம்பிக்கை. இந்த என்னுடைய கனவுக் கோபுரத்தை அந்த நாராயணன் தன் திருமண ஆசையால் ஒரேயடியாகப் பெயர்த்துத் தள்ளிவிட வேண்டுமா?

அவனுக்குச் சீக்கிரமாகத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆசை; அதற்கு வயதும் ஆகியிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னைவிட அவன் நான்கு வயது சிறியவன். ஆகவே அது இயல்பானதுதான் ஆகவே, நான் சிவமொக்காவுக்குப்போய் அவனுடைய எதிர்கால மாமனாரிடம் எல்லாவற்றையும் பேசி முடித்துக்கொண்டு வரவேண்டும் என்பது அவன் விருப்பம். நான்குடும்பத்துக்குத் தலைவன்; என்றாலும் ஒரு திருமணத்துக்கு என்னென்ன தேவை என்பது எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரியாது என்றால் உண்மையாகவே தெரியாது. திருமணத்துக்கு ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் தேவை என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியும். மற்றவைகளைப்பற்றி ஊராரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். “தம்பி, உனக்குப் பிடித்திருந்தால் சரி. சங்களுக்கு மகிழ்ச்சி.” என்று சொல்லி விட்டேன். பாட்டியின் ஒப்புதல், ஆசிர்வாதம் இரண்டும் கிடைத்த பிறகு என்ன கவலை? “நீயே போ, நாளை முடிவு செய். நான் இதை இதைச் செய்யவேண்டும் என்பதைச் சொல், என் நிலைமை இப்போது என்ன தெரியுமா? இங்கே வந்து உட்கார்ந்து விட்ட பிறகு பிரயாணம் என்பது, வேண்டாதது ஆகி விட்டது. இந்த ஊரைத் தவிர வேறு ஊர் வேண்டாம்

என்று தோன்றுகிறது. திருமணம் என்றால் என்ன, எந்ததான், எந்த இடம், என்று ஒரு நாலு விஷயங்களைப் பேசுவது. அதில் தகராறு வருவதானால் பிள்ளை வீட்டாரிடமிருந்து வரவேண்டும். பெண் வீட்டாருக்குத் திருமணம் நடந்து முடிந்தால் போதும் என்றிருக்கும், நகை எவ்வளவு, வழிச் செலவுக்கு எவ்வளவு, எங்கே தங்குவது—இதையெல்லாம் நாம் சொல்ல வேண்டும். எனக்கு அப்படி எந்தவிதமான ஆடம்பரமும் இல்லை. திருமணம் முடிந்தபிறகும் கூடச் சம்பந்திகளும், உறவினர்களும் மனம்கோளாமல் பேசிக்கொள்கிற நிலை நீடிக்கவேண்டும் என்பவன் நான். பெண்ணின் இன்பதுன்பங்களும் ஆணின் இன்பதுன்பங்களும் வெவ்வேறே என்று சொல்பவனல்ல நான். அப்படி இருக்க, சிவமொக்காவுக்கு நானே போக வேண்டும் என்பது என்ன? நீயே போய் எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டு வா” என்று சொல்லிவிட்டேன்.

என் சீதை நாராயணன் கட்சியில் சேர்ந்துகொண்டு “நீங்கள் வீட்டு எஜமானனாக இருப்பது எதற்காக?” என்று கேட்டாள்.

“அதையும் அவனே ஏற்றுக்கொள்ளட்டும்” என்றேன் நான்.

“அப்படியென்றால் நீங்கள் இன்னொரு கல்யாணம் செய்து கொள்வீர்கள் என்று அர்த்தமா?” என்றாள். அப்போது எனக்குத் தோன்றியது—என் சீதை ஒரு பாதாளக்கரண்டி என்று.

“ஆகட்டும், தாயே. உன் கட்டளை எதுவோ அப்படியே நடக்கிறேன்” என்றேன்.

“நகை நாம் போடுவது எவ்வளவு? அவர்கள் செய்வது எவ்வளவு? பொன்னைவிட அதிகமாக நாராயணனுக்கு அந்த சிறிய பெண்ணின்மேல் ஆசையிருக்கிறது. பெரியவள்

அவனைவிட மிகவும் மூத்தவளாம். அவளுக்குக் கல்யாணம் முடிவாகும் வரையில் காத்திருக்கவேண்டுமே, என்ன செய்வது?"

“அப்படியானால் நேற்று ஜனார்த்தனைப் பார்த்து விட்டு வந்தாரார்களே, என்ன ஆயிற்று?"

“அவனைப் போய்ப் பார்த்துப் பேசினார்கள். அதற்கு அவன் ‘எங்கள் அப்பா சொல்படி’ என்றாலும், அனந்தராயர் தைரியத்தோடு அவனுடைய அப்பாவைப் பார்த்து பேசினாராம். அவர் ‘அவன் பேச்சையே என்னிடம் எடுக்காதீர்கள். இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள் நம் பேச்சைக் கேட்பவர்களல்ல. கேட்பதாக இருந்தால் ஆறு வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே கல்யாணம் ஆகி இருக்கும்’ என்றாராம். அனந்தராயர், பையன் பெண்ணைப் பார்த்து விட்டு வந்த விவரத்தைச் சொன்னாராம். அதற்கு அவர் ‘ஐயா’ எனினிடம் சொல்லாதீர்கள் அந்த விஷயத்தை. அவனாகவே வந்து எனக்குக் கல்யாணம் செய்து வையுங்கள் என்று சொல்கிற வரையில் எந்தப் பேச்சிலும் நான் கலந்து கொள்ளமாட்டேன்’ என்றாராம்.”

“இனி உங்கள் மூலமாக அவனிடம் பேசிப் பார்க்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு, இருட்டுகிறபோது வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். நாராயணன் இதையெல்லாம் எனக்குச் சொன்னான். நானும் யோசித்துப் பார்த்து ‘உன் விஷயத்தில் நீ அவருக்கு உறுதியாகச் சொல்லலாம். ஜனார்த்தனை விஷயத்தை நாம் எடுப்பது நல்லதல்ல. அவனைப்பற்றி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கதையைச் சொல்கிறார்கள். சேட்கக்கூடிய விஷயமாக அவை இல்லை. ஆகையால் அதை விட்டுவிடுவது நல்லது. விடுவது என்றால் அந்த யோசனையே கைவிடுவது.”

“இப்போது இங்கே வந்து நின்றிருக்கிறது. அனந்த ராயர் மனத்தில்— இரண்டும் ஆகவேண்டும், என்று பிடிவாதமாக இருந்தால் இரண்டுமே கை நழுவிப் போகும்—என்னும் அச்சமும் இருக்கலாம். அவர் உங்களிடம் கேட்டால், உங்களுடையதை முடித்துக் கொடுங்கள் என்று கேட்டால், முடியாது என்று சொல்லாதீர்கள்! நாளைக் கடத்தாதீர்கள். நாராயணனுக்கும், செய்து கொண்டால் இந்த வருஷமே செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறது.” என்றாள்.

“இந்த வருஷம் என்றால்? இது வைகாசி மாதம்.”

“வைகாசி மாதத்தில் கல்யாணம் நடப்பதில்லையா?” அது அல்ல. வரப்போவது மழை நாள். ஆனி மாதம் என்றால் முடியாது. இந்த மாதமே நல்லது. மாதத்தில் இருப்பது முப்பது நாட்கள்தான், அதில் பத்துப் போய் விட்டது. அங்கே போய் வருவது, நிச்சயம் செய்வது, நகை செய்வது, கலியாணத்துக்குத் தயார் செய்வது—இதற்கெல்லாம் நாள் வேண்டாமா?”

“மனம் இருந்தால் மூன்று நாட்களிலும் முடியும், கல்யாணம்.”

“அப்படியானால் நீ கொஞ்சம் அதிகமாக மனம் வைத்து ஒரே நாளில் முடித்துவிடு. அவர்கள் வரும் போது பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு வரவில்லை. அழைத்துவந்திருந்தால்சாயங்காலத்துக்குள் கல்யாணத்தை முடித்து வழி அனுப்பி இருக்கலாம்.”

“மனம் இருந்தால் அதுவும் முடியும்” என்றாள் அவள். அவளுடைய திறமையை நான் மெச்சவே வேண்டியிருந்தது. சீதை மெதுவான குரலில், எல்லாம் நிச்சயமாகி முடிந்துவிட்டதைப் போல, “நாமும் கொஞ்சம் நகை செய்ய வேண்டாமா? என்றைக்கு செய்வது?” என்று கேட்டாள்.

“அதையெல்லாம் நின்ற படியே செய்து விட முடியாது. நீ வேண்டுமானால் செய்து விடுவாய் ஒரே நாளில்.”

சிரித்தாள் அவள். “கலியாணத்துக்கு ஒரு நாள் போதும்” என்று சொன்னது நான்.

“நகை பாத்திரம் அப்பளம், வடாம் தயாரிக்க அல்ல. நகைசெய்வது சுலபம். அப்பளம் வடாம் தயாரிப்பது ரொம்பக் கஷ்டம் என்று நீ நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய்” என்று சொல்லிச் சும்மா இருந்தேன்.

ஆனால் ஒன்று— என் சீதை மிரட்டியோ, கெஞ்சியோ தான் விரும்புவதைச் சாதித்து விடுவாள். இங்கே நாராயணனின் திருமண விஷயத்தில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. அவனுக்கு எவ்வளவு அக்கறையும், ஆர்வமும் இருந்ததோ அதே அளவு திருமண ஊர்வலத்தின் தலைவியாகச் சம்பந்திப் பெருமையைக் காட்டிக்கொள்வதில் இவளுக்கும் இருந்தது. என்னில் அப்படி ஏதும் ஆர்வம் இல்லை. என் மனத்தில்— குகையை ஆராய்ந்து, பாட்டியுடன் விவாதம் நடத்தி நான் தேடிக் கொண்டு வந்த பொருள்களைத் தொல்பொருள் அறிஞர்களுக்குக் காட்டி இரண்டொரு கட்டுரையை எழுதி அவை என் பெயரில் அச்சாவதைக் காணவேண்டும்— என்று தோன்றியிருந்த சபலத்துக்கு முன்னால் இவையெல்லாம் மிகச் சாதாரணம். அடுத்தஇரண்டு நாட்களில் நான் தம்பியின் வக்காலத்தை ஏற்றுக்கொண்டு சிவ மொக்காவிற்குப் புறப்படவே வேண்டியதாயிற்று ‘சேர்ந்தே போகலாம்; நாளைக்கு ஹகலாருக்குப் போய்வரலாம்’ என்று அனந்தராயருக்கு ஆர்வம் காட்டினேன். அவரோ எனக்கு ஒரு நாள் முன்னதாகவே ஊருக்குச் சென்று தம்மவர்களை நான் வருவதற்குள் தயார் செய்து வைக்கவேண்டும் என்ற

ஆசை. மறுநாளே என் தம்பி, அவரை அழைத்துக் கொண்டு போய் 'கங்கவல்லி'க் கால்வாயைத் தாண்டி, பஸ்ஸில் ஏற்றிவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பினான்.

எங்கள் ஊர் மலை அடிவாரத்தை ஒட்டி இருக்கிறது. ஆனி மாதம் வருவதற்கு முன்பே நாலேந்து முறை அடை மழை கொட்டும் வாய்ப்பு உண்டு. அதனால் நான் தயங்கினால் பயன் இல்லை. நகைகள் செய்விக்கிற வேலையும் இல்லை. எங்கள் ஊரில் கருமார்கள் இருந்தாலல்லவா தட்டார்கள் இருப்பதற்கு! குந்தாபுரத்துக்குப் போய் அங்கே யாராவது ஒரு நகை வியாபாரியிடமிருந்து அவர் கொடுப்பதையே தங்கம் என நம்பி, கொண்டுவருவது தான் சுலபம் என்று தீர்மானித்தேன். ஜவுளி வேண்டுமானாலும்...வேண்டுமானால் என்ன வேண்டியது தான்— குந்தாபுரத்துக்குப் போக வேண்டும். அதற்கு இரண்டு நாள் தேவை. சிவ மொக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு அந்த வேலைகளைச் செய்தால் போதும்.

இப்போதைக்கு என் தம்பி அனந்தராயரை விட்டு வருவதற்குப் போன நேரத்தைக் கணக்கிட்டு, என் ஆராய்ச்சிகளைத் தொடர வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அதற்கு நூற்றெட்டுத் தடைகள். தடை வேறு எதுவுமில்லை— என் சீதைக்குத் திருமணம் முடிவாகி விட்டது போலவே இருக்கிறது இப்போது. ஒரு தடவை சொன்னாள்; "இதோ பாருங்கள், பெண் வீட்டார் இங்கே வருவார்கள் அல்லவா? ஆரத்தி முதலியவற்றிற்கு நல்லதாக ஒரு பந்தல் போடவேண்டாமா?" மற்றொரு தடவை "என் நகைகள் எல்லாம் அழக்கேறிக் கிடக்கின்றன. அதையெல்லாம் தட்டான் கையில் கொடுத்துச் சரி செய்து பாலிஷ் போட வேண்டாமா?" என்றாள். இன்னொரு தடவை "அப்பளம் போடுவதற்கு உளுந்து போதாது" என்றாள். மற்றும் ஒரு தடவை இன்னும் ஏதேதோ சொன்னாள். நிமிஷத்திற்கு ஆறு யோசனை

கள்; எட்டுத் தடவை என்னை அழைப்பது, 'இதை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்பது. நானும் ஒரு தடவை 'வைத்துக்கொள் அல்ல, விறகுக்கொள்ளி' என்றுபொறுமை இழந்து கூறியதும் உண்டு. எனக்குச் சிறிதாவது ஓய்வு வேண்டாமா? மாலையில் நாராயணன் திரும்பிவருவதற்குள் பாட்டியிடம் பேச வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற இடம் அரசு மரத்தடிதான். அந்த இடத்திற்கு, என் போதாத காலம்—ஐகதாம்பா விலாஸ் மஞ்சநாதன் வந்தாலும் கஷ்டம்தான். ஜனார்த்தனன் வரமாட்டான், என்று உள் மனம் கூறுகிறது. அனந்தராயர் அவன் வீட்டுக்குப் போய் அந்த உதவியைச் செய்து விட்டு வந்திருக்கிறார். என் மனைவியின் தொல்லைதைத் தவிர்ப்பதாக, 'சீதை இன்றைக்கு செவ்வாய்கிழமை கல்யாணப் பேச்சு எதுவும் இன்றைக்கு வேண்டாம். நாளைக்கு நல்ல நாள். உன்னுடைய சமாசாரம் எதுவாக இருந்தாலும், சர சர வென்று நாளைக்குச் சொல்லிவிடு. இன்று தோட்டத்துக்குப் போவதற்குள் பதினாறு தடவை கூப்பிட்டிருக்கிறாய்' என்று குற்றச்சாட்டைப் படித்தேன்.

நான் கிழமையை நினைவு படுத்தியதாலோ என்னவோ அந்தப் புண்ணியவதிக்கு மிகவும் வெட்கமாகப் போயிற்று. அதைக் கண்டு எனக்குத் தோன்றியது: "நானும் கொஞ்சம் பஞ்சாங்கத்தைப் படித்துக் கொண்டு, திதி, நட்சத்திரம் இராகு காலம் குளிகை காலம், இதையெல்லாம் கற்றுக் கொண்டு என் கையில் வைத்துக் கொண்டால் அது சீதையின் தொல்லைதைத் தவிர்ப்பதற்குப்பலம் பொருந்திய ஆயுதமாகும்" என்று தீர்மானித்தேன். சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டேன்.

பிற்பகலில் எங்கள் பாட்டி எழுந்து, கொட்டாவி விட்டு, வெயில் இறங்கியதைப் பார்த்து திண்ணைப்பிவிருந்து இறங்கி அரசு மரத்தடிக்குப் போவதைப் பார்த்தேன்.

உடனே பின் பக்கம் ஓடினேன். ஒரு கிரி கண் எதிரில் ஓடியது. கிரியைப் பார்த்தால் நல்லதா? கெட்டதா? என்னும் கேள்வி எழுந்தது.? 'சீ, இது ஏன் என் மனத்தில் எழுந்தது?' என்று நினைத்துக் கொண்டு, பின் பக்கத்தில், மாட்டுக் கொட்டில் சுவரின் மீது மறைத்து வைத்திருந்த துண்டு, துணுக்குகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு புறப் பட்டேன். எலும்புத் துண்டைத் தொடுவதற்கு இன்னும் தைரியம் வரவில்லை.

பாட்டி, வழக்கம் போலச் சிரித்த முகத்துடன் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார்.. "ஊம், என்ன கொடுக்கப் போகிறாய், கொடு" என்று அவராகவே கேட்டார். மெதுவாக அவற்றை எல்லாம் அவர் கையில் கொடுத்து. அவர் பக்கத்திலேயே முக வாயைக் கையில் தாங்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்தேன், அவர் வாயிலிருந்து என்னென்னவருமோ, என்று எதிர் பார்த்து. சிறிது நேரம் சழித்து அவர் சொன்னார்:

"குழந்தை, இது ஒரு மாலை; சிப்பிமாலை, வேறு ஏதோ துண்டு இருக்கிறது. எலும்போ, என்ன எழுவோ! ஆனால் மாலையின் துண்டுகள் என்பது உண்மை ஏழை என்று தோன்றுகிறது. 'சிப்பி மாலை போட்டுக் கொள்ளாமல் வேறு என்ன செய்வாள்? ஒரு கோவணத்தைத் தவழவிட்டு மாலை கிணிந்து கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்தால் சிறுவயது என்பது தெரிகிறது. அழகுள்ள பிறப்பு வெள்ளை அல்ல; பக்கத்தில் இருக்கும் ஆண் இந்த அளவு கூடக் கறுப்பு இல்லை. இரண்டுபேர் இருக்கிறார்கள் ஒருவன் கணவன்; இன்னொருவன் தம்பியோ என்னவோ; ஓ, முந்தாநாள் பார்த்தவர்கள் தான் இவர்கள்! வில்லும் அம்பும் ஏந்தியவர்கள். ஆனால் இவள் மட்டும் அவர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவளாகத் தெரியவில்லை. மிகவும் தொலைவிலிருந்து வந்தவர்கள் ஐயோ, இவள் வாயைக் கட்டி எங்கிருந்தோ தூக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். குழந்தை, இந்தப் பெண்ணைக் கொண்டு வருவதற்கு அடி, உதை சண்டை

எல்லாமே நடந்து இருக்க வேண்டும். அவளைக் கொண்டு வந்த பிறகோ, இந்தக் சணவணி அவள் பைத்தியமாகவே ஆகியிருக்கிறான். நன்றாகவே கவனித்துக் கொள்கிறான். இவள் மட்டும் கூண்டில் அடைபட்ட கிளி போலத் தன் தந்தை, தாய்களை விட்டு வந்ததற்காக எவ்வளவு வருந்தினாளோ என்னவோ?"

“ஏன் இப்படி நடந்தது? தெரிகிறது. ஒரு ஆற்றின் கரை; பார், அதன் கரையில் இந்த இளம் பெண் ‘நண்ணையோ, சிப்பியையோ தேடுவது போல் இருக்கிறது. தனியாக இருக்கிறாள் நீரில் இறங்கி நீந்தத்தொடங்கினாள்’ அங்கேயே நான்கு ‘மார்’ தூரத்திலிருந்து யாரோ ‘களுக்’ சென்று சிரித்தார்கள். பயந்து போய் இங்கும் அங்கும் பார்த்தாள். குரல் அடங்கியது. ‘ஒன்றும் இராது’ என்று நினைத்து நீரை வாயில் முகந்து, ‘சர்’ என்று உமிழ்ந்து கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்போது கள்ளத்தனமாக அடியெடுத்து வைத்து, வில் தாங்கிய ஒருவன் வந்தான். பார்த்தான். அவனுக்கும் இளவயது சண்டு மெய் மறந்து நின்றான். அவனைக் கண்டாலோ இல்லையோ இவள் ஓடினாளே பார்க்கலாம்!

“ஓடியது என்னவோ உண்மை. கலியாணம் ஆகாத பெண்; ஆண்களைக் கண்டதில்லை. காண வேண்டும் என்கிற ஆசை தோன்றியது போல் இருக்கிறது. நின்றாள், பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள். பின்தொடர்ந்து வந்த அவனும் நின்றான். இவளும் பார்த்தாள்; கண்ணை விரித்துப் பார்த்தாள் அவனும் பார்த்தான். சண் கொட்டாமல் பார்த்தான் அவள் புறப்பட்டுப் போனால் தன் வீட்டுக்கு. இவன் பின்னால் வந்தான். எவ்வளவோ தூரத்தில் இவன் வீடு எட்டுப் பத்து மைல் இருக்கலாம். ஊருக்குப் போய் நான்கு நண்பர்களைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு ஆலோசித்தான்

என்று தெரிகிறது. 'வேண்டாம்' என்றார்கள் ஓரிருவர், 'அவர்களுக்கும், நமக்கும் கடும்பகை' என்றும் சொன்னார்கள்.

என கண்ணில் தெரிகிறது-அவர்களுடைய பத்துப் பன்னிரண்டு குடிசைகள். மொத்தமாக ஐம்பது பேர் இருக்கலாம். அவர்களில் ஐம்பது பேருக்கும் பத்துப் பெண்கள் கூட இருக்கவில்லை, வேறு என்ன செய்வார்கள்? அதே ஆற்றங்கரைக்குப்போய் அவள் குளிக்கும்சமயத்தைப் பார்த்துக் காத்திருந்து குறி வைத்தார்கள் போலிருக்கிறது அவளும் வந்தாள். பார்த்தாள், அலறினாள். ஆனால் ஓட வில்லை இவர்கள் அவளைக்கட்டி எடுத்துத் தங்கள் ஊருக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்.

“அவளது தந்தையும் தாயும் உடன் வாழ்பவர்களும் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து கத்தினார்கள். கதறினார்கள் ஆரவாரம் செய்தார்கள். ஊரெல்லாம் தேடினார்கள் மோப்பம் பிடித்த நாய் போல. கம்பு, வில் அம்புகளை எடுத்துக் கொண்டு மலை அடிவாரம் வரை வந்தார்கள். பெண்ணை எடுத்துக் கொண்டு போனவர்கள் இருந்தது அங்கேதான். அவர்களெல்லாம் கருப்பு நிறதின ஜனங்கள். பெண்ணை இழந்த இவர்கள் பழுப்பு நிறம் இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் ஆரவாரம். அவர்களுடைய ஆரவாரத்தைக் கேட்டால் அப்போதே நூற்றுக்கணக்கான தலைகள் உருண்டு விழும் என்று தோன்றும் நல்ல வேளை அப்படி ஒன்றும் ஆகவில்லை. பார். அவர்களுடைய பழுப்பு நிறத் தலைவனும், பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு போன பையனுமாக இருவருமே உருண்டார்கள். எவ்வளவு உண்மையோ, எவ்வளவு பொய்யோ! அவன் தோற்றமே என்பது கணக்கு; இவன் வெண்ணுள் என்பது முடிவு. பிறகு போர் முடிந்து சமாதானம் ஏற்பட்டது. இப்படியாகத் தூக்கிக் கொண்டு போன பெண் அவனுக்கே உரியவனாகி

விட்டாள். இப்படி ஒரு கதை உண்டா? சாஸ்திரங்களில்
ஏரட்சத விவாகம் என்று சொல்வார்கள். அது இப்படித்
தான் இருந்ததோ என்னவோ.”

“இருக்கலாம், பாட்டி.”

“அவளுக்குக் குழந்தை, குட்டி ஆயிற்று என்று
தெரிகிறது. அதன் பிறகுதான் அவள் சிறிது மகிழ்ச்சி
அடைந்தாள். அந்தக்கணவன் வேண்டாமென்றுதோன்றிய
நாளே இல்லை. என்றாலும், ஏதோ ஒரு சலிப்பு. ஒரு
வேளை தந்தையின் குலத்துக்குத்தான் திரும்புவதற்கில்லை
என்பதனாலும் இருக்கலாம்.”

“ஏன்?”

“ஆமாம், குழந்தை அது அப்படித்தான் இருக்க
வேண்டும். அவர்களெல்லாம் எருமை இனத்தைச்
சேர்ந்தவர்கள்.”

“அப்படியென்றால்?”

“அவர்கள் படையெடுத்து வந்தார்களல்லவா? வந்தது
கோபத்தினால்தான். தங்கள் தெய்வத்தின் கோவிலுக்கு
முன்னால் நின்று மண்டியிட்டுக் கூத்தாடி கூச்சலிட்டு
ஆட்டம் போடுவது கண்ணில் தெரிகிறது. அவர்களுடைய
பூசாரி ஓர் எருமையின் முகமுடியை மாட்டிக் கொண்டு
குதிக்கிறான். அவர்கள் தெய்வம் எது தெரியுமா? ஒரு
மரத்தின் முளை. அதன் தலையில் இரண்டு எருமைக்
கொம்புகள்!”

“அப்படியானால் கணவனின் குலம் எது?”

“செரல்கிறேன் ...அவர்களுடைய குகை வீட்டில்
முந்தா நாள் சொன்னேன் அல்லவா, ஆண் குறியும் பெண்
குறியும் இருக்கிறது என்று அதற்கு இரண்டு பக்கத்திலும்

ஏதேதோ, கற்சனும் கம்பங்களும் இருக்கின்றன. குனையின் இருட்டில் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஓர் இடத்தில் ஒரு பாளை கவிழ்த்து வைத்திருப்பது தெரிகிறது. அதன் மேல் 'புலி' முகம் எழுதியிருக்கிறது. 'புலி'யின் இனமோ அப்படியும் ஒரு குலம் இருக்குமோ? இருக்கும் என்றே தெரிகிறது. அப்படியானால் எல்லாம் விளங்குகிறது. புலி 'இனத்தவர்களுக்கும்' எருமை இனத்தவர்களுக்கும் சம்பந்தம் நடப்பது பொருத்தம் இல்லை என்று அவர்கள் இடையே ஒரு பழக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். எருமை இனத்தவர்கள் இந்தப் புலித் தெய்வத்துக்குப் பயந்தே தோற்றார்கள். பெண்ணை விட்டுவிட்டே போய் விட்டார்கள். புலி இனத்தைச் சேர்ந்துவிட்ட அந்தப் பெண்மறுபடியும் எருமை இனத்தவர்களிடம் கலந்து பழகும் பழக்கம் இல்லையோ என்னவோ.

“இங்கே நம்முளும் குடியானவர்களிடையே அந்த இனம், இந்த இனம் என்று இருக்கிறது அல்லவா? அதுவும் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.”

“நம்மில் கோத்திரம் இல்லையா, பாட்டி-விசுவாமித்திர பாரத்வாஜ, வசிஷ்ட என்று.”

“ஆமாம், இருக்கிறது. ஆனால் நாம் அவர்களுக்கும் பிறந்த குழந்தைகள் என்று தோன்றுவதில்லை எனக்கு. விசுவாமித்திரனின், வம்சம் என்றால் என்ன? மேனகையின் பிள்ளைகள் என்று அர்த்தம்? விசுவாமித்திரன் கூடித்திரியன். மேனகையின் ஜாதி வேறே. பிராமணரானவர்கள், மேனகையின் மக்களாகவும், சகுந்தலையின் மக்களாகவும் எப்படி ஆவார்கள். வசிஷ்டன், விசுவாமித்திரன் என்பவர்களெல்லாம் குருமார்களாக இருந்திருக்கலாம். இவர்கள் மனத்திலும்-தாங்களும் புலியிலிருந்தே பிறந்து வந்தோம்; எருமையிலிருந்தே பிறந்து வந்தோம், என்னும் நம்பிக்கை இருந்தது போல் தெரிகிறது.

என்றாலும், இந்த இனங்களின் கட்டுதிட்டமும், பழக்கமும் மிகவும் கடுமையானது. புலி இனத்தவர்கள் புலியை வேட்டையாடும் வழக்கமில்லை. எருமை இனத்தவர்கள் எருமையைக் கொல்லும் பேச்சும் இல்லை. அது அது அவரவர்களுக்கு விலக்கப்பட்டதாகும்.”

“இந்த மாதிரி நானும் கேட்டிருக்கிறேன், பாட்டி. இந்த இனம், வம்சம் இவற்றின் கணக்கே இப்படித்தான் இருக்கும். அதைப் போலவே சூரிய வம்சம், சந்திர வம்சம் என்று இருந்ததாமே பழங்காலத்தில், அவைகளின் கதை என்ன?”

“அந்த அந்த தெய்வங்களை நம்பிய அரசகுலம் என்று இருந்திருக்கும். இல்லாவிட்டால் எருமையின் வயிற்றில் மனிதர்கள் பிறப்பார்களா? புலியின் வயிற்றில் பிறப்பார்களா? மனிதகுலம் பிராணி இனத்தைவிட உயர்ந்தது என்று சொல்வதற்குப் பொருள் என்ன?..... போதும் குழந்தை இன்றைக்கு. என்ன ஆயிற்று உன் தம்பியின் கதை? ஜன்னன் வீட்டுக்குப் போன கதை என்ன ஆயிற்று? வந்தவர் திரும்பிப் போய் விட்டாரா?”

“அவர் புறப்பட்டுப் போனார், காடையில்.”

“நாராயணன்?”

“அவன் அவரை வழி அனுப்புவதற்காகப் போயிருக்கிறான். நான் நாளை மறுநாள் சிவமொககாவுக்குப் போய் நான் நிச்சயம் செய்து கொண்டு வரவேண்டும்.”

“ஆக, ஒப்புக் கொண்டாய். உன் சீதைக்கு மனம் சந்தோஷமாக இருக்கிறதா, இப்போது?”

“பாட்டி, அவளுக்கு நாராயணன் என்றால் அவ்வளவு அன்பு. அவனுக்கு விருப்பமானது அவளுக்கும் பிடிக்கும். நான் வேண்டாம் என்றாலும் அவள் விடுவதில்லை.”

“அவ்வளவு முட்டாளல்ல உன் சீதை. அவளுக்கு உலக ஞானம் இருக்கிறது. முன்னே, பின்னே தெரியும்; அவள் இருப்பதால்தான் இந்தக் குடும்பம் நடக்கிறது. உன்னைப் போலல்ல அவள்.”

“அப்படி என்றால்?”

“உனக்குப் பித்தளையைக் காட்டி ‘சொக்கத் தங்கம்’ என்றால் ‘அப்படியா!’ என்பாய்.”

“இப்போது என் மதிப்பு அவ்வளவுதானா?”

“நீ இருப்பது அப்படி. இருப்பதைவிட அதிகமான மதிப்பு வரவேண்டும் என்றால் எப்படி வரும்? விடு அந்தச் சங்கதியை. ஜன்னன் என்ன சொன்னானாம்? அவன் அப்பாவிடம் பேசிப் பார்க்கவில்லையா?”

“பேசினார். பிள்ளை அப்பாவைக் காட்டினான். அப்பா மகனைக் காட்டினார். ஜன்னன் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய், பெண்ணைப் பார்த்து, தீனியைத் தின்றுவிட்டு ‘ஊருக்குப் போய் எழுதுகிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு வந்ததனால்தான் அவர்கள் அவ்வளவு ஆசை வைத்திருந்தார்கள். அவன் விஷயம் அப்படி ஒன்றும் சரியாக இல்லையாம் பாட்டி. உங்கள் சந்தேகம் சரிதான். உங்களுக்கு யாராவது சொல்லியிருக்க வேண்டும். மஞ்சநாதனைப் போன்றவர்கள், அவனைப் பற்றி.”

“மஞ்சநாதன் இங்கே வந்தது உண்மை. அவன் எந்த சங்கதியையும் சொல்லவில்லை. அவன் வாய் முழுவதும் அம்மன்கோவிலைப் பற்றிய பேச்சுதான் நிரம்பியிருந்தது. செய்யட்டும், ஒரு நல்ல வேலையை நம்பி வந்திருக்கிறான்; அதில் அவனுக்கு அமைதி.”

அவருடைய இந்தப் பதில் எனக்கு அச்சத்தை ணட்டியது. அவருக்கு மற்றவர்கள் மனத்தில் இருப்பது எப்படியோ தெரிவதாக இருக்கவேண்டும். முந்தாநாள் சாப்பிட உட்கார்ந்தபோது 'இன்னும் பத்துப்பாயசம் கிடைக்கப்போகிறது' என்றார். வீட்டுக்கு விருந்தினர் வந்து இருப்பதால், ஊகத்தினால் சொன்ன பேச்சு அது என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அதன் பிறகு என் தம்பியும், சீதையும் அடுக்களையில் உட்கார்ந்து குசு, குசு என்று பேசிக்கொண்டது, பக்கதிது அறையிலிருந்த இவருக்கு கேட்டு இருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அப்படி எல்லாம் இல்லாமலேயே முகத்தைப் பார்த்தே நிலைமையை உணர்ந்தே, அவ்வளவெல்லாம் சொல்வது சிறிய விஷயமல்ல, என்று எனக்குள் விவாதித் தேன். எனக்கு அவருடைய போக்கு அதிசயமரகவே இருந்தது. அதை நான் நம்புவதா, வேண்டாமா என்ற சந்தேகம் இருந்திருந்தால். அந்திக்கல், எலும்புத்துண்டு, துணுக்குகள் முதலியவற்றைக் கொண்டுபோய்க் காட்டி இந்த மூன்று நாட்களும் அடம்பிடித்து அவரிடமிருந்து இதையெல்லாம் ஏன் கேட்டேன்? அவருக்கும் தெரிகிறது என் சுபாவம்: பித்தனையைக் காட்டித் தங்கம் என்று சொன்னால் நம்பி விடுகிற சுபாவம். அவர் சொன்ன எல்லாச் சங்கதிகளையும் நினைத்தாலும், அவை நம்பக் கூடியவைதானா, என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதை விட மோசம், அதை நம்பி நான் இன்னொருவரிடம் அதைச் சொன்னால் பாட்டியைப் போலவே எனக்கும் பைத்தியம் என்று சொல்லிவிடுவார்கள். எங்கள் பாட்டி பழைய காலத்துக் கதைகள் அவ்வளவையும் தானே கற்பனை செய்து சொல்லுகிறாரோ? அவ்வளவு வரலாற்று அறிவு அவருக்கு உண்டா? இல்லை. அவருடைய பேச்சைச் சாட்சியாக வைத்துக்கொண்டு நான் வியப்படைந்தால், ஒரு கல்துண்டு, ஒரு உடைந்த கொம்பு, தேய்ந்தகல், சோழி-எதுவாகட்டும்—அதை வைத்திருந்தவர்கள் செத்து மண்ணாகி ஆயிரம்,

ஆயிரம் வருஷங்கள் ஆனபிறகும் பாட்டியின் கண்ணுக்குத் தெரிவது எப்படி? மை போட்டுப் பார்த்து என்னென்னவோ சொல்கிறார்களே. ஆஞ்சநேயன் வருவானாம், எங்கெங்கோ அழைத்துக்கொண்டு போவானாம்-அறிவுக்கு ஒட்டாத கதைகள்! எனக்கு அதிலெல்லாம் நம்பிக்கையே இல்லை. அனுமார் கோவிலுக்குப் போயிருக்கிறேன், விழுந்து வணங்கியிருக்கிறேன். சிறியவனாக இருக்கும்போது 'இராமனின் சேவகன் அனுமந்தன், திருப்பதி என்பது வைகுண்டம்' என்று பஜனை செய்தும் இருக்கிறேன் என்றாலும், இராமாயணம் நடந்த கதைதான் என்பதாக என் மனத்தில் தோன்றியதில்லை. ஆனால் பாட்டி சொல்லுகின்ற இந்தக் கதைகள் எல்லாம் நடந்தவை என்று தோன்றுகின்றன, எனக்கு.

என்னுடைய இந்தச் சிந்தனைத் தொடர் இருட்டறையில் முன்னேற முடியாமல் நின்றுவிட்டது. பாட்டி என்னைப் பார்த்து "அப்படி உட்கார்ந்து கொண்டு என்ன செய்கிறாய்? வீட்டுக்குப்போ, நாளை அல்லது மறுநாள் புறப்படுவதாக இருந்தால் என்னென்ன தயார் செய்ய வேண்டும் என்று சீதையைக் கேள். வழக்கம், சம்பிரதாயம் இதெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள். அவளுக்கு ஓரளவு தெரிந்திருக்கும் என்றார். அதற்குள் மாலை ஆகிவிட்டது. என் தம்பி, கங்கவல்லிக்குப் போயிருந்தவன், திரும்பி வந்தான். அவன் முகத்தில் வெயில்காலத்து வியர்வைக்கும், தூசுக்கும் இடையே வெற்றி களி பாட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"போய் வந்தாயா?" என்று கேட்டார் பாட்டி.

"ஆமாம், பாட்டி நீங்கள் 'சரி' என்று கூறினீர்களாம். உங்கள் மனம் மிகவும் பரந்தது," என்றான் தம்பி.

"பாயசத்தின் மீது ஆசை, குழந்தை- இந்தக் கிழவிக்கு பேரனின் கணக்கில் ஒரு பாயசம் சீக்கிரமாகக் கிடைக்கட்டும், என்று நினைத்தேன்."

அவரும் சிரித்தார் நான்களும் சிரித்தோம். இருவரும் சேர்ந்தே வீட்டுக்குத் திரும்பினோம். நாராயணன் வரவை என் குழந்தைகள் வாசலிலிருந்தே கண்டு கொண்டிருக்க வேண்டும். வீட்டு வாயிலில் அவன் கால் இடுவதற்கு முன்பாகவே “சித்தப்பா வந்தாச்சு” என்று கூறிக் கொண்டே என் குழந்தைகள் இரண்டும் தாவிப்போய் அவனை கட்டிக்கொண்டனர். என் தம்பி முதலில் கிணற்றடிக்குப் போய் நீரைக் கொட்டி முகம் கைகால்களை கழுவிக்கொண்டு, வியர்வையால் நனைந்திருந்த சட்டையை ஆணியில் மாட்டிவிட்டு, “மன்னீ, போய்விட்டு வந்தேன்,” என்று தகவல்கொடுத்தான். அவன் சொல்லிமுடிப்பதற்குள் அவள் சிறிது வெல்லத்தைக் கரைத்துப் பானகம் செய்து ஒரு செம்பில் கொண்டு வந்து வைத்தாள். “இது அமிர்த பானகம். சுக்கு, மிளகு, எல்லாம் தட்டிப்போட்டிருக்கிறேன்” என்றாள். வெயிலில் களைத்து வந்தவர்களுக்கு அமிர்தபானகம் சஞ்சீவி மருந்துக்குச் சமம், என்ற நம்பிக்கை எங்கள் ஊரார்க்கு உண்டு. அதைக் கொடுக்கிற வேளை மட்டும் மாலை அல்ல, நடுப்பகல். ஆனால் என் தம்பிக்கு அதுவே வேண்டியிருந்தது. அதற்குள் என் இரண்டு சுட்டிப்பயல்களும் விடுவார்களா? அவர்கள் வாயில் சிறிது ஊற்றிய பிறகே அவனை அதைக் குடிக்க விட்டார்கள்.

“தூ, இந்தக் குழந்தைகள்! இவன் நம் வீட்டைச் சேர்ந்தவன் ஆனதால் சரியாயிற்று. வெளியிலிருந்து வேறு யாராவது வந்தாலும்-இப்படியே நடந்து கொண்டால் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்கள்? இந்த குழந்தைகளுக்கு வீட்டில் ஒன்றுமே சாப்பிட கொடுப்பது இல்லை. அதுதான் இப்படி ஆலாய்ப் பறக்கின்றன” என்றேன்.

தம்பி சிரித்தான். “குடம் நிறையப் பானகத்தை நான் ஒருவனை குடிக்க முடியுமா? வயிறு வெடித்து விடும்.”

“ஒருத்தரே எல்லாம் குடித்தால் வயிறு வெடித்தும் போகாமாம்” என்றான் கிட்டன்.

“இவ்வளவு சின்ன வயதிலே இந்தக் குழந்தைகள் எவ்வளவு தெரிந்துக் கொள்ளுகின்றன!” என்று நாண் வியந்தேன். சீதை அதற்குள் வேலை யச் சிறிது முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு “போகும் போது அனந்தராயர் வேறு ஏதாவது சொன்னாரா?” என்று கேட்டாள்.

“வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நாளன்றைக்கு, ‘அண்ணாவுக்காக பஸ் ஸ்டாண்டில் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்’, என்று சொன்னாள். ஜன்னன் மீது இருந்த ஆசையை விட்டுவிட்டே போயிருக்கிறான் அவன். ஆதார மில்லாத அவர்கள் பேச்சைக்கேட்டு வெறுப்பு வந்திருக்க வேண்டும். இந்த ஜனார்த்தனனுக்கு எவ்வளவு வயது ஆயிற்று; கலியாணம் செய்துகொள்ளும் ஆசை இல்லா விட்டால், சும்மாவாவது யார் யார் வீட்டுக்கோ போய், எதையாவது சொல்லி, வீண் ஆசையை வளர்த்து விட்டு வருவது ஏன்? பெண்ணைப் பெற்றவர்களுடைய கஷ்டத் தைக் கொஞ்சமாவது எண்ணிப் பார்க்கவேண்டாமா?”

“அவர்களுக்கு வியாபாரத்தை விட்டால் ஊரில் ஒன்றுமில்லை. எல்லாரும் அங்கேயே இருக்கிறார்கள். ஒரு சின்ன, சொந்த வீடு இருக்கிறது. அனந்தன், அவன் தம்பி, அடுத்து இரண்டு பெண்கள். இவ்வளவு பேர் சேர்ந்து இருக்கும் குடும்பம் அது. தமக்குச் சொத்து பத்து இவ்வாததால் பெண் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பை யாவது கொடுப்போம் என்று ஆசை தோன்றியது. படிக்க வைத்தார்கள்.”

“எவ்வளவு படிக்க வைத்திருக்கிறார்கள்? ஏழாவது வகுப்பாவது முடித்தார்களா?” என்று கேட்டாள் சீதை.

நாராயணன் சிரித்தான். “மணீ, மைசூரிலே இரண்டு பேரையுமே பி. ஏ. படிக்க வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“பி. ஏ. யா? எதற்காக? அதிகம்தான்!”

“ஓ! உன் கவலை அதுவா? அப்படியானால் படிக்க வில்லை என்றே வைத்துக்கொள். நிலமும், ரொக்கமும் இல்லாதவர்களுக்குச் சம்பந்தம் கிடைப்பது சுலபமா? பெண் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பே தங்கநகை, என்று நினைத்தார்கள். இப்போது அதுவே சங்கடமாகிவிட்டது. அவ்வளவு படிக்க வைத்ததால் வரன் தேடுவது கஷ்டமாக உள்ளது. அப்பா முதலிலிருந்தே கல்யாண முயற்சிகளை செய்து கொண்டு இருந்தார். இந்தக்- குழந்தைகள் ‘படிப்பு முடியட்டும்’ என்று பிடிவாதம் பிடித்தார்கள். அவரும் முழு மனத்தோடு ‘சரி’ என்றார். அவர்கள் தாய்க்கு இந்தப்பக்கத்தில் சம்பந்தம் செய்ய வேண்டும் என்று ஆசை.”

சீதை கேட்டாள்:- “உன் ஜாதகத்தை அவர்களுக்கு நீ எப்போது கொடுத்தாய்? இங்கிருந்து கேட்டு எடுத்துக் கொண்டு போகவில்லையே. உன்னை அவர்கள் அப்படிப் பைத்தியமாக அடித்தது எப்படியோ?”

தம்பி தடுமாறிப் போய் விட்டான். இது வரை அவன் சொன்னதற்கெல்லாம் ‘சரி, என்றவள், இப்போது இது புதிய சங்கதி என்ற முறையில் கேள்வி கேட்கிறாள்ல்லவா! படித்த பெண், அதாவது பி. ஏ. அளவு அதிகமாகப் படித்தவர்கள், நமக்கு ஏன்? என்று இழுக்கிறாளோ என்ற அச்சம் உண்டாயிற்று. அவன் சிறிது பயந்து கொண்டே, “ஓல்லை, இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“நீ சம்மதம் கொடுத்துவிட்டு வரவில்லையே?”

“பெண் எனக்குக் கிடைக்கும் என்று வந்தேன். அதனாலேயே அனந்தராயன் அண்ணாவை நாளை வர வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது.”

“அப்படியானால் வேறு என்ன?”

“இல்லை. நீ கேள்வி கேட்ட தோரணையைப் பார்த்தால்.....!”

“ஆம், அதுவேதான்! பி. ஏ. என்றாய் நீ, பெண் குழந்தைகளுக்காக நிறையப் பணம் பாழடித்திருக்கிறார்கள் என்று தோன்றியது. அதற்குப் பதிலாக அந்தப் பணத்தில் நகை செய்து போட்டிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே என்று பட்டது எனக்கு.”

நான் நடுவே தலையிட வேண்டியதாயிற்று. “சீதை அவர்கள் எத்தனை மணங்குத் தங்கம் போட வேண்டும் என்பதை நீ சொல். அவ்வளவு போட முடியுமா என்று கேட்போம். நாளை நான் போய் அதை முடிவு செய்து கொண்டு வரவேண்டுமே” என்றேன்.

“சீ, எனக்கு என்ன பைத்தியமா? அதைக் கொடு, இதைக் கொடு என்று பெண் வீட்டாரிடம் வேண்டிக் கொள்வதா? அசிங்கம் அவர்களுடைய பெண்; கொடுப்பதைக் கொடுக்கிறார்கள். நீங்கள் அங்கே போனதும் ‘நாங்கள் இவ்வளவு கொண்டு வருகிறோம். கூறைப் புடவை, இவ்வளவு நகை’ என்று சொல்லி விடுங்கள். அதற்கு மேல் ஒரே ஒரு சின்ன வார்த்தை கூடப் பேசக் கூடாது.”

நான், “அம்மா, தாயே! எருமை அல்லது பசு அல்லது கன்றுக்குட்டி வாங்குவதாக இருந்தாலும் எவ்வளவோ ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்து நாலு ரூபாய்

குறைப்பதற்காகப் பேரம் பேசுகிறோம். அப்படி இருக்க, பெண்ணைக் கொள்ளும் போது வாய்முடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிறாயா?" என்றேன்.

“ஆமாம், பாட்டியைக் கேளுங்கள். உங்கள் அப்பா என்னை மாட்டுப் பெண்ணாக்கிக் கொள்ள வரும் போது என்ன கேட்டார், எவ்வளவு பேரம் பேசினார் என்று. உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது. அவருக்குத் தெரிந்திருக்கும் “பெண் எங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறது” என்றாராம். அதற்கு மேல் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லையாம். இப்போதும் எங்கப்பா அவருடைய பெருந்தன்மையை நினைத்துப் பார்க்கிறார்.”

“சீதை. அந்தக்காலம் அது? ஆயிரக்கணக்கான நாட்களுக்கு முந்தின கதை அது. அது கிருதயுகம்; இது கலியுகம். நான் எங்கப்பாவைப் போலச் சும்மா இருக்கமுடியுமா?”

“அப்படியானால் நீங்கள் சிவமொக்காவிற்கு போகவே வேண்டாம். நாராயணன் உன் அண்ணா போனால் ஒன்றுக் கொன்றாகி விடும். அவர் மனத்தில் என்னென்ன ஆசைகளோ! நீ கலியாணம் செய்துகொள்வது உன் சுகத்துக்காக. நேராகப் போ; அங்கேயே இரு; திரும்பி வருவது கலியாணம் செய்து கொண்ட பிறகுதான்.” என்றாள் உடைந்த மனத்தோடு.

இந்தப் பேச்செல்லாம் முடிந்த இரண்டாம் நாள் மாலை நான் சிவமொக்கா போய்ச் சேரும் போது ஆறு மணி இருக்கலாம். அதற்குள் மண்ணும், தூசும் என்னைக் குளிப்பாட்டியிருந்தன. என் அலங்கோலத்தைப் பார்ப்பதற்கோ என்னும்படி அனந்தராயரும் அவருடைய தந்தை சதாசிவய்யாவும் எனக்காக பஸ் ஸ்டாண்டில் காத்திருந்தார்கள். இருவரும் என்னை அழைத்துக் கொண்டு தங்கள்

வீட்டுக்குப் போய் உட்கார வைப்பதற்குள் 'தாகத்துக்கு என்ன வேண்டும்'? என்றபோது 'தாகம் அப்புறமாக ஆகட்டும்; முதலில் குளியல் அறையைக் காட்டுங்கள். குளித்து ஒழுங்காக வந்து சேருகிறேன்' என்று சொன்னேன் அவர்கள் வெந்நீர் போடலாம் என்றாலும் விடாமல் நேரே குளியலறையில் புகுந்து தண்ணீரிலேயே குளித்து ஆடைகளை மாற்றிக் கொள்ளும் வரையில் நான் எனக்கே மனிதனாகத் தோற்றமளிக்கவில்லை. நான் தயாராக வருவதற்குள், தங்கள் ஓட்டலிலிருந்து - பலவகையான பலகாரங்களைக் கொண்டு வந்து என் முன்னே இட்டார்கள். அதைப் பார்க்கும் போதே எனக்குப் பயமாக இருந்தது. "சுவாமி, இதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். கொஞ்சம் காப்பியைக் குடித்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்கிறேன். சாப்பாடு பேச்சு கீச்சு எல்லாம் பொழுது விடிந்த பிறகுதான். பிரயாணத்தில் களைத்துப் போயிருக்கிறேன்" என்றேன். காப்பியைக் குடித்து, அவர்கள் வற்புறுத்தலுக்காக இரண்டு வாழைப் பழங்களை விழுங்கி "சொன்னபடி செய்கிறவன்" என்று காட்டிக் கொண்டு, அங்கேயே விரித்திருந்த பாயில் படுத்து விட்டேன். ஒரு தூக்கம் போட்டு எழுந்தபோது இரவு எவ்வளவு நேரம் ஆகி இருந்ததோ அறியேன். என் வயிறு காலியாக இருந்தது. மேலே மின்விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. என் தலையணைக்குப் பக்கத்தில் நாலு நல்ல ஆரஞ்சுப் பழங்களை வைத்திருந்தார்கள். ஆள் நடமாட்டமில்லை. பசியாக இருந்தாலும் அங்கே வைத்திருந்த பழத்தைத் தின்பது மரியாதைக்குறைவு என்று நினைத்துக் கொண்டு முகத்தை மூடிக்கொண்டு தூக்கத்தின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தை தொடங்கினேன்.

மறுபடியும் எழுந்திருக்கும் போது கிழக்கு வெளுத்திருந்தது. அனந்தராயரும் தரிசனம் தந்தார். "ராத்திரி சாப்பிடாமலே படுத்து விட்டீர்கள். எழுப்புவதற்கு

எங்களுக்கு அச்சமாக இருந்தது. தூக்கமாவது நன்றாக வந்ததா?" என்று கேட்டார்.

“ஓ, ஒரு நல்ல தூக்கம் போட்டேன். இப்பொழுது முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்துவிட்டால் மணிக்கணக்காகப் பேசுவதற்குத் தயார்” என்று பதிலளித்தேன்.

முகம் கழுவிக்கொண்டேன் அதை முடித்துக் கொண்டு வந்ததும், இட்லி, மசால் தோசை எதிரில் வந்தன. நல்ல காப்பியும் வந்தது. அனந்தராயர் நகை முகத்துடன் “இப்போது அப்பா வந்து விடுவார். இதோ காப்பி, பலகாரம் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் போனானே, அவள்தான் உங்கள் மைத்துனி ஆகப் போகிறவள்” என்று சொல்லி விட்டு, தந்தையை அழைப்பதற்காகப் போனார். அதற்குள் அவருடைய தாய் வந்து “உங்களுக்கு மிகவும் சிரமம்; பஸ் பிரயாணம் சிலருக்கு ஒத்துக் கொள்ளும், சிலருக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது” என்று சொல்லி, உபசாரம் செய்தார். தங்கள் வீட்டு விஷயங்களைச் சொன்னார். இரண்டு பெண்களையும் அருகே அழைத்தார். நான் தின்று முடித்த பிறகே அவர்களுடைய முகங்களை நன்றாகப் பார்த்தேன். அப்போது பாட்டி சொன்ன பேச்சு நினைவுக்கு வந்தது:—“பெரியவள் கொஞ்சம் கருப்பு; ஆனாலும் லட்சணமாயிருக்கிறாள்” நானும் வாய் உபசாரத்தில் பின்வாங்கவில்லை. “உங்களுக்கு இரண்டு சுமைகள். எனக்கு ஒன்றுதான். அதையும் நான் சுமை என்று நினைக்கவில்லை” என்றேன்.

“நேற்றுவரை அப்படி இருந்தது உண்மை. இப்போது அதன் சுமை குறையும் போல இருக்கிறது அல்லவா? பாருங்கள், ஓர் இடத்திலிருந்து அவர்களாகவே வந்து பெரியவளைப் பார்த்துவிட்டு ஒப்புக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். பையனுக்கு லீவு கிடைப்பதற்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் ஆகும் என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் எத்தனை வருஷங்கள் காத்துக் கொண்டு இருக்கவேண்டுமோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தோம்.”

அதே நேரத்திற்குச் சதாசிவய்யா அங்கே வந்து சேர்ந்தார். “ஒரு தவறு நடந்து விட்டது. வந்த விருந்தாளியை ராத்திரியெல்லாம் பட்டினி போட்டு விட்டோம். மன்னிக்க வேண்டும். மேலே என்ன என்பதை நீங்கள் சொல்லுங்கள். நான் சொல்வது இவ்வளவுதான்—நீங்களே எல்லாவற்றையும் நன்றாக நடத்தி கொடுக்க வேண்டும். இப்போது சிறியவளுக்கு முதலில் கல்யாணம் செய்வதில் எந்தக் கஷ்டமும் இல்லை. முகூர்த்தம் இங்கேயே நடக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் விருப்பம். இல்லா விட்டால், உங்களுக்குச் சௌகரியமானால், கொல்லூர் தேவஸ்தானம் இருக்கிறதல்லவா, அங்கே யானாலும் நடத்தி விடலாம். முக்கியமாக, நீங்கள் வந்து நடத்திக் கொடுக்க வேண்டிய வேலை அது. நான் நீங்கள் சொல்லும் எந்தப் பேச்சுக்கும் தயார்” என்றார்.

என்னைவிடப் பெரியவரான அவரிடத்தில் என் பெரியத் தனத்தைக் காட்டிக் கொள்வது சரியல்ல என்று தோன்றியது. அதனால் ‘முதலில் அனந்தராயரை அனுப்பி வைப்புகள்’ என்றேன். அவரும் கூப்பிட்டவுடனேயே வந்தார். அவரை உட்கார வைத்துத் தயக்கம் இல்லாமல் சொன்னேன்:—“அனந்தய்யா, நீங்கள் எங்கள் வீட்டைப் பார்த்தீர்கள்; ஆள்களைப் பார்த்தீர்கள். இப்போது உங்கள் தங்கையைப் பார்த்தாகி விட்டது. நான் பார்ப்பதற்கு முன்பே பையன் அவளை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான். இனி இருப்பது கல்யாண விஷயம். முகூர்த்தம் எங்கே வைத்தாலும் அங்கேயே நடக்கட்டும். நாராயணனுக்குச் சீக்கிரம் முடிந்தால் அது நல்லது. இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் வரையில் வேண்டிய அளவு முகூர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. உங்களுக்கு வசதியான நாளை நீங்களே சொல்லுங்கள் இனிமேல் நாங்கள் வேறே, நீங்கள் வேறே என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை” என்றேன்.

“சம்பந்திகள் எத்தனை பேர் இருப்பார்கள்?”

“அதுவா? எங்கள் குடும்பம் மிகவும் சிறியது; உறவினர் களும் குறைவு; அதிகமாகப் போனால் பத்து இருபது பேர்கள் இருக்கலாம். எங்கள் பாட்டி மட்டும் எங்கேயும் வரமாட்டார்.”

“பாட்டி வராமலா?” அவரே வீட்டுக்குப் பெரியவர் எனக்கென்னவோ அவரைப் பார்த்தால் ரொம்ப மரியாதை. அவர் வந்தே ஆகவேண்டும். அவர் இருந்தே எல்லாம் நடக்க வேண்டும், பாருங்கள், எங்கள் அப்பா இப்படி நீனைக்கிறார்—அவர்களுக்கு ஆடம்பரம் தேவையில்லை. நாம் செலவு செய்வது எவ்வளவாக இருந்தாலும் அது வெறும் பகட்டுக்காகவும் வேஷத்துக்காகவும் அல்ல. கூடியவரை அதிகமான நன்மை மகளுக்கும், மாப்பிள்ளைக்கும் கிடைக்க வேண்டும்—இது அவர் விருப்பம். எங்கள் சொந்த ஊர் ஹகலூர். இஷ்ட தெய்வம் மூகாம்பிகை. அந்தத் தேவியின் முன்னால் இந்தநல்லகாரியம் நடக்கட்டும் என்ற ஒரு ஆசை. அவருக்கும் உங்கள் பாட்டி வரக்கூடிய எந்த இடமும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியது தான். கொல்லூரும் தொலைவுதான் என்றால் உங்கள் ஊருக்கு வருவதற்கும் எங்களுக்குத் தடை இல்லை.”

“சீச்சி, அது வேண்டாம்.”

இப்படியாக எல்லா விஷயங்களையும் தந்தைக்குப் போய்ச் சொன்னார். பிறகு எல்லோரும் கூடி உட்கார்ந்து நாளை முடிவு செய்தோம். இடம் கொல்லூர் என்றே முடிவாயிற்று. பாட்டியை எப்படியாவது குளிர வைத்துப் புறப்படச் செய்யலாம், என்ற ஆசை எனக்கு ஏற்பட்டது. நகைகள் விஷயத்துக்கு நான் போக வில்லை. அவர்களாகவே இன்னது இன்னது போடுகிறோம் என்று சொன்னார்கள். நாங்களும் இன்னது தான் கொண்டு வரவேண்டும் என்று அவர்களும் வற்புறுத்தவில்லை, அடுத்த நாளே நான் அங்கிருந்து புறப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் உடனிட

வில்லை. என்னை இருக்க வைத்து உபசாரம் செய்தார்கள். இருவர் பெயரிலும் திருமணப் பத்திரிகைகளை அச்சடித்து, கையில் கொடுத்து, இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அனுப்பி வைத்தார்கள் நான் | ஊருக்கு ஒடோடி வந்தேன் சீதை ஆர்வத்தோடு வெளியே வந்தபோது, படிக்கத் தெரியாத அவள் கையில் திருமணப் பத்திரிகையைக் கொடுத்து விட்டு, நான் பாட்டியைத் தேடிக்கொண்டுபோனேன். கிணற்றடிப் பக்கத்தில் ஒரு திண்ணையின் மீது அவர் உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்தார். “பாட்டி, உங்கள் ஆசீர்வாதத்தால் எல்லாவற்றையும் முடித்துக் கொண்டு வந்து விட்டேன். எந்தக் கஷ்டமும் இல்லை” என்றேன்.

“குழந்தை, இது என்னுடைய ஆசீர்வாதமல்ல உன்னுடையதும் அல்ல. உன் சம்பந்திகள் மூகாம்பிகையின் பக்தர்கள். அவளே நடத்திவைத்தாள் என்று தெரிந்து கொள்.”

“கொல்லாரிலேயே கல்யாணம். அவர்களும் வருகிறார்கள் நாமும் போகிறோம் நாள் இன்னது” என்றேன்.

“உன் நாராயணனுக்கு எப்படி இருக்கிறதோ? சொல் அவனுக்கு-அவனுடைய சிவமொக்கா நண்பர்களை யெல்லாம் இங்கேயே வரவழைக்கட்டும் பிள்ளை வீட்டுக் கோஷ்டியோடு அவர்களும் வரட்டும். என் முதுகெலும்பு கெட்டியாக இருந்தால் நானும் வருவேன்.”

நான் பயந்து போய் “பாட்டி, அன்றைக்கு வந்த அனந்திராயர்— நீங்கள் வந்து இருந்துதான் இந்தக் கல்யாணம் நடக்கவேண்டும்—என்று பிடிவாதம்பிடித்தார்” என்றேன்.

“அவனா! அவன் ஒரு பைத்தியம்! நான் ஒரு மரக்கட்டை இதில் என்னுடையது என்ன இருக்கிறது”? என்றார்.

அத்தியாயம் ஏழு

நான் என் தம்பியின் திருமணத்தைப் பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் விவரித்தால், இவ்வளவு தூரம் சொன்ன தெல்லாம் அதற்காகவே இருக்கலாம் எனினும் சந்தேகம் யாருக்காவது ஏற்படலாம். ஆகையால்—திருமணம் முடிந்தது நல்ல விதமாகவே முடிந்தது, என்று சொல்லும் ஆசை எனக்கு இருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லி முடித்தாலும் கஷ்டம் தான் என் மனைவி சீதைக்கு மனவருத்தம் ஏற்படலாம். திருமணத்தில் அவள் பங்கு மிகவும் பெரிது. அவள் கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஜொலித்தாள், மகிழ்ந்தாள் அதெல்லாம் சரிதான். ஆனால் எனக்கு இப்போது முக்கியமாகத் தோன்றும் விஷயம், என் ஆராய்ச்சிக்குத் தடை ஏற்பட்டது தான். இதிலேயே இன்னொரு திருப்தி என்னவென்றால்— பல நாட்களாக ஊரை விட்டுப் போகாத என் பாட்டி கொல்லுருக்குப் போய் அந்தத் திருமணத்தில் சாட்சியாக இருந்ததும், அனந்தராயரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதும் தான். வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரம் சென்று பாதையில் நடந்து போய், பிறகு ஒரு சாலையைக் கடந்து அங்கிருந்து ராஜபாட்டையில் கொல்லுருக்குப் போனோம். சாலையிலும் அந்தப் பாட்டையிலும் மாட்டு வண்டிப் பிரயாணம். திரும்பி வந்ததும் அப்படியே. புறப்படும் போது நான் பாட்டியின் கூடவே இருந்தேன் அவருக்கு வீட்டை விட்டுப் போவதில் விருப்பமில்லை. ‘நான் ஏன் குழந்தை?.. என் மனம் அங்கேயே இருக்கிறது என்று நினைத்துக்கொள்’ என்றார். ‘அப்படியல்ல பாட்டி’ என்று வேண்டிய அளவுக்கு இழுத்து மனத்தை மாற்றி உடன்பட வைத்து வீட்டை விட்டுப் புறப்படச் செய்தேன். கொஞ்சதூரம் கால் வழியில் நடந்து விட்டால் பிறகு வண்டி இருக்கவே இருக்கிறது என்று நினைத்தேன். அவரால் துடக்க முடியுமா என்ற அச்சம் எனக்கு. சிறிது கூடத்

தளராமலி, 'அப்ப' என்று பெருமூச்சு விடாமல் அவர் நடந்ததைக் கண்டபோது 'பரவாயில்லை, எங்கள் பாட்டி புனிய மரம் மாதிரி உறுதி' என்று தோன்றியது.

நான் அதற்குள் என் மனத்தில் திட்டம் போடத் தொடங்கினேன். இந்த வெயில் காலத்தில் இனிமேல் சுற்றித் திரிவதற்கு நேரம் கிடைக்காது. மழை விட்ட பிறகாவது அவரைக் களிப்பூட்டி, எங்கள் ஊரின் காடு குன்றுகளில்திரியவைத்து, ஒவ்வொரு பாழுங் கோவிலையும் அவருக்குக்காட்டி, அவருக்குத் தோன்றக் கூடிய கனவுக்காட்சிகளில் நானும் பங்கு கொள்ள வேண்டும், என்ற ஆசை தலைதூக்கியது. முடியுமானால் நாகன் கால்வாய் வரைக்கும் அழைத்துக் கொண்டு போய் அங்குள்ள குகைகளைக் காட்டி, பழங்காலத்து வாழ்க்கையை இன்னொரு முறை கண்ணெதிரில் காணவேண்டும் என்னும் ஆசையும் மனத்தில் குடி கொண்டது.

இவ்வளவு சொல்லும் போது, யாருக்காலும் என் குரங்குப் புத்தியைப் பற்றிச் சந்தேகம் உண்டாகலாம், 'பாட்டியின் பைத்தியக்காரக் கனவுகளை இவன் நம்புகிறானே என்று சோழிகளைப் போட்டு எதிர்காலத்தைப்பற்றிச் சொல்வதை சிலர் நம்புகிறார்கள் ஜாதகத்தைக் காட்டி சொல்லப்படுகிற கிரகபலன்களை எல்லாம் பலர் நம்புகிறார்கள், கைரேகை பார்ப்பவர்களிடம் உள்ளங்கையைக் காட்டி அவர்கள் சொல்லுகிற அவலட்சணங்களைக் கேட்டு வாயில் நீர்சொரிய நிற்குரர்கள் மற்றவர்கள். இன்னும் சிலரோ சந்தைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பறவைகளிடமிருந்து சகுனம் கேட்டு மன அமைதி பெறுகிறார்கள். இவை எல்லாவற்றிலுமே 'முன்னால் இப்படி நடந்தது எதிர்காலத்தில் இப்படி ஆகும்' என்று தெரிவிக்கிறார்கள் முன்னால் நடந்ததில் படிக்குப் பாதி உண்மை தோன்றினால், எதிர்கால பலன் இரண்டு பங்கு

உண்மை என்பதாக நினைக்கிறார்கள். சொன்னதை எல்லாம் எழுதிவைத்துக் கொண்டு, இருபது ஆண்டுகள் காத்திருந்து பார்த்தால் அவர்களுக்கு பெரும்பாலான சங்கதிகள் சொன்னபடி நடக்கவில்லை என்பது மனத்தில் தெளிவாகத் தெரியும்.

எதிர்காலம் அப்படியிருந்தாலும் பழைய காலம் அப்படி இல்லை அல்லவா? நம் அனுபவத்திலிருந்து, கேட்டதை -அது நடந்தது அல்லது நடக்கவில்லை- என்பதைத் தெளிவாகத் தீர்மானிக்க முடியும். அதிலிருந்து நான்கைந்து உண்மைகள் வெளிவந்தால், எதிர் காலத்தைப் பற்றிய நமது நம்பிக்கை முளைவிட்டு, கிளைவிட்டு, மரமாகும். அந்த வகையில், எங்கள் பாட்டி சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாம் நடந்தவை என்று உறுதிப் படுத்திக் கொள்வதற்கு வழி எதுவும் இல்லை. நடக்கவில்லை என்று சொல்லலாமா? அவர் சொல்லியது போன்ற விஷயங்கள் ஏறக்குறைய அதே முறையில் முன்னாளில் ஏதோ ஒரு காலத்தில் ஏதோ ஒரு ஊரில் நடந்தது என்று தொல் பொருள் ஆராய்ச்சி நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. நான் அவற்றை உண்மை என்று எண்ணி வந்திருக்கிறேன். மேலும் கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஆவலாக இருக்கிறேன்.

அவ்வளவு நம்பிக்கை, எல்லாருக்கும் அரைப் பைத்தியமாகத் தோன்றும் எங்கள் பாட்டியின் பேச்சில் எனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதை மன்னித்து விடுங்கள். பாட்டியின் பேரன் நான்; குடும்பத்தின் நல்ல குணமும் கெட்ட குணமும் என்னிடமும் வந்து சேர்ந்து இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவரிடமும்— அவரவர்களுடைய முந்தைய தலைமுறையினரின் கதையைக் கேட்டுக்கொண்டேபோனால், அந்த முன்னோர்களில் ஒருவர் இல்லாவிட்டால் மற்றொருவர் கொஞ்சமாகவோ அல்லது முழுவதுமாகவோ புத்தி பேதலித்தவர்கள் இருந்தது கண்டிப்பாகத் தெரியும்.

வரும். ஆனாலும் நம்மவர்களுடைய பைத்தியம் நமக்குக் கண்ணில் படுவதில்லை. நமக்கு நாம் புத்திசாலியாகவே தெரிகிறோம். நம்முடைய கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களுக்கு 'மறை கொஞ்சம் கழன்றிருக்கிறது.' என்று முடிவு செய்து கொள்கிறோம். போதும் இந்த முன்னுரை.

கொல்லாருக்குப் பாட்டியை அழைத்துக்கொண்டு போனதில் எனக்கு ஒரு லாபம் உண்டாயிற்று. திருமணத்தில் விருந்து பிரமாதமாக இருந்தது. திருமணத்தில் பேச்சும், செயலும் விமரிசையாக இருந்தன. எல்லா வேலைகளும் முடிந்து, இரவு கவிந்து காலையில் வண்டிகட்டும் வரையில் யாருக்கும் எந்த வேலையும் இல்லை. அன்று மாலை அல்லது இருட்டுவதற்கு முன்பு, நாராயணன் தன் புது மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு, மூன்று சாண் நீளமிருந்த கொல்லார் நகரத்தின் வீதிகளில் 'வாக்கிங்' குக்குப் போனான். மணப்பெண்ணின் மீது அவ்வளவு நகைகளைப் போட்டிருக்கும் போது வெளியே திரிவதற்கு அழைத்துப் போகிறவர்கள் உண்டா என்று பெண்ணின் தாய்க்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். என் சீதைக்கு, இந்தப் புதிய தங்கை இங்கிலீஷ் படித்த ஒரே காரணத்திற்காக 'இவ்வளவு வெட்கத்தை விட்டு 'வாக்கிங்' போனாளே' என்று தோன்றியிருக்கலாம். என் குழந்தைகள் இருவரும் எங்கோ சிதறி இருந்தார்கள். நான் சரியான சமயத்தைத் தேர்ந்து, பாட்டியின் அருகே போய் 'கோவிலுக்கு வெளியே திண்ணையில் உட்கார்ந்து பேசுவது மகிழ்ச்சிகரமாக இருக்கும்' என்று பிரேரேபித்தேன். அந்தத் திருமணச்சந்தடியில், அவர் வயதானவர் என்பதனால் பலர் வந்து வணங்கிவிட்டுப் போனார்கள்; திருமணத்தின் போதும் அதற்கப்புறம் சிறிது நேரத்திற்கும் மிகவும் உபசரித்தார்கள்; அதன் பிறகு யாருமே அந்தப் பக்கம் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. அதனால்

நான் அழைத்தவுடனேயே அவர் எழுந்து விட்டார். அவரைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு சிறிது தூரம் நடந்து அந்தத் திண்ணையின் மேல் உட்கார்ந்தோம். எங்கள் எதிரில் சிறிது தூரத்தில் இருந்த மற்றொரு திண்ணையில் ஏழெட்டுப் பேர் மலையாளி யாத்திரிகர்கள் உட்கார்ந்து இருப்பது தெரிந்தது. பேச்சுக்கு ஒரு விஷயம் வேண்டுமே என்பதற்கு நான் பாட்டியிடம், “பாட்டி, உங்கள் பெயர் மூகாம்பிகைதானே?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம். இந்தத் தெய்வத்தின் நினைவாக வைத்தது.”

“வேறு எங்கேயும் அம்மனுக்கு மூகாம்பிகை என்று பெயர் இருப்பதை நான் கண்டதில்லை. ஏன்? அவள் பேசாத ஊமை என்பதாலா? அம்மன்- அதாவது துர்க்கை காளி, சண்டி, என்று- ஏதேதோ நினைவு வருகிறது. அவள் உக்கிரதேவதை அல்லவா?”

“நாம் நினைக்கிற வடிவம் அவளுக்கு. சண்டி. காளி, துர்க்கை என்றால் உக்கிரதேவதை. கெட்டவர்களை அழிப்பவள் அவள் என்று அரித்தம். மகிஷாசுரமர்த்தினி என்றாலும் அவளேதான். முன்னால் மகிஷன் என்ற அரக்கனைக் கொன்றவளாம். அதேபோல இவள் மூகாசுரனைக் கொன்றவளாம்”

“அப்படியா! அப்படியானால் இவளே மூகி(ஊமை) அல்ல. முன்காலத்தில் இந்தக் கொல்லூர்க் காட்டில் மூகாசுரன் என்ற ஓர் அரக்கன் இருந்தான், என்பது கணக்கு, அல்லவா?”

“என்று கணக்கு; மகிஷாசுரன் இருந்தது போலவே,”

“அப்படி இருக்கவில்லை என்கிறீர்களா?” தெய்வம் அவதாரம் செய்தது, துஷ்டர்களை அழித்ததுபொய் என்கிறீர்களா?”

“உனக்கு எப்படித்தோன்றுகிறது?” என்று அவர் எதிர்க்கேள்வி போட்டதும் நான் கொஞ்சம் தடுமாறிப் போனேன். ஆனாலும் தோற்கக்கூடாதே! “எனக்குத் தெரியாத சங்கதி அது; முன்னாளிலிருந்து சொல்லிக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். ஜனங்கள் நம்பிக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். நானும் எல்லாரையும் போல ‘இருக்கலாம்’ என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கொடியவர்கள் அதிகமாகும் போது யாராவது ஒருவர் வந்து அழிக்கவேண்டுமே மச்ச, கூர்ம, வராக,..... ராம, கிருஷ்ண அவதாரங்கள் என்று வீஷ்ணு வரிசையாக எடுத்தார். அப்படியே சிவனும் எடுத்திருக்க வேண்டும்; பார்வதியும் எடுத்திருக்க வேண்டும்” என்றேன்.

“என்னமோப்பா, எனக்கு எதற்குமே அர்த்தம் புரியவில்லை.”

“அப்படி என்றால்?”

“இந்த அவதாரத்துக்கு.”

“ஏன்?”

“துஷ்டர்களை அழிப்பதற்குத் தெய்வம் அவதாரம் செய்யவேண்டுமா? மரம் பெரியதா இலை பெரியதா?”

“மரம்.”

“ஓர் இலையை உதிர்த்துக் கொள்வதற்காக மரமே கூத்தாடுவதைப் பார்த்திருக்கிறாயா? இல்லாவிட்டால், குழந்தை, இவ்வளவு அவதாரம் ஏன் என்று கேட்கிறேன். அவனுக்கு வேறு வேலையே இல்லாததனாலா? கடவுள் எத்தனைபேர்? இருந்தான் என்றால் உலகத்துக்கெல்லாம் ஒருவனே போதாதோ?”

“இருப்பது ஒருவன் தான்; ஆனால், பலர் என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—என்று கூறுகிறார்களே.”

“அறிஞர்கள் சொல்லிக் கொள்ளட்டும். கவலை இல்லை. ஜனங்கள் எதையும் சொல்லட்டும். ஒரு கடவுள் அவதாரம் செய்வதே அதிகம். அதைவிட்டு விஷ்ணுவும் அவதாரம் செய்வது, சிவனும் அவதாரம் செய்வது, துர்க்கையும் அவதாரம் செய்வதா? நல்லவேளை பிரம்மாவினால் அதிக ஊலாட்டா இல்லை. இப்படிப் பார்த்தால் நம் மனம் கொள்ளுகிற அளவு, கடவுள்கள் மனத்துக்குப் பிடித்த அளவு அவதாரங்கள் என்று ஆகும்.

“அப்புறம், அவனை பிறப்பித்த ஒரு புழுவைக் கொல்வதற்கு ஒரு அவதாரம் வேண்டுமா? எவ்வளவு கொடிய மனிதனாக இருந்தாலும், இராட்சதனாகவே இருந்தாலும்—கடவுளின் முன்னால் அவன் ஒரு புழு; அதை விடவும் குறைந்தவன். அதைக் கொல்லுவதற்கு ஒரு அவதாரமா? இராவணனைக் கொல்லுவதற்கு இராமனுடைய அவதாரம் என்று வைத்துக்கொள். கொடியவர்களின் உபத்திரவம் தொடங்கியது என்று புகார் வந்தது எப்போது? இவன் தசரதராஜனின் மகனாகப் பிறந்து பதினாறு அல்லது பதினெட்டு வயது வரை வளர்ந்து, அப்புறமும் பதினாறு வருஷம் வனவாசம் செய்து இராவணனைக் கொல்லுகிறான். ‘இராவணனின் கொடுமை அதிகமாயிற்று’ என்று புகார் கொடுத்தார்களே, ‘டக்’ என்று புறப்பட்டு வந்து கொன்றுவிட்டுத் திரும்பியிருக்க வேண்டும். முப்பத்திரண்டு வருஷகாலம் வேண்டிய அநியாயத்தைச் செய்வதற்கு அவனுக்கு வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமா? அதுவரை, அவனை நம்பிய நல்லவர்கள் கதி என்ன? இது என் புத்திக்கு ஏனோ தானோ என்று தோன்றுகிறது.

“இன்னும், அவன் யாரை அழிக்கவேண்டி இருந்தாலும் மனித உருவத்தையோ அல்லது வேறு ஒன்றையோ எடுக்க வேண்டுவது ஏன்? ஒரு இடியை வீழ்த்தினால் வேண்டாததை எரித்துவிடலாம். அதற்கு ஒரு நாடகம் வேண்டுமா?”

“அப்படியென்றால் இவ்வளவு தெய்வங்களும் அவதாரங்களும், எல்லாமே பொய் என்கிறீர்களா பாட்டி? நீங்களே அப்படிச் சொன்னால்?”

“இதெல்லாம் அவனைப் பார்க்கின்ற நாம் ஆயிரம் பேராகவும் ஆயிரம் புத்தி உடையவர்களாகவும் இருப்பதால் தான், அவன் ஒருவனே. ஆயிரம் ஆனது நம்மால், ஆயிரம் ஜனங்கள் கண்ணால் கண்ட அளவில் ஒரே வானம் ஆயிரம் ஆகிறதா? அதே பைத்தியக்காரத்தனம் தான் இது.”

நான் பாட்டியின் வாதத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். இந்தப் பாட்டி பழைய நம்பிக்கைகள் அத்தனையையும் கலபமாக ஒப்புக்கொண்டு வந்தவரல்ல, என்று தோன்றியது. அப்படி இருக்க அவரைப்பற்றி வீட்டாரும் ஊராரும் ‘புத்தி மாறியவர், பேய் பிடித்தவர்’ என்று நினைத்திருப்பதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை என்று பட்டது எனக்கு.

“அப்படி என்றால், முகாசுரன் இருந்ததில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“குழந்தை, எனக்குக் கொல்லூர் புதியதல்ல. சிறிய வயதில் உங்கள் தாத்தா என்னை இங்கே அழைத்து வந்தார். இங்கே இருப்பது ஓர் அம்மன். பேசாத அம்மன். நீ பகலில் தேவியின் சிலையைப் பார்த்தாயல்லவா? அது முன் காலத்தில் இங்கே இருந்ததல்ல. பல காலத்துக்குப்பிறகு யாரோ கொண்டு வந்து நட்டது இங்கே ஒரு சிறிய கோவில் இருந்ததாக என் கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது” அதன் உள்ளே ஒரு சிறிய பெண் கற்சிலை இருந்தது. அதையே ‘அம்மன், அம்மன்,’ என்று அழைத்தார்கள். நாலாபக்கத்திலுமிருந்த ஜனங்கள்.”

“அதுவாவது உண்மைதானா?”

“எதைச் சொல்லுகிறாய்?”

“தெய்வம் வெறும் ‘அம்மன்’ ஆனது இருக்கட்டும். இப்போது கடவுள் ஆனா, பெண்ணா?”

“கடவுள் எதுவும் ஆகவில்லை. அவன் பெண்ணும் ஆகவில்லை; ஆணும் ஆகவில்லை. அம்மனும் ஆகவில்லை; அப்பனும் ஆகவில்லை. அவனை அப்படி என்று நினைத்துக் கொண்டவர்கள் அப்படி ஒரு வடிவத்தைச் செதுக்கி இங்கே வைத்தார்கள்; பூஜை செய்தார்கள். குழந்தைகளுக்குத் தாயை விட உயர்ந்தபொருள் இல்லை, தந்தை இல்லாவிட்டாலும் வாழும்: தாய் இல்லாவிட்டால்? நமக்கு இவ்வளவு வயது ஆனபிறகும், எங்காவது கொஞ்சம் அடிபட்டாலும் ‘அம்மா’ என்று கத்துவதில்லையா? அதே போல ‘கடவுளே நம் தாய் என்று நினைத்துக் கொண்டால் தப்பு ஏதுமில்லை. என் தாய்மீது எனக்கிருக்கும் அன்பு மிகவும் பெரியதல்லவா? அவளிடம் எவ்வளவோ வேண்டிக் கொள்ளலாம், சீண்டலாம் என்று நினைப்பதில்லையா?”

“சிலரைப் பொறுத்தமட்டில், அதே தாய் என்பவள் விஷமம் செய்த குழந்தைகளை அடிக்கின்ற தாயைப்போலத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். தங்களுக்குத் துன்பம் வந்த போது அது தாயே கொடுத்த தண்டனை என்று நம்பினார்கள். காளி, துர்க்கை அப்படிப்பட்ட தாயானார்கள். மாரியம்மனும் அதேபோல இன்னொரு அம்மன்.

“இந்த ஊர் அம்மன் இன்னொருவகையான தாய். இவள் மூகி (ஊமை)த்தாய். நாம் அவளைப் புகழ்ந்தாலும் அவ்வளவுதான். வைதாலும் அவ்வளவுதான். நீ அதைக் கொடு, இதைக்கொடு என்று வேண்டினாலும் பயன் இல்லை.

சீண்டினாலும் பயன் இல்லை. புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சி, இரண்டுக்குமே அவள் வாய் திறப்பதில்லை. அவள் செய்வதெல்லாம் நன்மைக்கே, கொடுத்ததெல்லாம் நன்மைக்கே என்று நம்பி வரவேண்டியவள் இவள். வேண்டுகிறவர்களுக்கு ஏற்ற அம்மன் இவள் இல்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனக்குத் தோன்றுவது அப்படி என்று, சொல்லுகிறேனே தவிர, அதுவே சரி என்று சொல்லுவதற்கும் நான் தயார் இல்லை. நான் அந்த அளவுக்கு அறிவாளியல்ல. என் அறிவுக்குத் தோன்றுவது அவ்வளவுதான்.

“பார். இப்போது என் கண்ணில் பெரியதொரு அம்மன் சிலை தெரிகிறது. ஆ, அங்கே; அந்தக் கற்சிலை இருக்குமிடத்திலேயே. அங்கே கோவில், கோபுரம் ஒன்றுமில்லை. பெரியதொரு மண்பொம்மை இருக்கிறது. பெரிய பெரிய முலைகள்; பெரியவயிறு; கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கிறாள். இருக்கிற இரண்டே கைகளைத் தொடையின் மேல் வைத்திருக்கிறாள். அவள் என்ன நினைக்கிறாள் என்பது எனக்கு இப்போது தெரிகிறது; ‘எனக்கு ஆயிரமாயிரம் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். நீயும் அவர்களில் ஒருவன். உன்னைப் பெற்றேன்; பாலூட்டி வளர்த்தேன். போதும், போ, நட, ஆடு, ஓடு, சந்தோஷமாய் இரு. நிமிஷத்திற்கு நூறு தடவை கிட்டே வந்து ‘அம்மா, அம்மா’ என்று துளைக்காதே’ என்று உதட்டை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

“அதுதான் உண்மை, அல்லவா? பின்னும் பின்னும் அவளிடம் வந்து, சிறிய குழந்தைகள் அடம் பிடிப்பதைப் போல ‘எனக்கு இதைக் கொடு’, ‘என்னை அவன் துன்புறுத்தினான், இவன் அடித்தான்’, என்று புகார் செய்துகொண்டு இருந்தால் எப்படி இருக்கும்.?’ ‘இவைகளுக்கெல்லாம் என்றைக்குப் புத்திவரும்.? இவை தம்கால் மீதே என்றைக்கு நிற்கப்போகின்றன.?’ என்று தோன்றாமல் இருக்குமா?”

பாட்டியின் பேச்சைக் கேட்கக்கேட்க என் மனம் 'ஏகம் சத்விப்ரா பஹீதா வதந்தி'* என்ற நினைப்பை மறந்துவிட்ட பேசுவதற்கே உடன்படாத இந்த அம்மனின் கற்பனையை மனத்தில் வளர்த்துக்கொள்ள எண்ணியது. அப்படிப் பட்ட அம்மன்— யாருடைய வஞ்சத்துக்கும், கண்ணீருக்கும் தலையாக்காதவள். அவளுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் வழி—தமக்குச் சரி என்று தோன்றும் வழியில் நடந்து கொள்வதுதான். 'நினைச் சரண் அடைந்தேன்' என்னும் நாடகமும் இந்த மூகாம்பிகைக்குத் தேவை இல்லை என்று தோன்றியது.

அதன் பிறகு என் மனம் பல்வேறு ஆதி அம்மன்களைப் பற்றிய கற்பனைகளை ஏந்திக் கொண்டு உலாவத் தொடங்கியது. எங்கோ ஓர் இடத்தில் கோட்டாரம்மன் இருக்கிறாள்; இன்னும் எங்கோ ஒரு தியாளம்மன் இருக்கிறாள்; வேறெங்கோ எல்லம்மன் உண்டு; வேறு ஒரு இடத்தில் சாவக்காள் இருக்கிறாள். இப்படிப் பல வகையாகச் சொல்லப்படுகிற அம்மன்களின் ஒவ்வொரு கற்பனைக்கும் காரணமாயிருந்த எண்ணப்போக்கு எப்படிப் பட்டது— என்னும் ஆராய்ச்சியைச் செய்யத் தொடங்கினேன். பாட்டி என்னுடைய இந்த ஆராய்ச்சிக் குதூகலத்தை முடிவுககு கொண்டு வருவதுபோல "விடியற்காலையில் வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட வேண்டாமா?" என்றார்— 'இப்போது தூங்குகிற நேரம் வந்துவிட்டது, படுப்பதற்கு இடம் எங்கே, காட்டு' என்பதைப் போல. அவரை அழைத்துக்கொண்டு, கோவில் மதிலுக்கு வெளியே இருந்த, நாங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு வந்தோம் எங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாம் திண்ணையில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாட்டி முற்றத்தில் ஓர் ஓரமாகப் படுத்துக்கொண்டார். நான் இன்னொரு பக்கம் சாய்ந்தேன்.

* 'உண்மை ஒன்றுதான்; அறிஞர்கள் அதைப் பலவாறு கருதுகிறார்கள்.'

இரவு படுத்துக்கொண்டதும் நல்ல தூக்கம் வந்தது என்று சொல்வதற்கில்லை. திண்ணையிலும், முற்றத்திலும் மனம் போனபடி படுத்துக்கொண்டிருந்தவர்களில் எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்த இருபது பேர் இருந்தார்கள். சிலர் வெறுந்தரையிலேயே படுத்திருந்தார்கள். அவர்களெல்லாம் படுக்கையில் விழுந்தவுடனே, தூங்கிப்போய் விடுகிற புண்ணியவான்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. பொதுவாக எனக்கு அந்தப் புண்ணியம் உண்டு. ஆனால் சில சமயங்களில் உறக்கம் வராமல் புரள்வதும் உண்டு. இன்றைக்கு நானாகப் பாட்டியுடன் அவ்வளவு தூரம் வாதம் செய்திருக்க, படுத்தவுடனே எப்படித் தூக்கம் வரும்? எனக்கு இரு பக்கத்திலிருந்தும் பலவிதமான ஒலிகள். பன்றியின் கத்தல், குதிரையின் கணைப்பு, நாயின் குரைப்பு இன்னும் விசித்திரமான மூச்சொலிகள் எல்லாம் இருந்தன. படுத்த சிறிது நேரத்திற்குள் திண்ணைப் பக்கத்திலிருந்து கிட்டு “அப்பா, நானும் வருகிறேன்” என்று குரல் சொடுத்தது காதில் விழுந்தது. அதுவும் தூக்கத்திலேயே. ஒரு வேளை அவன் படுக்கும் போது ‘அப்பா, எங்கே காணோம்?’ என்று தன் தாயைத் துளைத்திருக்கலாம். அவள் அவன் முதுகில் இரண்டு வைத்துப் பக்கத்தில் படுக்க வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதனால் அவன் தூக்கத்தில் கனவுகண்டிருக்க வேண்டும். இதில் நான் சுகமாகப் படுத்துத் தூங்குவது எப்படி முடியும்?

படுத்ததுதான் தாமதம்— கண் எதிரில் மிகப்பெரிய ஒரு ராட்சத உருவம் வந்து நின்றது போல் இருந்தது. கையில் ஒரு கதை; கண்ணில் நெருப்பு. ஓவியன் வரைந்த சித்திரம் போல மார்பு வரை தொங்கிய நாக்கு, பத்துத் திசைகளிலும் சிதறிப் பரவியிருக்கின்ற தலை மயிரின் கோர வடிவம்— அவன் என் எதிரிலேயே வந்து நின்றான்; வாயே திறக்கவில்லை. பயந்து நடுங்கிய நானே முதலில்

பேச்சைத் தொடங்க வேண்டியதாயிற்று. “யார் நீ? இங்கே ஏன் வந்தாய்” என்று கேட்டேன். முதல் கேள்விக்குப் பதிலே கிடைக்கவில்லை. இரண்டாவதற்கு இதுதான் பதில் என்பது போலக் கையில் இருந்த கதையை மேலே உயர்த்தினான். இன்னும் என்ன, அது இப்போது என் தலையில் இறங்கப்போகிறது, என்று தோன்றியது. தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு “கொல்வதாக இருந்தால் கொண்டு விடு. நீ யார் என்பதைச் சொல்லி- விட்டாவது அப்புறமாகக் கொல். நான் முடுரைச்சேர்ந்தவன்; பெயர் சுப்பராயன். இங்கே ஒரு திருமணத்திற்காக வந்தேன். என் தம்பி நாராயணனின் திருமணம். அது முடிந்து விட்டது. உனக்கு அதில் விருப்பமில்லை போல் தெரிகிறது. பார், அவர்கள் யாருமே விழித்திருக்கவில்லை. தூங்குபவர்களைக் கொல்வது நியாயமல்ல. நான் உறங்கவில்லை. என்னைக் கொண்டு புண்ணியத்தைத் தேடிச் கொள், போ” என்றேன்.

அவன் உதட்டில் சிரிப்பு அரும்பியது. அவனுக்கு என் வாதம் சாமர்த்தியமாகத் தோன்றியிருக்க வேண்டும் நான் அத்துடன் விடாமல் ‘நீ யார் என்று சொல்லவேயில்லையே’ என்றேன் அவன் கதையைச் சுழற்றி அதன் நுனியைத் தரையில் ஊன்றி நின்றான், பிறகு பேச்சேயில்லை.

இது நல்ல தமாஷ் தான்! இவனுடைய இந்தக் கதையின் அபிநயத்திலிருந்து என்ன தெரிந்து கொள்வது என்றாலும் என் புத்தியைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு ‘ஓகோ! இதே ஊர்க்காரன் என்று சொல்கிறாயோ நீ? என்று கேட்டேன். இன்னொரு புன்சிரிப்பு மலர்ந்தது அவன் முகத்தில். இதே ஊர் என்றால் கொல்லூர் தான்’ ஆக இவனும் ‘கொல்லூர்க்காரன்’ என்பதுபோல் ஆயிற்று. அவன் பேசாமல் இருந்ததை நினைத்தால், இவனே அந்த செத்துப்போன முகாசரனாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்

அவன் வாயைத் திறக்காமல் சும்மா அந்த கதையைத் தூக்கி இறக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அதனால் முகாசுரன் உயிரோடு இருக்கிறான் என்று தெரிகிறது. அப்படியானால் முகாம்பிகை கொன்றது யாரை? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. பாட்டி சொன்னக் கதை உண்மை தானோ? இவன் உண்மையா? மூங்கை ஊமையாக இருப்பது அம்பிகையா? அசுரனா? இவ்வாறு யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது அந்த ஆளைக் காணோம். அவன் அங்கே இல்லை என்பது உறுதியாயிற்று. அவன், தான் இந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன் என்று சொன்னது உண்மை கொல்லுரைச் சேர்ந்தவன் அவன், அல்லது, இங்கே வந்தவர்களை இந்த ஊர்க்காரர்கள் கொல்கிறார்கள் என்பது தான் இதற்குப் பொருளோ? எங்காவது ஓர் ஊருக்கு அப்படி ஒரு பெயர் வருவது நடக்கக் கூடியதா? எல்லா ஊர்களிலும் மக்கள் சாகிறார்கள். 'சாலூர்' என்று ஊருக்குப் பெயரிட்டாலாவது ஆச்சரியமாக இருக்காது. இது அப்படியல்ல, கொல்லாரி, ஒரு வேளை, பழைய காலத்தில் இங்கிருந்த கள்ளரும், கொள்ளைக்காரரும் வழிப்போக்கர்களைக் கொன்று கொண்டிருந்ததால் அந்தப் பெயர் வந்திருக்கலாம் பிறகு யாரோ இதற்குப் பயந்து இங்கே முகாம்பிகையின் கோவிலைக் கட்டினார்கள் அதன் பிறகு அந்தத் தெய்வத்துக்குப் பயந்து மக்களைக்கொல்வது நின்று விட்டது பழைய பெயர் மட்டும் இன்று வரை ஓட்டிக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும் இப்படியெல்லாம் தோன்றியது.

பிறகு, மனம் முகாம்பிகையை நினைத்துக் கொண்டது துர்க்கையின் பல்வேறு பெயர்கள் நினைவுக்கு வரத் தொடங்கின. அவளுக்கு அறுபத்துநான்கு அவதாரங்கள் உண்டு அந்த அவதாரங்களின் கற்பனையோ, பெயரோ நினைவுக்கு வரவில்லை நான் படித்திருந்த கதைகள் ஒன்றோ இரண்டோ தான்! இப்படியாக என் சிந்தனைத் தொடர் மேலே தொடராமல் நின்றுவிட்டது, என் அருகில் படுத்திருந்த ஒருவர் இன்னொருவரை தட்டி எழுப்பிய:

போது நானும் எழுந்தேன். மற்றவர்களெல்லாம் அவசர அவசரமாக எழுந்தார்கள், வண்டிகளையெல்லாம் பூட்டி வந்தவர்களையெல்லாம் அதில் ஏற்றிப் பயணத்தைத் தொடங்கினோம் நடக்க முடியாதவர்கள் வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். பொழுது விடிந்து ஒரு நாழிசைப் பொழுதிற்குள்; நாங்கள் எங்கள் மூரூர் வீட்டை அடைந்தோம்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களும் எங்கள் வீடு திருமண கலாட்டாவில் நிறைந்திருந்தது. எங்களோடு சம்பந்திகளும் வந்திருந்தார்கள். ஊருக்கு வந்த அவர்களை ஒரு வீட்டில் இறக்கிவிட்டு நாங்கள் எங்கள் வீட்டை அடைந்தோம் பிறகு மணமக்களின் கிரகப்பிரவேசம் நடந்தது. அடுத்த நாள் ஆரத்தி, ஆசீர்வாதம் முதலியன நடந்தன. அவை எல்லாமே நன்றாகவே நடந்திருந்தாலும் ஓரிரண்டு விஷயங்களில் மனவருத்தம் ஏற்பட்டது. அவற்றுள் ஒன்று என் சீதைக்கு மணப்பெண்ணின் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட அதிருப்தி அவள் அதை மறைத்துக் கொள்ளாமல், அந்தப் பெண்ணிடமே “பாரி, ஒரு நாலு நாளைக்கு, இந்த ஊரை விட்டுப் புறப்படுகிற வரையில், உன் புருஷனுடன் எல்லா எதிரிலும் ‘கிசு கிசு’ என்று பேசாதே. இந்த ஊர் ஜனங்கள் அதைப் பார்த்து ‘வெட்கம் கெட்ட பெண்’ என்பார்கள்” என்று சொன்னாளாம். அதற்கு அவள் “அதெல்லாம் உங்கள் காலத்தில்” என்று பதில் சொன்னாளாம் அதிலிருந்து சீதையின் மனம் மாறிவிட்டது இந்தப் படித்த, வாய் நீளமான பெண்ணை நாராயணன் கலியாணம் செய்து கொண்டது முட்டாள் தனம், என்று அவளுக்குத் தோன்றத் தொடங்கியது. அதற்குக்காரணமும் உண்டு. சீதை கலியாணம் செய்து கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து ஒரு வருஷம் வரையில் வாயைக் கிழித்தாலும் ‘ஊம்’ என்றவளல்ல. என் சீதையை நினைத்தால் அவளாலேயே ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய மனைவிக்கு அந்தப்

பெயர்வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது இப்படி இருக்க, வீட்டுக்கு வந்தவள் 'தான் வீட்டுக்கு எஜமானி' என்ற அச்சத்திலாவது சும்மாயிராததைக் கண்ட சீதை, நாராயணனை அழைத்து, அருகில் நின்றிருந்த அவளுக்குக் கேட்கும்படி "நீயாவது இரண்டு நாளைக்கு அவள் வாயைக் கட்டிவை. அப்புறம் எப்படியும் சிவமொக்காவுக்குப் போய்க்குடித்தனம் வைக்கப் போகிறீர்கள். அங்கே வெறும் பேச்சிலேயே வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளலாம்." என்றுள். அவனுக்கு என்ன தோன்றியதோ என்னவோ. அவனும் மனைவிக்கு அதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கலாம். அதன் பிறகு அவள் பேசுவது குறையவில்லை என்றாலும் நாராயணன் அவளுக்குச் சைகையிலேயே பதிலளிக்கத் தொடங்கினான்.

விடுமுறை கழிந்தவுடன் அவர்கள் இருவரும் சிவமொக்காவுக்குப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்கள் அதன் பிறகு சீதை தன்னுடைய மனவருத்தத்தை எல்லாம் என்னிடம் கொட்டி அளந்தாள். "எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது. தெரியுமோ? அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் சிவமொக்காவில் ஒரு வருஷமாகச் சிநேகம் இருந்திருக்க வேண்டும். அனந்தராயனும், இவனும் இங்கே வந்து சம்பந்தத்தைப் பற்றிப் பேசி அண்ணா, மன்னிகளைக் கேட்டதெல்லாம் வெறும் நாடகம். நாம் வேண்டாமென்று சொல்லியிருந்தாலும் அவர்கள் நம்மைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் கலியாணம் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இது ஒன்றும் பிரயோஜனமில்லை" என்று பழித்தாள்.

"சரி. அவர்களுக்குக் கலியாணம் ஆகிவிட்டதல்லவா? விடு. அவரவர்களுக்குப் பிடித்தது அவரவர்களுக்கு உனக்கென்ன, எனக்கென்ன?"

"அப்படியென்றால்? வெயில் கால விடுமுறையில் இங்கே வந்து நான்கு நாட்களாவது இருக்கப் போவதில்லையா?"

“இல்லாவிட்டால் என்ன? கல்யாணமான புதிதில் நிறையப் பேச வேண்டும் என்று ஆசை. நாலு மாதம் போனால் பழசாகிவிடும் இங்கிலீஸில் ஒரு பழமொழி உண்டு புது விளக்குமாறு நன்றாகப் பெருக்கும் என்று.”

இப்படி இந்த ஒரே விஷயத்தைச் சொல்லி முடித்து விட்டால் என் கதைக்கு ஆபத்து ஒன்றுமில்லை. என் மனத்திலிருக்கும் இரண்டாவது கிளைக்கதை எது என்பது நான் சொல்லாமலே உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். நான் என் நண்பனான ஜனார்த்தனனுக்குத் திருமண அழைப்பு கொடுக்கவில்லை என்று நீங்கள் ஊகித்திருக்கலாம். அவன் எனது வலதுகை போன்றவன்: ஊரில் உள்ள ஒரே நண்பன், சின்ன வயதிலிருந்தே சிநேகிதன். அவனிடம் போய் ‘வந்து கல்யாணத்தை ஒரு நாழிகை நின்று பார்த்துவிட்டு வந்துவிடு’ என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன் ‘பார்க்கலாம்’ என்றான். ‘அது நடக்காது’ என்று பிடிவாதம் செய்தேன். ‘முகூர்த்தத்துக்குச் சரியாக வந்து திரும்புகின்றேன்’ என்று சொல்லியிருந்தான். ஆனால் வரவேயில்லை. அதாவது அவனுக்கு வரத் தைரியமில்லை. எங்கள் சம்பந்திகளின் முகத்தைப் பார்க்கும் தைரியம் அவனுக்கு இல்லை. மணப் பெண்ணின் அக்காள், அனந்தராயர்—இவர்கள் இருவரின் முகத்தைப் பார்ப்பது எப்படி? சிவமொக்காவில் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனபோது அவள் கையில் எத்தனையோ ஜாங்கிரிகளை வாங்கி அவன் தின்னவில்லையா? பாவம், அந்தப் பைத்தியக்காரப்பெண், அதிலேயே அவன் தன்னை விரும்புகின்றான் என்று நினைத்துக்கொண்டும் இருக்கலாம்.

பிறகு எங்கள் சொந்த வீட்டிலேயே ஆரத்தி, ஆசீர்வாதம் முதலியன நடந்தபோது, அதற்காக எல்லோரையும் போய் அழைத்துவிட்டு வரவேண்டுமல்லவா? ஊரில் உள்ள நூறுபேருக்கும் நான் ஒருவனே காப்பாடு போட வேண்டுமே. ஊரில் உள்ள நூறு

வீடுகளுக்கும் நான் ஒருவனே போகமாட்டேன். தனி ஒருவனாக எத்தனை இடங்களுக்குப் போவேன்? போயே தீரவேண்டிய இடங்களுக்கு மட்டும், நானே போய் அழைத்துவிட்டு வந்தேன். மற்ற வீடுகளுக்கு நம் மஞ்சநாதன்—அம்மன் கோவில் திருப்பணிக்காக வந்தவன்—என் சார்பாகப் போய், அழைத்துவிட்டு வந்தான். ஆனாலும் ஜனார்த்தனன் வீட்டுக்கு நான் போக வேண்டியதாயிற்று: அப்படிப் போகாமல் இருப்பது தப்பு; போவது நமது பெருமைக்குக் குறைவாக இருந்தாலும், போய் அவனுடைய தந்தையைப் - பார்த்து, 'வரவேண்டும்' என்று அழைத்தேன். 'நீங்கள் யாரும் கலியாணத்துக்கு வரவில்லையே' என்று சொல்லி வருந்தினேன். அவர் அது 'எங்கள் பையன் விட்டு வந்த சம்பந்தம் தானே?' என்று சீறினார்.

“உங்கள் மகன் எங்கே?” என்று கேட்டேன்.

“இன்று காலையில் சீக்கிரமாக எழுந்து நடந்து வண்டசே போயிருக்கிறான். அவன் அங்கிருந்து படகில் ஏறிக் குந்தாபுரத்துக்குப் போய் அங்கிருந்து வேறு எங்கேயோ போகிறானாம்” என்று சொல்லிவிட்டு அவனைத் திட்டினார். இது இப்படி இருக்க, என் நண்பனான ஜனார்த்தனன் திருமணம், ஆரத்தி, ஆசீர்வாதம் எதற்குமே வராமல் இருந்தது எனக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை, ஏற்படுத்தியது. இந்த இரண்டு அதிருப்தியான விஷயங்களை விட்டு விட்டால், திருமணம் மற்ற எல்லா வகையிலும் நன்றாகவே இருந்தது. ஆரத்தி, ஆசீர்வாதம் கழிந்த பிறகு எங்கள் சம்பந்திகள் ஒருநாள் தங்கியிருந்து தங்கள் பழைய வீட்டைக் காண ஹகலாருக்குப் போய் வந்தார்கள். அவர்களோடு நாராயணனும் போயிருந்தான். அவர்கள் யாரும் இல்லாத நேரத்தில் என் தம்பி மனைவி அரசமரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்த எங்கள் பாட்டியிடம் வாய் நிறையப் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்க்கும்போது

எனக்கு வியப்பாகவும் இருந்தது; மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. அதிலிருந்து சீதைக்கு என்னத் தோன்றியதோ எனக்குத் தெரியவில்லை.

எனக்கு அதிலிருந்து பொருமை ஏற்பட்டது உண்மை. அவர்கள் எல்லாரும் சீக்கிரமாக சிவமொக்காவுக்குத் திரும்பினால் நான் அதே மரத்தடியில் உட்கார்ந்து பாக்கியிருந்த அந்த எலும்புத் துண்டைப் பாட்டிக்குக் காட்டி அதைப் பற்றிக் கேட்கலாமே-என்று தோன்றியது உண்டு. அது எலும்புத் துண்டாக இருந்ததால் இன்னும் தைரியம் வராமல் சும்மா இருந்தேன். ஒருபக்கம் எங்கள் புதுச் சம்பந்தியான அனந்தராயர் எங்கள் பாட்டியை, 'அப்படிப்பட்டவர், இப்படிப்பட்டவர் அவராலேயே இந்தக் கல்யாணம் நடக்க வேண்டும்' என்றெல்லாம் புகழ்ந்து வேண்டிக் கொண்டவர்-திருமண வீட்டில் பாட்டியை விசாரிக்கவே இல்லை. மூடுருக்குத் திரும்பி வந்த பிறகும் கூட அவர் பாட்டியிடம் பேசியதை நான் காணவில்லை. அதற்கெல்லாம் போதுமான அளவு சமயமும் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் சிவமொக்காவுக்குப் புறப்படும்போது "பாட்டி, நாங்கள் போய் வருகிறோம்; ஆசிர்வாதம் செய்ய வேண்டும்" என்று சொன்னதைக் கேட்டேன். அவர் பேசாமல் சிரித்தார்; இவர் அதையும் செய்யவில்லை.

அப்போது எனக்குத் தோன்றியது:—இந்த அனந்தராயர் எங்கள் பாட்டியை ஏற்றி வைத்துப் புகழ்ந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்றால், எனக்குப் பாட்டியிடம் மிகுந்த மரியாதை இருந்ததால், அவரை, தான் உயர்த்திப் பேசினால் நான் வலையில் விழுந்து விடுவேன் என்பது தான். உண்மை அதுவாக இருந்தாலும் கூட அவர் அந்த வகையில் என் முட்டாள்தனத்தை வைத்து லாபம் தேடியிருக்கக் கூடாது என்று தோன்றியது, பைநான்

வரையில் இந்த விஷயத்தில் சந்தேகம், தீர்ந்தது பின்னால் தான்; எங்கள் நாராயணன் தன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு சிவமொக்காவுக்குப் போன பிறகுதான். அதற்குப் பிறகுதான் சீதைக்குத் தனது எஜமானிப் பதவி திரும்பக் கிடைத்தது என்று தோன்றியது. அதுவரையில் 'இது நாராயணன், அவன் மனைவி-அவர்களுடைய வீடு; உங்களுடையதும், என்னுடையதும் அல்ல, என்றே தோன்றியது' என்பதாக அவள் வாய்விட்டே சொன்னாள்.

நான் சொன்னேன்:—“நீ பெரியவள்; இந்தக் காலத்தில் படித்த பெண்கள் என்றால் அப்படித்தான் அவர்கள் வளர்ந்தது நகரத்தில். ஆண்களைப் போலவே நடந்து கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பேச்சு அதிகம்; வெட்கம் குறைவு உன்னைப் போல அவள் கிராமத்திலே பிறந்து இங்கேயே வளர்ந்தவர்களைப் போல வாயை மூடிக் கொண்டு இருப்பதைக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை.” இப்படிச் சமாதானம் செய்தேன். அதற்கு அடுத்தநாள் எதற்காகவோ பாட்டியின் பேச்சு வந்தது. அப்போது நாங்கள் இருவரே இருந்தோம். கிட்டுவும் சந்திரனும் கொஞ்சம் தள்ளிப் படுத்திருந்தார்கள். என் சீதை “உங்கள் பாட்டிக்கு யோசனை என்பதே கிடையாது” என்றாள்.

“என்ன ஆயிற்று?”

“சம்பந்தியின் மகனுடன் அவர் பேசியதைக் கேட்டு எனக்கு ஒரே பயமாய் இருந்தது.”

“யாருடன் யார் பேசினார்கள்?”

“உங்கள் பாட்டி சம்பந்தியின் மகன் அனந்த ராயரிடம்.”

“அவர்கள் இருவரும் சந்தித்ததையே நான் பார்க்க வில்லையே!”

“நான் அப்போது வெளி அறையில் இருந்தேன். அவர் பாட்டியிடம் பேசுவதற்காகப் போனார், பேசினார். ஒரு விஷயத்தில் உங்கள் பாட்டி அழுத்தி அழுத்திச் சொன்னார்; அதற்குத் தலையும் இல்லை, காலும் இல்லை.”

“அப்படி என்றால்?”

“ஒரு வகையில் சரி; இன்னொரு வகையில் தப்பு.”

“விஷயம் என்ன என்று சொல்.”

“அவர் வந்தார்; வந்து பாட்டியின் அருகே உட்கார்ந்தார்:—‘நீங்கள் வந்து கலியாணத்தை நடத்திக் கொடுத்ததால், நன்றாக முடிந்தது’ என்றார். இவர் உடனே ஒரு மாதிரியாகி ‘நான் வந்தேன்—பேரன் சொன்னான் என்பதற்காக. நடத்தி வைப்பது, கிடத்தி வைப்பது இதெல்லாம் பலம் இருக்கிறவர்கள் செய்வது; அது நான் அல்ல’ எனக்கு என்ன இருக்கிறது, கிழவியின் பேச்சு!’ என்றார். அதற்கப்புறமும் இவர் ஏதேதோ சுகதுக்கங்களைப் பற்றிச் சொன்னார். பிறகு மெள்ள “அனந்தய்யா என்று தானே பெயர்? எத்தனை பேர் அண்ணன் தம்பிகள் நீங்கள்? என்று கேட்டார். அவர் “முதல் நான், அப்புறம் ஒரு தம்பி, இரண்டு தங்கைகள், அதற்கப்புறம் இரண்டு தம்பிகள்” என்று சொன்னதாக நினைவு. ‘அப்படியானால் நீயே பெரியவன். நீ இன்னும் கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லையே. எல்லா யோசனையையும் விட்டுவிட்டு முதலில் நீ ஒரு கலியாணம் பண்ணிக்கொள். தங்கைகளுக்கு ஆகவேண்டும் என்பது உண்மைதான். உனக்கு ஆகவேண்டியது நல்லது’ ‘ஏனப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? என்று கேட்டார். “எதற்கு என்று சொல்வது?”

கலியாணத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளித் தள்ளிப் பிறகு குறுகிய வழியில் போகக் கூடாது என்பதற்காகச் சொன்னேன்.”

“எனக்கென்னவோ கலியாணம் என்றாலே பிடிக்க வில்லை”

“அது பிடிக்காதவன் தங்கையின் கலியாணத்திற்காக ஏன் புறப்பட்டாய்?”

“என் வரையில் வேண்டாம்-இப்போதைக்கு, என்று இருந்தேன். என் போக்கே ஒரு மாதிரி. உலக வாழ்க்கையில் எனக்கு இஷ்டமேயில்லை. ஆத்மீக வழியில் விருப்பம் அதிகம்.”

“கலியாணம் செய்து கொண்டால் ஆத்மீக வழிக்குக் கேடு என்று உனக்கு யார் சொன்னார்கள்?”

“ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், விவேகானந்தர் எல்லாரும்.”

“அவர்கள் யாரோ எனக்குத் தெரியாதப்பா. எனக்குத் தெரிந்த சிலர் கலியாணம் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று நாடகமாடி, உள்ளுக்குள் எப்படி எப்படியோ இருந்ததைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆத்மீகம் அது, இது என்பதெல்லாம் சரிதான். கலியாண வீட்டில் நீ நடந்து கொண்டதைப் பார்த்த எனக்கு அப்படி ஆத்மீகம் எதுவும் உன்னிடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எல்லாரையும் போலத்தான் நீ என்பதைத் தெரிந்து கொள்.”

“அது ஒரு விலங்கு மனத்துக்கு.”

“அப்படியா! பெண்ணுக்கும், ஆணுக்கும் முடிச்சு-
விலங்கு. ஆமாம், உன் ராமனும் கிருஷ்ணனுமே
கலியாணம் செய்து கொண்டார்கள். பெண் ஆணுக்கு
விலங்கு; அதுவே ஆத்மீகத்துக்குத் தடை, என்று நீ
ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற அந்த தெய்வத்துக்கும் தோன்றி
யிருந்தால் அவன் இந்த உலகத்தையே படைத்திருக்க
மாட்டான். பெண், ஆண் என்று செய்தது நீ அல்ல,
நான் அல்ல. இந்த உலகத்தைப் படைத்தவனே அப்படிச்
செய்தான். அவன் முட்டாளல்ல; தப்பாகச் செய்திருக்க
மாட்டான். அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும் ஏன் இதை
யெல்லாம் செய்தோமென்று. அந்தக் கடவுளைவிட
நீயோ, நாளை அதிகம் அறிவுடையவர்கள் அல்ல.”

“எல்லாவற்றையும் விடச் சன்னியாசம் உயர்ந்தது.
பிரும்மச்சரியம் உயர்ந்தது என்று சொல்லு
கிறார்களே!”

“அந்தந்தப் பருவத்துக்கு அது அது உயர்ந்தது.
கலியாணம் செய்துகொள்ளவில்லை என்பதனால் மட்டும்
நீ பிரும்மச்சாரி ஆவதில்லை; சன்னியாசியும் ஆவதில்லை.
பகல் வேஷக்கார பிரும்மச்சாரிகளும், சன்னியாசிகளும்,
ஆயிரக்கணக்கில் கண்ணில் படுகிறார்கள். செய்துகொள்ள
வேண்டிய வயதில் கல்யாணம் செய்துகொள். பின்னால்,
செய்துகொள்ளலாம் என்று தோன்றும் போது
பெண் கொடுப்பவர்கள் கிடைக்காமல் போகலாம். நீ
அவனைப் போல ஆகக்கூடாது என்பதற்காகச்
சொன்னேன்.”

“நான் யாரைப் போலவும் ஆவதில்லை, பாட்டி-
என்மனம் எனக்குத் தெரியும்.”

“உனக்குத் தெய்வம், ஆத்மீகம், மோட்சம் இவை-
களிள்ளெல்லாம் வீருட்பயில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை
உனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை என்பதற்காகச் சொல்லவும்
இல்லை. தங்கள் அளவும் பலமும் பலருக்குத் தெரிவ-
தில்லை. புராணங்களில் எத்தனையோ முனிவர்கள் மனைவி-
யோடு இருந்த கதை வருகிறது. அப்படிப்பட்டவர்-
களுக்கு மோட்சம் இல்லை என்று சொன்னதை நான்
எப்போதும் கேட்டதில்லை. கடவுளிடம் பக்தி செலுத்து-
வதற்குக் குடும்பம் தடை அல்ல. குடும்பம் நடத்தட்டும்
என்றுதான் அவன் ஆண், பெண் என்று படைத்து
இருக்கிறான்.”

“என் ஒருவனால் அவன்படைத்த குடும்ப வாழ்க்கைக்கு
என்ன தடை ஏற்படும்?’ ஆயிரக்கணக்கானவர்கள்
பிறந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். கடவுளின் படைப்புக்கு
அதனால் முடிவு ஏற்படாது.”

“அதையெல்லாம் அவன் பார்த்துக்கொள்வான்,
சூழந்தை. உன் விஷயத்தை நீ பார்த்துக் கொள்.”

“என்னுடையது எனக்குத் தெரியாவிட்டால் அப்படி
ஒரு முடிவு செய்திருக்கமாட்டேன்.”

“அது முடிவுதானா? அதை மாற்றவேண்டும்
என்னும் பிடிவாதம் எனக்கில்லை. நீ சின்னவன்;
சொன்னால் கொஞ்சமாவது தெரியும் என்று நினைத்துச்
சொன்னேன். நீ அப்படி முடிவு செய்து கொள்ள-
வேண்டியது எப்போது, தெரியுமா? பெண்ணின் உருவம்
பகலும், இரவும் கனவில் சுழன்று ஆடுவது நின்று

போனதற்கு அடுத்தநாள்." அப்போது முடிவு செய். யார் வேண்டாம் என்கிறார்கள்?. அது இருக்கும் வரையில் எல்லாரையும் போலத்தான் நீ என்பதைத் தெரிந்து கொள். புத்தகம் படித்ததால் பிரும்மச்சரியம் கிடைப்பதில்லை."

"நான் இரவும் பகலும் அதே நினைப்பில் இருக்கிறேன் என்கிறீர்களா?". என்று கேட்டதற்கு, இவர், "எனக்கு அப்படித் தோன்றியதால்தான், நீ நம்மவன் என்று நினைத்து இவ்வளவு தூரம் புத்தி சொன்னேன்", என்றார்.

"என் மனம் எனக்குத் தெரியும். அந்த விஷயத்தில் நீங்கள் சொல்லத் தேவையில்லை" என்று அவர் சொன்னார் கோபத்துடன்.

"ஆகட்டும் அப்பா. நான் ஏன் உன்னைக் கட்டுப் படுத்தப் போகிறேன்?" என்றார் இவர்.

"வீட்டுக்கு வந்தவர்களிடம் உங்கள் பாட்டி இப்படி வாய்க்கு வந்தபடி பேசினால் எப்படி.? இவர் மனத்துக்கு அவர் நெஞ்சுக்குள் இருப்பதெல்லாம் தெரிகிறது என்று அர்த்தமா?".

"பாட்டி, சும்மாவாவது அப்படியெல்லாம் சொல்பவர அல்ல."

"சும்மாயிருங்கள் நீங்கள். உங்கள் பாட்டியின் பைத்தியம் உங்களுக்குத் தெரிவதில்லை."

"அம்மா, தாயே, எனக்கு என் பைத்தியமே தெரிவ தில்லை; பாட்டியினுடையது எப்படித் தெரியும்.?"

“வீட்டுக்கு வந்த சொந்தக்காரர்களிடம் இவர் சும்மாவாவது வேண்டாத, அதிகப் பிரசங்கித்தனமான பேச்சுக்களைப் பேசி.....”

“ஓ, அது எனக்கு முதலிலேயே தெரிந்து இருந்தால் இந்த சம்பந்தத்தைப் பற்றி நான் பாட்டியிடம் பேசியே இருக்கமாட்டேன்.” என்றேன் நான், பொறுமையிழந்து.

அதற்குள் பாட்டியின் குரல் அவருடைய அறையினி ருந்து கேட்டது. “குழந்தை, என் பைத்தியதிதுக்காக நீ சீதையிடம் சண்டை போட வேண்டாம்.” என்றார் அவர்.

அத்தியாயம் எட்டு

திருமணம் அல்லது உபநயனம்—எதுவாக இருந்தாலும்—அது வந்து விட்டால் வீடு ஒரு சந்தைக்கடை ஆகி விடுகிறது. உறவினர்களும் நண்பர்களும் வீட்டுக்கு வரக் கூடாது என்பதல்ல. எப்போதாவது நாலுபேர் வந்தால் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. ஆனால் எங்கள் மூளில் ஒரேயடியாக பத்து பேர் வந்துவிட்டால் அவர்களை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு ஆட்கள் இல்லை. வீட்டில் இருப்பதைச் சமைத்துப் போடுகிறோம். வாய் நிறைய உபசாரம் செய்கிறோம். அதெல்லாம் சரிதான். அந்த எல்லாச் சமையும் வீட்டுக்காரனின் மேலேயே விழும் போது—எங்கே தப்புச் செய்தோம்—அதைச் செய்தது அதிகமா, அல்லது இதைச் செய்தது குறைவா—என்னும் கவலை அவ்வப்போது வந்தே தீரும். எங்கள் ஹிண்டு கான மஞ்சநாதனின் துணையில்லாமல் போயிருந்தால் எனக்குப் பைத்தியமே பிடித்திருக்கும். அவனும் அவன் மனைவி ஸ்ரீதேவம்மாவும் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து எங்கள் மேல் விழுந்திருந்த எல்லாச் சமையையும் தாங்களே தாங்கினார்கள். இதைத் தங்கள் வீடாகவே நினைத்து எல்லாவற்றையும் நடத்தி வைத்தார்கள். என் மானமும் என் மனைவி சீதையின் மானமும் பிழைத்தன. சிவமொக்சா விலிருந்து வந்த சம்பந்திகளின் குடும்பத்தை வண்டியேற்றி வண்டிசெக்குக் கொண்டுபோய் அங்கே படகில் உட்கார்த்தி வைக்கும் வரையில் எனக்கு முச்சாடவில்லை. எல்லாவற்றையும் அந்த மூகாம்பாள் நடத்திக் கொடுத்தாள் என்கிறாள் சீதை. மஞ்சநாதனைக் கேட்டால், அவன் நம்பியிருக்கிற ஹிண்டுகானத்து அம்மனை நடத்திக் கொடுத்ததாகச் சொல்கிறான்.

எங்கள் ஹிலிருந்து ஹிண்டுகான இரண்டுமைல் கூட இல்லை. அங்கே பழங்காலத்திலிருந்தே அவனுடைய

மூதாதையர்கள் நம்பி வந்திருக்கின்ற அம்மன் கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. நான் அதை அவ்வளவு நன்றாகக் கண்டிதந்து பார்த்ததில்லை. ஓரிருமுறை அந்தப் பக்கம் போனபோது கோவிலுக்கு வெளியே நின்று வணங்கிவிட்டு வந்தது உண்டு. அதைவிட அதிகமாக எனக்கு எதுவும் தெரியாது. மஞ்சநாதன் விஷயம் அப்படியல்ல. அவன் வீடு அதற்கு அருகில் இருக்கிறது; குலதெய்வம் போலத்தான் அந்த அம்மன். அவளிடம் மிகுந்த நம்பிக்கை. கொல்லூர் தேவி உண்மையல்ல; ஹிண்டுகானத்து அம்மனே உண்மை-அவனைப் பொறுத்தவரை. அவன் 'ஐகதம்பா' என்னும் போதெல்லாம் அது ஏதோ ஒரு பெரிய சேஷத்திரத்தின் தலைமைத் தெய்வமாக இருக்கும் என்று தோன்றும் கேட்பவர்களுக்கு. அவன் சொல்வது இந்த அம்மனைக் குறித்துத் தான். அவள் பூஜையை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவதற்காகவே அவன் ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஊருக்கு வருகிறான். இந்த ஆண்டில் கோவிலின் மேல்கூரையைப் புதிதாக வேய்ந்திருக்கிறான். இன்னொன்று, பெரிய திருவிழாவை நடத்திவிட்டுத் திரும்பிப் போவான். அவனுடைய நம்பிக்கைக்குத் தடையாக வந்திருப்பது இது ஒன்று தான்-எங்கள் ஊரிலேயே நூறுபேர் பிராமணர்களை அழைத்துக் கூட்டுவது தொல்லை. இருக்கிற வீடுகளே எண்ணிக்கையில் குறைவு; இருக்கும் வீடுகளிலும் ஒருவர் இருந்தால் இன்னொருவர் இருப்பதில்லை. ஹிண்டுகானத்தில் நான்கு பிராமணர்கள் வீடு கூட இல்லை. அது கானம் (காடு). மஞ்சநாதனின் வீடு ஒன்று: மற்றது அவனுடைய தாயாதிகளுடையது. மற்றபடி இருப்பது பத்து இருபது வீடுகள் குடியானவர்கள், தீண்டாதார் முதலிய வேறு ஜாதிக்காரர்களுடையது. இப்படி இருக்கத் திருவிழா சிறப்பாக நடைபெற வேண்டுமானால் இந்த மஞ்சநாதன் பைந்தூர், வண்டசே, கொல்லூர், கமலசிலை என்று காட்டிடையும் சூன்மையும் சுற்றிப் பரந்திருக்கின்ற ஊர்களில்

ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் போய் அழைப்பு விடுத்து அவர்களை வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும். இவன் போய்ச் சொன்னாலும் அவர்கள் வரவேண்டும் அல்லவா? ஹிண்டுகானத்து அம்மனின் பெருமை இவனுக்குத் தெரிந்த அளவு அவர்களுக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே! அப்படியும் கிடைக்கும் தட்சிணையின் மீது ஆசைவைத்து, பைந்தூர் உப்பந்த, ஆகிய ஊர்களிலிருந்து ஏழெட்டு வைதிகர்கள் வருவார்கள். லலிதா சகஸ்ரநாமப் பூஜை செய்வதற்கு ஆலமனெயிலிருந்து சண்டப்பிரசண்டனான சுப்பண்ண ஜோசியரை வரவழைப்பது என்று அவன் தீர்மானித்து இருக்கிறான். இன்னும் பத்தே பத்து நாட்களில் அம்மனின் திருவிழாவை நடத்தியே முடிப்பான். அந்தத் திருவிழாவில் ஒரு மோகத்தை என்னில் ஏற்படுத்தி விடவேண்டும் என்னும் முயற்சி அவனுக்கு, ஆனால், பாருங்கள், எங்கள் வீட்டுத் திருமணத்தை நடத்திக் கொடுத்த அவனுடைய, அவன் மனைவியினுடைய உதவியை நாங்கள் மறப்பதற்கில்லை. ஆகவே நாங்கள் அவன் வீட்டுக்குப் போய் இரண்டு நாட்கள் 'டேரா' போடுவதற்குத் தயாராக இருந்தாலும், சமையல், சாப்பாடு, உபசரிப்பு அல்லது வேறென்று-எந்த ஒரு விஷயத்திலும் என்னால் அவனுக்கு எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. இன்னும் சிறிது சமை கூடும். என் திறமை அவ்வளவுதான். வீட்டிலிருந்தால் தோட்டத்துக்கு நீர் பாய்ச்சவேண்; வெற்றிலைப் போட்டுக் கொள்வேன்; பாட்டியிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பேன்; சீதையை மிரட்டுவேன், அதோடு முடிந்தது என் அரசாட்சி என்றாலும் அவனுக்கு நம்பிக்கையை ஊட்டியிருந்தேன். 'காலையிலேயே வந்து விடுகிறேன்; இரவு வீட்டுக்குத் திரும்பத்தான் வேண்டும். பாட்டியைத் தனியாக வீட்டில் விடுவதற்கில்லை. சீதை மட்டும் எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம். ஒருநாள் முழுவதும் காலையிலிருந்து மாலைவரை ஆங்கேயே

இருக்கிறேன். உன்னுடைய அந்த அம்மன் என்னால் முடிந்த அளவு வேலையை வாங்கிக் கொள்ளட்டும்! என்று சொல்லியிருந்தேன்.

அதற்கு அவன் “சீச்சி, நீங்கள் ஒரு துரும்பைக் கூடத் தொடக்கூடாது. அதற்கெல்லாம் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள், நீங்கள் வந்து எங்கள் வீட்டில் ஒரு திண்ணையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாலே எங்களுக்கு ஒரு தைரியம்” என்று சொன்னான். ‘சரி’ என்று சொல்லியிருந்தேன் அவனுக்கு.

அவனுடைய மற்றொரு விருப்பம்-எங்கள் பாட்டியை அங்கே அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டும் என்பது. அவன் எத்தனையோ தரம் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான்: அவரைக் கட்டிலில் படுக்கவைத்துத் தூக்கிக்கொண்டாவது போய்ச்சேர வேண்டும் என்று. பாட்டி, அதற்குப் “பார்க்கலாம், குழந்தை! எத்தனையோ வருஷத்துக்கு முன்னால் அம்மனைப் பார்த்தேன். மறுபடியும் பார்க்க வேண்டாம் என்பதல்ல. மூகாம்பாள் வரவழைத்துக் கொள்ளவில்லையா சில நாட்களுக்கு முன்னால்? கோட்டளம் மாவும் அழைத்துக் கொண்டால் சரி தான்” என்று சொல்லியிருந்தார்.

அவர் வாயிலிருந்தே முதல் தடவையாக நான் இந்த ‘கோட்டளம்ம’னின் பெயரைக் கேட்டது. எனக்கு அப்படியொரு பெயர் இருக்கும் என்பதே தெரியாது. தீட்டுக்கு ஒரு அம்மன் இருப்பதுபோல, சின்னம்மை அல்லது நீர்க்குளுவானுக்குப் பழங்காலத்தவர் தனியாக ஒரு அம்மனை, உருவாக்கியிருக்கலாம்-என்று தோன்றியது. அப்படியானால் இந்தத் தடவை அந்தக் கோவிலை இன்னும் நன்றாகப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டும். கர்ப்பக்கிருகம் வரையில் போய்ப் பார்த்து-என்ன விக்கிரகம், என்ன

அளவு-எல்லாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அதற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது போல, ஒரு வாரத்துக்கு முன்பாகவே மஞ்சநாதனின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி அவனோடு அங்கே போனேன். அது ஒன்றும் எனக்கு வேற்றூர் அல்ல. இடையில் கடும் குன்றும் இல்லாவிட்டால் எங்கள் வீட்டுக்கும் அவன் வீட்டுக்கும் இரண்டு மைல் கூட இராது. அவை இருப்பதனால் ஒரு மூன்று மைல் தொலைவாவது இருக்கலாம். அதிகமாகப் போனால் ஒருமணி நேரவழி. அவன் என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவதற்கு முன்னால் கோவில் பக்கம் அழைத்துப் போனான். அது ஒரு பெரியப் பாம்புக் காடாயிருந்தது. கோவில் ஒரு மேட்டின் மேல் இருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் மரங்கள் பின்னிப்பிணைந்திருந்தன. மஞ்சநாதன் ஊருக்கு வந்ததிலிருந்து எவ்வளவு வேலை செய்திருக்கிறான் என்பது தெரிந்தது. அங்கே தோன்றி வளர்ந்திருந்த செடிகொடிகளையெல்லாம் வெட்டி எறிந்து சரிப்படுத்தியிருந்தான். அந்த மேட்டின் நடுவில் கல்லால் ஆன, இரண்டு மூன்று 'அங்கண'* அளவுள்ள சிறிய கோவில் ஒன்று காணப்பட்டது. பாசி படர்ந்திருந்த அதன் சுவர்கள் கருப்பாகவே இருந்தன. எனக்கு மேடாகக் காட்சியளித்தது, பழங்காலத்திய அகலமான ஓர் அஸ்திவாரம். அதன்மீது அமைந்திருக்கிறது அந்தக் கோவில். ஒரு காலத்தில் இந்த அஸ்திவாரத்தையெல்லாம் அணைத்துக் கொண்ட ஒரு பெரிய கோவிலே அங்கே இருந்திருக்கவேண்டும். கோவிலுக்கு முன்னால் சுற்றிலும் உள்ள இடத்தைத் தோண்டி நாளை தொடங்கவிருக்கும் திருவிழாவுக்காக ஒரு பெரிய பந்தலைப் போட்டிருந்தார்கள். நாங்கள் போகும் போது மலைவாழ் குடியானவர்கள் பதிதுப்பேரி அந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். மஞ்சநாதன் ஆள்களுக்கு ஏதேதோ சொல்லத் தொடங்கிய

* அங்கண - நில அளவு

வுடன் நான் இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் பார்த்துக் கொண்டு பழங்காலச் சின்னங்கள் என்னென்ன இருக்கின்றன என்று தேடிக்கொண்டு, கோவிலுக்கு முன்னால் வந்து நின்றேன். அதனுள் ஒரு விளக்கு 'முணுக்' 'முணுக்' என்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. சுவாமி பீடத்தின் மீது பூக்குவியலாக விழுந்திருந்தது. எண்ணெயில் குளித்து கசடு கட்டிப்போன ஒரு கல்லும் அங்கே காணப்பட்டது. அதுவே தேவியின் சிலையாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் எனக்கு அதில் எந்த ஒரு வடிவமும் தென்படவில்லை. அங்கே அம்மனின் சாந்நித்யம் மஞ்சநாதனுக்கு எப்போதும் கண்ணில் பட்டுக்கொண்டிருக்க, எனக்குக் கண்ணில் படவில்லை என்றால் வெட்கக்கேடு என்று நினைத்துத் தலைகுனிந்து நின்றேன்; கைகூப்பி வணங்கினேன். மஞ்சநாதன் அழைத்ததும் வெளியே வந்து அவனுடன் சேர்ந்து அவன் வீட்டுக்குப் போனேன். இரண்டு பர்லாங் தொலைவில் வீடு இருந்தது. அங்கு ஒரு திறந்தவெளி. அதன் பக்கத்தில் ஒரு பழங்காலத்து வீடு. மஞ்சநாதனின் மனைவி ஸ்ரீதேவி என்னை வரவேற்றாள். வீடு ஏழெட்டு 'அங்கண' அளவு விசாலமாயிருந்தது. எதிரில் நானூறு இலை போடக்கூடிய அளவு பெரிய முற்றம் இருந்தது. அங்கே தரையை நன்றாக மெழுகிக் கம்பத்தை நட்டுப் பந்தலைப் போட்டிருந்தான். பந்தலின் அகல நீளங்களைப் பார்த்த பிறகு 'மஞ்சநாதா, நான் என் தம்பியின் திருமணத்துக்குக்கூட இதில் பாதியளவு பந்தல் போடவில்லை' என்றேன்.

“உங்கள் சநிகதியே வேறு திருமணத்துக்கு வருகிறவர்கள் உறவினர்களும் நண்பர்களும். உங்களுக்கு உறவினர்களும் குறைவு; சம்பந்திகளின் கூட்டமும் சிறியது ஆகவே அதுவே போதுமானது.”

“நான் அதற்காகச் சொல்லவில்லை. கோவிலுக்கு முன்னாலும் அவ்வளவு பெரிய பந்தலைப் போட்டு இங்கே

மறுபடியும் அதே அளவு பெரிய பந்தல் எதற்கு என்பதற்காகச் சொன்னேன்.”

“சுப்பராயரே, தெய்வ காரியம், சண்டிஹோமம், சகஸ்ரநாமம் — இவையெல்லாம் அங்கே நடக்கும் சமாராதனையை அங்கேவைத்துக் கொள்வதற்கு வழியில்லை அங்கே கிணற்றில் உள்ள தண்ணீர் போதாது அப்படியிருக்க”

“அதில்லை நானாறு ஐந்நாறு பேருக்கு இங்கேயே இடமிருக்கிறது. எத்தனைபேர் வரப்போகிறார்கள்! இந்த ஊரில் பிராமணர்களும் மற்றவர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால் கூட அவ்வளவுபேர் இருக்க மாட்டார்களே?”

“உங்களுக்கு ஏன் அதெல்லாம்? நாளைக்குப் பாருங்கள், எத்தனைபேர் வருகிறார்கள் என்று அப்புறம் தெரியும் என்ற மகன் வண்டசே, பைந்தூரு உப்பந்த, ஹெரஞ்சாலு முதலிய பத்து ஊர்களுக்குப் போய் அழைத்து விட்டு வந்திருக்கிறான். எங்களை தாத்தா காலத்தில் இங்கே ஆயிரம் பேருக்குச் சமாராதனை நடந்தது. எங்கள் அப்பா காலத்தில் நிலவரி கட்ட முடியாமல் சொத்தே அழிந்து விட்டது. என் இளமைக் காலம் மிகக் கடுமையான காலம் இப்போது அம்மன் என் கையில் நாலு காசுகளைப் போடுகிறான். அவளை மறந்தால் எப்படி? அவள் இப்படியே நடத்திக் கொண்டு போனால் இனி ஒவ்வொரு வருஷமும் திருவிழா நடத்துவேன்”

“ஒவ்வொரு வருஷமும்? ஜனங்கள் வந்தாலாவது பயன் இருக்கும்.”

“ஜனங்கள் வராமல் என்ன? இன்று வரவிட்டால் நாளை வருவார்கள். இன்னும் முன்று வருஷ காலம் அவள் இப்படியே நடத்திக் கொடுத்தால் கொடுக்காமல் வேறு என்ன செய்வாள் — கோவிலுக்குத் திருப்பணி செய்து,

கர்ப்பக்கிருகத்தின் சுவரையெழுப்பி, கூரை போட்டு, செப்பால் தகடு அடிப்பேன். சுற்றிலும் பாழடைந்து கிடக்கும் அஸ்திவாரத்தைப் பார்த்தீர்களல்லவா அதன் மேல் சுவரும் கம்பமும் நிறுத்தி ஓடு போட்டு விடலாம். அவள் என் கையால் அவ்வளவும் செய்து கொள்வாள்.’”

எனக்கு அவனுடைய யோசனைகளைக் கேட்டதிருந்து அச்சமாக இருந்தது. அவனுடைய திட்டம் சிறியதல்ல. வேலை தொடங்கி விட்டால், பத்தாயிரம் தேவைப்படுமோ, இருபதாயிரம் தேவைப்படுமோ; அந்தக் கவலையே இல்லாமல் பேசுவது என்றால் அவனுடைய வருமானம் மிகவும் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்றது போல் செலவு செய்யும் அவனுடைய மனமும் மிக உயர்ந்தது.

மஞ்சநாதனின் வீடு சிறியதாக இருந்தாலும் தரை, முற்றம், குளியலறை திண்ணை எல்லாம் துப்புரவாக இருந்தன. அவன் என்னைவிட ஆறேழு வயது பெரியவன் பழக்கம் காரணமாக நான் அவனை ‘நீ’ என்று அழைக்கிறேன் அவனுடைய செல்வ நிலை என்னைவிட மிகச் சிறந்தது. என் மனைவி சீதையின் தாயும், அவன் மனைவி ஸ்ரீதேவியின் தாயும் அக்கா-தங்கைகள் போல உண்மையிலேயே அக்கா தங்கைகளோ, அல்லது நெருங்கிய உறவினர்களோ அவ்வளவு தெளிவாக எனக்கும் தெரியாது. மஞ்சநாதன் தம்பதியருக்கு நான்கு ஆண்குழந்தைகள்; ஐந்தாவது பெண் அவளுக்கு ‘அம்பா’ என்று பெயர் வைத்திருக்கிறான். பெரிய பையன்கள் அதிகம் படித்தவர்கள் அல்ல. ஊரில் இருந்து கொண்டோ அல்லது தந்தையுடன் இருந்தோ எப்போதும் உழைக்கிறார்கள். சிறிய பிள்ளைகள் இருவரும் பள்ளிக்கூடம் போகிறார்கள். அந்தப் பெரிய பையன்கள் இருவரும் தந்தையின் பொறுப்பைக் குறைக்கும் வகையில் ஓடித்திரிந்து வேலை செய்கிறார்கள்.

மஞ்சநாதனின் தாய்க்கு இப்போது அறுபது வயதிருக்கலாம்; அல்லது கொஞ்சம் குறைவோ என்னவோ அவரும் மனைவி ஸ்ரீதேவியும் முறை போட்டுக் கொண்டு ஆறு மாத காலம் மைசூருக்குப் போய், இருந்துவிட்டு வருகிறார்கள். ஆக அவர்கள் யாருமே ஊரிலுள்ள வீட்டின் பொறுப்பைக்கைகழுவி விடவில்லை. இப்போது தன்னுடைய உறவுக்காரப் பையன் ஒருவனை ஓட்டலில் உட்காரவைத்து விட்டு, அவன் கவலையில்லாமல் ஹிண்டுகானத்துக்கு வந்திருக்கிறான்.

ஹிண்டுகானத்திலேயே, எனக்குத் தெரிந்த வரையில் மொத்தம் உள்ள பிராமணர் குடும்பங்கள் மூன்றே நாலோ தான். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் என்று சொன்னேன். அதாவது ஊர் அவ்வளவு அருகிலிருந்தாலும் நான் அங்கேபோய் வருவதுகுறைவு. அந்தஊரில்மற்றவர்களோடு அறிமுகம் இல்லை, என்றாலும் பொருந்தும். நீண்ட காலத்துக்கு முன்னால் எங்கள் பாட்டியும் அங்கே போனது உண்டாம். அது என் நினைவுக்கு வருவதற்கு வழியில்லை. சமீப காலத்தில் போனதில்லை, எங்கள் ஊரே காட்டரனால் கோட்டையாக இருக்கும் போது ஹிண்டுகானத்துக்கு (அடர்ந்த காடு) ஏன் போகவேண்டும்?

அன்று சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு ஓய்வெடுத்த பிறகு அவர்களுடைய வயலைப் பார்ப்போம், ஓரிரண்டு வீடுகளைப் பார்ப்போம் என்னும் ஆசை தோன்றியது. அளவுக்கு மிஞ்சின சாப்பாடு. நீங்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருபவர் அல்ல என்று சொல்லிக் கொண்டே மேலே மேலே உபசாரம் செய்து அந்த ஸ்ரீதேவம்மா இலையில் போட்டதற்கு அளவில்லை. எனக்கோ தம்பியின் திருமண கலாட்டாவில் நடந்த விருந்தின் தொல்லை. குறைவதற்குள்ளேயே இவர்களுடைய உபசாரத்தை ஏற்பது கஷ்டமாயிருந்தது. ஆனால் அவர்களுடைய அன்பையும் ஆதரவையும் கண்டு அதற்கு அடிபணிய வேண்டி.

இருந்தது. இரண்டிரண்டு தடவையாக பலாப்பழப் பாயசத்தை போட்டுப் போட்டு, சாப்பிட்டதும் போய் படுக்கையில் விழுமாறு செய்தார்கள். மஞ்சநாதன் வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் அவன் மனைவியும் மக்களும் விடவில்லை.

சாப்பாடு முடிந்தது; திண்ணையில் புதுத் தலையணை ஜமக்காளத்தைப் போட்டார்கள். இனி நீங்கள் ஒன்றும் செய்யவேண்டாம்; நன்றாக ஒரு தூக்கம் போடுங்கள் என்றார்கள். வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டேன். பாயசத்தின் வேகம் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டது. தூக்கத்தில் அம்மனின் திருவிழாவைப்பவத்தை யெல்லாம் அது நடப்பதற்கு முன்னாலேயே பார்த்து விட்டேன். தூக்கம் முடிந்ததும் 'திக்'கான காப்பியும் வந்தது. காப்பி குடித்த பிறகு 'பால் கறக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டேன், எங்கள் வீட்டில் பாலுக்குக் கஷ்டம் என்பதால். அவர்களோ இரண்டு ஏருமை வளர்த்து வந்தார்கள் சமாராதனை நெருங்குவதால் மைசூரிலிருந்து வரும்போது பால் பவுடர் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுடைய முன்யோசனையைக் கண்டு எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

தூக்கம் முடிந்த பிறகு மஞ்சநாதன் 'உங்களுக்கு அவசரமில்லையல்லவா? நான் கோவில் வரைக்கும் போய் விட்டு வருகிறேன். நிறைய வேலை பாக்கியிருக்கிறது. எங்கள் சங்கரநாராயணன் உங்கள் கூடவருவான்' என்று சொல்லி புறப்பட்டுப் போனான். பெரியபிள்ளையான லக்ஷ்மி நாராயணன் யாரையோ அழைப்பதற்காகவோ அல்லது வேறு எதற்காகவோ பைந்தூருக்குப் போயிருந்தான் அவர்களுடைய இரண்டாவது மகன் சங்கர நாராயணனை அழைத்தேன். ஊரைப் பார்க்கும் ஆசையில் உங்கள் ஊரில் என்னென்ன இருக்கிறது? இதற்கு முன்பு நான்

இங்கே வந்திருந்தாலும் அதிகமாகச் சுற்றிப் பார்த்தவிலை எங்கள் பாட்டிக்கு வேண்டிய ஏதோ ஒரு வீடு இங்கே இருக்கிறதாம் நான் புறப்பட்டதும் அவர் நீ போவதாயிருந்தால் என் ஓரகத்தியைப் பார்த்துவிட்டு வா அவளுக்குக் கண் தெரியாது, என்றார். அது எந்த வீடு? என்னைக் கொஞ்சம் அங்கே அழைத்துக் கொண்டு போ” என்றேன். அவன் தன் தாயிடம் சென்று அந்தக் கண் தெரியாத கிழவி யார் என்று விசாரித்துக் கொண்டு வந்தான். வந்து, “அது அதிக தூரமில்லை. ஹிண்டுகானத்தின் அந்த எல்லையில் இருக்கிறது. வயலுக்கு இந்தப் பக்கம் எங்கள் பங்காளிகளின் வீடு இருக்கிறது. நீங்கள் சொல்லுகின்ற வீடு திப்புப் பாட்டியின் வீடாக இருக்க வேண்டும். வாருங்கள், போகலாம்” என்றான்.

அந்த வட்டாரத்துக்கே ஹிண்டுகான என்னும் பெயர் இருந்திருக்க வேண்டும் ஒரு காலத்தில். இப்பவும் அப்படித் தான். பிரம்புப் புதர்கள் நிரம்பிய அந்தக் காடு உயிரைப் பிழிகின்ற கானமாக (ஹிண்டுகான) இருக்கிறது. அதன் வழியே நாங்கள் போனபோது பலதடவை செடி கொடிகள் முகத்தில் அறைந்தன. நாலைந்து தடவை பிரம்புப் புதர்கள் துணியில் மாட்டிக்கொண்டு இழுத்தன. அதைவிட அதிகமாக வழியிலிருந்த அட்டைகள் என் இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதற்கு வந்தன. அந்தச் சிறு வழியில் ஓடுவதற்கும் வழியில்லை. சிறிதுதூரம் போனபிறகு சங்கர நாராயணன் சிரித்துக்கொண்டே, இது ரொம்பக் கிட்ட. அதனால்தான் இந்த வழியே அழைத்து வந்தேன். வயலிலே இறங்கி அந்தப் பக்கத்து வழியாகச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தால் இந்தத் தொல்லை இல்லாமலிருந்திருக்கும். தூரம் அதிகமாகுமென்று இப்படிச் செய்தேன். உங்களுக்கு ரொம்பக் கஷ்டம் என்று பணிவாகக் கூறினான்.

“அதனால் என்ன எப்படியோ வந்தாகிவிட்டது. இனிமேல் பின்வாங்க வேண்டாம். வேண்டுமானால் அந்த வழியே திரும்பலாம்” என்றேன் நான். ஒரு வழியாக காட்டைத்தாண்டி, திறந்த வெளியில் இறங்கி, சிறிது சேற்றில் காலை இட்டு, கடைசியாக ஒரு பழைய, புல் வேய்ந்த வீட்டின் முன்னால் நின்றோம். வீட்டின் முன்னால் இரண்டு வாடி வதங்கிய குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ‘சங்கண்ணா’ என்று பெருமையோடு அழைத்தார்கள். அவன், “திப்புப்பாட்டி என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்?” என்று அவர்களிடம் கேட்டான். மறுகணத்தில் திண்ணையிலிருந்து “யாரு? சங்கண்ணன் வந்திருப்பது போலிருக்கிறதே? இன்னும் யார் வந்திருக்கிறார்கள்?” என்ற குரல் கேட்டது. சங்கரநாராயணன் அதற்கு “பாட்டி” உங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு பெரிய விருந்தாளி வந்திருக்கிறார்” என்று பதிலளித்தான். “எங்கள் வீட்டுக்கு எந்த பூதம் வரும்? அதுவும் இந்தக் குருடியைத் தேடிககொண்டு?” என்றாள் பாட்டி.

நாங்கள் இருவரும், திண்ணையில் ஜபமாலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து உடல் தேய்ந்திருந்த அவள் முன்னால்போய் நின்றோம். பிறகு சங்கரநாராயணன் என்னை அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் ‘பாட்டி, மூரூர் சுப்பராயரை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்’ என்றான்.

“எந்தச் சுப்பராயர் அப்பா?” என்று கேட்டார். அவர், தமது புருவத்தின்மீது கையை மறைத்துக் கொண்டு. அதற்குள் நான் என் பெயரைத் திருத்திக் கொண்டு அவருக்குப் புரியும் படியாக “பாட்டி, நான் சுப்பண்ணன் வந்திருக்கிறேன். மூகிப் பாட்டியின் பேரன்” என்றேன்.

“சுப்பண்ணன் என் மூகிப் பாட்டியின் பேரன் ! அப்படிச் சொல். ராயர் கீயர் என்றால் எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

அதற்குச் சங்கர நாராயணன், “பாட்டி, என்னை விடப் பெரியவரை நான் சுப்பண்ணன் என்று சொல்லலாமா?” என்றான்.

அதற்குள் அவர் “ஐயோ, குழந்தை நீ உன்னை, சுப்பண்ணா, சின்ன வயதில் பார்த்திருக்கிறேன்; கண் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற வரையில் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தேன். நான் இந்த மூலையில் உட்கார்ந்து இருபதோ முப்பதோ வருஷமாயிற்று. உன் பாட்டியும் இப்படித்தான் ஆகியிருக்கவேண்டும்.”

“இல்லை. அவர் நடமாடுகிறார். அவர் பார்வை தெளிவாக இருக்கிறது.”

“அப்படியா? எனக்கு யார் வந்து சொல்வார்கள்? ஆண்கள் இல்லாத வீடு இது. நான் என் மாட்டுப் பெண், இந்த இரண்டு சிறு குழந்தைகள்— நாங்கள்தான் இங்கே இருக்கிறோம். என் மகன் வருஷத்துக்கு நாலு நாள் வந்து போகிறான். நாங்கள் வனவாசம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம், இங்கே. என் பாட்டு இருக்கட்டும். மூகி நன்றாய் இருக்கிறாளா?”

“ஆமாம், நன்றாய் இருக்கிறார்”

“நன்றாய் என்றால் வேறு ஒன்றுமில்லை குழந்தை. கண், கால் எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது என்கிறாயா? அவளுக்கு ஒவ்வொரு வேளையும் ஒவ்வொரு புத்தி என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். அதற்காகக் கேட்டேன்.”

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை பாட்டி. எனக்கு இப்பொழுது முப்பது வயது. ஒன்றோ இரண்டோ கூடவும் இருக்கலாம். எனக்கு அப்படியொன்றும் தெரிய வில்லை. ஊரார் சொல்கிறார்கள் ‘முகிப் பாட்டிக்குப் பைத்தியம்’ என்று. டேசுகிறவர்கள், வாயைக் கட்ட முடியுமா? எல்லோரையும் போல அவர் இல்லையென்பது உண்மை. அதற்காகவே பைத்தியம் என்று சொல்வதாயிருந்தால் சொல்லிக்கொள்ளட்டும். நமக்கு என்ன நஷ்டம்?”

அவர் மருமகளை அழைத்து “குழந்தை! வந்தவர் களுக்கு ஏதாவது தாகத்துக்குக் கொடு’ என்றார். நான் வேண்டாம் என்றுலும் கேட்கவில்லை. எனக்கு அவரைக் கண்டு மிகவும் மரியாதை ஏற்பட்டது. அவருடைய உடல் சுருங்கிப் பாதிக்குப் பாதியாக ஆகி இருக்க வேண்டும். உடம்பில் ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும் சுருக்கங்கள் தான். பேச்சு மிக மெதுவாகத்தான் வந்தது. ஊற்றிலிருந்து நீர்த்துளிகள் கசிவது போலத் தனித்தனியாக வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. அவர் தம்மைப் பற்றியும் தமது குடும்பத்தின் கவலைகளைப் பற்றியும் சொல்வதற்குப் பதிலாகப் ‘பாரப்பா, இந்த ஊரில் பிறந்ததற்கு நம் மஞ்சநாதனாவது வாழ்க்கையைப் பயனுள்ளதாக ஆக்கிக்கொண்டான். அம்மன் கோவிலைத் திருப்பணி செய்யப் போகிறானாம். பூஜை, ஹோமம் என்னென்னமோ செய்யப்போகிறானாம். அவன் இல்லா விட்டால் அந்தக் கோட்டளம்மனை யார் சீந்துவார்கள்?’ என்றார்.

நான் அதற்குள் குறுக்கிட்டு ‘எங்கள் பாட்டியும் கோட்டளம்மா என்றார்கள். நீங்களும் அப்படியே சொல்லுகிறீர்கள். மஞ்சநாதன் அம்பாள், ஜகதம்பாள் என்கிறான். இந்த ஹிண்டுகான அம்மனின் உண்மையான பெயர் எது.’ என்று கேட்டேன்.

“அம்மன், ஜகதம்பாள், துர்க்கை, காளி- என்பது எல்லாமே ஒருத்திக்கே அல்லவா?” ஒருத்தியே தானே எல்லாருக்கும் தாய்?”

“அது புரிகிறது, எனக்கு. ‘கோட்டள’ என்பது எங்கிருந்து வந்தது என்பது தெரியவில்லை.”

“உன் பாட்டி சொல்வதைக் கேட்டு நானும் சொன்னேன், நினைவிலிருந்து.”

“அப்படியும் ஒரு பெயர் இருக்கிறதல்லவா?”

“இல்லாமல்! தெய்வத்துக்கு எவ்வளவோ பெயர்கள்; ஏதேதோ கதைகள். ஆனாலும் எல்லாம் அவள் ஒருத்தியே. இருக்கட்டும் விடு. உன் பாட்டி சுகமாயிருக்கிறாள் என்கிறாயே, நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறாளா? நான் பார்த்து வருஷம் எத்தனை ஆயிற்றே!”

“உங்களுக்கு அவரை நன்றாகத் தெரியுமல்லவா?”

“குழந்தை, அவள் என்னைவிட மூன்று நான்கு வருஷங்கள் சிறியவள். ஆனால், பாவம் மிகச்சிறிய வயதிலேயே குங்குமத்தை இழந்து விட்டாள். அன்று முதலே ஒரு மாதிரி ஆகிவிட்டாள். வீட்டாரைத் தவிர வேறு யாரிடமும் அதிகமாகப் பேசுவதில்லை. நான் எப்போதாவது உங்கள் வீட்டுக்கு போனால் ‘என்ன அக்கா, உனக்கொருத்திக்காவது என்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது, பேசவேண்டும் என்று இருக்கிறது, வந்தாய். இல்லாவிட்டால் இங்கே யார் வருவார்கள்?’ என்று சொல்வாள்.”

“அப்படியா? அவர் ஏன் அப்படி யாருக்கும் வேண்டாதவர் ஆனார்?”

“ஏனோ! அது யாருக்குமே ஏற்படக் கூடாது. அவளுக்கு, பார், சின்ன வயதிலிருந்தே பிசாசுத் தொல்லை.”

“பிசாசுத் தொல்லையா! எனக்குப் புத்தி தெரிந்ததி லிருந்து நான் அப்படியொன்றையும் கண்டதில்லையே!”

“இப்போது எப்படியோ, முன்னாலெல்லாம் ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஏதேதோ உடம்பின் மேல்வந்து மனம் போன படி பேசிக் கொண்டிருப்பாள். யாரைப் பார்த்தாலும் அவர் முகத்திலடித்தது போல “நீ அப்படி, நீ இப்படி” என்று சொல்லாள். எல்லா நேரத்திலும் அப்படி இல்லை. உடம்பின் மேல் அது வரும்போது மட்டும்.”

“பைத்தியம் போல உளறுவாரா?”

“பைத்தியம் என்று சொல்ல மாட்டேன் பேசிய பேச்சை உற்றுக் கவனித்தால் அவள் நடந்ததைத்தான் சொன்னாள்; இருந்ததைத்தான் சொன்னாள். ஆனால், பார் வீட்டுக்கு வந்தவர்களிடம்-நீ திருடன், நீ அப்படிச் செய்தாய், நீ இப்படிச் செய்தாய், என்றால் என்ன நினைப்பார்கள்!”

“இருக்கட்டும், அவர் மேல் வந்து கொண்டிருந்த தெய்வம் எது?”

“ஐயோ! அதைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு உன் தாத்தா எவ்வளவோ மந்திர தந்திரங்களைச் செய்து பார்த்தார்; ஒன்றும் பிரயோசனமில்லை.”

“எங்கள் அப்பா அதையெல்லாம் சொல்லவில்லை.”

“உன் அப்பா பெரியவனான போது அவள் பேசுவதையே விட்டு விட்டிருந்தாள். ஒரு மூலையில் உட்கார்ந் திருப்பாள். யாருடைய சம்பந்தமும் வேண்டாம், தொல்லை

யும் வேண்டாம் என்று ஜபமாலையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்ததும் உண்டு. பைத்தியம் என்கிற சங்கதி எனக்குத் தெரியாது. அவளை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசையாய் இருக்கிறது எனக்கு. பார்ப்பதற்குக் கண்ணில்லை; நடப்பதற்குக் கால்வராது.”

“எங்கள் பாட்டி நடமாடுவதில் குறைச்சல் இல்லை. கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் என் தம்பியின் கலியாணத் துக்காகக் கொல்லாருக்குப் போய் வந்தார். போய் வந்தது வண்டியில்தான். ஆனால் வண்டி பாட்டைக்கு மூன்று மைலுக்கும் அதிகமாகவே நடந்தே போகவேண்டுமல்லவா? நடந்தே போனார்.”

“அப்படியா!”

அதற்குள் சங்கர நாராயணன் “நீங்கள் இப்படியே பேசிக் கொண்டிருங்கள் நான் ஒரு நிமிஷம் ஜோசியர் வீட்டுக்குப் போய் வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி என் அனுமதியோடு போனான். திப்புப் பாட்டியும் ‘சங்கண்ணன் போனானா? நல்லதாய்ப் போயிற்று’ என்றார். அது ஏன் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. நான் பேச்சைத் தொடர்ந்து “பாட்டி, உங்களுக்கு அவரைப் பார்க்கும் ஆசை அவ்வளவு அதிகமாக இருந்தால் பார்க்கலாம். இந்த மஞ்சநாதன் அவரை அம்மன் கோவில் சமாராதனைக்கு அழைத்து வரவேண்டும் என்று பிடிவாதமாக இருக்கிறான். பாட்டி அது மட்டும் வேண்டாம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறார். வற்புறுத்தினால் வருவார். அவன் வீட்டு வரை வருபவருக்கு இங்கே வருவது ஒன்றும் கஷ்டமில்லை” என்றேன்.

“சுப்பண்ணா, அந்த ஒரு வேலை மட்டும் வேண்டாம்” என்றார் திகிலுடன்.

“என்னப் பாட்டி, திகில்? திருவிழாவுக்கு வருவது வேண்டாம் என்று, அல்லது அவரை அலைக்கழிக்க வேண்டாம் என்று?”

“இரண்டும் ஒன்றுதான். உனக்குப் புரியாது. அவள் இப்போது தெளிவாக இருக்கிறாள் என்கிறாய் உண்மை. அவள் மறுபடியும் இங்கெல்லாம் வந்தால் ஒன்று கிடக்க ஒன்று ஆகப்போகிறது. முதல் தடவை அஞ்சுக்குச் ‘சன்னதம்’ வந்ததே இந்த அம்மன் கோவிலுக்கு வந்தபோதுதான். நான் அன்றைக்கு அங்கே இருந்தேன். அதைப் பார்த்து நடுங்கினேன். எனக்கு வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது.....என்னைக் கேட்டால் இதே அம்மன்தான் அன்றைக்கு அவள்மேல் வந்தது.”

“அவர் ஹிண்டுக்கான அம்மன் கோவிலுக்கு வந்திருந்தாரா?”

“ஆமப்பா. இந்த மஞ்சநாதனின் பாட்டனார் ஒரு பெரிய பூஜை செய்தார். அதற்கு உங்கள் வீட்டாரெல்லாம் வந்திருந்தார்கள். நூற்றுக்கணக்கான வெளியாட்களும் வந்திருந்தார்கள். அம்மனுக்குக் கற்பூர ஆரத்தி தொடங்கியதும் பெண்களினிடையில் உட்கார்ந்திருந்த உன்பாட்டி கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தாள்; நாங்கெல்லாரும் நடுங்கினோம். அவள் மேல் ‘சன்னதம்’ வந்தது. உடம்பு ‘கடுகிடு’ என்று ஆடியது. எழுந்தாள்; நின்றாள். அதை விட முக்கியமானது என்னவென்றால் அந்த வயதில் உடம்பில் இருந்த துணியெல்லாம் அவிழ்த்து எறிந்து விட்டு அரைஞாணுடன்* தலைவிரித்துக்கொண்டு நின்றது! கத்தி, கூவி சிரித்துக் குதித்தாள். சுற்றியிருந்தவர்களெல்லாம் பயந்து போய் சிதறிப் போனார்கள். உன் தாத்தாவும்இன்னும்யார்யாரோசேர்ந்து அவளைப்பிடித்துக் கொண்டார்கள்; தலைமேல் தண்ணீரை ஊற்றி வெளியே

* தென்கன்னடப் பகுதியில் பெண்களும் அரைஞாண் அணியும் வழக்கம் முன்பு இருந்ததாம்.

அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது அவள் உடம்பில் இருந்த பலம் ஒரு புலிக்குச் சமம்! தொடர்வார் களையெல்லாம் கடித்துக் கீறி நடுங்க வைத்தாள்.

“அந்த நிலையிலேயே அவளுடைய கை கால்களைக் கட்டி வீட்டுக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போய் ஓர் அறையில் போட்டார்கள். மூன்று நாட்கள் வரை அவளுக்கு உடம்பு நினைவே இல்லையாம்.”

எனக்குத் திப்புப் பாட்டியின் அந்தப் பேச்சை நம்பவே முடியவில்லை. ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்? உடம்பின் மேல் தெய்வம் வந்தது என்றே வைத்துக் கொள்வோம். துணியில்லாமல் ஆடுகிற ஆசை எந்தத் தெய்வத்துக்கு உண்டு? இப்படியெல்லாம் நினைத்து, “பாட்டி, அவர் அப்படியெல்லாம் செய்யும் போது யாரும் அவருடன் பேசிய பார்க்கவில்லையா? ‘யார் நீ!’ ஏன் வந்தாய்? என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்கவில்லையா?” என்று நான் வினவினேன்.

“கேட்டார்களோ என்னவோ அவள் உடம்பு நடுங்கித் தொடங்கியதும் பிடித்துக் கொள்வதற்காக நான் போயிருந்தேன். புடவையை அவிழ்த்து எறிந்ததும் நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். என் மானமே போய் விட்டது என்றெண்ணி, அதைப் பார்க்க முடியாமல் பயந்து ஓடிவிட்டேன். அவளிடம் அந்த நிலையில் யார் பேச்சுக் கொடுப்பார்களா?”

“கட்டிப் போட்ட பிறகாவது.....”

“அவள் கூவிக் கொண்டேயிருந்தாள்: ஓகோ எனது இந்த உருவம் வேண்டாமா உங்களுக்கு? பெற்றவனை நீங்கள் மறந்து விட்டீர்களா? பெற்றவளுக்கு வேண்டாத

பிள்ளைகள் நீங்கள்' என்று மேலே மேலே கத்திக் கொண்டிருந்தாளாம். யாருக்குமே ஒன்றுமே புரியவில்லை. அந்தத் தாய் வேண்டாம் என்றிருந்தால், நம் இந்த மஞ்சநாதனின் தாத்தா சண்டிஹோமம் அது இது என்றெல்லாம் செய்திருப்பாரா?"

“கடைசி வரை அவர்மேல் வந்த தெய்வம் எது என்று தெரியவே இல்லை, அல்லவா?"

“உன் தாத்தா தொலைவிலிருந்து ஒரு ஜோசியரை வரவழைத்து பிரச்னம் கேட்டாராம். அது சொன்னதாம் தான் 'பகவதி' என்று. கடைசியில் மந்திரம் தந்திரம் எல்லாம் செய்து, சில நாள் சழிந்த பிறகு அந்தப் பூ தமோ தெய்வமோ ஏதோ புறப்பட்டுப் போனது."

அந்தப் பேச்சைக் கேட்டபோது கேரளம் முழுவதும் மக்களின் மரியாதைக்கு உரிய அம்மனின் பெயர் பகவதி என்பது நினைவுக்கு வந்தது. மனம் அந்தச் சொற்களின் பொருளை ஆராயத் தொடங்கியது. எங்கள் பாட்டி அந்தக் கோவிலின் முன்னால் தானே பகவதி என்ற பிரம்மையில் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். திப்புப் பாட்டியின் உபதேசம் எனக்குச் சரியாகவே பட்டது. எங்கள் பாட்டியின் உள் மனத்தின் மீது ஏதோ ஒரு காட்சி அல்லது பேச்சுதாக்குவதால் அவர் தன்னை மறப்பதாக இருக்கலாம். தன் தனித் தன்மையை மறந்து விட்டு வேறு ஏதோ ஆவேசத்துக்குள்ளாகி நடந்து கொள்ளவும் கூடும். அப்படியானால் ஹிண்டுகான அம்மனின் பூஜை அவருக்கு ஏற்றதல்ல. அவர் அப்படி ஏதாவது இங்கே வந்தால் இன்னொரு அனர்த்தம் ஏற்படுவதைக் காணவேண்டி இருக்கும் என்ற பயம் ஏற்பட்டது.

திப்புப் பாட்டியுடன் சிறிதுநேரம் அவருடைய சுக துக்கங்களைப் பற்றிப் பேசிவிட்டு, எங்கள் பாட்டியிடம் அவருக்குள்ளே அன்பைப் பற்றிச் சொல்வதைக் கேட்டுக்

கொண்டு உட்காரிந்திருந்தேன். சங்கர நாராயணனும் தன் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வந்து “உங்கள் பேச்சு முடிந்திருந்தால் புறப்படலாம்” என்றான். நான் அந்தப் பாட்டி என் பாட்டியைவிட மூத்தவர் என்பதால் அவர் கால்சளைத் தொட்டு வணங்கிப் புறப்பட்டேன். அவர் “என்னை ஏன் வணங்குகிறாய்? அந்த அம்மனை வணங்கு” என்றான்.

நான் புத்திசாலியைப் போல “அவளே எல்லாப் பெரியவர்களிலும் இருக்கிறாள்ல்லவா?” என்று சொல்லி வெளியே வந்தேன். அவரும் “இப்படியே வந்து இந்தக் குருடியைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுப் போ. என் முகியிடம் சொல்லு- திப்புப்பாட்டி நன்றாக இருக்கிறாள். அவளைக் கேட்டேன் என்று.” என்பதாகக் கூறினார்.

நான் அங்கிருந்து புறப்படும் போது அவரது மருமகள் கொண்டு வந்து கொடுத்த பானகத்தைக் குடித்து விட்டே வந்தேன். சங்கர நாராயணனும் என்னைத் தங்கள் வீட்டுக்குத் திறந்த வெளியின் வழியே அழைத்துச் சென்றான். அப்பொழுதே மிகுந்த நேரமாகி விட்டதால் வீட்டுக்குப் போவதைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். மஞ்சநாதன் எங்கள் வீட்டு வரையில் என்னைக் கொண்டுவந்து வீடுவதில் பிடிவாதமாக இருந்தான். அவன் வீட்டிலிருந்து நாங்களிருவரும் அம்மன் கோவில் வரை வந்தோம். அப்போது அவன் “எப்படி இருக்கிறது நமது ‘அம்பா வனம்’?” என்று கேட்டான்.

“அம்பா வனம் சித்திர மூலத்தின் கீழல்லவா இருக்கிறது” என்றேன். கொல்லூரிலுள்ள அம்பாவனத்தை நினைத்துக் கொண்டு.

“இதுவும் அம்பாவனமே.”

“ஆகட்டும், ஹிண்டுகான அம்பாவனம்” என்றேன் சிரித்துக்கொண்டே. அவன் திரும்பவும் ஆள்களிடம் போய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். மாலை வெயில்

கோவிலின் முன்பாகத்தை ஒளிமயமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுதுதான் கோவில் மேற்குப் பக்கம் பார்த்து இருக்கிறது என்பது நினைவுக்கு வந்தது. நான் வாயில் வரைக்கும் போனேன். கதவு போட்டிருந்தார்கள். தள்ளினேன். கதவில் இடைவெளி உண்டாயிற்று. உள்ளே விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்து பார்த்த போது மாலை வெயில் உள்ளே நுழைந்திருந்தது. என்ன உருவம் என்று பார்ப்பதற்கு ஆர்வம் கொண்டபோது விக்கிரகம் காணப்படவில்லை. அதை இடுவதற்குத் தயார் செய்திருந்த பீடம் மட்டும் கண்ணில் பட்டது. அங்கிருந்த சிவலிங்கத்தைத் தோண்டி எடுத்த பிறகு அங்கே வெறும் பீடம் மட்டுமே மிச்சம் இருக்கிறது - என்ற எண்ணம் தோன்றியது. பீடத்துக்குப் பின்னால் எண்ணெய்ப் பூசிக் கசடு கட்டிப்போன கருங்கல் ஒன்று தெரிந்தது. அதன் முகத்தில் இரண்டு வெள்ளிக் கண்களைப் பதித்திருந்தார்கள். 'இவற்றில் அம்மன் விக்கிரகம் எது? பின்னால் நிற்கும் கல்லா? முன்னால் இருக்கும் பீடமா?' என்னும் சந்தேகம் தோன்றியது.

வழியில் வீட்டுக்குப் போகும்போது மஞ்சநாதனிடம் அதே கேள்வியைக் கேட்டேன். பீடத்துக்குப் பின்னால் விக்கிரகம் இருந்த காரணம் அவனுக்கும் புரியவில்லை. அவன் சொன்னான்; முதலிலிருந்தே அப்படித்தான் இருக்கிறது. நாங்கள் எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை. பழைய விக்கிரகம் என்ன என்கிறீர்கள். ஒரு பெரிய வெறும் கல். அதன் மேல் பகுதியில் கண், வாய் அடையாளங்கள் கை, உடம்பு இதையெல்லாம் கோடுகளாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். வயிறு சிறிது பெரிது. கால்கள் இரண்டு என்று காட்டுவதற்கு அழுத்தமானகீறல். ஆடையணிந்தது போலக்காட்டவில்லை. நிர்வாண உருவம் என்பதுதெரிகிறது அந்தக் கோடுகளும் கூட எண்ணெய் கசட்டில் மறைந்து விட்டன. கழுத்தில் மாலையைப் போடுகிறோம். கைகள் தனியாக இல்லாததால் வளை போடுவதற்கு வழியில்லை.

அதுசரி, அந்த அம்மனுக்கு நம்முடைய அலங்காரம் தேவையா என்ன? உலகத்துக்கு அவளை அலங்காரம். அவளாலேயே உலகத்தில் படைப்பு நடக்கிறது. நம்முடைய பக்தியின் அடையாளமாகப் பூராவே, குங்குமம் தலையில் எண்ணெய் எல்லாம் வைக்கிறோம்.”

“காலையில் பீடத்தின் மேலும் பூ இருந்ததே!”

“பூ இருக்கும். பீடம் அதனுடையதோ வேறு எதனுடையதோ? பீடத்தில் ஒரு குழி இருக்கிறது. அதில் ஒரு சிவலிங்கம் இருந்தாலும் இருக்கக் கூடும். இப்போது அது ஒன்றுமேயில்லை. பீடத்தின் மேலும் பூ வைக்கிற பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. நாங்கள் அப்படியே செய்துவருகிறோம்.”

இப்படியாகப் பேசிக்கொண்டே அவனுடன் வீடுவந்து சேர்ந்தேன். அவனும் சீதையுடன் கொஞ்சம் அரட்டையடித்து விட்டுத் தன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அன்று இரவு படுத்துக் கொண்டால் எனக்கு இர வெல்லாம் ஹிண்டுகானத்து அம்மனைப் பற்றியே கனவு. அந்தக் கோவில் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வருஷங்களாக அங்கேயே இருந்திருக்க வேண்டும். சமீபகாலத்தில் அடர்ந்த காடும்- அங்கே வளர்ந்திருக்க-வேண்டும். முன்காலத்தில் வேண்டிய அளவு மக்கள் அந்த ஊரில் இருந்திருக்கலாம். சுற்றுப் பக்கத்திலிருந்த ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அங்கே கூடித் திருவிழாவை நடத்திப் பூக்கக் கூடும் சிறிய வயதில் நாலைந்து தடவை அங்கே நடந்த திருவிழாவிற்குப் போய்வந்த நினைவு எனக்கு வந்தது. ஆனால் அப்போது அங்கே அவ்வளவு மக்கள் கூடியதாக நினைவில்லை.

அது அம்மன் கோவில் என்பதாலோ என்னவோ என்கனவில் அம்மனுக்கு முன்னால் ஆட்டையும் எருமையையும் வெட்டிய காட்சி தோன்றியது. அவனுடைய பிரதிநிதியாக நின்றவன் கையில் கத்தியைப் பிடித்து ஆட்டி வாத்தியங்கள் ஒலிக்க ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் எதிரில் நின்றிருந்த நூற்றுக்

கணக்கான பேர் தங்கள் நோய், நொடி, கடன் முதலிய கவலைகளைப் பற்றித் தெரிவித்து அவளிடமிருந்து அபயம் வேண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மற்றொரு கணத்தில் அவள் முன்னால் ஒரு பெரிய விறகுக் குவியலைப் போட்டு அதன் மீது நெருப்பு, துண்டங்களைப் பரப்பி, அந்த நெருப்பு விரிப்பின் மீது பெண்களும் குழந்தைகளும் நடந்து மிதித்துப் போவது தெரிந்தது. நான் தீ மிதிப்பதைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் எந்தத் தீமிதி விழாவிற்கும் போனதில்லை. எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. பக்தியின் ஆவேசம் அவர்கள் உடம்பில் நிறைந்த பிறகு இப்படியெல்லாம் நடக்கிறார்கள் என்று தோன்றியது.

மற்றொரு தடவை வேறொரு வகையான கனவு யாரோ ஒருத்தி தன் குழந்தையை அந்தக் கோவிலின் வாயிலில் கிடத்தி “இதோ, கொடுத்த வாக்கின்படி இதைக் கொண்டு வந்து விட்டேன். வாங்கிக்கொள் அதன் உயிரை” என்று சொல்லியபடியே பலி கொடுத்ததைப் போலக் கண்டேன். இந்தக் காட்சி மறைந்ததும் ஹிண்டு கானத்துக் கோவிலும் மறைந்து, அந்த இடத்தில் அம்மனின் அடையாளமாகக் கல் ஒன்றே நின்றது தெரிந்தது. அது வளர்ந்துகொண்டே போயிற்று; தலை மேகங்களை எட்டியது. கால் பாதாளத்துக்கு இறங்கியது; அம்மனின் இடை ஒன்றே மிகப்பெரிய வடிவத்தைத் தாங்கியிருந்தது. இருள் கவிழ்ந்துகொண்டே வந்தது. அந்த இருள் உலகத்தையெல்லாம் கப்பிக் கொண்டே வந்து என்னையும் கப்பி, கரைத்து நானும் என் மனமும் இல்லாதபடி செய்தது. அந்த நேரத்தில் எனக்கு ஆழ்ந்த தூக்கம் வந்திருக்கவேண்டும். விழிக்கும் போது பொழுது விடிவது எப்போது? உலகத்துக்கு நான், வருவது என்றைக்கு? என்ற கேள்வியைத் தெளிவில்லாமல் என் வாய் உளறியது. கண்ணைத் திறந்து போது சதிரவன் தென்னை மரங்களுக்கு இடையில் இருந்து கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

ஹிண்டுகானத்து அம்மன் கோவில் திருவிழாவை மஞ்சநாதன் மிகவும் சிறப்பாகவே கொண்டாடினான். அந்தக் காட்டு ஊருக்கு யார் வரப்போகிறார்கள், என்று நான் நினைத்திருந்தேன். ஏறக்குறையப்பத்துப் பதினைந்து மைல் சுற்றளவிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான பிராமணர்கள் வந்திருந்தார்கள். சண்டி, ஓமம், லலிதா சகஸ்ரநாமம் முதலிய எல்லாம் மிகச்சிறப்பாக நடந்தன. ஓமத்தின் புகை கண்ணில் நிரம்பும் அளவுக்கு எல்லா இடங்களிலும் பரவி இருந்தாலும், வந்திருந்தவர்கள், பயபக்தியோடு உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மஞ்சநாதனுக்குப் பரம திருப்தி ஏறக்குறைய முந்நாறு பேர் சுய சாதிக்காரர்களும் ஐந்நாறு பேர் மற்றவர்களும் சமாராதனையில் கலந்து கொண்டார்கள். அவன் கை தாராளமாக இருந்ததால் சமையலிலும் பரிமாறுவதிலும் வேறுஎதிலும் ஒரு குறையும் ஏற்படவில்லை. நான் என் தம்பியின் திருமணத்துக்கு நூறு பேரை அழைத்து விட்டு அவர்களை உபசரிப்பதற்குள் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது- அப்படிப்பட்ட என் கண் முன்னால், ஆண்டு முழுவதும் வெளி ஊரிலே வாழ்கிற மஞ்சநாதனும் அவன் பிள்ளைகளும் நடத்திய ஏற்பாடுகளைக் கண்டபோது எனக்கு வெட்கமாய் இருந்தது.

அவளுடைய ஓர் ஆசையை நான் நிறைவேற்ற மாட்டேன் என்ற குறை, முதல் தடவை நான் அந்தக் கோவிலுக்குப் போய் விட்டு வந்ததிலிருந்து என்னைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. அது என்ன வென்றால், எங்கள் பாட்டியைத் திருவிழாவுக்கு அழைத்துப் போவது தான். திப்புப் பாட்டியிடமிருந்து பழைய கதையைக் கேட்ட பிறகு எனக்கு அவரை அழைத்துக் கொண்டு போகும் எண்ணமே தோன்றவில்லை. சீதையும் அப்படியே நினைத்தாள். ஆனால் அவளுடைய கோணம் வேறு

“அவர் வேண்டாம்; நானும் வீட்டிலேயே இருந்து விடுகிறேன். குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு நீங்கள் மட்டும் போய் வந்தால் போதும்” என்றான் அவள். “ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டேன். “அவநடைய வாய்த்துடுக்கு சும்மாயிராது. எந்த நேரத்தில், யாரைப் பார்த்து என்ன சொல்லுவார் என்று சொல்வதற்கில்லை” இந்த அச்சத்தை அவள் வெளியிட்டாள். ஆகவே திருவிழா அன்று காலையில் பாட்டிக்கு இந்த சங்கதியைத் தெரிவிக்காமலே நான் எனது இரண்டு குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்படுவதற்குத் தயாரானேன். மஞ்சநாதன் பாட்டியிடம் ‘நீங்கள் வந்தே ஆகவேண்டும்’ என்று கூறியிருந்தாலும், நான் அவரிடம் அந்தப் பேச்சையே எடுக்கவில்லை. சமாராதனை நாள் வந்தது. குளித்து முடித்து தயாரானபோது அவராகவே என்னை அழைத்து. “குழந்தை, என்னால் நடக்க முடியும். சிறியவளாக இருந்த போது அந்த அம்மனைத் தரிசித்திருக்கிறேன். இனி சாவதற்குள் ஒரு தடவை தரிசித்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன். அப்படியே எங்கள் திப்பக்காவையும் பார்த்து விட்டு வந்து விடுகிறேன். அவள் குருடி ஆனாலும் எனக்குக் கண் இருக்கிறது அல்லவா அவளிடம் என்றைக்குத் தான் பேசுவது?” என்று சொன்ன போது என் நெஞ்சு திடுக்கிட்டது.

“எனக்கு உன்னைத் தெரியும். நீங்கள்-கணவன் மனைவி இரண்டு பேரும் என்னை வீட்டுக்கு வெளியே அழைத்துக் கொண்டு போகக் கூடாது என்று தீர்மானித்திருக்கிறீர்கள். சீதைக்குச் சொல்-, என் வாய்க்கு நான் பூட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருப்பேன்; அவள் பயப்பட வேண்டியதில்லை” என்று அவளும் வரட்டும்” என்றார் பாட்டி.

இனி என்ன! குடும்பசமேதமாகப்புறப்பட வேண்டியது தானே! வழிநெடுகிலும் என் குழந்தைகளுக்கு வாய்ப்பூட்டு ஏதும் இல்லை. அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டே நடந்தோம். சீதை பாட்டியின் பின்னாலேயே வந்தாள்

முதலில் போனது அம்மன் கோவிலுக்குத்தான். பாட்டி அங்கே நடந்த சம்பிரமங்களைக் கண்டார். ஓமகுண்டத்தின் முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டு பிராமணர்கள் மந்திரங்களை உச்சரிப்பதைக் கேட்டார். புகை கண்ணில் பட. கண்ணைக் கசக்கினார். கோவில் வாசலுக்குப் போனார். நானும் அவர் பின்னாலேயே பாய்ந்து ஓடினேன், ‘ஏதாவது ஆகிவிடுமோ’ என்ற புயத்தில், அவர் அங்கே நின்று கொண்டு ‘பெரிய அம்மன் நீ. உன்னுடையது ஆயிரம் விளையாட்டு. ஒவ்வொரு காலத்துக்கும் ஒவ்வொரு விளையாட்டு. இன்றைக்கு இந்தக் குழந்தைகள் கையில் இந்த விளையாட்டை, ஆடவைக்கிறாய்?’ என்றார்.

அடுத்தகணமே ‘குழந்தை, இனிஎன்னைத்திப்பக்காவின் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போ’ என்று ஆணையிட்டார்.

‘முதலில் மஞ்சநாதன் வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று கூறி நான் அவரை அவன் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனேன். ஸ்ரீதேவம்மா அந்த நெருக்கடியிலும் வெளியே வந்து பாட்டியை அழைத்துக் கொண்டு போய் அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு உபசாரம் செய்தார். சமாராதனை தொடங்குவதற்கு நெடுநேரமாகும் என்பது தெரிந்தது. அந்தக் கூட்டத்திலும் கூச்சலிலும் பாட்டிக்கு நிம்மதி கிடைக்காது என்பதால் நானாகவே அவரிடம் ‘கொஞ்ச தூரம் நடக்க வேண்டியிருக்கும். அங்கே போவதானால் போகலாம்’ என்றேன்.

“நடக்காமல் என்ன?” என்றார் அவர்.

காட்டு வழியை விட்டு, வயல் வரப்புகளின் மீதே நடந்து திப்புப்பாட்டியின் வீட்டுக்குப் போனோம். வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த சிறு குளத்தில் கால்களை அலம்பிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தோம். திப்புப் பாட்டி திண்ணையின் மீது ஜபமாலையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

“நான்-சுப்பண்ணா வந்திருக்கிறேன் எங்கள் பாட்டியை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்வதற்குள்ளேயே, பாட்டி “திப்பக்கா, இன்றைக்குத்தான் உன்னைப் பார்க்கிறயோகம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது மஞ்சநாதன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிற பூஜையின் சாக்கில் வந்தேன். அந்தக் கணக்கில் உன் கணக்கும் சேர்ந்து விட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவரை வணங்கி உட்கார்ந்தார்; அவருடைய முதுகைவருடினார்; தாடையைத் தூக்கி அவர் கண்களை ஆழ்ந்து பார்த்தார். தம் கைகளால் அவருடைய தளர்ந்த கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர், கண்ணீர் சொரிய, “முகி உனக்குக் கை கால் இன்னும் கெட்டியாக இருக்கிறது. கடவுள் கண்ணையும் விட்டு வைத்திருக்கிறான். நீ இங்கே வராமல், நான் உன்னிடம் வரமுடியுமோ?” என்றார்.

எங்கள் பாட்டி, “திப்பக்கா, அதற்காகவே வந்தேன், இதற்கு முன்னாலும் வந்திருக்கலாம். இன்றைக்கு மனத்தை மிகவும் திடப்படுத்திக் கொண்டு வந்தேன். ஏன் என்று தெரிந்ததல்லவா? ஒரு தடவை எனக்கு வந்து அனுபவித்தது போதும். இந்த அம்மனின் முகத்தையே பார்ப்பதில்லை. என்று இருந்தேன். அதுவும் அவள் வினையாட்டுத் தானே? என்னைப் பைத்தியமாக்கி, அன்று என்னை அழைத்துக் கொண்டவளும் அவளே அல்லவா? ‘எனக்கும் ஆடையில்லை; உனக்கும் வேண்டாம் நான் யார்? பகவதி, நீ என் குழந்தை’ என்று சொன்னாள். நான் சிறு குழந்தை அல்லவா? அவள் பேச்சை நம்பி, ‘உன்னை போலவே நான்’ என்று கூத்தாடினேன், அம்மனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில். அப்புறம் என்ன ஆயிற்று என் கதி? நான் ஒரு பைத்தியமாக ஊரின் நூறு பைத்தியங்கள் சேர்ந்து ஆயிரம் வகையாக என்னைத் துன்புறுத்தினார்கள். பேய், பிசாசு, முனி பிரம்மராட்சசன் என்று என்னை அடித்து உதைத்து என் உயிரைப் பிழிந்தார்கள். அதன் பிறகு பேசுவதையே விட்டுவிட்டேன்- நாலுவருஷங்கள்.”

திப்புபாட்டி அதற்கு “இன்றைக்கு நீ வந்திருக்க வேண்டாம். அதே அம்மனின் பூஜைதானே?” என்று.

“இன்றைக்கு மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். பயப்படுபவளல்ல நான். நான் எதையும் மறக்கவில்லை. அதற்காகவே அம்மனிடம் போய், சிரித்துக் கொண்டே ‘இது உன் விளையாட்டா? ‘உனக்கு ஒரு நானைக்கு ஒவ்வொரு வேஷமா?’ என்று கேட்டு விட்டே வந்தேன்; விடவில்லை”.

“நீ அங்கே போய் விட்டுத் தான் வந்தாயா? அப்படி எல்லாம் மரியாதையில்லாமல் ஏன் பேசினாய் அம்மனிடம்? யாராவது கேட்டால் உனக்குப் பைத்தியம் என்று சொல்லாமல் இருப்பார்களா?”

“எனக்குப் பைத்தியம் என்றே சொல்லிவிட்டார்கள். அம்மனுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றியது, சொல்லி விட்டேன். அவளுடைய விளையாட்டைக் கண்டு எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது அதிலும், திப்பக்கா, இந்த ஹிண்டுகானத்து அம்மன் மாயாவி என்றால் மாயாவி. ஆயிரம் வேஷங்களை அணிந்தவள் எனக்கு அவளுடைய ஒவ்வொரு வேஷமும் நன்றாகத் தெரிகிறது. உலகத்தைப் படைத்தவள் உயிர்களைப் பெற்று எடுத்தவள்; அவைகளை வளர்த்தவள்; அந்தத் தாய் என்று பெயர் பெற்றாள்.”

“பிறப்பித்த அவளே பிள்ளைகளிடம் காணிக்கை கேட்டாள். இரத்த பலி கேட்டாள். ஆடு மாடுகளைத் தின்றாள். மனிதர்களையும் தின்றாள்.”

“பக்தர்களும் நம்பினார்கள்; திருடர்களும் கள்ளர்களும் நம்பினார்கள்; மந்திரவாதிகளும் நம்பினார்கள்; ஆயிரம் வேடிவங்களை எடுத்தாள் பெண்ணே எல்லாம். பெண்

இருந்தால்தான் ஆண் என்னும் மாயையை விதைத்தாள். பகவதி ஆனால்; பகவும், * தானே என்னுள். அதையே பூஜை செய்-என்னும் பிரமையை உண்டாக்கினாள்.”

“கோவிலுக்கு முன்னால் நின்றவுடனேயே அவளுடைய இந்த ஆயிரம் நாடகங்களும் எனக்குத் தெரிந்தன. குழந்தைகளைப் பெற்றாள், வளர்த்தாள், பிடித்தாள் விழுங்கினாள். பக்தர்கள் வந்து கற்பூரம் காட்டினார்கள். தேங்காய், பழத்தை வைத்தார்கள், ஆடு கோழிகளைப் பலிகொடுத்தார்கள். பெண் ஆணுக்குப் பூஜை செய்தாள். ஆண் பெண்ணுக்குப் பூஜை செய்தான்; கள்ளைக் ‘குடித்தார்கள், மாமிசம் தின்றார்கள். ஆண்-பெண் அடையாளங்களைப் பூஜை செய்தார்கள். அதனாலேயே நினைத்தது நடக்கும், செல்வம் பெருகும் என்று நினைத்துக்குதித்துக் கூத்தாடினார்கள். “நான் இருந்தால் தான் புருஷன். இல்லா விட்டால் உலகில் என்ன உண்டு?” என்று சொன்னாள். அதை எல்லாம் கேட்டும், கண்டும், சிரித்து விட்டு வந்தேன்.”

இந்தப் பேச்சை எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது என் பாட்டி எனக்குப் பாட்டியாகவே தோன்றவில்லை. அவரே அம்மனின் வேஷத்தையும் ஆவேசத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு பேசியதைப் போலத் தோன்றியது. அவர் மிகவும் உணர்ச்சிவயப்பட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய ஒரு கை திப்புப்பாட்டியின் ஒரு கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவரும் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தார். அவர் உதட்டைக் கடித்து, கல்போல் அமர்ந்து, சண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருந்தார். என் பாட்டியின் உடம்பிலிருந்து அவர் உடலுக்குள் ஏதோ ஒரு மின்சக்தி பாய்வது போல எனக்குத் தோன்றியது.

* பக-பெண்குறி

எனக்கு அச்சம் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. சோவிலுக்கு முன்னால் வரவேண்டிய ஓர் ஆவேசம் இங்கே வெளிவரும் போல் இருக்கிறதே. இன்னும் என்னென்ன செய்வாரோ, முன்பு செய்ததைப் போல என்று பயந்தேன். நல்ல வேளை அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அவர் தமது பேச்சின் போக்கை மாற்றி, மெதுவாக “நீ பயந்து விட்டாய் போலிருக்கிறது. பயப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? அவளுடைய விளையாட்டு அப்படித்தானே? நான் பயப்படவில்லை. நீயேன் பயப்படவேண்டும்? தாய் அல்லவா அவள்? தாயைக் கண்டு குழந்தைகள் அஞ்சுவது உண்டா?” என்றார்.

திப்புப்பாட்டி மயக்கம் தெளிந்தவரைப்போல, “நீ ஒரு புண்ணியவதி. உனக்கு அம்மன் அப்படி எல்லாம் காட்சி கொடுத்தாள்” என்றுள். “யார் காட்சி கொடுத்தாரோ, காட்சி தெரிந்தது நான் அஞ்சுவள் அல்ல என்பது தெரிந்தது அவளுக்கு அவள் என்னைப் பார்த்து சிரித்தாள். தாயைக் கண்டு குழந்தை அஞ்சுமோ? அதே தாயின் குழந்தை அல்லவோ?” என்று சொல்லி, வீட்டில் யாரும் இல்லை போல் இருக்கிறதே?” என்று கேட்டார்.

“என்ன வேண்டும், பாட்டி?” என்று கேட்டேன் நான் அதற்குள் அவளுடைய மருமகள், சமையல் அறையில் ஓசை யில்லாமல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவள், வெளியே வந்து என் முன்னால் இரண்டு செடிகளில் பானகத்தை யிட்டாள். எந்தவித உபசாரத்தையும் எதிர்பார்க்காமலே எங்கள் பாட்டி அதைக் குடித்துவிட்டு, “இப்பொழுது மனம் குளிர்ந்தது. இவ்வளவு எல்லாம் உன்னிடம் சொல்லும் பொழுது ஏதோ ஒரு கலக்கம் ஏற்படுவது போல் தோன்றிற்று. வயது முதிர்ந்த மரக்கட்டை, எனக்குந்தான் என்ன பலம் இருக்கிறது?” என்றார்.

“எனக்கு என்ன இருக்கிறது என்கிறாய்? உன் அளவு கூட இல்லை. இருக்கிறேன்-சருகாக, உலர்ந்து, வாடி-எப்படியோ நீ வந்துவிட்டாய். அது போதும்.”

“என்ன இருந்தாலும் நான் வயதில் கிறியவன் அல்லவா?”

“வயது மட்டும் எனக்கு அதிகமாகி இருக்கிறது உண்மை. அதனால் என்ன? அம்மனி உன்னைத் தான் விரும்பியிருக்கிறாள்.”

“நீயும் அவளுடைய குழந்தைதான். சராசரம் எல்லாமே அவள் குழந்தைகள் தான். நாம் அதைத் தெரிந்து கொண்டால் போதும்.”

“அது உண்மை தான். ஆனாலும், மூகி, என்னைப் போன்றவள். இன்னும் இருந்து என்ன ஆகவேண்டும்? அவனும் என்னைக்கொண்டு போக மாட்டேன் என்கிறான்.”

“ஐயோ, திப்பக்கா, அது என்ன யோசனை? அவன் கொண்டு போகிற கதை! இருக்கப்போகிறாய் இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள். உனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை, ஆகப் போவதுமில்லை. உன்னுடைய இந்தச் சட்டை; இன்னும் நாலுவருஷங்களுக்கு வரும்.”

“இன்னும் நாலு வருஷங்களுக்கு இருக்க வேண்டும் என்கிறாயா?”

“சொன்னேன், ஒரு பேச்சுக்கு. இருக்கும் உயிர் இங்கேயிருந்தால் என்ன? எங்கே இருந்தால் என்ன? அதற்கு அழிவில்லை என்று சொல்கிறாய் அல்லவா, எல்லா உலகமும் அழியும் பொழுது அதுவும் அழியுமோ என்னவோ-அப்போது யாருமில்லை. யாருமில்லை என்றால் என்ன? இவ்வளவெல்லாம் விளையாடும் அந்தத் தாயுமில்லை. அவளுக்குப் போதும் என்று ஆகிவிடும். தன் குழந்தைகளை

அணைத்துக்கொண்டு தான் மறைந்து விடுகிறாள். அவள் இருக்கும் வரையில் நாம்; நாம் இருக்கும் வரையில் அவள். இருவரும் இருக்கும் வரையில் இந்த உலகம்.”

“அவ்வளவுதான் என்கிறாயா?”

“வேறு என்ன? உயிர்கள் குதித்து விளையாட்டும்-என்று இந்த சிருஷ்டி நடக்கிறது. ஆட்டம் முடிந்த பிறகு அதெல்லாம் எதற்கு?”

எங்கள் பாட்டியின் இந்தப் புதிய பேச்சு, மொழி, எதுவுமே எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர் யாரிடமிருந்து இந்தப் பேச்செல்லாம் கற்றுக் கொண்டார் என்பதை நினைத்தால் எனக்கே ஒரே வியப்பு. என் தந்தை, தாய், பாட்டனார், பாட்டி யாருமே வேதாந்திகளல்ல. அவர்கள் யாரும் இப்படிப் பேசியிருக்க மாட்டார்கள். அந்தப் பேச்சுக்களை, கொஞ்சம் கூடவிடாமல் கேட்டுக்கொண்டு அதை ஒரு வரப்பிரசாதம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் திப்புப்பாட்டிக்கு எவ்வளவு தூரம் விளங்கியது என்று சொல்வதற்கில்லை. எல்லாம்புரிந்ததைப்போல அவருடைய முகம் மலர்ந்ததைக் காணும்போது, அவருடைய கைகள் எங்கள் பாட்டியின் கைகளில் இருப்பதைக் காணும் பொழுது இந்த முப்பதாண்டுகளில் இவ்விரண்டு சகோதிரிகளின் உடல்கள் இவ்வளவு தூரத்தில் ஒன்றை ஒன்று சந்திக்காமல் எப்படி இருந்தன என்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

நான் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போகும் போது, உச்சி நேரத்திற்கு இரண்டு நாழிகை குறைவாயிருந்தது. உச்சிப் பொழுதுக்கு இரண்டு நாழிகை கழித்து அவருடைய உருமகள் எங்களுக்காக இலையைப் போட்டாள். நான் இங்கேயே சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டால் மஞ்சு நாதன் என்ன நினைப்பான் என்று அஞ்சி, “நான் அங்கேயே

போய்ச் சாப்பிடுகிறேன்" என்றேன். "அங்கே போய்ப் பிரசாதத்தை வாங்கிக் கொண்டால் போதும்" என்றார் எங்கள் பாட்டி.

"பந்தியில் சேராவிட்டால் எப்படி?" என்று கேட்டேன்.

"இதுவும் அதனுடைய பகுதிதான். இந்தச் சாப்பாட்டைக் கொடுப்பவளும் அதே தாய்தான்" என்று திப்புப்பாட்டி கூறிய போது, ஒருவேளை அப்படியும் இருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அங்கேயே சாப்பிட்டு விட்டு பிறகு மஞ்சநாதனின் வீட்டுக்கு ஓடிவிட்டேன் பரிமாறுகிற வேலையையாவது செய்யலாம் என்று நினைத்தேன். அவர்களோடு கலந்து கொண்டேன். நான் போன பிறகுதான் முதல் பந்தி உட்கார்ந்தது. முதல் பந்தியை விசாரித்துப் பரிமாறிவிட்டுப் பிறகு இரண்டாவது பந்தியில் உட்காருவதில் எனக்குத் தயக்கம் ஏதும் ஏற்படவில்லை. திப்புப்பாட்டியின் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்த இரகசியத்தை நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. சீதை என்னைப் பார்த்து "அவர்?" என்று கேட்டார். "திப்புப் பாட்டியின் வீட்டில்" என்றேன். "அதுவே நல்லது" என்ற விடை கிடைத்தது.

சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, அங்கே ஓடி பாட்டியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து மஞ்சநாதனின் சண்ணில் காட்டிய போது அவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. உனைவி மக்களோடு அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினான்.

பாட்டியையும் குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வேகமாகப் புறப்படலாம் என்றால், நாலுபேர் சுற்றியிருக்கும் போது அது முடியுமா? பாட்டி தாமாகவே மஞ்சநாதனிடம் "இருட்டப் போகிறது குழந்தை, போய் வருகிறோம், தெய்வம் உனக்கு நல்லது செய்யட்டும்" என்ற சொன்ன.

தால் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நாங்கள் புறப்பட்டோம். அதற்குள்ளாகவே சீதை குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு போய், பந்தலுக்கு வெளியே காத்து நின்றாள். அவள் பின்னாலேயே நாங்கள் நடக்கத் தொடங்கி கிளேம். எங்கள் வீடு சிறிது தொலைவில் தான் என்றாலும் பாதை அகலமில்லாதது; குண்டு குழிகள் நிறைந்தது இருட்டிவிடும் என்ற அச்சத்தில் நான் பாட்டியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு “மெல்ல நடந்து வாருங்கள்; நான் இருக்கிறேன் என்று சொன்னேன்” அவர் கையை உதறி விட்டு “எனக்குத் தெரியாத வழியா?” என்றார். இரண்டு பேரும் மெதுவாக நடந்தோம். எங்களுக்காக காத்தி ராமல் சீதை குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு முன்னாலேயே போய்விட்டாள். பாதி வழிக்குமேல் எங்கள் வீட்டுப் பாதை இரண்டாகப் பிரிந்தது. அங்கே நாங்கள் வலப்பக்கம் திரும்ப வேண்டும். அதை மறந்து நான் இடப் பக்கம் திரும்பினேன். வழி தவறியதை இருவருமே கவனிக்கவில்லை. ஆனால் சிறிது முன்னாலே சென்றதும் அவர் ‘டக்’கென்று நின்றுவிட்டதைக் கண்டதும் “ஏன் நின்று விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“உனக்குக் காது செவிடா?” என்றார்.

“ஏன்?”

“நன்றாகக் காது கொடுத்துக் கேள்.”

“ஒன்றுமே கேட்கவில்லை.”

அவர் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் நாலடி முன்னாலே போய் அங்கே கிடந்த ஒரு பெரிய பாதையின் பக்கத்தில் எதையோ தேடுபவரைப் போல நின்றார். என்னவாகியிருக்கும் என்னும் ஆர்வத்தில் அவரையே கேட்டேன், “குழந்தை, பிராமணர்கள் குரல் தெளிவாகக் கேட்கிறது.—ஓம் இந்திரா இதம் நமஹ; ஓம் வருண இதம் நமஹ; ஓம் மித்ரா இதம் நமஹ, என்று சொல்கிறார்கள் கேள்” என்றார்.

“எங்கே பாட்டி? இந்தக் காட்டில் எதற்காக மந்திரம் சொல்கிறார்கள்? உங்களுக்கு, கோவில் பந்தலில் கண்ட சண்டி ஓமத்தின் நினைவு இன்னும் பொங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போலத் தெரிகிறது.”

“எனக்கு அவ்வளவு மறதியா? இல்லை, இல்லை. அதோ, அங்கே பார். யாரோ ஒரு யாகத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். மூன்று நான்கு தாடிக்காரப் பிராமணர்கள் தென்படுகிறார்கள். மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நெய்யும் சமித்தும் யாகத்தில் சொரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றார்.

நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்த போது வழி தப்பி வந்து விட்டது தெரிந்தது. அப்போது அச்சத்தோடு, “பாட்டி, முன்னால் போன நீங்கள் தான் வழி தவறி விட்டீர்கள். எனக்கும் அது தெரியவில்லை. வாருங்கள், இருட்டப் போகிறது” என்று அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு திரும்பி அழைத்து வந்தேன். அவருக்கு வருவதற்கு விருப்பம் இல்லை என்பதைப் போலத் தெரிந்தது. “இருட்டுகிறது. சீதை கவலைப்படுவாள், இருட்டுவதற்கு முன்போகாவிட்டால்,” என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டே திரும்பி வந்து வீட்டை யடைந்தோம். அரச மரத்தடியை நெருங்கியதும் “குழந்தை, நான் இங்கே கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து விட்டு வருகிறேன். நீ வீட்டுக்குப் போ” என்று சொல்லி என்னை அனுப்பினார். நான் வீட்டுக்குப் போய், “சீதை, நாங்கள் வந்தாகி விட்டது.” என்று எங்கள் வருகையை அறிவித்துவிட்டு, கிணற்றடிக்குப் போய்க் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, சந்தியா வந்தன நாடகத்தை முடித்துக் கொண்டு திண்ணைக்கு வந்தேன். அப்போது கிட்டு ஓடி வந்து “அப்பா, ராத்திரிக்கு அம்மன் கோவிலுக்கும் போகலாம்; திருவிழா இன்னும் இருக்கிறது” என்று பறந்தான். அனனுக்கு அந்த நெரிசல், இரைச்சல்,

கோலாகலம், இதை எல்லாம் கண்டு ஒரு வெறியே ஏற்பட்டிருந்தது. அவன் தம்பி சந்திரன் ஆடிக் களைத்துப் படுக்கையில் விழுந்தாயிற்று. அன்று இரவு யாருக்கும் சாப்பாடு இல்லை! என்பது தெரிந்ததுதான். ஆனால் பாட்டிக்கு மட்டும் கொஞ்சம் பலகாரம் இருக்கவே வேண்டும். அவர் சமாராதனைச் சாப்பாட்டைத் தொடக்கூட இல்லை. மஞ்சநாதனின் வற்புறுத்தலுக்காக அதிரசத்தைக் கொஞ்சம் வாயில் போட்டுக் கொண்டார்.

“பெரியவர் எங்கே?” என்று கேட்டாள் சீதை.

“அரச மரத்தடியில்”

“அவரை நீங்கள் அங்கேயே விட்டு வரலாமா? கொஞ்சம் அவளைச் சாப்பிட்டு, மோர் குடிக்கட்டும் அவருக்கும் திப்புப் பாட்டிக்கும் பேசுவதற்கு நிறைய இருந்திருக்குமே?”

“ஆமாம். என்னென்னவோ பேசினார்கள் போய் ஒரு நாழிகை வரையில் நிறையப் பேசினார்கள். அப்புறம் இரண்டு பேரும் சும்மா இருந்தார்கள்.”

“அவர் சும்மாயிருப்பவர்தான்; இவர் அப்படியல்லவே!” என்றுள் சீதை.

“உனக்கு எதற்கு அதெல்லாம்? அவர்கள் வயதில் நம்மை கூடையில் வைத்துக் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கும்.”

சீதை பேசவில்லை. நான் பாட்டி உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்குப் போனேன். கிட்டு என்னைப்பின் தொடர்ந்தான். “நீ எங்கே வருகிறாய்?” என்று சீறினேன். “நீ ஹிண்டுகானத்துக்குப் போகிறாய்” என்று ராகம் இழுத்தான். “சீ, ஹிண்டுகானத்துக்கு எத்தனை தடவை போவார்கள் அதுவும் இந்த இருட்டில்” என்று சொல்லி, காலை வீசிப்போட்டு அரச மரத்தடிக்குப் போனேன்.

அருகில் நெருங்கும் போது, பாட்டி ஏதோ முணு முணுத்துக் கொண்டிருந்தது காதில் விழுந்தது. காலின் வேகத்தைக் குறைத்து, கள்ள அடி எடுத்து வைத்து முன்னேறினேன். மேடையின் ஒரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்தேன். அவர் ஆத்ம சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தால் அதனைக் கெடுத்து 'வாருங்கள், போகலாம்' என்று கூறும் அளவிற்கு முட்டாள் அல்ல நான். பை தடவைகளில் அவருடைய முணுமுணுப்பு, தெளிவான எளிய பேச்சாக அமைந்திருப்பதைப் கேட்டிருந்ததால், இப்போதும் அவர் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று எனக்கு ஆர்வம் உண்டாயிற்று. அவரோ! "இந்திராயஸ்வாஹா; இந்திரா இதம் நமஹ;" "வருணாய ஸ்வாஹா; வருண இதம் நமஹ" என்று திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

"ஐயோ, உங்கள் தலை எழுத்தே! இந்தக் காலத்தில் யார் உங்களைச் சீந்துவார்கள்? அந்தக் காலம் போயே விட்டது. நீங்கள் எல்லாம் புகழோடு விளங்கினீர்கள் கொஞ்ச நாட்கள்; பிராமணர்கள் உங்களைப் புகழோடு விளங்க வைத்தார்கள். அவர்களால் நீங்கள் வாழ்ந்தீர்கள்; உங்களால் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். பூசாரி தெய்வத்தை விடப் பெரியவன் என்பது அதனால்தான். ஐந்நூறு அல்லது அறுநூறு வருஷ காலம் உங்கள் ஆட்சி நடந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் இந்திரன்தான். எல்லாவற்றுக்கும் வருணன்தான்; எல்லாவற்றுக்கும் மித்ரன்தான்; அக்கினி குண்டத்தில் காலையிலிருந்து உச்சிபொழுது வரையில் நெய் சொரிந்தது சொரிந்ததுதான். ஹவிஸ் கொடுத்தது கொடுத்ததுதான்; புகையை எழுப்பியது எழுப்பியது தான்! அதை இந்திர போகம் என்றார்கள். எந்தத் தெய்வத்துக்கும் இல்லாத மரியாதை அவனுக்கு.

"அந்த இந்திரனும் குறைந்தவன் அல்ல. நீ, வருண, நீயும் குறைவில்லை. அது ஒரு காலம். "இப்போது உங்களை

யார் கேட்கிறார்கள்? உங்கள் சொர்க்கம் யாருக்கு வேண்டும், இன்றைக்கு? “சொர்க்கம், நரகம்-இவை உண்டு என்று மக்கள் பயப்படுத்துகிறார்கள். உண்மை. அது யாருக்கு? பயப்படுகிறவர்களுக்கு. பயப்படாதவர்களுக்கு எதுவும் இல்லையல்லவா? அது இருந்தால் மறுபிறவி எதற்காம்? “அக்கினி! நீ பரவாயில்லை. உனக்கு அதிர்ஷ்டம் இருக்கிறது. உன் மரியாதையை இன்று வரையில் எங்கள் பிராமணர்கள் என்பவர்கள் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு நெய் சமித்து பலி ஆகிய வற்றைத் தின்றாலும் உனக்கு அஜீரணம் ஏற்படவில்லை. எங்கள் மஞ்சநாதன் இன்று உனக்கு ஒரு குடம் நெய் சொரிந்திருக்க வேண்டும். அதையெல்லாம் ஜீரணித்துக் கொண்ட நீ அதை இந்திரனுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பாயோ, பகவதியிடம் சேர்ப்பாயோ-என்ற யோசனை எனக்கு.

“நீ யாருக்கு, ஏன் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் போகிறாய்? உன் வயிற்றுக்குத்தானே அதெல்லாம் நீ கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது புகையைத்தான். நான்கு திசைகளிலும் காற்றில் புகையைப் பரப்பி, யார் யாருக்குப் பங்குண்டோ அவர்கள் வேண்டுமானால் வந்து வாங்கிக் கொண்டு போகட்டும்-என்பவன் நீ. உன் ஏமாற்று விளையாட்டு எனக்குத் தெரியாதோ? ஏமாற்றுக்காரர் களில் ஏமாற்றுக்காரன் நீ.”

இந்தப் பேச்சு கேட்டதும் என் நெஞ்சு திடுக்கிட்டது. எங்கள் பாட்டி ஏன் இப்படி நாஸ்திகனைப் போலப் பேசுகிறார்? அவருக்கு எதிலுமே நம்பிக்கையிலேயோ என்று தோன்றியது. பாட்டியின் பேச்சு தொடர்ந்தது.

“அந்த நாள், நினைவிருக்கிறதா உனக்கு? உன்னைச் சுற்றி வந்தேன் நான். அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏழடி வைத்தேன். என் கல்யாணத்துக்கு நீ தான் சாட்சி.

கடைசியில் நீ செய்தது என்ன? சொல். அவர் உயிரை. உயிரையல்ல, அது உனக்கு எப்படி கிடைக்கும்?-- உடம்பை மாத்திரம் விழுங்கினாய். எரிந்து சாம்பலானார். நீ அவரை முழுவதுமாகத் தின்னவுமில்லை. தினுறல் அது உனக்கு ஜீரணமாகி இருக்காது. அவருடைய எலும்பைக் கொஞ்சம் விட்டுப் போனாய். அதை என் மாமனார் ராமேசுவரத்துக்குக் கொண்டு போய், வருணனுக்குக் கொடுத்து விட்டு வந்தார்.”

“இந்திரன் போன பிறகும் நீ பிழைத்துக் கொண்டாய்” எங்கள் மிஞ்சிய சாம்பலை விழுங்குகிற அளவுக்கு வருணனும் இருக்கிறான்.”

“ஏன் என்பதைச் சொல். உன்னை நம்பிய எல்லாத் தெய்வங்களுடைய மரியாதையும் போய்விட்டது. இதைத் தெரிந்துக் கொள்ளும் ஆசை எனக்கு. உங்கள் இந்திரனைப் போல எங்கள் தாயின் கதி ஆகவில்லை, அவள் உயிர்களைப் பெற்றவள்; காப்பவள்; அழிப்பதானாலும் அவளே அழிப்பவள். அவளுக்கு எல்லாக் காலத்திலும் மரியாதை உண்டு. அவளால் அவன் எனப் படுபவனுக்கும் உண்டு. அவர்களால் உனக்கும் ஏதோ கொஞ்சம் மிச்சம் மீதியிருக்கிறது.”

நான் என்னை மறந்தவனைப்போல் “அவனுக்கு என்றால் யாருக்குப்பாட்டி?” என்று கேட்டேன். அவர் “அவனுக்கு என்றால் அவனுக்கு. ஒரு பெண்ணின் வாயால் சொல்லக் கூடியதல்ல என்கிறார்கள். சொல்லாமல் என்ன? - நான் எந்த அளவுக்கு பெண்ணோ அந்த அளவுக்கு ஆண். ஆண் குறிக்கு! அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்துதானே சிருஷ்டி நடக்கிறது?”

“குழந்தை, அந்த இரண்டையும் விட்டால் என்ன இருக்கிறது? கடவுளின் லீலை, மாயை, அது இது என்பதெல்லாம் அதுதான். அவ்வளவு தெரிந்தாலும் நமக்கு உண்மையைக் கண்டால் வெட்கம்”.

“அதுவும் அல்லாமல் இந்த மனிதர்களுக்குச் சபல புத்தி. இன்றைக்கு இருந்தது நாளேக்குப் பழசாகி விடுகிறது. அது ஊராகட்டும், உணவாகட்டும், தீர்த்தமாகட்டும் அப்படித்தான்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“இல்லாவிட்டால், இந்திரன், வருணன் மற்ற திக்குப் பாலகர்கள் என்று சொன்னவர்கள், அவர்கள் எல்லாரையும் மறந்துவிட்டு, எவ்வளவு புதிய தெய்வங்களைப் பூஜை செய்வது? பிரமன், விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், துர்க்கை, பார்வதி, மூகாம்பா-இப்படி இன்னும் எவ்வளவோ! ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் ஆயிரமாயிரம் பெயர்கள்.”

“அம்மனுக்கு இன்று லலிதா ஸகஸ்ரநாமம் சொன்னார்கள் அல்லவா?” என்றேன் புத்திசாலியைப் போல.

“ஆமாம்; நாம் நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான தெய்வங்களைக் கட்டிக் கொண்டு, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் பெயர் வைத்தோம். அப்படியே வேறு வேறு காலத்தில் வேறு வேறு ஊரின் மக்கள் எவ்வளவோ தெய்வங்களையும் பெயர்களையும் உண்டாக்கியே இருக்க வேண்டும்.”

“ஆனால் ஒருவனுக்கே சொல்வதல்லவா அவ்வளவும்?”-

“அந்த ஞானம் இருந்திருந்தால்- இந்திரன், வருணன் அக்கினி, மித்ரன்- என்று நாலு தனித்தனிப் பெயர்களைச் சொல்லி அவர்களுக்கு நாலு நாலு தடவை ஹவிசைக் கொடுப்பார்களா? கடவுள்-அவனோ, அவளோ-என்னும் போதே இரண்டு பெயர் ஆகிவிட்டது. அவனோ, அவளோ அல்லது அதுவோ- எப்படிப் பட்டது. என்ன- என்பது நமக்குத் தெரியாததால்தான் மனத்தில் தோன்றியதைச் செய்தோம். இப்போது நமக்கே இவ்வளவுல்லாம்

சொல்வது யாருக்காக, என்ன என்பது தெரியாமல் போன குழப்பத்தினால்தான் 'எல்லாம் ஒன்றே' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். இது எல்லாம் ஒரு விளையாட்டு. எதன் விளையாட்டு? அஞ்ஞானத்தின் விளையாட்டு; ஞானத்தின் விளையாட்டல்ல."

"விளையாட்டு விளையாட்டுத்தான்; அஞ்ஞானம் அஞ்ஞானம்தான். இல்லாவிட்டால், அம்மன் கோவிலுக்கு முன்னால் அவளே படைத்த ஆட்டையும் எருமையையும் வெட்டுவார்களா? நம் உடம்பில் ரத்தத்தை நிரப்பியவள் அவளானால், அவளுக்கு நம் ரத்தத்தைக் குடிப்பதில் திருப்தியா? பழைய காலத்தில் நரபலி கொடுத்து வந்தார்களாம்- அது அம்மனுக்கு விருப்பம் என்று. அஞ்ஞானத்தை ஒட்டி அநியாயமும் நடக்கிறது. அது மட்டும் நடக்கக்கூடாது, அல்லவா?"

எனக்குப் பாட்டி சொன்ன பிரச்சனை ஒரே சிக்கலாகத் தெரிந்தது. அவருடைய மனம் பாதரசத்தைப் போல, எங்கிருந்து எங்கோ பாய்கிறது. அவருடைய பேச்சில் எனக்குத் தவறாக எதுவும் தோன்றாவிட்டாலும், பேச்சில் வீட்டுப்போனவற்றைச் சேர்த்து முழுமையாக எண்ணிப் பார்க்கும் வலிமை என்னிலில்லை. இனி நான் சீதையிடம் பேச்சு வாங்கக் கூடாது என்று நினைவு வந்து, "பாட்டி, பலகாரம் செய்து வைத்திருக்கிறாள். அழைத்து வரச் சொன்னாள்" என்றேன். "சரி, வந்தேன். ஏதேதோ பைத்தியக்கார யோசனையில் எனக்குப் பொழுது போனதே தெரியவில்லை. வரும் வழியில் ஏதோ தெரிந்தது, கேட்டது என்று சொன்னேனல்லவா? அதே நினைவில் மனம் எங்கெங்கோ போய் விட்டது. இனி இன்றைக்கெல்லாம் இப்படித்தான். திப்பக்காவின் வீட்டில் கொஞ்சநேரம் சந்தோஷமாக இருந்தேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது கையைப் பிடித்தேன். இருவரும் வீட்டுக்கு வந்தோம்.

பாட்டி தமது சிற்றுண்டியை முடித்துக்கொண்டு படுத்துவிட்டார். சீதை தாழ்வாரத்தில் குழந்தைகளைப் பக்கத்தில் படுக்க வைத்துக்கொண்டு தூங்கி விட்டாள். எனக்கு அன்று நடந்த நிகழ்ச்சிகளினால் மனம் சிதறியிருந்தது. ஏதோ ஒரு விசித்திர நாடகத்தில் மேலும் விசித்ரமான காட்சிகளைப் போல, உண்மையான சங்கதிகளோடு பல்வேறு கற்பனைச் சங்கதிகளும் கண் முன்னால் நடமாடத் தொடங்கின. மறுபடியும் ஹிண்டுகானத்தில் கோவில், பந்தல், சண்டி, ஓமம், கூட்டம் முதலியவை தெரிந்தன. ஹிண்டுகானத்து அம்மன் பயங்கர காளியாகி துர்க்கையாகி, சண்டியாகி- ஏதேதோ கோர வடிவங்களைத் தாங்கி என் கண் முன்னே சென்றாள். அவளுடைய பயங்கர காளி வடிவத்தைக் கண்ட போது எனக்கு மிகவும் அச்சமாய் இருந்தது. அகலத்திறந்த கண்கள், தொங்குகிற நாக்கு, உயரத்தூக்கிய நூற்றுக் கணக்கான தோள்கள் விரித்தகூந்தல், தொங்கியமார்புகள், மிதித்து நிற்கும் மகிஷாசுரன்! 'அம்மா, அம்மா' என்னும் கனிவு மிகுந்த ஆத்மீகமான சொற்களால் அழைக்கப் படும் அந்தத் தாய். ஏன் இப்படியானாள்? இவள் தாய் அல்ல; மகாமாயி என்றுத் தோன்றியது. மகாமாயி என்றால் பெரிய அம்மா என்றுதானே பொருள்? அவளுக்கு இந்தக் கோர வடிவத்தைக் கொடுத்தவர் யாரி? ஏன் அப்படிப்பட்ட புராணங்களை எழுதி அச்சுறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள்?.

இதே போல நான்கு ஐந்து கனவுகளோடு இரவு சழிந்தது. விடியற்சாலையில் சீதை எழுந்து சென்ற போது எனக்கும் விழிப்பு வந்தது. படுத்துக்கொண்டேயிருந்தேன். பற்றுப் பாத்திரங்களின், 'கண்கண்' ஓசை காதில் விழுந்தது. கண்ணைத் திறந்தபோது வெயில் பளிச்சென்று அடித்ததைப் பார்த்து எழுந்து உட்கார்ந்தேன். பாயைச் சுருட்டி எடுத்து, அறையில் பரன் மேல் வைத்து விட்டு

வந்தேன். முகச்சவரமும் மற்றவையும் முடிக்கும் போது இன்னும் நேரம் ஆயிற்று. மாவிலையைக் கடித்துக் கொண்டு கிணற்றடியில் வந்து ஒரு நாழிகையாவது உட்கார்ந்து கொண்டிருந்திருப்பேன். இந்த அவச நிலையைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக தலையீது ஒவ்வொரு குடமாகத் தண்ணீரைக் கொட்டிக் கொண்ட போது ஆகாயத்திலிருந்து பூமிக்கு இறங்கி வருவது போலத் தோன்றியது.

அன்றாடம் செய்து முடிக்கவேண்டிய சிறுசிறு வேலைகளைத் தொடங்கியதும் கணவுகளெல்லாம் மறந்தன என்றாலும் ஒரு நினைவு மட்டும் போகவில்லை. முதல் நாள் மாலை பாட்டியை அழைத்துக்கொண்டு வரும்போது வழி தவறிய அந்த நினைவு. அப்படித் தவறி நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்த இடம், தினமும் போகாத இடமல்ல. அங்கே கிடக்கும் பாறைக்குப் பக்கத்தில் ஏதாவது விசேஷம் இருந்திருக்கவே வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாட்டிக்கு அங்கே வந்த போது அப்படி ஒரு நினைவு வந்திராது. சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு, வெயில் இறங்கிய பிறகு நான் மற்றொரு தடவை அங்கே போய், பஞ்சாயத்துத் தலைவரைப் போலத் தணிக்கை செய்து விட்டு வரவேண்டும் என்று ஓர் ஆசை தோன்றியது.

பகல் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு வழக்கம் போலச் சிறிது நேரம் படுத்தேன். எழுந்த போது வெயிலின் கொடுமை சிறிதுகூடக் குறையவில்லை என்று தோன்றியது. கத்தியை எடுத்துக் கொண்டுபோய், தோட்டத்து வேலையை வெட்டிச் சீராக்குவதில் பொழுதைக் கழித்தேன். உடல் வியர்த்தது. கிணற்றடிக்கு வந்து தண்ணீரால் கழுவிக்கொண்டு 'உஸ்' என்று பெருமூச்சு விட்டபடி வெளியே வந்த போது, பொழுது சாய்ந்து விட்டது தெரிந்தது. வாசலில் குழந்தைகளையும்

காணோம். இதுதான் சரியான சமயம் என்று நினைத்து வெளியே வந்தேன். அரசமரத்தடி வந்தது. அங்கிருந்து ஹிண்டுகானம் போகும் கால் வழியைத்தொடர்ந்தேன். இடையில் பாதைகள் பிரியும் இடத்தையடைந்ததும் குறுக்கே திரும்பினேன். அங்கிருந்து என் கண்ணும் காதும் உஷாராயின.

சுமாரி நூறு 'மார்' தூரம் போனதும் அகலமான பாறை தென்பட்டது. எனக்கும் ஏதாவது மந்திரம் கிந்திரம் கேட்கலாம் என்று உற்றுக்கேட்டேன். தொலைவில் ஒரு செடியிலிருந்து ஒரு பறவை கூவும் குரல் கேட்டது. வேத காலத்தில் 'பாரத்லாஜர்' என்று குறிப்பிடப்பட்ட பறவை அது என்பது நினைவுக்கு வந்தது. அந்த பாறையைச் சுற்றிவந்தேன். அதன் மீது செடி கொடியேதும் முளைப்பதற்கில்லை. அதன் நடுவே மக்கள் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளால் நடந்து சென்ற பாதை இருக்கிறது பக்கத்தில் பாசி பிடித்து, கருப்பாக இருந்தற்கிடையில் இந்தப் பாதை நாமம் போலத் தெரிந்தது. பாதையின் ஒரு முனைக்குச் சென்றபோது செடிகொடிகளின் இடையே ஒரு கல் தொட்டி தென்பட்டது. அதன் பக்கத்திலேயே ஒரு கல் கம்பம் நின்று ருந்தது. இது வரை என் கவனம் அந்தப்பக்கம் செல்ல வில்லை. வழிப்போக்கர்கள் தம்முடைய சுமையை இறக்கிக் கொள்வதற்காக அந்தக் கல்லை அங்கே நட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அந்தக் கல் தொட்டி எதற்காக? காரணம் தெளிவாகவே தெரிந்தது. கால்நடைகளின் தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக. ஆனால் அதற்குத் தண்ணீர் எங்கிருந்து வரவேண்டும்? சுற்றுப் பக்கத்தில் ஒரு மைல் வரையில் காடும், தோப்பும் இருக்கின்றன. வயல் வெளியை அடையும் வரை தண்ணீரில்லை. அப்போது விஷயம் தெளிவாயிற்று- முன்னால் இது ஒரு கால் நடைகள் மேயும் இடமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

நீர்த் தொட்டியை அங்கே வைத்த புண்ணியவான்கள் எங்கிருந்தோ நீரைக் கொண்டு வந்து கொட்டியிருக்க வேண்டும். அதன் அருகில் ஒரு கிணறும் இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றியது. எனவே அங்கே சுற்றிப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். நான் சிறு வயதில் அலைந்து திரியாத இடமல்ல அது. சருகுகளின் மீது நடந்த போது ஏதோ நொறுங்கும் ஒலியைக் கேட்டு நின்றேன். சருகுகளின் கீழே ஊர்ந்து செல்வது ஏதாவது இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் வந்தது. பாம்பின் நினைவு வந்ததும், அதன் பெயரைக் கேட்டு நடுங்கிய ஜன்னனின் ஞாபகம் வந்தது. புறப்பட்டுப் போனான் திரும்பி வரவில்லை. செய்தியுமில்லை என்னும் நினைவும் வந்தது.

கிணற்றைப் பற்றிய என் ஆராய்ச்சியும் அரை மனத்துடனே நடந்தது. அதற்கெல்லாம் யாராவது கூட இருந்தால் நல்லது என்று தோன்றியது அந்தச்சிறிய காட்டில் வழி தப்பாது என்றாலும், கிணற்றைத் தேடும் வேலை எளிதல்ல. அங்கே கவிழ்ந்துகொண்டிருக்கும் புதர்களுக்கிடையே அது இருந்தாலும் தெரியாது. என்றாலும் தேடினேன். கிணறு எண்ணில் படாவிட்டாலும் பள்ளமான ஓர் இடம் தென்பட்டது. அங்கே அதிகமான தாழம் புதர்கள் செழிப்பாக வளர்ந்திருப்பதைக் கண்டு, இங்கே நீர்ப் பசை இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். என் மனத்தில் இதைக் சாண்பேன் என்னும் ஆசை இருந்ததால், அதைக் கண்டதில் வியப்பு ஏதும் இல்லை. பாட்டிக்கு 'இந்திராய ஸ்வாஹா' - மந்திரம் கேட்க வேண்டுமானால் அதற்கு என்ன காரணம்? அநிகு முன்னால் ஏதாவது முனிவரின் ஆசிரமம் இருக்கிறதா? இருந்தால் அவர் குடிலுக்கு முன்னால் யாக குண்டமும் இருக்கும். ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முந்தியிருந்த அந்த யாக குண்டமோ, அல்லது வேறு ஏதோ இன்றைக்கும் இருப்பது முடியுமா என்று தோன்றியதும்

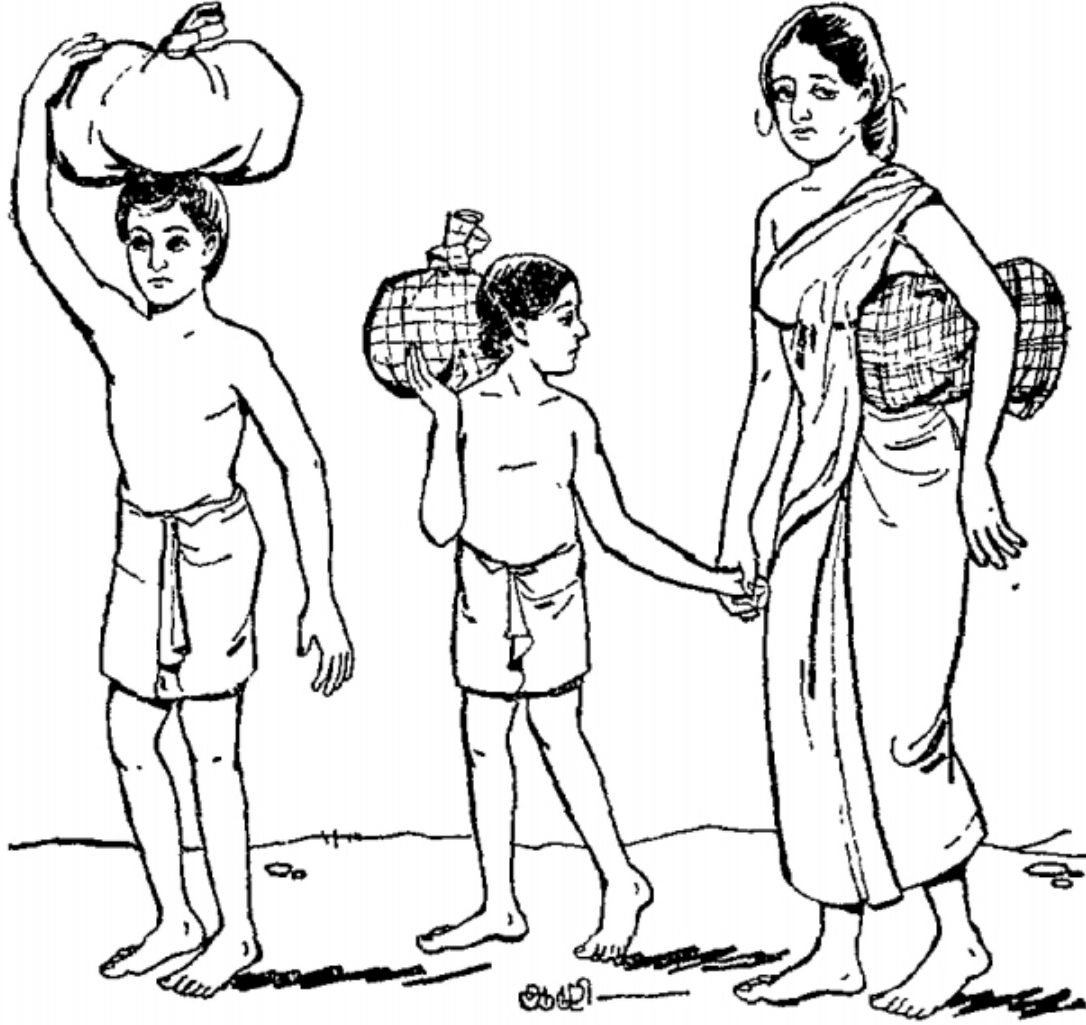
சிரித்தேன். பாட்டிக்கு அப்படி ஏதோ ஒரு பழைய காலத்து நினைவுகள் உண்டாக அவர் முணு முணுத்தார் நான் என் பாட்டி அல்ல, அல்லவா. அங்கே கல் தொட்டி, நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட கல்- இவை கண்ணில் பட்டது என் புண்ணியம் என்று நினைத்தேன்.

அந்த காட்டினிடையே ஓர் அரசமரம் இருந்ததைக் கண்டதும் என் மனம் மீண்டும் புளகித்தது. பழங்காலத்து முனிவர்கள் சமித்துக்காக அதை நட்பிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தக் கொண்டேன். ஆனால் இந்த மரத்துக்கு வயது நூறு ஆண்டுகூட ஆகியிராது. அதற்கு உபநயனம் செய்தவர்களும் இருக்க மாட்டார்கள். அப்படிப் பார்த்தால் எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் இருக்கும் அரசமரத்துக்கு நானூறு அல்லது ஐந்நூறு ஆண்டுகளாவது ஆகியிருக்க வேண்டும். முனிவர்கள் ஆசிரமம் இருந்திருந்தால் அதுவும் எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னாலேயே இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன்.

முடிந்தால் ஒரு நாளைக்கு அந்தத் தாழம் புதர்களை கல்லி எறிந்து பார்க்க வேண்டும். அதற்குள் ஒரு பழைய கிணறு இராது என்பதில்லை. இல்லாவிட்டாலும் அருகில் எங்காவது ஒரு கிணறு கண்ணில் படவே வேண்டும் இப்படித் தேடுவதிலும் சிந்தனைகளிலும் நான் மூழ்கியிருக்க வானம் செம்மை படர்ந்தது. அதே நேரத்தில் யாருடைய குரலோ கேட்டது. அது ஹிண்டு கானத்துக்கும் எங்கள் ஊர் வெட்ட வெளிக்கும் போகும் ஒரு வழி. அந்த வழியில் போகும் யாராவது என்னைக் கண்டு 'என்ன, சுப்பராயரே, இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டால் பதில் சொல்வது சஷ்டம் என்று தோன்றியது.

அந்த நேரத்தில் அதே வழியாக இரண்டு பையன்கள் எதையோ சுமந்து கொண்டு அந்தப் பக்கம் வந்தார்கள்.

அவர்கள் பின்னால் ஒரு பெண் பிள்ளையும் மற்றொரு சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டு வருவதும் தெரிந்தது. களைத்து வந்த அவர்கள், அந்தச் சுமை தாங்கியின் அருகே வந்து சுமைகளை இறக்கி விட்டு நின்றார்கள். உடம்பெல்லாம்

வழிந்து கொண்டிருந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டார்கள். 'உஸ்' ஸென்று பெருமூச்சு விட்ட படியே அங்கேயே உட்கார்ந்து ஓய்வாகப் பேசத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களில் ஒரு பையன் 'அம்மா, இருட்டிக் கொண்டே வருகிறது. இன்னும் எவ்வளவு நடப்பது? மூடேர், சமீபத்தில் இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ராத்திரி எங்கேயாவது தங்கி விடுவோம். கொஞ்சம் தண்ணீர் கிடைத்தால் குடித்து விட்டு, தூங்கி எழுந்து காலைில் புறப்பட்டால் போதும்' என்றான்.

‘ஏன் தங்க வேண்டும், குழந்தாய்? மூரூரில் தங்குவதும் வேண்டாம், யார் வீட்டுக்கும் போவதும் வேண்டாம். என்ருள் அந்தப் பெண்மணி. ‘கால் விரல் சுளுக்கி இல்லா விட்டால் தங்க வேண்டும் என்று சொல்லுவேனா?’

‘ஆமாம் இருட்டில் நடந்து, கல்லும் மரவேரும் இடித்தால் இன்னும் என்ன ஆகுமோ? ஆகட்டும் ஒரு ராத்திரி மூரூரில் தண்ணீர் குடிக்கும் பொசுப்பு இருக்கிறது. என்று நினைத்துக் கொள்வோம்? எங்கேபோகலாம் என்கிறாய்? முன்னால் உனக்குத் தெரிந்தவர்களை யாருமில்லையா?’

“தெரிந்தவர்கள் இல்லாமலா? இங்கே சமீபத்தில் பிராமணர்களின் வீடு ஒன்று இருக்கிறது. அரசடி மேடை அடிகள் வீடு. அங்கே போகவேண்டியது இல்லை. அரசடி மேடையிலேயே படுத்துக்கொள்ளலாம்.”

அவர்கள் அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது நான் அவர்களுக்கு அருகே சென்றேன். அவள் முகத்தைப் பார்த்தபொழுது ‘இவளை என்றோ ஒரு நாள் பார்த்திருக்கிறேனே!’ என்று தோன்றியது எனக்கு. அதற்குள் அந்தப் பையன் என்னைப் பார்த்து “அரசடி மேடை இருக்கும் பிராமணர்கள் வீடு எது?” என்று கேட்டான்.

“முகம்மா என்று ஒருவர் இருக்கிறார் அல்லவா, அவர் வீடு எது, முதலாளி?” என்று அவளும் கேட்டாள்.

“அது எங்கள் வீடுதான். வாருங்கள், என் பின்னால். பிரம்பு கொண்டு வருவதற்காக மலையடிவாரத்துக்குப் போனீர்களா? வீட்டுக்கு வந்து கொஞ்சம் பசியாறுங்கள்” என்றேன்

“அவர்கள் என்பினாலேயே புறப்பட்டார்கள். நான் “கொஞ்சம் பசியாறுங்கள்” என்று சொன்னதென்னவோ உண்மை. ஆனால் வெறும் தண்ணீரைக் கொடுத்து, படுத்துக்

கொள்ளச் சொல்வது எப்படி? வீட்டுக்குப் போய் என்னவளிடம் சொல்லி கொஞ்சம் சாதம் வடித்துப்போடச் சொல்ல முடியுமா என்று நினைத்து அவளைக் கேட்கும் வரையில் பேசாமல் இருந்தேன். அவர்கள் என்னைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு எங்கள் வீட்டின் முன்னால் இருக்கும் அரசடிமேடையைக் கண்டதும் ஒரு பெரிய சத்திரமே கிடைத்துவிட்ட அளவுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அங்கேயேசுமையை இறக்கினார்கள். அவள் அந்த இரண்டு பையன்களின் தாயாக இருக்க வேண்டும்; “குழந்தைகளே, முதலாளியின் பின்னால் போய் ஒரு சொம்பு தண்ணீர் கேட்டுவாங்கி வாருங்கள்” என்றுள் அவள்.

நான் அதற்கு “வீட்டு வரையில் வரக்கூடாதா? உங்கள் மூன்று பேருக்கும் கொஞ்சம் கஞ்சிகாய்ச்சிக் கொடுக்கும் சக்தியில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“பத்துப் பேருக்குச் சாப்பாடு போட்ட வீடு உங்களுடையது என்று தெரியும் எனக்கு. ஆனாலும், முதலாளி, அதெல்லாம் வேண்டாம் வெறும் தண்ணீரைக் கொடுத்தால் போதும்?”

“முகிப்பாட்டி யார் என்பது தெரியுமா உனக்கு?”

“முதலாளி அவர்யார் என்பதும் எனக்கு தெரியும்; இந்த பாழும் நாகி யார் என்பதும்—அந்த பாட்டியம்மா இருந்தால்—அவருக்கும் தெரியும். அதற்காகச் சொல்லவில்லை?”

“நாகி யார் என்று.....என்று கத்திய வாக்கியத்தைப் பாதியிலேயே தொண்டையில் அடக்கிக் கொண்டு ‘உங்களுக்கு தாட்சண்ணியம் ஏதும் வேண்டாம். முற்றம் சுத்தமாக இருக்கிறது. கை, கால் கழுவி கொஞ்சம் வெல்லமும் தண்ணீரும் குடித்து, கொஞ்சம் பசியாறிப் படுத்துக் கொண்டால் எங்கள் பாட்டிக்குக் கொஞ்சமாவது இருப்தியாக இருக்கும். அதன் பிறகு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள்’ என்று சொல்லி வந்தேன்.

அத்தியாயம் பத்து

நாகியும் அவளுடைய பையன்களும் அளவுக்கு மீறிய களைப்பினாலோ என்னவோ வீட்டுக்கு வருவதற்கு ஒப்புக் கொண்டார்கள். கை,கால் முகங்களைக் கழுவித் கொண்டார்கள். நான் முதலிலேயே வீட்டுக்குப் போய் அவர்களுக்காக ஓர் இலையில் கொஞ்சம் வெல்லத்தையும் ஒரு குடத்தையும் கொண்டு வந்து வைத்தேன். சீதையிடம் வெளியே மூன்று பேர் இருக்கிறார்கள்; வெளியூர்க்காரர்கள் கொஞ்சம் சாதமோ கஞ்சியோ வடித்து விடு; எதாவது கறி செய்வதற்கு உன்னால் முடியாவிட்டால் ஊறுகாய் கொடுத்தால் போதும் என்று சொல்லி விட்டு வந்தேன். அதற்குள் அவர்கள் கை கால், கழுவிக்கொண்டு வந்தார்கள் நாகி 'தண்ணீர் குடித்து விட்டோம், முதலாளி, இனிமேல் நாங்கள் மேடையில் போய்ப் படுத்துக் கொள்கிறோம்' என்றாள்.

நான் வியப்புடன் 'கொண்டு வந்த வெல்லமும் தண்ணீரும் இங்கேயே இருக்கிறது' என்றேன். நாகியின் மகன், 'அம்மா இந்த ஐயாவுக்கு மனம் வருத்தப்படும். கொஞ்சம் வெல்லத்தைத்தின்று தண்ணீர்குடிக்கலாம்' என்று வெல்லத்தில் கை வைத்தான்.

நான் சொன்னேன்; வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் வெறும் வயிற்றோடு போகக் கூடாது. இப்போது சமையலாகிவிடும். கொஞ்சம் சாப்பிட்டு விட்டுப்போங்கள். நாகி 'வேண்டாம்' முதலாளி. அம்மாவுக்கு நீங்கள் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லி புறப்படத் துடித்தாள். தாழ்வாரத்தில் லாந்தர் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் வெளிச்சத்தில் அவள் முகம் அழகாகத் தெரிந்தது. சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கண்ட அந்த முகத்தின் நினைவு எனக்குத் திரும்பி வந்தது. அப்போது அவளுக்கு அழகு இன்னும் அதிகமாயிருந்தது. இப்போது கொஞ்சம் தளர்ந்திருக்கிறாள் வயது கூடியிருக்கிறதல்லவா?.

ஆனாலும் கட்டு தளராத உடம்பு மனம் தளராத வாழ்க்கை-
பிள்ளைகளும்இளமை நிரம்பியிருக்கிறார்கள்.

அந்த நேரத்தில் பாட்டி அறையிலிருந்து வெளியே
வந்து தாழ்வாரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.
அவருக்கு என் உபசாரப் பேச்சு கேட்டதோ என்னவோ
‘யார், நாகியா? எங்களுர் நாகியா?’ என்றார்.

அவள்முகம் வெளிறியது. பாட்டியின் முகத்தை ஏறிட்டு
பயந்து பார்க்கத் தொடங்கினாள். கேட்டதற்குப் பதில்
‘சொல்ல வேண்டும் என்றோ என்னவோ “பெரிய எஜமானி
யம்மா! இந்த ஊர்த்தண்ணீரின் பொசுப்பு என்றைக்கோ
தீர்ந்துவிட்டது?” என்றாள்.

பாட்டி நாகியை எப்போதோ பார்த்திருக்க வேண்டும்.
அப்புறமும் அவளைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்தவரே ஒழியப்
பார்த்தவர் அல்ல. ஒரு தடவை இராமண்ணன் வெற்றிலைப்
பாக்குப்பையை விட்டுவிட்டு போன சமயத்தில் அவர்
சொன்ன விஷயங்களிலிருந்து, நாகியை மறக்கவில்லை
என்பது நினைவு வந்தது. அவர் அவளைப்பார்த்து தனக்குள்
சிரித்துக் கொண்டே ‘பரவாயில்லை நீ; உன் பிடிவாதத்தைச்
சாதித்து விட்டாய். இன்று உனக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு
வரும் யோகம் ஏற்பட்டது அதுவும் எங்கள் கிணற்றுத்
தண்ணீரைக் குடிக்கும் பொசுப்பு உனக்கு இருக்கிறது
என்பதால்’, என்று சொன்னார்.

நாகிக்கும் சிரிப்பு வந்ததோ அல்லது அழுகை வந்ததோ
எனக்குத் தெரியாது அவள் சிறிது நேரம் ஊமையாகவே
உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு பிறகு ‘முதலாளி, சாப்பாடு
கீப்பாடு வேண்டாம், நாங்கள் போகிறோம். போய்
மேடையில் படுத்துக் கொள்கிறோம்’ என்றாள். பாட்டியும்,
‘நாகி, உன் ஜம்பமெல்லாம் போதும். மூகிப் பாட்டியின்
வீட்டில் ஒரு கவளம் சாப்பிட்டுப்போனால் எனக்கொன்றும்
தஷ்டம் ஏற்படாது’ என்றார்.

‘என் தெய்வம் சொன்ன பிறகு’ என்றாள் அவள்.

‘அப்படிச் சொல். ஏனோ தெரியவில்லை உன் நினைவு சிறுவயதிலிருந்தே என் மனத்தில் இருந்து வருகிறது. நீ வந்தது மிகவும் நல்லதாய்போய்விட்டது. இப்போது உனக்கு ஏதும் சொல்லப் போவதில்லை. முற்றத்தில் இருங்கள். சாப்பிட்டுப் பசியாறிய பிறகு உனக்கு ஒன்று சொல்வேன்;’ என்றார் பாட்டி.

எனக்கு வியப்பாயிருந்தது—அவள் இவரைக் காணாமல் இவர் அவளைக் காணாமல் இருபது ஆண்டுகளாவது கழிந்திருக்கவேண்டும். மேலும் குலம், சாதியிலும் கூட எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. அவளுக்குச் சொல்லப் போகிற விஷயம் என்னவாக இருக்கும்?

பாட்டி பொழுதைப் போக்குவதற்காக ‘இவர்கள் இரண்டு பேரும் உன் பிள்ளைகளா?’ என்று கேட்டார்.

‘ஆமாம் எஜமானியம்மா.’

‘திடமாயிருக்கிறார்கள். தாய் மேல்அன்பு உண்டு என்று தெரிகிறது.’

‘அவர்களுக்காகவே நான் உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.’

‘தாய் என்றால் அப்படித்தானேயிருக்க வேண்டும். குழந்தைகளுக்கும் இருக்கவேண்டும் அந்த நினைவு. ஆனால் எத்தனைப் பேருக்கு இருக்கிறது?’

‘இவர்களுக்கு இருக்கிறது, எஜமானி. நான் என்றால் அவர்களுக்கு உயிர். அவர்கள் வளர்ந்து குடும்பம் நடத்துவதை நான் பார்த்தால் போதும். பிறகு என்னை நாய் நரி தினுறும் தடையில்லை.’

பாட்டி சிரித்தாள். 'நாய், நரி தின்பது ஏன் - இந்தக் குழந்தைகள் இருக்கும் போது?' என்றார்—'குழந்தைகளைப் பற்றித்தான் கவலை, எஜமானியம்மா. நீங்கள் வாழ்க்கை கீழ்க்கை என்கிறீர்கள். அவர்கள் தலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதோ' என்று சொல்லும் போது நாகியின் குரல் ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் ஒலித்தது.

'போதும். நீ அதை சொல்ல வேண்டாம். எனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. உன் சாப்பாடு முடியட்டும், பிறகு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன்-நாலு மனம் குளிரும்படியான வார்த்தையே சொல்லுகிறேன்' என்று கூறிவிட்டுத் தம்முடைய அறைக்குச் சென்று விட்டார்.

என்னுடைய ஆர்வம் பொங்கியெழுந்தது. எங்கள் பாட்டி — யாராயிருந்தாலும் சரி — தாமாகவே பேச்சுக் கொடுப்பது என்பது பெரிய விஷயம். அதற்கும் மேலே, தம் மனத்தைத் திறந்து பேசிக் கேட்பவர்களை நோக வைக்கும் நிகழ்ச்சிகளை அதிகம். திப்புப் பாட்டியுடன் பேசியதைப் போல ஆத்மீகமாகப் பேசுவது நூற்றுக்கு ஒருவரிடம் தான். நாகி எவ்விருந்தோ வந்தாள். ஓர் அநாதை. முன்னால் எங்கள் ஊரில் சில நாட்கள் இருந்தது உண்மைதான். அந்தக் காலத்துக் கதையை நினைத்துக் கொண்டால் சாதாரண ஜனங்கள் அவள் முகத்தில் காறித் துப்பி விட்டுப் பேசினால் அது ஆச்சரிய மில்லை. அந்தநிலையில், எங்கள் பாட்டி, வீட்டுக்கு அபூர்வமாக வந்த பேத்தியுடன் பேசுவது போல, இவளிடம் பேசுவதைக் கேட்டு வியப்பாயிருந்தது.

அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதைக் கேட்கும் ஆசை எனக்கு. அப்படி அவர்கள் பேசும் பொழுது காது கொடுத்துக் கேட்கக் கூடாது என்ற புத்தி வரவில்லை, ஒரு வகையில் பார்த்தால், அவர்களை வீட்டுக்கு வாருங்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டு வந்தவனே நான்தானே?

அதுவே ஒரு பெரிய வேலை. எங்கள் பாட்டியின் ஆசை ஒன்றை, தெரியாமலே நான் நிறைவேற்றி விட்டேன் என்னும் வரட்டு ஜம்பமும் சேர்ந்து கொண்டது.

சீதை சமையல் வேலையை முடித்து விட்டுச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டாள். நானும் குழந்தைகளோடு உட்கார்ந்து கொண்டு அரட்டை அடித்தபடியே சாப்பிட்டேன். அதே நேரத்தில் பாட்டியும் கொஞ்சம் பலகாரத்தை முடித்து கொண்டு தம் அறைக்குப் போய்விட்டாள். மனைவியின் கட்டளைப்படி, முற்றத்திலேயே மூன்று பாக்கு இலைகளை வந்தவர்களுக்காகப் போட்டேன். அவர்களுக்காக கஞ்சி காய்ச்சியிருப்பாள் சீதை என்று நான் நினைத்தேன். அதற்கு வாழையிலையைவிடப் பாக்கு இலையே மேல் என்றும் நினைத்தேன். ஆனால் அவள் பரிமாறியது எனக்கு போட்டதைத்தான். சாதம், குழம்பு, ஒரு கறி அதனுடன் நீர் மோர். அவர்கள் சாப்பிட்ட அளவு பரிமாறினால் வற்புறுத்தியும் போட்டாள். இடையிலேயே 'உங்களுக்கு எந்த ஊர்? ரொம்ப தூரம் நடந்து வந்தீர்களா? பிரம்பு வெட்டுவது என்றால் முள்ளை மிதித்தது போலவாமே?' என்று எதேதோ பேசினாள். நாகியின் பெரிய பையன் 'எஜமானியம்மா, கொஞ்ச நாளில் நான் திரும்பி வந்தாலும் வருவேன். மழைப் பெய்து விவசாயம் தொடங்கிவிட்டால் வருவதற்கில்லை. வரும் போது ஒரு அழகான பெட்டியைப் பின்னிக் கொண்டு வந்து தருகிறேன். பிரம்புப் பெட்டி நூறு வருஷமாவது தாங்கும் அதிலெல்லாம் எங்கள் அம்மாவின் திறமையே திறமை' என்று சொன்னான்.

சீதை பெட்டியின் மேல் வைத்த ஆசையால் சமையல் செய்து போட்டாயா! 'சீச்சி, அது வேண்டுமென்று நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை' என்று சொல்லி உள்ளே போனாள். அவர்கள் சாப்பாடும் முடிந்தது. நாகி இலைகளை எடுத்து எறிந்துவிட்டு, சாணத்தால் தரையை மெழுகிச் சீர்

படுத்தி கைகழுவித் கொண்டு வந்தாள். நான் வழக்கம் போல, வீட்டுக்கு வந்தவர்களுக்கு வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, புகையிலைத்துண்டு கொடுத்தேன் பிறகு பக்கத்துத் தாழ்வாரத்தைக் காட்டி 'அங்கே உத்திரத்தின் மேல் கற்றாழைப் பாய் இருக்கிறது எடுத்துப் போட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னேன். அதற்குள் கிட்டு ராகம்இழுத்தான். 'அப்பா, படுத்துக் கொள்ளவா...?' என்னும் ராகம். தாழ்வாரத்திலேயே குழந்தைகளுக்குப் பாயைப் போட்டு நான் படுத்துக் கொள்வதைப் போலப் பாவனை செய்தேன், 'கதை சொல்லு' என்றான் சின்னவன் தலையெழுத்தே என்று நினைத்துக் கொண்டு 'ஒரு ஊரில் ஒரு பெரிய ராஜா இருந்தான்' என்றதும், 'ராஜா வேண்டாம். நல்ல யானைக் கதை சொல்லு' என்றான் சந்திரன். 'அந்த ராஜாவிடம் ஒரு யானையுமிருந்தது' என்றேன்.

“எந்த ராஜாவிடம்?” என்று கேட்டான் கிட்டு.

கதையை முடிக்கும் போது சின்னவன் தூங்கி விட்டிருந்தான். பெரியவன் கண்கள் மூடியிருந்தன. எனக்கோ அந்த விருந்தாளிகள் வீட்டுக்கு வந்த விஷயமே மறந்துபோய், தலையணையில் சாய்ந்து நானும் தூங்கி விட்டேன். என தூக்கம் கெடுவதற்கு சீதை காரணமானாள்! “எவ்வளவு நேரம் பேசுவது! எந்த ஊர்க்காரியோ என்னவோ? இன்னும் பேச்சு முடிந்த பாடில்லே” என்று முணு முணுத்தாள், தனக்குத் தானே.

‘உம்’ என்றேன் நான். தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டு. “என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை, வீட்டுக்கு வந்த யாரோ ஒரு பெண் பிள்ளையிடம் பேசுவதற்கும் அளவில்லையா?”

“யாடி?” என்றேன்.

“யார்? எல்லாம் உங்கள் பாட்டிதான்” என்றுள்.

சட்டென்று நினைவுக்கு வந்தது-எங்கள் பாட்டி நாகியிடம் ‘உன்னிடம் பேசவேண்டியிருக்கிறது நாலு வயிறு குளிரும்படியான விஷயம்’ என்று கூறியது. குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்லி என்னை மறந்து தூங்கியதில் ஒரு வெறுப்பு. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தேன், வெளியே நிலா வெளிச்சம் பரவியிருந்தது. அதன் வெளிச்சம் பந்தலின் கீழும் அடுத்த தாழ்வாரத்தின் மேலும் போதுமளவு விழுந்தது. தாழ்வாரத்தில் இரண்டு பேர் படுத்திருந்தது தெரிந்தது. நான் ஆர்வத்தோடு பாட்டியின் அறைப் பக்கம் போனேன். கதவு திறந்திருந்தது. உள்ளே அவர் இருக்க மாட்டார் என்று தோன்றியது. ஆர்வம் பெருக மறுபடியும் வெளியே வந்தேன். காற்று வீசியது. கூடவே ‘குசு குசு’ என்ற ஒலியையும் ஏந்திக் கொண்டு வந்தது.

“ஓ! பாட்டி, வீட்டுக்கு வந்த நாகியை அழைத்துக் கொண்டு போய் எங்கேயோ உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்” என்று முடிவு செய்து, கண்ணைச் சுழற்றிப் பார்த்தேன். காதும் ஒலியை உற்றுக் கேட்டது. கால்கள் அந்தப் பக்கம் நடந்தன. அரசடி மேடையிலிருந்து ஒலி வருவது தெளிவாயிற்று. மெள்ள நடந்து அருகில் போவதற்குள்ளேயே “நீ ஏன் வந்தாய் குழந்தை? சும்மா போய்ப் படுத்துக் கொள். அப்படியெல்லாம் மற்றவர்களுடைய பேச்சுக்குக் காதை நீட்டக் கூடாது” என்று கடுமையாகவே சொல்லி விட்டார் பாட்டி.

என் தலையில் ஒங்கி அடிக்க மாதிரி ஆகிவிட்டது. நான் செய்தது முட்டாள்தனம் என்பது தெரிந்தது. நாகியுடன் அவர் எதையோ பேசட்டும், எனக்கேன்? அவள் தன் வாழ்க்கையின் சுகதுக்கங்கள் எதையாவது சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். இவரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். அதனால்

அவள் ஒரு பாவப்பட்ட பெண்பிள்ளை. ஒரு காலத்தில் அவளுக்குக் கெட்ட பெயர் வந்திருக்கலாம் அதனால் என்ன? அவள் கதை எல்லா ஊரிலும் பேச வேண்டிய விஷயமில்லையே என்று வருந்தி நின்றேன்.

எனக்கு மிகவும் அவமானமாகப்பட்டது பாட்டியின் முன்னால் நின்று "தப்புத்தான் பாட்டி நான் போகிறேன்." என்பதற்கும் வாய் வரவில்லை. வெட்கத்துடன், குழந்தையைப் போல வீட்டுக்கு வந்து படுத்துக் கொண்டேன். அந்த நிலையில் எனக்குத் தூக்கம்வருவதாக தெரியவில்லை என்னைப்போல முட்டாள் யாருமில்லை என்ற எண்ணமே என்னை அரித்தெடுத்தது. அப்படியே கண்ணோர்ந்ததோ என்னவோ வெளிச்சம் வந்த பொழுது குழந்தைகள் மட்டும் பக்கத்தில் படுத்திருந்தது கண்ணில் பட்டது. வழக்கம் போல, சீதை வீட்டு வேலையைத் தொடங்கிவிட்டிருந்தாள் எதிர்த் தாழ்வாரத்தில் படுத்திருந்தவர்கள் எப்போதோ புறப்பட்டுப் போயிருக்க வேண்டும் எழுந்து வெளியில் வந்து பார்த்த போதும் யாரும் தென்படவில்லை. வெளிச்சவரில் சார்த்தியிருந்தபிரம்புக்கட்டுகளும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் கருக்கலிலேயே எழுந்துப்புறப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெரிந்தது.

நாகியையும் அவள் பிள்ளைகளையும் என் மனத்திலிருந்து துடைத்தெரிந்தாலும், பாட்டி என்னைக் கோபித்துக் கொண்டது மாத்திரம் மறக்கவில்லை. அவர் அவளுடன் அவ்வளவு நேரம் ஏன் பேசினார் என்பது தெரியவில்லை என் மனத்தின் குறுகுறுப்பைப் போக்கிக் கொள்வதற்காகவே முகச்சவரம், குளியல், பூஜைகளில் பொழுதைப் போக்கினேன்.

பாட்டி குளிப்பதற்காகக் குளியலறைக்குப் போனார். குளித்துவிட்டு வந்தார். தோட்டத்தில் வெயில் பாக்கு மரத்தின் கழுத்துக்கு நேராக வந்தபோது, பாட்டி முற்றத்

தில் நடமாடுவது தெரிந்தது. நானாக அவரிடம் பேசவில்லை. அவரும் என்னிடம் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை, என்னுள் கொதித்துக் கொண்டிருந்த வருத்தத்தைச் சீதையிடமாவது சொல்லி ஆற்றிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கும் பயமாயிருந்தது. “உங்களுக்கு அப்படித்தான் ஆக வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டால்?

கொஞ்சநாட்களாக எதனாலேயோ நான் பாட்டியைத் தலைமேல் ஏற்றி உட்கார்த்தியிருந்தேன். அவர் விசித்தரமானவர். எல்லாரையும் போல அல்ல அவர் ஏதோ ஓர் அற்புத சக்தி அவரிடம் இருக்கிறது. முன்பு நடந்ததையும் பின்னால் நடக்கப் போவதையும் கூர்ந்து பார்க்கிற கண் அவருக்கு இருப்பதைப் போலத் தெரிகிறது. ஊரார் கண்ணுக்கு அவர் ஒரு பழைய மரக்கட்டை என்றாலும், எனக்கு அவர் அசாதாரணமானவர் என்று தோன்றியது. அவருடைய பேச்சுகளில் உண்மை எவ்வளவு, உண்மையல்லாதது எவ்வளவு என்னும் விஷயம் எனக்குத் தெரியாது. அவர் சொல்வதை நம்பக்கூடாது; அது குப்பை; புத்தி குழம்பிய பேச்சு; மனம் பேதலித்தவர்கள் போல பேச்சு-இப்படியெல்லாம் என்றைக்குமே தோன்றியதில்லை. அதற்கு அவரிடம் நான் கொண்ட அபிமானமே காரணமாக இருக்கலாம்.

பகலில் சாப்பிட்டு முடித்து, தூங்கியெழுந்து, இன்னும் என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தேன். மலையடிவாரம் வரையில் மறுபடியும் போய்வரும் ஆசை மனத்துக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்தது.

முன்பு ஜன்னனை அழைத்துக் கொண்டு போயிருந்தேன். வழிகாட்டினார்கள் மலைக்குடிகள். அவர்கள் துணையில்லாமல் நான் ஒருவனே அந்த வட்டாரத்துக்குள் போவதற்கில்லை. என்ன இருந்தாலும் காடு; புலி, காட்டுப் பன்றி, காட்டெருமைகளிடம் உள்ள பயத்தால் அல்ல;

வழிதவறிவிட்டால் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்து சேரும் வகை என்ன என்ற அச்சம். இன்னொரு தடவை அண்ணுநாயக்கனின் வீட்டுக்குப் போய் 'போகலாமா? வருகிறாயா?' என்று கேட்க ஆசை. அதை நிறைவேற்றுவதற்கும் மனமில்லை. ஆனால் இப்போது வானில் முகில் கூட்டங்கள் தோன்றித் தோன்றி மறைவதைக் கண்ட போது, 'இன்றைக்கு நல்ல மழை பெய்தாலும் பெய்யும். அல்லது நாளை பெய்தாலும் பெய்யும் என்று நினைத்துக்கொண்டே வெளியே வந்தேன். இன்றைக்கு எவ்வளவு வெயில் என்கிறீர்கள்? முற்றம் காய்ந்து, நெல் பொறி வறுக்கும் வாணலியைப் போலச் சூடேறியிருந்தது. வானம் நிறைய முகில்கள். இன்றைக்குக் கண்டிப்பாக மழைவரும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

என் சிந்தனையை அறிந்து கொண்டவரைப்போல யாருடைய குரலோ கேட்டது. "இன்றைக்குக் கண்டிப்பாக மழையுண்டு. அதுவும் இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள்." "யாரப்பா இது? என் மனத்தின் கோரிக்கையைத் தோண்டி எடுப்பவர்!" என்று நினைத்துச் சுற்றிப் பார்த்த போது மஞ்சநாதன் கிணற்றடியில் கால் கழுவிக்கொண்டு வந்தது தெரிந்தது.

"மஞ்சநாதனா?" என்று குரலெழுப்பினேன்.

"மழைவரும் என்று சொன்னது நீதானா? எனக்கும் அப்படியே படுகிறது."

"இன்றைக்கு. இன்றைக்கு என்ன, இன்னும் அரை நாழிகைக்குள் அடிக்க வேண்டும் மழை! அப்பப்பா, என்ன வெயில்! இரண்டு நாள் கழித்திருந்தால் நான் வேலையை முடித்துக்கொண்டு ஊரைவிட்டுப் போயிருப்பேன். பந்தலை இன்னும் பூர்த்தியாகப் பிரிக்கவில்லை. ஊரில் கடன்களைத் திருப்பவில்லை. மழை பெய்வதற்குள் மைசூருக்குப் போக வேண்டும்."

“என்னதான் இருக்கட்டும், மஞ்சநாதா! உன் தைரியம் பெரிய மனுஷத்தனம் இரண்டும் உயர்ந்தது. நீ அம்மன் பூஜையைச் சிறப்பாக நடத்தினாய். அவ்வளவு தலைகளை நான் கபாலேசுவரன் கோவில் திருவிழாவில் கூடக் கண்ட தில்லை. எங்கெங்கிருந்தெல்லாம் ஜனங்கள் வந்தார்கள்? அவர்கள் எப்படி வந்தார்கள் நீ எப்படி அவர்களை அழைத்தாய்?” என்று என் வியப்பை வெளியிட்டேன்.

அதற்கு அவன் “ஜனங்களை அழைத்ததைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்களா, நீங்கள்? அது அந்த ஜகதம்பாவே அழைத்துக் கொண்டது. என் மகன் போய் அழைத்து விட்டு வந்தது உண்மை. கால்தோடு, ஹெரஞ்சாலு பீஜூர் பைந்தூர்-இங்கெல்லாம் பிராமணர்கள் வீடு கண்ட இடத்தில் எல்லாம் நுழைந்து சொல்லிவிட்டு வந்தான். தெய்வத்துக்குத் தொண்டு என்ற பிறகு ஜனங்கள்வராமல் இருப்பார்களா?”

“உன் கையும் தாராளமானது தான்.”

“என்னுடைய கை என்ன கை! அவள் கை பெரியது- அம்மனுடையது. அவள் கொடுத்தாள். ஒருதலையும் விடாமல் நாலா தட்சணை என்முலம் கொடுக்கச் செய்தாள். அவள் ‘கொடு’ என்றதால் நான் கொடுத்தேன் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். எந்தவிதமான முணுமுணுப்பு மில்லாமல் வண்டசேக்காரர்களும் சங்கரநாராயணத் தாரும் சமையல் முதலான ஒவ்வொன்றையும் ஏற்றுக் கொண்டு செய்தார்கள். அவர்களுக்கும் கைநிறையப் பணம் கொடுத்தேன்.”

“இந்தக் காலத்தில், மஞ்சநாதா, பணம்வேண்டும். பணம் இருந்தால் ஜனம்.”

“ஒருவகையில் அது உண்மை! என்றாலும் ஜனங்களுக்குக் கடவுள் விஷயத்தில் நம்பிக்கையும் சிரத்தையும் இருந்த துண்தான் வந்தார்கள். வெறும் தட்சணையின் ஆசையால் மாத்திரம் வரவில்லை.”

“அதற்காக அவ்வளவுதூரம் நடந்து வருவார்களா? மைசூருக்கு என்றைக்குப் புறப்படுகிறாய்?”

“இன்னுமென்ன, புறப்படவேண்டியதுதான்! மழை இரண்டு நாளைக்கு நின்றால் பந்தலைப் பிரித்து விடலாம். பாத்திரம் பண்டங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டால் இந்த வருஷத்துக்கு என் பொறுப்பு கழிந்தது. என் கவலை அதைப் பற்றியில்லை. அம்மனுக்கு ஒரு அழகான கோவில், முகமண்டபம், ஒரு மேடை-இதையெல்லாம் கட்டி முடிக்கிறவரையில் என் மனத்துக்கு நிம்மதியில்லை.”

அவனுடைய பேச்சுக்கு வலிவூட்டும் வகையில் என் சீதையும் அங்கே வந்து சேர்ந்தாள்.

மஞ்சநாதனுக்கு அம்மனிடம் பக்திக்குக் குறைவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும், என்றாலும் கையில் காசு இருக்கிறது என்ற ஜம்பமும் சேர்ந்திருக்கிறது. அவன் கொடுத்த நாலாறு தட்சணையே பலரை அங்கு ஈர்த்திருக்க வேண்டும். என்றாலும் பணத்தைப் பயன் உள்ளதாகச் செலவழிப்பதற்குப் புத்தி வர வேண்டுமே. எல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகு, தான் நடத்தி வைத்த திருவிழாவைப் பற்றி நாலு பேர் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்கும் விருப்பம் அவனுக்கு இருந்ததாகப் பட்டது. அதை எங்கள் பாட்டியின் வாயிலிருந்து கேட்க வேண்டும் என்னும் ஆசையாலோ என்னவோ அவன் ‘பாட்டி எங்கே?’ என்று கேட்டான். சீதை அதற்கு ‘அங்கெங்காவது இருப்பார்’ என்றாள்.

‘பேசி விட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன் என்று சொல்லி எழுந்து நின்றான். சீதை பாட்டியின் அறையை யும் பின் பக்கத்திலும் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்து ‘வீட்டில் இல்லை; இருந்தால் அரசடி மேடையில் உட்கார்ந்திருப்பார். இந்த நேரத்திற்கு அது தான் அவருடைய

வழக்கமான இடம்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, சடசடவென்று ஒரு பெரிய ஒலியின் முழக்கம் கேட்டது. அது காற்றைத் தாங்கிவந்ததா அல்லது காற்று அதைத் தாங்கி வந்ததா! அடுத்த கணத்தில் பெரும் காற்று வீசத் தொடங்கியது. தோட்டத்தில் பாக்கு மரங்கள் ஆவேசம் வந்து ஆடின. கூரை மேல் வேய்ந்திருந்த புல்லும் பந்தலின் ஓலைகளும் பறக்கத் தொடங்கின. வீட்டில் ஜன்னல் கதவுகள் அடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கின. நான் வேகமாகப் "பாட்டியை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி வெளியே ஓடினேன். அந்தக் காற்றிலும் தூசியிலும் என் முகமெல்லாம் மண். ஊரிலுள்ள தூசெல்லாம் என் முன்னால். மேலிருந்து மழைத்துளி படபடவென்று விழத் தொடங்கியது. பாட்டி அவசரத்தில் இந்தக் காற்றில் தள்ளாடிக் கொண்டே எதிரில் வந்தார். நான் அவர் தோளைப் பற்றிக்கொண்டு உள்ளே அழைத்துவந்தேன், "விடு, என் தோளை, நான் ஒன்றும் குழந்தையல்ல. பெரிய மழைவரட்டும்" என்றார் பாட்டி.

அருகிலிருந்த மாமரத்திலிருந்து ஒரு கொம்பு உடைந்து 'டப்'பென்று கீழே விழுந்தது. சுற்றியிருந்த மரங்களெல்லாம் தம் நினைவிழந்ததைப் போல தலை விரித்தாடின. கிட்டு அதிலேயே வெளியே ஓடி "அப்பா! மாமபழம்!" என்று அந்த மரத்தின் பக்கம் ஓடுவதைக் கண்டதும் பயந்தேன். "டேய், போ, உள்ளே. மாங்காய் விழுந்தால் அங்கேயே கிடக்கும். கிளை ஓடிந்து தலையில் விழுந்தால் செத்துப் போவாய்." என்று சீறினேன். அந்தப் பைத்தியக்காரக் குழந்தை ஓடியேபோயிற்று. பாட்டியை அங்கேயே விட்டு விட்டு, அதன் பின்னால் நான் ஓட வேண்டியதாயிற்று. கிளைகள் முறிந்து விழுந்ததால் சுற்றிலும் நூற்றுக்கணக்கான மாங்காய்கள் சிதறிக்

கிடந்தன. கிட்டு“ பழம், பழம், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, எட்டு” என்று சொல்லிக் கொண்டே கையில் பிடித்துக்கொள்ள முடியாமல் அவற்றை வயிற்றோடு அழுக்கிக் கொண்டான். போய் அவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து திண்ணையில் உட்கார வைத்தேன். பாட்டி தனியாகத் திண்ணையில் சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தார். மழை, இடி, காற்றின் வேகம் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. அந்த இரைச்சலில் மஞ்சநாதன் எங்கள் பாட்டியிடம் பேசுவதற்கு முயற்சி செய்தது போலத் தெரிந்தது.

நான்கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு கம்பத்தில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தேன். சந்திரன் என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான். ஒரு மணி நேரம் பேய் அறைந்தவர்களைப் போலமழைக்கு அஞ்சி உட்கார்ந்திருந்தோம். மேகராஜனின் இந்தக்கோபத்தை அதற்கு முன் நான் எப்போதும் கண்டதில்லை. அன்று பெய்த மழையும் அவ்வளவு; வீசிய காற்றும் அவ்வளவு! வீட்டு முற்றத்தில் இருந்த பந்தல் பாதியாகி விட்டது. தோட்டத்திலிருந்து கமுகும் வாழையும் முறிந்து விழும் சத்தம் கேட்டது. எல்லோரும் “இது என்ன பேய் மழை! ஆடி மாசத்தில் பெய்ய வேண்டிய மழையெல்லாம் ஒரே நாழிகையில் கொட்டுவது போல் இருக்கிறதே” என்று நினைத்துக் கொண்டோம்.

இரண்டு நாழிகைக்குப் பிறகு மழைவிட்டது; காற்று அடங்கியது, வானம் வெளி வாங்கி, மாலை வெயில் நனைந்திருந்த தரை மீதும் குளித்து நின்ற செடி கொடிகளின் மீதும் தன் பொன்வண்ணத்தை வீசியது. ‘யார் அது நம் ஊருக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்தவர்கள்? இரண்டு நாழிகையில் என்னென்ன அற்புதங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன’ என்று வியக்கும்படி இருந்தது.

மழையின் ஆரவாரத்திற்கு அஞ்சியேனா என்னவோ, என் இரு குழந்தைகளும் என்னை ஒட்டி அனைத்துக் கொண்டி

ருந்ததைப் போல மஞ்சு நாதனும் ஒரு கம்பத்தில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் எதிரில் பாட்டி சுவரில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர் வாயிலிருந்து “நம் ஆணவமும் அகங்காரமும் இதற்குமுன்னால் எவ்வளவு மாத்திரம்?” என்றப் பேச்சு வெளி வந்தது. மஞ்சு நாதனின் நெஞ்சு நிறைந்திருந்த பெருமையையும் அகங்காரத்தையும் நினைத்து அவர் இப்படிச் சொன்னாரா என்பதை நான் அறியேன். அவன் வாயிலிருந்து பேச்சே வெளிப்படவில்லை. ஒரு வேளை அவன் நினைவு வீட்டு பந்தல் அல்லது கோயில் பந்தலைப் பார்க்க போய் இருக்கலாம். அவன் அவசரமாக எழுந்து “நான் வீட்டுக்கு ஓடுகிறேன். அங்கே என்னென்ன அனர்த்தம் விளைந்திருக்கிறதோ? என்ன ஆகியிருக்கும் - பந்தலின் ஓலைகளும் மூங்கில்களும் ஐம்பதாறு தேசங்களுக்கும் போய் விழுந்திருக்கும். வீட்டின் கூரை மிஞ்சியிருந்தால் அதுவே ஆச்சரியம்” என்றான்.

“ஆமாம் ஆமாம். நானும்தோட்டத்துக்குப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்?” என்று புறப்பட்டேன்.

என் ‘குழந்தைகள்’ தம் தாயை அழைத்து ‘அம்மா’ மாங்காய் என்று ராகம் இழுத்தன. அவள் அப்போது ஒரு குடையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். நான் பாக்குத் தோப்புக்குள் நுழைந்து பார்த்தேன். வெளிவரிசையில் ஏழு எட்டுப் பாக்கு மரங்கள் முறிந்திருந்தன. இருபது முப்பது வாழைமரங்கள் நிலத்தை அளந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றைப்பார்த்து மனம்சோர்ந்து திரும்பினேன். நாளைக்கு வெட்டினால் போதும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

வீட்டுக்கு வந்தால், குழந்தைகளுக்கு ஒரே ஆனந்தம்! திண்ணையில் என்னவள் நான்கு கூடைகளில் மாங்காயை நிரப்பியிருந்தாள். இளசு, முதிர்ந்தது, மாவடு, காய், பழம்.

“ஒரே ஒரு மாவடு கூட மரத்தில் மீஞ்சவில்லை. இதில் ஐம்பது காயாவது முற்றியிருந்தால் அதுவே பெரிது” என்று அவள் கூறினாள்.

“அப்படியானால் ஏன் கொண்டு வந்தாய்?”

“அங்கேயே விட்டு வைத்து என்ன செய்வதாம்! நாளைக்கு லெயில் வந்தால் காம்பை அரிந்து விட்டு உலர்த்தி வீடலாம். வேகவைத்துத் தொக்குச் செய்யலாம்” என்றாள். எனக்கு மாந்தொக்கு மிகவும் பிடிக்குமாதலால் வாய் திறக்கவில்லை. இன்னும் இரண்டு நாழிகை பொழுது லெயில் இருந்ததால் ஊரில் என்னென்ன நாசமாகியிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று புறப்பட்டேன். எனக்கு வழியில் முதலில் தரிசனம் தந்தவன் எண்ணெய்க் குடத்தைச் சுமந்து வந்து கொண்டிருந்த இராமண்ணன். அவன் துணி நனைந்திருந்தது. அவனுக்கு நன்றாக அபிஷேகமாகியிருக்க வேண்டும். அவன் சுமந்து வந்த குடத்தில் எண்ணெய் இருந்ததோ தண்ணீர் இருந்ததோ தெரியாது அவனைப் பார்த்து ‘மழை வரும் போது எங்கே இருந்தாய் நீ? அற்புதமான மழை இல்லை யா?’ என்றேன் நான்.

“அற்புதமா? நான் பிறந்ததிலிருந்து இந்தமாதிரி மழையைப் பார்த்ததில்லை. அரைக்குடம் எண்ணெய் தண்ணீரில் போய்விட்டது.”

“எண்ணெய் தண்ணீரில் போய்விட்டதா?”

“காற்றுவீசத் தொடங்கிய போது நான் அந்தப் பக்கத்தில் தோப்பிலிருந்தேன். அதன் வேகத்தைக் கண்டதும் வேகமாக நடை போட்டேன் எங்கிருந்தோ ஒரு மரக்கிளை முறிந்து வந்து எண்ணெய்க் குடத்தில் மோதியது. குடம் கீழே விழுந்து நசுங்கியது அதைப் பார்த்து ‘ஐயோ, என் தலையெழுத்தே’ என்று நினைத்து குடத்தை எடுப்பதற்குள் வேகமாக மழை பெய்தது.

அங்கெனின வீடா, சத்திரமா? ஒரே சீராக ஓடினேன் கோவில் மண்டபத்துக்குள். மண்டபத்துக்கு மேலே கூரை இருக்கிறது என்று பெயர் அங்கேயும் மழை அடித்தது. சாரல் நனைத்தது. குளிரில் குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்து விட்டேன். காற்றில் கூரையிலிருந்து ஓடுகள் பறந்தன. தெய்வத்தின் கோவில் மீதும் அந்த மழை தயவு காட்டவில்லை. பார்க்க அஞ்சிக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு உட்கார்ந்தேன். அப்போது ஒரு பெரிய இடி. எப்படிச் சொல்வது! 'படார், பட் படார்'-ஒன்றே மூன்று 'மார்' தூரத்திலிருந்து இடித்ததைப் போலிருந்தது.

“ஐயோ! கூரையில் விழுந்ததோ, வேறு எங்கே விழுந்ததோ. எனக்கு ஒரு தைரியம்-கடவுளின் மண்டபம் அல்லவா அது? ஆகவே அங்கே விழாது என்று ஒரு தைரியம். ஆக அங்கே விழவில்லை. ஆனால் காற்றின் அழிச்சாட்டியத்தில் பிரகாரத்துக்கு வெளியே வாத்திய மண்டபம் சரிந்து விழுந்தது. அதன் கூரையும் ஓடும் எல்லாம் பொடிப்பொடி; பொடி என்றால் மாவுதான்.”

“வாத்திய மண்டபம் விழுந்து விட்டது என்கிறாய்? நம் தெய்வத்தினுடைய மண்டபமா? எது வேண்டுமானாலும் ஆகும் அந்தக் காற்று மழையில்.”

“தண்ணீரைப் பார்த்தீர்களா, முதலாளி! அந்த மண்டபத்துக்கு அருகில் மஞ்சள் நீர்ப்பள்ளம் நிறையச் சிவப்பு நீர்! இன்றைக்குக்கூட மஞ்சள் நீர் உற்சவத்தை (உறியடி) நடத்திக் காட்டலாம். அப்படியிருக்கிறது. இவ்வளவும் பார்த்தது போதும் என்று ஆகிவிட்டது. மழை நின்றதும் அங்கேயிருந்து புறப்பட்டேன். எனது அரைக்குடம் எண்ணெய் போனதுதான். போன எண்ணெய் திரும்பி வருமா, சொல்லுங்கள்?”

“அப்படியே தோப்பு வழியில் நடந்து வந்து, வயலில் இறங்கினேன். வயலிலும் காணவாயிலும் வெள்ளம்

வந்ததைப் போலிருந்தது. ஒரே மழைக்குத் தவளைகள் 'டூர், டூர்' என்று கத்துகின்றன. வயலில் இறங்குவதற்கு முன்னாலேயே ஒரு கல் மண்டபம் உண்டு அல்லவா? அதுவும் சவிழ்ந்து விழுந்ததைக் கண்டேன், முதலாளி. எந்தக் காலத்து ராஜா கட்டியதோ என்னவோ. காற்றில் தான் விழுந்தது என்று சொல்லலாமா? நான் செய்த புண்ணியம் கோவில் மண்டபத்துக்கு ஓடுவதற்கு பதிலாக அந்த மண்டபத்தின் கீழ் நின்றிருந்தால் - இந்த ராமண்ணன் அதன் அடியில் விழுந்து செத்து சட்டிணி ஆன சங்கதி என் பிணம் அழுகி நாற்றம் வெளியே வந்த பிறகே ஊருக்குத் தெரிந்திருக்கும்."

இராமண்ணனின் கவர்ச்சியான வர்ணனையை நான் மிகவும் ஆர்வத்தோடு கேட்டுக் கொண்டு நின்றிருந்தேன். அவன் சொன்னது உண்மை. எவ்வளவு அழிவு ஏற்பட்டது. என்னென்ன நாசம் அடைந்தது என்று பார்க்கும் ஆர்வத்தில் புறப்பட்டேன். நான் புறப்பட்டதைக் கண்டதும் அவன் 'இப்போது எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டான். "அங்கே வெட்ட வெளியில் என்னென்ன ஆகியிருக்கிறது? என்று பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று புறப்பட்டேன்" இதை நான் சொன்னேன்.

"சரி, முடிந்தால் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்" என்று சொல்லி அவன் நடந்தான். அவன் போவதானால் எங்கள் வீட்டு வழியே சென்றுதான் இரண்டு மைல் தூரத்துக்கு அப்பாலிருக்கும் தன் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக கோவில் மண்டபத்திலிருந்தே வீட்டுக்குப் போயிருந்தால் இன்னும் சுலபமாக இருக்கும். அவன் ஏன் இந்தச் சுற்று வழியில் வந்தான் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. நான் அவனை அங்கேயே வீட்டுவிட்டு வெட்ட வெளியை நோக்கி நடந்தேன். அந்த வெளியில் முழங்கால் மூடும் அளவுக்கு நீர் நின்றிருந்தது. அக்கம் பக்கத்துக் கால்வாய்களில் தண்ணீர்-

பொங்கிப் பெருகி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. எங்கள் இராமண்ணன் சொல்வதைப் போலத் தவளைகளின் மூழக்கம் சுற்றிலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வெட்ட வெளியிலிறங்கி முதலில் போனது ஜனார்த்தனன் வீட்டுக்கு. அவன் வந்திருக்கிறானா என்று தெரிந்து கொண்டது போலவும் ஆயிற்று; அவர்கள் வீட்டில் காட்டு மழை என்னென்ன நாசங்களை விளைவித்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தது போலவும் ஆயிற்று. ஆனால் எந்தக் காரணத்தினாலோ அவர்கள் பகுதியில் மழை பெய்தது குறைவில்லை என்றாலும், இடி, மின்னல்களின் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாக இருந்தாலும், எங்கள் வட்டாரத்தில் வீசிய காற்றில் ஏற்பட்ட அளவுக்கு அங்கே நஷ்டம் ஏற்படவில்லை. ஜண்ணின் தந்தையும் தாயும் முற்றத்தில் சிதறிக் கிடந்த குப்பையைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களும் 'என்ன மழை! இப்படி ஒரு மழையா? ஒரு மாசத்தில் பெய்ய வேண்டிய மழை ஒரு நாழிகையில் பெய்துவிட்டது' என்றார்கள் ஜனார்த்தனன் என்கே போயிருக்கிறான் என்றைக்கு வருவான் என்பது அவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. எனக்கு அது அவ்வளவாகத் தேவைப்படவில்லை. நான் இராமண்ணன் டமிருந்து கேள்விப்பட்ட அற்புதங்களையெல்லாம் அவர்களுக்கு வர்ணித்து விட்டு மெள்ள வீட்டுப் பக்கம் திரும்பினேன். சாயங்கால 'வாக்கிங்' மிக நன்றாக முடிந்தது என்று இல்லாத ஒரு காரணத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு திரும்பி வந்தேன்.

வீட்டை அடைவதற்கு முன்னால் அரசடி மேடைத் தரிசனம் கிடைத்தே தீரும், அல்லவா? அதன் ஆயிரக் கணக்கான புதிய கொம்புகளும் இலைகளும் சுற்றிலுமிருந்த தரையைப் போர்த்தியிருந்ததைப் தூரத்திலிருந்தே கண்டேன். மேடையின் நினைவோடு பாட்டியின் நினைவும் வந்தது. அந்த அந்தி நேரத்தில் அவரும் அங்கே

உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார். இன்றைக்கும் அவர் தமது அன்றாட வழக்கத்தை நிறுத்தவேயில்லை. மேடை நனைந்து தரை குளிர்ச்சியாயிருந்தாலும் அதன் கற்படியின் மேல் உட்கார்ந்திருந்தது தெரிந்தது. அவருக்கு அருகே இரண்டு 'மார்' தூரத்தில் வேறு யாரோ குத்துக் காலிட்டு உட்கார்ந்திருந்ததும் தெரிந்தது. அப்போது முந்தைய நாள் இரவு நினைவுக்கு வந்து, அந்த வழியை விட்டும் பத்து 'மார்' தொலைவு தள்ளி நடந்து வீட்டுக்குப் போனேன். நான் விரும்பா விட்டாலும்கூட, என் காது சில சொற்கள் வந்து விழுந்தன. "நீ என் பேச்சைக் கேள். நள மகாராஜனுக்குச் சனி பிடித்த போது என்னென்னவோ ஆயிற்றும்; அப்படி என்று நினைத்துக் கொள். உன் அக்கா செத்தாள் தங்கை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டாள் என்கிறாய். இன்னும் உனக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? யார் தயவும் உனக்கு வேண்டாம். கை விட்டுப்போன வாழ்க்கையைக் கடவுளே திரும்பவும் கொடுக்கிறான் என்று நினைத்துக் கொள்;" என்னும் பேச்சு கேட்டது.

நான் வீட்டுக்கு வந்தேன். எனக்கு-அது என்ன பேச்சு, என்ன விஷயம், யாருடன்-என்பது தெரியா விட்டாலும், ஊரில் பல பேர் அவருக்கு அரைப் பைத்தியம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் இன்னும் அவரிடமும் நாலு நல்ல வார்த்தைகளை கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் மரக்கட்டைகள் சில இருக்கின்றன என்று தோன்றியது. யாரோ அவரைத் தேடிக்கொண்டு அங்கே வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

ஒரு நாழிகைக்கு அப்புறம் பாட்டி தான் மட்டுமே வீட்டுக்கு வந்தார். நான், சீதை சிறிது ஓய்வாயிருப்பதைக் கண்டு, "சீதை கோவிலில் பெருத்த நாசமாம். வாத்திய மண்டபத்தின் கூரை தலைகீழாக விழுந்திருக்கிறதாம், நரே தோப்பில் இருந்த கல் மண்டபம் இடிந்து விழுந்திருக்

கிறது. நம் வயல் வெளியைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. வெள்ளம் வந்தது போல நீர் நிரம்பி இருக்கிறது. பெரிய தவளைகள் 'டூர் டூர்' என்பதைக் கேட்டால் மழைக் காலம் தொடங்கி விட்டது என்றே தோன்றுகிறது" என்றேன்.

"தொடங்கி விட்டது என்கிறீர்களா? இவ்வளவு சீக்கிரமாகவா? ஒரே ஒரு மழையில் இவ்வளவு வெல்லாம் நடந்ததா?"

"ஒரு வகையில் இந்த மழை வேண்டிக்கானிருந்தது. வயல்களில் விதைக்க வேண்டாமா? விதை விதைத்து விளைச்சலை பார்க்க வேண்டாமா? ஆனால் அது இப்படித் திடீரென்று சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்ததுதான் ஆச்சரியம்!"

"ஆமாம், வருஷா வருஷம் அது ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் வந்து 'நான் வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தது. இந்த வருஷம் மட்டும் பூரி பிராமணர்களைப் போலச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்தது. அல்லவா?" என்று கேட்டாள் சீதை.

"யார் பூரி பிராமணர்கள்?" என்று, எங்கள் பேச்சு காதில் விழுந்த பாட்டி கேட்டார்.

"நான் ஒரு பேச்சுக்கு அப்படிச் சொன்னேன். இந்த மழை சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்தது என்றதைக் கேட்டு "

"அவ்வளவுதானா? இப்போது வரும் மழை அப்படிப் பட்ட மழைதான். கொஞ்சம் காற்று அதிகம். அதில் என்ன ஆச்சரியம்? அது வந்தது எதற்கு என்பது எனக்குத் தெரிந்து விட்டது; மஞ்சள்தான் ஒரு நல்ல வேலை செய்தது

உண்மை. உள்ளுக்குள் தன்னைப் போல் செயல் உடையவன் யாருமில்லை என்ற அகங்காரம் வந்தது. அவன் கொழுப்பை அடக்குவதற்காகவே இந்த மழை வந்தது. பேச்சை நிறுத்தி வெளிறிப் போய் வீட்டுக்கு ஓடியதைப் பார்த்தாய் அல்லவா?"

சீதைக்கு பாட்டியின் இந்தக் குத்தல் பிடிக்கவில்லை. அவருடைய இப்படிப்பட்ட பேச்சுகளைக் கேட்டு 'அவருக்கு வாய்த்துடுக்கு அதிகம்' என்று அவள் சொல்வதுண்டு. 'அது வெறும் விளையாட்டுப் பேச்சு என்பதாக ஏன் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது' என்று எனக்குத் தோன்றியது அதற்கு இடையில் அன்று மாலை பாட்டியுடன் பேசிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த புண்ணியவான் யார் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆத்திரம் எனக்கு இருந்தது. கேட்டேன். "பாட்டி, மழை பெய்து நீர் தேங்கி குளிர்ச்சியாயிருந்தாலும் நீங்கள் உங்கள் தினப்படியாத்திரையை விடவில்லை" என்றேன்.

"அது என் இடமல்லவா, குழந்தை?"

"இல்லை, அந்த நேரத்தில் யார் உங்களுடன் பேசிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தது?"

"பூதம் சீதம் இல்லை, மனிதன். மனிதன் மனிதனுடன் பேசவேண்டும் அல்லவா? நல்லதாகட்டும் கெட்டதாகட்டும்?" என்றார்.

நான் வெட்கி சும்மாயிருந்தேன். பெயரை அவராகச் சொல்லவில்லை. கேட்டால் "உனக்கு ஏண்டா குழந்தை, அதிகப் பிரசங்கம்?" என்று சொல்லி விடுவாரோ என்று பயந்தேன்.

அத்தியாயம் பதினென்று

மஞ்சநாதனின் நிலை என்ன ஆயிற்றென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கும்- அடுத்த நாளெல்லாம் வீட்டுக் கூரையை அவிழ்த்து- நனைந்து போயிருந்த ஓலைகளை உலர்த்தி எடுத்து வைக்கும் வேலையிருந்தது எங்களுக்கிருக்கும் சிறிய தோட்டத்திலும் முறிந்து விழுந்த பாக்கு, வாழை முதலியவற்றைச் சீர்படுத்தி வைக்கிற வேலையும் இருந்தது. மஞ்சநாதனுக்கு இதைப்போல பத்துப்பங்கு வேலையும் நஷ்டமும் உண்டாகியிருக்க வேண்டும். மழையரசன் அவனுடைய ஆணவத்துக்குத் தகுந்த மருந்தி கொடுத்தான் என்று பாட்டி சொன்னாலும் நான், என்வேலை முடிந்த நாளுக்கு அடுத்த நாளுக்கடுத்த நாள், அவனைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். வீட்டையடைவதற்கு முன்னாலே இருப்பது அம்மன் கோவில். நல்லவேளை கோவிலுக்குப் போட்டிருந்த புதிய கூரை அப்படியே இருந்தது. ஆனால் திருவிழாவுக்காகப் போட்ட பந்தல் அதிக நாசத்துக்கு உள்ளாகியிருந்தது. அதைப் பிரித்து ஓலைகளை உலர்த்திச் சரிபடுத்துவதற்கு இரண்டு நாள் கள் ஆயிற்றும். அங்கிருந்து அவன் வீட்டுக்குப் போனேன். அவனும் அங்கில்லை; அவன் மக்களும் இல்லை. அதனால் என்ன! அவன் செல்வாக்குடையவன். சமாராதனைக்காகப் போட்ட பெரிய பந்தலை அவிழ்த்து ஒரு பக்கத்தில் வைத்திருந்தான். கை நிறையப் பணம் கொடுப்பதாயிருந்தால் இதெல்லாம் பெரிய வேலையே அல்ல; ஆள்கள் வருகிறார்கள், வேலையைச் செய்கிறார்கள். மேலும் அவனிடம் வேலை பார்க்கும் குடியானவர்களும் அப்படிப்பட்டவர்களே. அவர்களுக்கு நாலு காசு கடன் கொடுத்திருப்பேன். இல்லாவிட்டால் இந்த மாதிரிச் சமயங்களில் யார் வருவார்கள்? மழை பெய்தது என்றால் வயலை உழுது விதைக்க வேண்டும்; எரு அடிக்க வேண்டும். என் குடியானவர்களோ 'இன்னும் மூன்று நாளைக்கு எந்த வேலை

யும் சொல்லாதீர்கள்' என்று சொல்லிவிட்டார்கள் அவனுடைய நிலைமை என்னை விட மிகவும் மேல் அவனுக்கு வருவாயும் இருக்கிறது. அவனும் செலவுக்கு அஞ்சுபவன் அல்லன். பூஜை, சமாராதனை முதலியவற்றில் பண விஷயத்தில் அவன் கொஞ்சங் கூடப் பின் வாங்கவில்லை.

அவன் வீட்டிலில்லாவிட்டாலும் அவன் மனைவியான ஸ்ரீதேவம்மா வாய் நிறைய வரவேற்று உபசரித்தாள் சிற்றுண்டியும் காபியும் கொடுத்தாள். அப்புறமாக அல்ல, அதற்கு முன்பாகவே மழை விளைவித்த நஷ்டங்களை எல்லாம் வர்ணித்தாள். அதையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டே, அதற்கு நடுவிலேயே 'நீங்கள் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. எங்களவரிடம் உங்கள் பாட்டி ஒன்று சொன்னாராம்- எங்கள்வருக்கு மிகவும் ஆணவம்- என்று. நாங்கள் என்ன செய்திருக்கிறோம், அப்படி ஆணவம்பிடித்து?' என்று கேட்டாள்.

“அப்படிச் சொன்னதாகத் தெரியவில்லையே” என்றேன் நான்.

“முந்தாநாள் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாரல்லவா? அப்போது அவரிடம் நேருக்கு நேராகச் சொன்னாராம். காற்றும் மழையும் வந்ததைப் பார்த்து அப்படிச் சொன்னாராம். அம்பாளுக்கு நாங்கள் என்ன ஆணவத்தோடா பூஜை செய்கிறோம்” என்று கேட்டாள்.

என் மனத்திலும் பாட்டி ஏன் அப்படிப் பேசினார் என்றே தோன்றியது. ஆனாலும் அவருடைய கட்சியை விட்டுக் கொடுக்க முடியாமல் “அவர் ஓட்டு மொத்தமாக, யோசனை செய்யாமல் சொல்லியிருக்க வேண்டும். மழை வராவிட்டால் கடவுளுக்குக் கோபம் வந்திருக்கிறது என்று சொல்வதில்லையா நாம்? அப்படியே அன்றைக்குக்

காற்றினுடைய வேகத்தைக் கண்டு அந்த மாதிரி ஒரு சொல்லைச் சொல்லிவிட்டார். எங்கள் வீட்டுக் கூரையும் அதே மழைக்குப் பொடிப் பொடியாகவில்லையா? அப்படியானால் அவர் சொன்னது என்னையும் தானே தைக்க வேண்டும்?" என்று ஒருவழியாகச் சொல்லிச் சாமாதானப் படுத்தினேன். அந்தம்மாவுக்குச் சமாதானம் ஏற்பட்டிராது.

"என்னதான் சொன்னாலும் உங்கள் பாட்டிக்கு வாய்த்துடுக்கு அதிசயம். எதைச் சொல்லக் கூடாது எதைச் சொல்லலாம் என்பதை யோசிக்காமலேயே சொல்லி விடுகிறார். எங்கள் வீட்டுக்காரர் அவ்வளவு ஆசையாக அவரையழைத்தார், இங்கே வந்தவர் இங்கே கோவில் பிரசாதத்தைச் சாப்பிடாமல் திப்பு பாட்டி வீட்டுக்கு போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு வந்தாரல்லவா? இதுவும்தான் எந்த நியாயத்தில் அடங்கும்?" என்று கேட்டாள்.

அழைத்துக்கொண்டு போனது நான்; அவர் அப்படி விரும்பினார் என்பதால் அழைத்துக்கொண்டு போனேன். அவருக்கு, பத்துபேருக்கு நடுவில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவது சரிபடாது. தெரியாதவர்களாய் நுந்தாலும் அவர்கள் அருகில் வந்தவுடனே, அவர்சொந்தைய சுபாவம் எப்படிப்பட்டது என்பது பாட்டிக்கு தெரிந்து விடும். அப்போது அவர் ஏதாவது முகத்துக்கு நேராகச் சொல்லிவிட்டால், அப்படிப்பட்ட நிலைமையை தவிர்ப்பது போலவும் ஆயிற்று. திப்புப்பாட்டி அவருடைய பழங்கால சிநேகிதி; குருடி. அவர்கள் இருவரும் சந்திக்காமலேயே எத்தனையோ ஆண்டுகள் சழிந்திருந்தன. ஆகவே அவனைப் பார்த்துப் பேசி, மகிழ்ந்தும் என்று அழைத்துக்கொண்டு போனேன் நான். அந்த மூதாட்டியின் வற்புறுத்தலுக்காக நாங்கள் இருவரும் அங்கேயே சாப்பிட்டோம் என்றாலும் நான் திரும்பி வந்து பிரசாதச் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டே முடித்தேன். அவர் பிரசாதத்தை மட்டும் எடுத்துக்

கொண்டார். இவ்வளவு சிறிய விஷயம் இப்படி வளர்ந்துவிடும் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை. அதற்காகவே நான் சொன்னேன்.

“ஸ்ரீதேவம்மா, இந்த வயதில் என் பாட்டியின் வாய்க்கு நான் பூட்டுப் போட முடியுமா? அவருக்கு அரைப் பைத்தியம் என்று உலகத்துக்கே தெரியும். அவர் வீட்டிலிருந்து வெளியே வருபவரே அல்ல. அவர் புறப்பட்டதும் புறப்படவைத்ததும் மஞ்சநாதனின் வற்புறுத்தலுக்காக என்பது உண்மை. அவர் ஏதோ சொல்லியிருந்திருக்கலாம்: செய்திருந்திருக்கலாம். என்னைப் பார்த்து அதை மறந்து விடுங்கள். மஞ்சநாதன் கிடைத்தால் அவனுக்கும் இதையே நான் சொல்லுவேன். போதுமா?”

அவளுக்கு மனம் அமைதியடைந்ததோ இல்லையோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் என்னையறியாமலேயே “இன்று காலை யில் எழுந்திருக்கும்போது யார் முகத்தில் விழித்தேனோ” என்று கேட்டுக்கொண்டே வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். அம்மன கோவில் இருந்த காட்டுவழி கடந்து அடுத்த பாதை தெரிந்தது. என் தலை சுற்றியது வழியில் வரும் பொழுது எனக்குத் திரும்பவும் கண்ணில் பட்டது அந்தப் பாழடைந்த பாதையும், விழுந்து கிடந்த சிலையும். அந்த இடத்துக்கு எதற்காக நான் வந்தேன் என்பது கூட என் அறிவிற்கு எட்டவில்லை.

அங்கேயே நின்றேன்; என் காதிலும் “இந்திராய ஸ்வாஹா, இந்திராய இதம் நமஹ” என்னும் மந்திரம் கேட்டது போலத் தெரிந்தது. சிரிப்பு வந்தது; காதை நிமிர்த்திக் கேட்டேன். அப்போது அடுத்து வந்த மந்திரங்களும் கேட்டது போல் ஆயிற்று. அந்த மந்திரத்தால் ஏற்பட்ட மயக்கம் விட்டு விலகுவதற்கும்

யத்து நிமிஷங்கள் ஆயிற்று, “உண்மையாகவே இது பூஜைக்குரிய ஓர் இடம். பழங்காலத்துச் சின்னம் ஏதோ ஒன்று இங்கே இருக்கிறது. இன்னொரு தடவை இங்கே நான் வரவே வேண்டும். பாட்டியையும் அழைத்துக் கொண்டே வரவேண்டும். அவரை இந்த வட்டாரத்தில் உலாவ விடவேண்டும். அங்கே பள்ளத்தில் இருக்கின்ற செடிகள் புதர்கள் அருகிலும் அவரை அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும். அதற்கு முன்பாக நாலு ஆள்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து அங்கிருக்கின்ற முள்களை அகற்றி அங்கே என்ன இருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும்” என்னும் யோசனையும் தோன்றியது. சிறிது தூரம் நடந்தேன். அந்தப் பள்ளம் வரைக்கும் போனேன். ஒரே முள்.

அதன் இடையில் காட்டுச் செடிகளுடன் கூட, தாழை முதலிய புதர்களும் நன்றாக வளர்ந்திருந்தன. அந்த இடத்தில் பழங்காலத்தில் கிணறு ஒன்று இருந்திருக்கலாம் என்று நான் முன்பே முடிவு கட்டியிருந்தேன். அந்தக் கோவிலின் அருகிலிருக்கும் கால்வாய்க்கு இங்கிருந்தே நீரைப் பாய்ச்சி இருப்பார்கள் என்பது இப்போது என்னுடைய கருத்து “வெறும் கிணறுமட்டும் இருந்திருக்குமா அல்லது இன்னும் ஏதாவது இருந்திருக்குமா” என்ற கேள்வியும் தோன்றியது. அதற்குள் “சரக்” என்று ஏதோ ஒரு பிராணி ஓடிய சத்தம் கேட்டது உற்றுக்கேட்டேன் சருகுகளின் மீது ஏதோ ஒன்று ஊர்ந்து போகும் சத்தம் அது. கண் கொட்டாமல் நின்ற இடத்திலிருந்தே தலையைத் திருப்பி உற்றுப் பார்த்தேன். ஊர்ந்து சென்ற பிராணியை கண்டதும் நெஞ்சு திடுக் என்றது நல்ல மஞ்சள் நிறத்தில் ஒரு நல்ல பாம்பு! தாழம் புதருக்கும் நல்லபாம்புக்கும் நட்பு உண்டு என்பது அனுபவத்தில் முதிர்ந்த பேச்சு. அது நாகாமா விருப்பதற்குப் பதிலாக காளிங்கனாய் இருந்திருந்தால் அன்றைக்கு என்னை மறந்துவிட வேண்டியிருக்கும். அது ஒரு

மார் நீளம் இருந்தது; நான் செய்த புண்ணியம் அது படம் எடுக்கவுமில்லை, நான் இருந்த பக்கம் திரும்பவுமில்லை அங்கிருந்து தன் பாட்டுக்குப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டது அப்போது புதரை அடித்துச் சமமாக்குவதைப் பற்றி நினைத்ததில் வேறொரு சந்தேகம் முளைத்தது. முன்

காலத்தில் இங்கு ஒரு நாகர் கோயில் இருந்திருக்குமோ என்று ஒரு சந்தேகம். இன்னொரு கவலையும் ஏற்பட்டது. இங்கே நல்ல பாம்பு இருக்கிறது என்றால் யாருமே வேலைக்கு வரமாட்டார்கள். அதுவும் புதரை வெட்டிச் சமமாக்குவது என்றால் கிட்டவே நெருங்க மாட்டார்கள். அப்பொழுது என் ஆசை அப்படியே இருந்து விடவேண்டியதுதான்-

ஆகவே இதை வேலையாட்சளிடம் சொல்லுவதில்லை என்று முடிவு செய்தேன். அடுத்த சணத்தில் மற்றொரு சிந்தனை பாம்பு இருக்கும் இடத்தில் புதையல் இருக்கும் என்று நம்மவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இங்கேயும் புதையல் இருக்குமோ என்னவோ கல் மண்டபத்தின் கீழே அது கண்டிப்பாக இருக்கிறது என்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கேயும் புதையல் ஏனிருக்கக் கூடாது? மூரூரில் முந்நூறு கோவில்கள் என்று எங்களுரைப் பற்றி ஒரு பழமொழி உண்டு. பழங்காலத்தில் இங்கே புகழ்வாய்ந்த அரசர்கள் ஆண்டார்கள்ளாம். கிரிசப்பா போலவே இதுவும் ஒருகாலத்தில் மிசப் பெரிய நகரமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஊரில் இங்கும் அங்கும் எங்கே பார்த்தாலும் கோவில் தளத்தின் அஸ்திவாரங்கள் காணப்படுகின்றன. அப்படி எங்களுரில் முந்நூறு கோவில்கள் இருந்திருந்தால் மூவாயிரமோ அல்லது முப்பதாயிரமோ வீடுகள் இருந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? முப்பதாயிரம் என்றால் சிறிது அதிகம் தான். ஆனால் மூவாயிரம் என்றால் ரொம்பக் குறைவு. எப்படி இருந்தாலும் எங்கள் ஊர் செல்வச் செழிப்புடைய ஒரு பெரிய நகரமாயிருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்தக்காலத்தில் ஹிண்டுகானத்து அம்மன் கொல்லூர் மூகாம்பிகையை விடப் புகழ் பெற்றிருந்திருக்கலாம் என்றும் தோன்றியது. இந்தக் கற்பனைக் கொப்புளங்கள் சீக்கிரமாக உடைந்து விடுகின்றன. செல்வம், பாம்பு, புதையல்—இந்த மூன்று சொற்களும் புதைத்து வைத்த குடங்களைப் பற்றிய நினைவை என்மனத்தில் ஏற்படுத்தின. இந்த இடத்தில் எனக்குக் குடம் ஒன்று கிடைத்து, நை நிறைய நகையும் நட்பும் நாணயங்களும் முத்து ரத்தினங்களும் கிடைக்குமானால்—என்ற ஆசையும் தோன்றியது.

அப்படி ஏதாவது ஆனால் மஞ்சநாதனை மிஞ்சுகின்ற வகையில் ஆயிரம் பேருக்குச் சமாராதனை செய்விப்பேன் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அங்கிருந்து புறப்பட்டு, கல் இருந்த இடத்துக்கு வந்தேன். கண்ணெதிரில் நின்று கொண்டிருந்த கல்லொன்று பட்டது. அருகில் கல்தொட்டி ஒன்றும் இருந்தது. சில நாட்களுக்கு முன்பு கடுமையான வெயிலில் நாகி பிரம்புச் சுமையைக் கல்தூணின் மீது இறக்கிவிட்டு வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்ட காட்சி மனக்கண்ணில் தெரிந்தது. அவள் கூடவே இருந்த இரண்டு பிள்ளைகள் மட்டும் ஏனோ கண்ணில் படவில்லை. அதற்குப் பதில் நாகியே இரண்டிரண்டாகத் தோற்றம் அளித்தாள். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் திருவிழா நாளில் காசைக் கொடுக்கப் போகும்போது நான் கண்ட இளவயது அழகி யொருத்தி; எங்கள் ஊர் வட்டாரத்தையே விட்டு மேற்குப் பக்கத்தில் ஏதோ ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்று உழைத்து ஓடாகி உயிரின்றித் துயரப்படும் ஏழை நாகி இன்னொருத்தி.

அவளுடைய நினைவு வந்ததும் எங்கள் பாட்டி அவளுடன் உட்கார்ந்து நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த காட்சி கண்ணில் தெரிந்தது. அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்பதற்காக வந்த என்னைப் பாட்டி கோபித்துக் கொண்டு சொன்ன சொற்களும் நினைவுக்கு வந்தன. அதற்கடுத்த நாள் இராமண்ணன் மழையில் நனைந்து எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த பொழுது பாட்டி அவளுடன் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததும் நினைவுக்கு வந்தது. என்னதான் ஆனாலும் நாகி ஒரு காலத்தில் அவனைக் கைப்பிடித்த அன்பு மனைவி. பின்னால், ஊரார் அவளை ஜாதியிலிருந்து விலக்கியிருக்கலாம். அவள் குறுக்கு வழியில் போனாலும் இந்த ராமண்ணனுக்கு அவள் மேல் இருந்த மோகம் தணியவில்லை என்பதை வெற்றிலைப் பாக்குப் பை காட்டியது. அந்தப் பையை எங்கள் வீட்டில் மறந்து

வைத்து விட்டுப் போன இராமண்ணன், தங்கநகை யொன்றை மறந்து வைத்து விட்டவனைப் போல அஞ்சி நடுங்கித் திரும்பி வந்து அதை வாங்கிக் கொண்டு போன கதையும் நினைவுக்கு வந்தது. அவன் அவளை என்றைக்குமே மறந்ததில்லை. அவளுடைய நினைவுக்காகவே அந்தப் பையைவைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தப் புண்ணியவது மட்டும்என்னென்னவோ ஆகிவிட்டாள். அவள் விபசாரத்தில் இறங்கி விட்டாள் என்று தெரிந்தபிறகு இந்த ராமண்ணன் அவளை மறந்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் இன்னொரு பெண்ணின் முகத்தைத் திரும்பியே பார்க்கவில்லை என்பதை நினைக்கும் போது 'ஐயோ பாவம்' என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. எங்கள் பாட்டி சொல்வது போல ஆண்-பெண் மயக்கம் மிகப் பெரியது, புராணங்கள் சொல்லுவது போல 'சிவனும் பார்வதியும்' திருமாலும் லட்சுமியும், அடுத்தடுத்து அவதாரங்கள் எடுத்தாலும், ஒவ்வோர் அவதாரத்திலும் 'அவளே கணவன் அவளே மனைவி' ஆகி மணந்து கொண்டு வாழ்ந்தார்கள்; கஷ்டப் பட்டார்கள். அதன் பிறகு தங்கள் அவதாரங்களைக் கழற்றி எறிந்தார்கள். உடம்பு இருந்தால் தான் ஆத்மா; ஆத்மாவுக்கு உடம்பின் மூலமாகத்தான் சுகமும் சந்தோஷமும் துன்பமும் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சுகம் வேண்டுமானால் அதுவும் இருக்கத் தானே வேண்டும்? கடவுளுக்கு மட்டுமே அதெல்லாம் முடியும். ஜனகனின் மகளாக லட்சுமி பிறப்பாள்; தசரத மன்னனின் மகனாகத் திருமால் பிறப்பார், சீதைக்கு ஒரு சுயவரம் நடந்தாலும், அதற்கு ஆயிரக்கணக்கான அரச குமாரர்கள் வந்தாலும், சாட்சாத் ராவணேசுவரனே வந்தாலும் வில்லை வளைத்தாலும், சீதை மட்டும் இராமனுக்கே மனைவியாக முடியும். மற்றவர்களுக்கு இது முடியுமா?

இதை நினைக்கும் பொழுது எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என் மனைவியின் பெயரும் சீதை தான். இவளும் இதே

போல ஜன்ம ஜன்மங்களாக என் பின்னாலேயே ஓட்டிக் கொண்டே வந்தவளாக இருக்கலாமோ என்று தோன்றியது. முன்னாலேயும் இவள், என்னை சிறிதளவுக் காவது மிரட்டிக் கொண்டே என் மனைவியாகி என் வீட்டை நடத்திக் கொண்டிருந்தவளாக இருந்தாள் என்றும் தோன்றியது. பாட்டியை இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தேன். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த கதையை அவர் சொல்லுவாரி அவ்வளவு தான். அந்த அளவுக்கு அனருக்கு ஞானமுண்டு அவரும் கூடத் தமது முற்பிறவியைப் பற்றி ஏன் தெரிந்து கொள்ள வில்லை என்று நினைத்தேன். அப்படியொன்று இருக்குமானால் எங்கள் ராமண்ணனுக்கு இந்தப் பிறவியில் அந்த நாகி கிடைக்காமல் போனாலும், இன்னொரு பிறவியிலாவது அவன் கொண்டுள்ள அன்புக்குப் பரிசாகக் கடவுள் அதே நாகியை அவனுக்குக் கொடுக்க மாட்டானா என்று ஓர் ஆசை தோன்றியது.

அதே நாகியையா? தன்னை விரும்பிய கணவனை விட்டு விட்டுத் திடீரென்று ஓடிப்போன அவனையா? இப்பொழுது என்னவோ மிகவும் பாவமாகக் காட்சி யளிக்கிறாள்; ஆனால் அவளே சொன்னது போல 'எச்சில் ஆனவள் தானே?' என்று தோன்றியது. அதற்குள் இன்னொரு புராணக் கதை குறுக்கே வந்தது. அதுவும் இராமாயணக் கதை தான். கௌதமனின் மனைவி அகலிகை என்ன செய்தாள்? விரும்பியோ, விரும்பாமலோ "இந்த்ராய ஸ்வாஹா" ஆகவில்லையா? கௌதமர் சாபம் கொடுத்தார். இவள் கல்லாகி விழுந்தாள். இராமனால் மீண்டும் பெண்ணானாள். அப்படிப் பெண்ணான பிறகு அவன் கௌதமரைச் சேர்ந்தாளா இல்லையா என்று இந்தக் கதை சொல்லவில்லை. சொல்லியிருந்தால் எனக்கு அது நினைவில்லை. போவதாயிருந்தாலும் அவன்

கௌதமரிடம் அல்லாமல் வேறு எங்கே போவாள்! அந்த அகலிகையும் சாபத்தினால் பழுத்ததைப் போல இந்த நாகியும் பழுத்திருக்கிறாள் என்று தோன்றுகிறது, இன்னொரு பிறவியில் இராமண்ணனுக்கு அவள் கிடைக்கவே செய்வாள். 'கிடைக்கவே வேண்டும்' என்பது என்விருப்பம். அப்படியானால் என்ன நடக்கும்? அவனுக்கு அவள் கிடைத்தாலும் கூட என்ன பிரயோசனம்? இன்னொரு பிறவியில் இராமண்ணன் வாணிய ராமண்ணனாகவே பிறப்பானோ? அல்லது நாகி நாகியாகவே பிறப்பாளோ? முன்பிறவியின் நினைவுகள் அவளுக்கு இருக்குமா அல்லது இவனுக்கு இருக்குமா. மறுபடியும் அவர்கள் இருவரும் கணவன் மனைவியாக இணைவார்களா என்னும் நம்பிக்கைக்கு வழி ஏது? கண்டிப்பாக இல்லை.

அதே யோசனையை மேலும் தொடர்ந்த போது எனக்கு என் சீதையின் நினைவு வந்தது. நாங்களும் கூட எங்கள் இந்தப் பிறவியிலே கணவன் மனைவியராக ஆனவர்கள்; அடுத்தபிறவியிலும் கணவன் மனைவியராகவே பிறப்போம் என்ற உறுதி ஏது? ஒருவேளை அப்படியானாலும் அது எங்களுக்குத் தெரியப் போவதில்லை. அந்தப் பிரச்சனை ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். இவ்வளவு குடும்பங்கள் இருக்கின்றன அல்லவா- உலகத்தில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள், பெண்களாக இருக்கட்டும். அல்லது அவர்கள் ஆண்களாகவே இருக்கட்டும்'- அடுத்த பிறவியில் இதே கணவன்-மனைவி உறவு தொடரவேண்டும். 'இவளே மறுபடியும் என் கணவனாக வேண்டும்' 'இவளே மறுபடியும் என் மனைவியாக வேண்டும்' என்னும் விருப்பம் எத்தனைப் பேருக்கு உண்டு? வாழ்க்கைத் துன்பத்தை அனுபவிப்பவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஆசை இருக்கமுடியுமா? இப்பொழுது என்னையே எடுத்துக் கொண்டாலும் இந்தச் சீதையை விடக் கொஞ்சம் நல்ல பெண் கிடைத்தால் நல்லது தானே என்கிற ஆசை ஏற்படலாமல்லவா? அவளுக்கும் தன்னுடைய இந்த ஜடபரதனைப் போன்ற சுப்பராயனை

விடச் சிறந்த ஒரு கணவன் கிடைக்கட்டும் என்னும் ஆசை வராமல் இருக்குமா? ஒரு வேளை அப்படித் தோன்றாமலும் இருக்கலாம். என்றாலும் தம்மோடு இணைந்து இருப்பவர்களுடைய குற்றம் குறைகள் போகட்டும். அவர்சளுடைய வடிவும் அழகும் இன்னும் கொஞ்சம் சிறப்பாக இருக்கட்டும், செல்வமும் வசதிகளும் பெருகட்டும் என்னும் ஆசையாவது ஏற்படும். அப்படியெல்லாம் குற்றம் குறைகள் மறைந்து சரியாக 'ரிப்பேர்' செய்துகொண்டு பிறக்கும் அந்த மறுபிறவிக் கணவன், முன் பிறவியின் கணவனைப் போலத் தோற்றமளிக்க மாட்டான் அல்லவா? இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்த போது- மறுபிறவி கடவுளுக்கே கிடைக்கட்டும்; அதாவது சீதைக்கும் இராமனுக்குமே இருக்கட்டும் உங்களுக்கும் எனக்கும்வேண்டாம்-என்றுதோன்றியது. இராமண்ணனைப் பற்றிச் சொல்வதாயிருந்தால் நாகி அவனுடைய அடுத்த பிறவி மனைவி ஆவதற்குப் பதிலாக எவ்வளவுதான் கெட்டுப் போயிருந்தாலும்- அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பு கொண்டிருப்பதால்- இந்தப் பிறவியிலேயே அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கிடைத்துவிட்டால் அதுவேநல்லது: இல்லாவிட்டால்கிடைத்தும் கிடைக்காதது போலத்தான் என்று தோன்றியது.

இவ்வளவு யோசனைகளும் என் தலையில் சுழித்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தபோது வெயில் உச்சிக்கு நேராக வந்தது தெரிந்தது. கண்ணை உயர்த்திப் பார்த்தேன். பொழுது கழிந்திருந்தது. காலையில் நான் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படும்போது எங்கே போகிறேன் என்பதைச் சொல்ல வில்லை. இப்போது சாப்பாட்டு வேளையானதால், எனக்காக வீட்டில் காத்திருந்து, நான் போனவுடனேயே சீதையின் கூச்சலைக் கேட்க வேண்டியிருக்கும் என்ற நினைவு வந்ததால் வீட்டுக்குத் திரும்ப எண்ணி நடந்தேன். வேகமாகக் கிணற்றடிக்குச் சென்று கால் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு தண்ணைப் பக்கம் வரும்போது 'எங்கே சுவாரி?' என்ற குரல்

கேட்டது. 'இப்படியே போனேன், வந்தேன்' என்று ஏதோ பதில் சொல்லிவிட்டு சாப்பிடச் சென்றேன். பாட்டி தம் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு ஓய்வெடுக்கச் சென்றிருந்தார். குழந்தைகளும் சாப்பிட்டு முடித்து எங்கேயோ போய்விட்டிருந்தார்கள். சீதை எனக்காகக் காத்துக் காத்துக் களைத்துப்போய் சமையலறையில் சுவர் ஓரமாகப் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். பெரும்பாலும் அவள் அங்கிருந்தே தான் குரல் கொடுத்திருக்க வேண்டும். நான் சாப்பிட வருவதற்கு நேரம் கழித்தாலும் முடிப்பதிலே தவக்கம் இருக்கக்கூடா தென்று வேகமாகச் சாப்பிட்டு வெளியே வந்தேன். வெளியே தாழ்வாரத்தில் பாயைப் போட்டுத் தலையணையில் சாய்ந்தேன். நாகம் வந்தது. நாகியும் வந்தாள். இராமண்ணனும் வந்தான். புதையல் மட்டும் வரவில்லை. தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததும் முற்றத்தில் சிறிது நேரம் திரிந்து பொழுதைக் கழிப்பதற்கு வழி தேடினேன். சீதை சட்டென்று வெளியேவந்து 'நடுவதற்கு யாரிடமும் சொல்லவேண்டாம் என்ற நினைப்புப் போலிருக்கிறது. சொல்லவில்லை, செய்யவில்லை. ஏதோ நாம் செய்த புண்ணியம், ஒரு நல்ல மழை பெய்திருக்கிறது. விதைக்கிற வேலை மிகவும் சுலபமாக முடியும்' என்று சண்டைக்கு இழுத்தாள். முதல் நாளை நான் விதைக்க வருகிற எங்கள் குடியானவன் மகன் ரங்கனைப் பார்த்து சொல்லியிருந்தேன். அவன் 'என்ன அவசரம், முதலாளி; என் வேலையைச் சீக்கிரமாக முடித்து விட்டு உங்கள் வேலையை முடித்துக் கொடுக்கிறேன். மழை வேண்டிய அளவு பெய்திருக்கிறது. இன்னும் எட்டு நாட்களுக்கு ஈரம் குறையாது' என்று சொன்னான். சீதைக்குப் பதில் சொல்லத் தொடங்கி, 'இப்படியாக ரங்கனுக்குச் சொன்னேன்; வருகிறேன் என்றான்; நாளை யல்லது மறுநாள் வருவான்; என்ன அவசரம்? இது தெரியாதா?-' என்றெல்லாம் சொன்னேன்.

“ஆமாம். நீங்களெல்லாம் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் இந்த வீட்டில் இருக்கும் முட்டான் நான் ஒருத்திதான்” என்று.

அப்போது எனக்குத் தோன்றியது, இதே மாதிரி மனைவியை ஒவ்வொரு பிறவியிலும் நான் அடைய வேண்டுமா என்று. ஆனால் இரண்டே நாழிகைக்கப்புறம் அதே சீதை குழந்தைகள் தின்பதற்காக ‘ஹாலுபாயி’* செய்து, எனக்கும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே கொண்டு வந்து கொடுத்தபோது அதைத்தின்று அதன் சுவையை அனுபவித்து நின்றபோது, சீதைக்கு வாய்த்துடுக்காலும் அவள் செய்யும் ‘ஹாலுபாயி’ சுவை மட்டும் குறைவதில்லை என்று நினைத்தேன். கடவுள் சரியென்று நினைத்தால்-இன்னொரு பிறவியிலும், அவன், நான் பிறந்த எட்டு அல்லது பத்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு பிறந்தால். எங்கள் இருவருடையதும் ஒரே ஜாதியாக இருந்து, வெவ்வேறு கோத்திரமாக இருந்து, மறுபடியும் எங்கள் ஜாதகங்கள் பொருந்தி வந்தால், அந்ததி திருமணத்திற்கு ஒப்பினாலும் ஒப்புக்கொள்ளலாம்-என்று தீர்மானித்துப் புறப்பட்டேன்.

பொதுவாக நான் மாலை வேளைகளில் பொழுதைக் கழிப்பதானால் அது ஜனார்த்தனின் வீட்டுக்குப்போய்த்தான். அவன் என்கே போயிருக்கிறான் என்பது அவன் தாய்க்கும் தெரியவில்லை; தந்தைக்கும் தெரியவில்லை. அந்த ஒரு விஷயத்தில் மூடுரைப் போன்ற ஒரு கிராமத்தில் பரம்பரை யாக வந்த வீட்டில் பிறந்து அங்கேயே வாழ்ந்து கொஞ்சம் இங்கிலீஷ் படித்துக் கொண்ட பிறகும் வீட்டை நடத்து கிறேன் என்னும் ஜம்பத்தில் அதே ஊரை அடைந்த என் விஷயத்தில் எனக்குச் சிறிது இரக்கம் உண்டாயிற்று. என் தம்பி எப்படிப் பார்த்தாலும் புத்திசாலி; என்னைவிடப்

* பாலில் செய்த இனிப்பு.

புத்திசாலி. அவன் தேடிக்கொண்டு வந்த புதுமனை வி-
எப்படிப்பட்டவனோ நான் அறியேன். அவனும் படித்திருக்-
கிறான். சீதையைப் போலப் புத்தகத்தையே தொடாத-
வளல்ல. விடுமுறை வரும்போதும் அவன் பாதிநேரத்தைக்
கழிப்பது சிவமொக்காவில் தான். சிவமொக்கா ஆயிரக்-
கணக்கானவர்கள் வாழும் ஒரு நகரம். எங்கள் மூரேரப்-
போன்றதல்ல. அங்கே வீட்டை விட்டு வெளியே வந்ததும்
பேசுவதற்கு ஆட்கள் கிடைப்பார்கள். எங்கள் ஊர்
அப்படியல்ல. ஆனால் அதே எங்கள் ஊரைப் பழங்காலத்துப்-
பெருநகரமாகக் காட்டுவதற்கு நான் மட்டும் எங்கெங்கோ
திரிகிறேன். எதையெதையோ தேடி அலைகிறேன். அந்த
ஆசையினால் 'எங்கள் பாட்டிக்கிருக்கும் புத்தி எனக்கிருந்-
தாலும் எவ்வளவு நன்றியிருக்கும்' என்ற ஆசையும்
உண்டாகிறது. ஆனாலும் இப்போதைக்கு, பழங்காலத்துச்-
சிறப்பைப் பற்றிய கற்பனையை என்னுள் தோற்றுவிப்பதற்கு
அவரே தேவைப்படுகிறார். அவருக்கு வாய்த்துடுக்கு,
என்கிறார்கள் சிலர்; அவரை 'முகி' (ஊமை) என்றார்கள்
இந்த ஊர் மக்கள். இந்த வயதில் அவருடைய புத்தி சிறிது
தடுமாறுகிறது என்னும் எண்ணம் எல்லார் கருத்திலும்
வேருன்றியிருக்கிறது என்றாலும் அவருடைய உள்முக-
நோக்கில் எனக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உண்டு. அவருடைய
கண்களை என் நெற்றியில் பதித்துக் கொண்டு கனவு
காண்கிற சுகத்தையாவது நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்
என்னும் ஆசை என்னுடையது.

இராமண்ணன் முந்தாநாள், நடுவூர்த்தோப்பில் விழுந்து
கிடந்த கல்மண்டபத்தைப் பற்றி எனக்குச் சொன்னான்.
நான் இன்னும் அதைப் போய்ப் பார்க்கவில்லை. கோவினின்
வாத்திய மண்டபத்தின் கூரை சரிந்து விழுந்திருக்கிறது
என்று சொன்னான் பக்கத்திலுள்ள குளத்தில் நீர் நிரம்பி
வீருக்கிறது என்றும் சொன்னான். அப்படிச் சொல்லி மூன்று
தாட்களாயின. நான் அவற்றையெல்லாம் நேரே சென்று
பார்க்காமல் சுமமா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேனே.

என்று தோன்றியது, புறப்பட்டேன். சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, கிட்டுவும் சந்திரனும் வாயில் அருகே இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தேன். வயலில் இறங்கிக் குறுக்கே நடந்து வரப்பின்மீது ஏறி நூறுசுஜம் போனபின்பு வலப்புறம் திரும்பி அங்குள்ள புதர் மண்டிய காட்டுக்குள் நுழைந்தேன். அங்கே எத்தனையோ ஒற்றையடிப்பாதைகள் பிரிகின்றன. நான் கோவிலுக்குப் போகும் தாழைவழியே முன்னேறினேன். அந்தக் காட்சி பார்க்க வேண்டியதொன்று. அன்று வீசிய பெருங்காற்றில் எத்தனை மரங்கள் சாய்ந்தன, கிளை, இலை. கொம்புகளை இழந்தன. என்பதற்கு ஒவ்வொரு அடியிலும் சான்று காணக்கிடந்தது. அவற்றையெல்லாம் மிதித்துக் கொண்டு மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தேன். அங்கே மண்டபம் இருந்தது என்று யார் சொல்லுவார்கள்? முன்பு இருந்த மண்டபத்தின் கதையை நினைத்துக்கொண்டால் இப்போதுள்ள நிலை ஒன்றுமே புரியாது. ஒரு பெரிய கல்லை அஸ்திவாரமாகப் போட்டதென்னவோ கண்ணில் பட்டது. நான்கு பக்கங்களிலும் படிக்கட்டுகள் இருந்தன. அப்படி நான்கு பக்கங்களில் படிக்கட்டுகள் ஏன் இருக்க வேண்டும்? அது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் நான்கு பக்கங்களிலும் சிலை செதுக்கிய நீண்ட கம்பங்கள் வரிசையாக இருந்தன. சுற்றிலும் இரண்டு 'மார்' அகலமுள்ள தாழ்வாரத்தை ஒட்டிச் சுவர்கள் இருந்தன. அதன் ஏதோ ஒரு திசையில் வாயில் இருந்தது. அதற்கு ஒரே ஒரு வாயில் இருந்தது என்று எனக்கு நினைவு. அது ஓர் அறையைப் போல இருந்தது. அந்த அறையின் மேலேயும் சுற்றி நின்ற கற்களின் மீதும் கல்பரப்பிக் கூரை போட்டிருந்தார்கள். அதற்குமேல் செங்கல்லால் ஆனதோ மண்ணால் ஆனதோ ஒரு திண்ணை இருந்தது. அது செங்கல்லால் ஆனது என்பது இப்போது தெரிகிறது. முன்னால் புல்லும் பல்வேறு காட்டுச் செடிகளும் வளர்ந்து அந்தக் கூரையை அழகுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தபோது அந்தக் கூரை கோரமாகத்

தெரிந்தது. இந்த இடத்தில் முன்னால் என்ன இருந்தது; இந்தச் சுற்றுப் பக்கத்தில் என்ன இருந்திருக்கும்; என்று எங்கள் ஊர்க்காரர்கள் யாரும்சிந்தித்ததாகத்தெரியவில்லை. அதற்கு நானும் விலக்கல்ல. மூரூர், நடுவூர், பரூர்-இந்த மூன்று ஊர்களையும் சேர்ந்த காடு-தோப்புகளில் இப்படிப்பட்ட பல்வேறு கோவில்கள் இருக்கின்றன என்று முன்னாலேயே சொன்னேன். சிறியவனாக இருந்தபோது ஆர்வத்தோடு ஓரிரண்டு பாழுங்கோவில்களுக்குப் போய் நான் பார்த்துவிட்டு வந்ததும் உண்டு. ஆனால் எந்தக்கோவிலிலும் லிங்கத்தையோ விக்கிரகத்தையோ கண்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. என்ன சொன்னாலும் இந்த மண்டபம் கோவிலல்ல. அதற்குள் என்ன இருந்திருக்கும்? அதன் உள்ளே கர்ப்பக்கிருகம் இருந்திருந்தால் எதிரில் நந்தியின் சிலையாவது இருந்திருக்கும். இங்கே அது கூட இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. நான் வந்ததே ஆராய்ச்சிக்காகத் தான் என்பதால் பெருமிதத்தோடு நின்று பார்த்தேன். உருண்டு விழுந்த கம்பங்களையும், விழுந்த வேகத்தில் துண்டான கூரைக் கற்களையும் ஆர்வத்தோடு பார்த்தேன். அது விழுவதற்கு முந்தாநாள் பெய்த மழையே காரணமாக இராது என்று தோன்றியது.

அதன் பக்கத்தில் மிகப்பெரிதாக வளர்ந்திருந்த ஒரு சாம்பிராணி மரமும் அதே காற்றுக்கு முறிந்து விழுந்திருந்தது. அது முறிந்து ஐந்தக் கூரையின் மேல் விழுந்ததால்— அந்த கம்பங்களின் வரிசையும் கூரையும் சிதறிப் போயின. அப்படிக்கூரை விழுந்த பிறகு மழையும் இஷ்டப்படி பெய்தது. இந்த அதிசயக் காட்சியில் தலை துண்டித்து விழுந்த அரக்கனைப் போல அந்தச் சாம்பிராணி மரத்தின் அடிப்பகுதி வாளை நோக்கி நின்றது தெரிந்தது. 'குயவனுக்குப் பல நாள் வேலை; தடியனுக்கு ஒரு நாள் வேலை' என்பது இது தான் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். வெயில் வீளையாடிக் கொண்டிருந்தது—

இந்தச் சாபம் பெற்ற சிலைகளின் மேலெல்லாம். அவை ஒவ்வொன்றின் அருகிலும் போய் நின்று பார்த்தேன். விழுந்து கிடந்த சில கம்பங்களில் சித்திர வேலைப்பாடுகள் இருந்தன. ஆறங்குலத்திற்கும் அதிகமாய்ப் பருமனாயும் நீளமாயும் இருந்த அந்தக் கூரையின் பாவு கற்கள் பல துண்டாகியிருந்தன. மண்டபத்தின் நடுபகுதி திறந்து இருந்தது. உருண்டு கிடந்த அந்தக் கற்களின் மீது ஏறி நான் தணிக்கை செய்யப் புறப்பட்டேன். மரம் விழுந்த வேகத்தினால் மண்டபத்திலிருந்து சரிந்து விழுந்த கற்கள் தாறுமாறாகக் கிடந்தன. அவற்றின் மேல் மண் உருண்டையாக அப்பிக் கொண்டிருந்தது. தொட்டுப் பார்த்தேன். பிறகு இறங்கி வந்தேன். அந்த இடத்தை இரண்டொரு தடவை சுற்றி வந்தேன். இந்தக் கோவிலை ஏன் நிறுவினார்கள்? அல்லது மண்டபம் என்று இதை எதற்காகக் கட்டினார்கள்? இப்படிப் பல கேள்விகள் மனத்தில் எழுந்தன. விடை ஏதும் கிடைக்கவில்லை. அந்த நேரத்தில் என் மனத்தில் தோன்றிய எண்ணம் 'இதற்குள் புதைத்து வைத்த பொன் இருந்தாலும் இருக்கலாம், ஏன் இருக்கக் கூடாது?' என்பது தான். அந்த எண்ணத்தை யொட்டி ஆசையும் முளைத்தது. ஒரு கோலைக் கொண்டு வந்து நடுவில குவிந்திருந்த மண் உருண்டைகளைக் குத்தித் துழாவினேன், ஒரு மண் கட்டி உடைந்து 'டண்' னென்று ஓசை கேட்டது. இது கல் அல்ல; உலோகத்துண்டு என்று நினைத்தேன். உண்மையில் அது உலோகத் துண்டுதான். பாசி பிடித்த ஒரு நாணயம். அதை மேலேயிருந்த துண்டினால் துடைத்து 'இது தங்கமாயிருந்தால்!' என்ற ஆசையோடு பார்த்தேன். அது 'வெறும் செப்பு நாணயம்' என்பது தெரிந்தது. என்றாலும் இந்த மண் குவியலில் இன்னும் அதைப் போலக் காசுகள் இருக்கும். என் தலை விதியும் சரியாக இருந்தால் தங்க நாணயங்களும் கிடைக்கலாம் என்ற ஆசை தோன்றியது. அதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு. எங்கள் ஊர்த் தோப்பு

களில் பலருக்குக் குடங்கள் புதையலாகக் கிடைத்தன என்ற வதந்தியை நான் சிறுவனாக இருந்த போது கேட்டிருந்தேன். எனவே வெட்கத்தை விட்டு யாரும் என்னைப் பார்க்க மாட்டார்கள் என்ற தைரியத்தில் அங்கே கிடந்த மண்ணைக் குத்தி மண் கட்டிகளை உடைக்கத் தொடங்கினேன். இன்னொரு தடவை 'டண்' என்ற ஒலி கேட்டது. அந்த மண் கட்டியையே கையில் எடுத்தேன். பளுவாக இருந்தது. மண்ணை விரலாலேயே சுரண்டினேன். என் அதிர்ஷ்டம் வெண்கலச் சிலை ஒன்று கிடைத்தது. அது போதுமான அளவு பளுவாக இருந்தது. எட்டங்குல நீளத்தில் வெண்கல விக்கிரகம்! அதற்கே மண் ஒட்டியிருந்தது. வேட்டியால் அதனைத் துடைப்பதற்கு மனம் வரவில்லை. எப்போது என்ன செய்வது என்று சிந்தித்தேன்; சுற்றுமுற்றும் கண்ணைச் சுழற்றிப் பார்த்தேன். ஓரிடத்தில் மழை நீர் கலந்த குளத்து நீர் கண்ணில்பட்டது. அதை அங்கே கொண்டு போய்க் கழுவி மண்ணைப் போக்கினேன். அழகான மனித விக்கிரகம்! ஒரே ஒரு குறை என்னவென்றால் அதற்கு நகைகள் ஏதும் இல்லை. அலங்காரம் ஏதும் இல்லை. அதுநம்முடைய தெய்வங்கள் எதனுடைய வடிவமும் அல்ல. முழு நிர்வாண வடிவம்! சமணச் சிலையாக இருந்திருக்கலாம், சமண விக்கிரகமாகட்டும், பெளத்த விக்கிரகமாகட்டும்— தெய்வங்கள் துணியில்லாமல் கண்ணில் படுவது நமக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சியைத் தருவதில்லை. அந்த விக்கிரகத்தைக் கண்டபோது திப்புப்பாட்டி கூறிய செய்தி, யொன்று நினைவுக்கு வந்தது.

என்ன செய்தி அது? கோட்டள தேவியின் கதை. இரண்டு மூன்று பேர் வாயிலிருந்தும் கடைசியாக திப்புப்பாட்டியின் வாயிலிருந்தும் எங்கள் ஹிண்டுகான அம்மனுக்குக் 'கோட்டள தேவி' என்னும் பெயர் இருந்தது என்பதை அறிந்துகொண்ட நான் என் மனத்தை யெல்லாம் துருவித் துருவி அதன் பொருளைக் காண்பதற்கு.

முயன்றேன். கோட்டள என்பது நீர் கோத்துக்கொண்டிருப்பதற்குத் தொடர்புடையது என்று ஒரு தடவை முடிவு செய்தேன். வீட்டுக்கு வந்தவன் என்னுடைய பழைய அகராதியை எடுத்து அந்தச் சொல்லின்பொருளைத் தேடிய பொழுது 'கோட்டள = கோட்டரி, கோட்டரம்ம, ஆடையில்லாத பெண், துர்க்கை, முதலியன' என்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன். அப்போது திப்புப்பாட்டி சொன்ன, எங்கள் பாட்டிசொன்ன, எங்கள் பாட்டியின் இளவயதுக் கதை என் மனத்தைக் கிளறி அச்சமும் ஆச்சரியமும் நிறைந்ததாகச் செய்தது. அவ்வளவு பழைய காலத்துக் கற்பனை, தாய்த் தெய்வத்தின் நிர்வாண வடிவ பூஜை, அன்று அவருடைய மனத்தை மயக்கத்துக்கு உள்ளாக்கியிராவிட்டால் அவருக்கு ஆவேசம் ஏற்பட்டிராது. அவர் தமது ஆடைகளை அவிழ்த்து எறிந்துவிட்டு ஆடியிருக்க மாட்டார்- என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அவருடைய உள் நோக்குப் பார்வையைக் குறித்து ஆச்சரியமும் பெருகியது. இப்போது இங்கேயும் ஒரு நிர்வாணச் சிலையைப் பார்த்ததும் அதிசயம் அதிகமாயிற்று. இது மட்டும் நம்மவர்களுடைய கற்பனை அல்ல; சமணர்களுடையது. அப்படியானால் இந்தக்கல் மண்டபம் ஒரு காலத்தில் சமணர் பள்ளியாக இருந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. இந்த எண்ணத்தை ஒட்டி மனத்தில் ஆர்வம் பெருகி இந்த விக்கிரகத்தைப் பாட்டியின் கையில் கொடுத்துக் கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்னும் ஆசையும் தோன்றியது.

என் ஆர்வம் அதோடு நிற்கவில்லை. அந்தச் சமணப் பள்ளியின் சுற்றுமுற்றிலும் இருந்த மரம் செடி கொடிகளின் இடையில் அலையத் தொடங்கினேன். கோவில் வாயில் இருந்ததாகத் தெரிந்த திசையில் சிறிது தூரத்திலேயே பாதி புதைந்து போன இன்னொரு கல்தூண் கண்ணில்பட்டது. அது காலாந்தரத்தில் இந்த மண்ட

பத்தைப் போலவே தரையில் விழுந்த ஒரு கம்பம். அதிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் இன்னும் பல பாதிப்பாதி புதைந்து போன கற்கள் இருந்தன. உடைந்து போன கற்சிலை ஒன்றும் கண்ணில் தென்பட்டது. இடையில் துண்டான பெண் தேவதையின் சிலை அது. இது நம் மதத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். துர்க்கையோ லட்சுமியோ இன்னும் எதுவாவோ இருக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அந்தக் கல் துண்டுகள் பளுவாக இருந்ததால் அவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போகும் தைரியம் வரவில்லை. அதுவுமல்லாமல் அந்த வெண்கல விக்கிரகத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு மாலைப் பொழுதுக்கு முன்னால் வீட்டையடைவதற்கும் தைரியம் வரவில்லை. சீதை எங்காவது எதிரில் வந்து 'இது எங்கிருந்து வந்தது, நிர்வாண பொம்மை?' என்று கேட்பாளே என்னும் பயம் எனக்கு. ஆனால் அதை வீட்டுக்குக் கொண்டு போகவே வேண்டும்; சரியான நேரம் பார்த்து, பாட்டியின் கையில் கொடுத்து அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதைக் கேட்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வம். அந்த விக்கிரகத்தை அங்கேயே எங்காவது மறைத்து வைக்கும் யோசனை வந்தது. ஒரு புதரின் கீழ்ப் புதைத்து விட்டு மேலே சிறிது மண்ணைத் தூவி, பிறகு ஊரின் கோவிலை நோக்கி நடந்தேன். வாத்திய மண்டபம், குளம் முதலியவற்றைக் காண்புறப்பட்டேன். அங்கிருந்து நான்கு பர்லாங்கு தூரம் கூட இல்லை. இதுவரை உங்களுக்கு எங்களுக்கு கோவிலைப் பற்றி நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையல்லவா? எங்களுடையது போதுமான அளவுக்குப் பெரிய கோவில். அரை வட்ட வடிவில் செப்புக்கூரை போட்ட கல்கட்டடம் அது. முகமண்டபத் தில் மரத்தில் நல்ல சித்திர வேலைப்பாடுள்ளன. கீழே கருவறை. சுற்றிலும் பிரகாரம். முன்னால் மண்டபம். அதற்கப்புறம் ஒரு சாண் உயரத்தில் நந்தியின் பீடம். கணக்குச் சரியாகப் போடாமல் கட்டிய மிகப் பெரிய

கல் மண்டபம். அதை நந்தி மண்டபம் என்று அழைப்பதற்கு நான் தயாரில்லை. ஊரார் என்னவோ அப்படித்தான் அழைக்கிறார்கள். அழைத்துக் கொள்ளட்டும். கருவறையில் உள்ள கடவுள் லிங்க வடிவில் அமைந்த சிவபெருமான். நாங்கள் அவனைக் 'கபாலேசுவரன்' என்று அழைக்கிறோம். அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்பது எனக்குத் தெரியாது. காபாலிகர்களைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பெயரில் ஒரு பழைய மதம் இருந்ததாம். எங்களுக்குப் பொதுவாக இங்கே கடவுள் சிவன்தான். பீடத்தில் பொருந்தியுள்ள லிங்கத்தைத் தவிர வேறு சின்னம் எதுவும் இல்லை. தலை மாலையணிந்த சிவன் அல்ல அவன். அங்குள்ள உற்சவமூர்த்தி வெண்கலத்தால் ஆனது. அது எப்படிப்பட்ட விக்கிரகம் என்பது கோவில் அர்ச்சகரான சுப்பண்ண பட்டருக்கு மட்டுமே தெரிந்திருக்கலாம். ஒவ்வொரு வருஷமும் திருவிழாவின் போது அதன் பின்னால் பட்டிலும் வெள்ளியிலும் பிரமை அமைத்துத் தோளில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு ஏழு நாட்கள் திருவிழா நடக்கும். காலை, பகல், மாலை மூன்று வேளையிலும் நைவேத்தியம் விதி பூர்வமாக நடைபெறும். ஒரு பெரிய உற்சவம் நடக்கும். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள மக்களும் வியாபாரிகளும் பாத்திரக்கடைகளும் ஜவுளிக் கடைகளும் மிட்டாய்க் கடைகளும், மணி, மாலை கடைகளும் அங்கே வந்து சேரும். என்ன இளவயதில் அந்தத் திருவிழாவுக்குப் போன போது தான் முதல் தடவையாக நாகியைக் கண்டு அவள் குழந்தைகளை நினைத்து இறக்கப்பட்டு காசு கொடுக்கப் போய் அவளிடம் குட்டுப்பட்ட நினைவு மறக்கவில்லை. அதன் பிறகு கல்லூரி படிப்பு தொடர்ந்ததால் சில காலத்துக்குத் திருவிழாவுக்குப் போன நினைவு இல்லை. திரும்பி ஊருக்கு வந்து குடும்பத்தினனை பிறகு ஒவ்வொரு ஆண்டும் குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு, சீதையை அழைத்துக் கொண்டு போய் வருகிறேன். பல ஆண்டுகளாக அங்கே போகாதவர்

என்றால் அது எங்கள் பாட்டி மட்டுமே. அவரும் வருவ தில்லை; நானும் அவரை வற்புறுத்துவதில்லை.

என்னுடைய இளவயதில் அப்படியில்லை. நானும் என் தம்பி நாராயணனும் இரட்டையர்களைப் போல வளர்ந் தவர்கள். ஒன்றாகவே பள்ளிச்சுடம் போய் வந்தவர்கள். திருவிழாவின் எட்டு நாட்களும் கோவில் வட்டாரமே எங்கள் குடியிருப்பு. சாப்பாட்டுக்கு மாத்திரம் தான் வீட்டுக்குப் போவோம். எங்கள் திருவிழாவில்தேரோட்டம் இல்லை. பாட்டி சின்னவராக இருந்தபோது அதுவும் இருந்ததாம். எங்கள் பாட்டனார் இறந்துபோன ஆண்டில் தான் கடைசியாகத் தேரை இழுத்தார்களாம். அந்தத் தேர் எந்தப் பழைய ராஜா காலத்ததோ! பெரிய மரத் தேர், அந்தத் தேர் குலைந்து அதன் அச்சுமரமும் தூண் களும் முறிந்து நாற்பது ஐம்பது கருஷங்களுக்கு முன்னு லேயே ஒரு மூலையில் அடங்கி விட்டது. முறிந்து போன பிறகு அதற்கு மழை அபிஷேகம் செய்யத் தொடங்கியது; மரப்பகுதிகள் எல்லாம் உதிரத் தொடங்கின. அது அங்கேயே குலைந்து குவியாலாகிக்குப்பையாகி அஸ்திவாரம் மண்ணோடு கலந்து ஒரு மேடாகி விட்டது. அந்தக் கபாலேசுவரன் தன் சிறப்பு மிகுந்த காலத்தை நினைத் துப் பார்ப்பதற்குரிய சமாதியாக அது அமைந்தது. மதம், தர்மம், தெய்வம், செல்வம், சிறப்பு-எல்லாமே அப்படித்தானே?

கபாலேசுவரன் கோவில் பகுதியை அடைந்த போது என் சண்ணை ஈர்த்தது எதிரிலுள்ள திருமஞ்சனக்குளம். ஆற்றுவசதியுள்ள ஊர்களில் சுவாமியைத் திருமஞ்சனத்துக் காக ஆற்றுக்கே கொண்டு போகும் வழக்கமுண்டு. எங்கள் ஊருக்குப் பக்கத்தில் அப்படிப்பட்ட ஆறு ஏதுமில்லை. ஓரிரண்டு ஓடைகள் இருக்கின்றன. திருவிழாக் காலத்தில்

அவற்றில் நீர் இருந்தாலும் இருக்கும், இல்லாவிட்டாலும் இல்லை. ஆகவே கல்லால் அமைத்த சிறிய புஷ்கரிணி போன்ற திருமஞ்சனக் குளத்தில் நீரைக் கொண்டு வந்து நிரப்புகிறார்கள். அதில் சுவாமியைக் குளிப்பாட்டு கிறார்களோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. பரர்த்ததாக நினைவும் இல்லை. சுவாமியின் திருமஞ்சனத்துக்கு ஒரு செம்புத் தண்ணீர் இருந்தால் போதும். பிராமணர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் கொண்டு வரும் நீரில் திருமஞ்சனம் செய்விப்பதில்லை, என்றாலும் அந்தக் குளம் எதற்காக அங்கே இருக்கிறது. கிருஷ்ணதேவராயர் ஜலக்கிரீடை செய்திருக்கலாம்! எங்களுக்குளம் அப்படிப்பட்டதல்ல, அதற்கு மஞ்சள் வர்ணம் அடிப்பதும் இல்லை. கடைசி நாளன்று உறசவ மூர்த்தியை அந்த வாத்திய மண்டபத்தில் வைத்து வாத்தியங்களால் அதன் காதைச் செவிடாக்கு வார்கள். அதன் எதிரில் அந்தக் குளத்தில் ஜனங்கள் குதிப்பார்கள்.

குளத்தின் மேல் பக்கத்தில் உயரமாக வாழைப் பழக் குலை ஒன்றைக் கட்டி ராட்டினத்தை வைத்து அந்தக் குலையை மேலும் கீழுமாக இழுப்பார்கள். அது யார் கையிலும் படாமல் அலைப்பார்கள். ஜனங்கள் தாவி அதைப் பிடிப்பதற்கு முயற்சி செய்வார்கள். அது கிடைக்கட்டும். கிடைக்காமல் போகட்டும், தாவியவர்களை குளத்து நீரில்விழவே செய்வார்கள். இந்தவினையாட்டுக்காக எங்கள் ஊரின் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தாருக்கு, திருவிழா நாளில் ஒலையெழுதி அனுப்பி அவர்களை வரவழைப்பா ர்கள். அவர்கள் மேள தாளங்களோடு வரும் போது “ஹேளந்தராயன் ஓலகவோ” என்று கூவுவார்கள். ஒரு வேளை ஒரு காலத்தில் மூடூர், நடுவூர், படூர் மூன்றுக்கும் தலைவனாயிருந்த ஹேளந்தராயன் என்பவன் அவர்களுக்கு அந்தக் காலத்தில் இதே போல அழைப்பு அனுப்பியிருந் திருக்கலாம். அந்த அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களை

வந்து கபாலேசுவரன் சந்நிதியில் இப்படி நீர் விளையாட்டு ஆடியிருக்கலாம், பகலும் இரவும் சுடுகாட்டிலேயே வாழ்க்கையைக் கழிக்கும் காபாலியான சிவனுக்கு இந்தத் திருமஞ்சன விழா எதற்காகவோ! ஏனோ! வேறு ஏதோ தெய்வத்துக்காகச் செய்து வைத்த பூஜை விதி எங்கள் ஊர்ச் சிவனுக்கும் வந்து வாய்த்திருக்க வேண்டும். இதைப் பற்றி நான் அதிகமாகச் சிந்திக்கவில்லை. எங்கள் ஊர்ப் பெரியவர்களும் என்னைப் போலவே புத்திசாலிகள் குழந்தைகளாக இருந்த போது எங்களுக்கு அது மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. குளக்கரையில் உயர்த்திக் கட்டிய வாழைப்பழம் எங்கள் ஊரின் எந்த மாவீரன் கையில் கிடைக்குமோ என்னும் கவலை ஏற்பட்டதுண்டு. இப்போது 'அதையெல்லாம் என்ன!' பார்ப்பது என்று தோன்றுகிறது. முந்தைய நாள் வீசிய காற்றில் தன்னுடைய கூரையை இழந்து நின்ற வாத்திய மண்டபத்தைக் கண்டபோது என் மனம் மிகவும் வருந்தியது. இந்தப் பாழும் காற்று வாத்திய மண்டபத்தைக் கூட விட்டு வைக்க வில்லையே என்ற வருத்தமும் ஏற்பட்டது. இதையெல்லாம் பார்த்து விட்டு வீட்டுக்குப் போனால் வீட்டு வாயிலிலேயே என்னைத் தடுத்து நிறுத்திய கிட்டு கேட்ட கேள்வி: "எங்கே போயிருந்தாய்?"

"கோவிலுக்கு"

"என்னை ஏன் விட்டு விட்டுப் போனாய்?"

"திருவிழா முடிந்து விட்டதே"

"நீயேன் போனாய்?"

"வாத்தியமண்டபம் விழுந்து விட்டது என்பது கேட்டு"

“ஏன் விழுந்தது? யார் தள்ளினார்கள்?”

“முந்தா நாள் வந்த காற்று, மழையில்.”

“அப்படியானால் அடுத்த வருஷம் உறியடி இருக்காதா?”

அந்தப் பேச்சைக் கேட்டதும் எங்கள் சிறு வயது வீனையாட்டு நாட்சள் நினைவுக்கு வந்தன. சிறு வயதில் தேர்த் திருவிழா நின்று போன கதையைக் கேட்டு வருந்திய நான் அந்தக் குழந்தைக்குச் சமாதானம் சொன்னேன். “வாத்திய மண்டபம் வீழுந்து விட்டாலி மறுபடியும் கட்டாமல் இருப்பார்களா? அது இல்லா விட்டாலும் உறியடிக் குளம் இருக்கிறதல்லவா?” என்று சொல்லிக் கிணற்றடிக்குப் போனேன். அப்போது ‘எவ்வளவு பெரிய தப்பு வேலை செய்தேன்! வரும் போது கல்மண்டபம் வீழுந்து கிடந்த வழியில் வராமல் போனேனே’ எந்த வழியாகத் திரும்பினேன்? அந்த ஹெண்கல விச்சிரகஜத்தை ஏன் மறந்து விட்டு வந்தேன்? வரும் போது அதைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கலாமே? என்றெல்லாம் சிந்தனை படர்ந்தது.

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

மறுநாள் அந்தி வேலைக்கு என் பாட்டி அரசடி மேடையில் உட்கார்ந்து தம்மிஷ்டத்திற்கு முணு முணுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவருடன் பேசுவதற்கு இது தான் தகுந்த நேரம் என்று நினைத்து மெள்ள அவரருகில் போனேன். அவருடைய சுபாவத்தில் ஒன்றை நான் பரீட்சை செய்து பார்த்திருக்கிறேன். அவருக்கு ஆயாசம் அல்லது தளர்ச்சி ஏற்பட்டால் எங்காவது ஓய்வாகப் படுத்து விடுவார். அதற்கு மாறாக அவர் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்றால், உடம்பு புத்தி இரண்டுமே தெளிவாக இருக்கின்றன என்று பொருள். கண் திறந்திருக்கும்; மனம் எந்தெந்த ஊருக்கோ போய்ச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும். அந்த நேரங்களில் உதடு அசையும்; ஒலி வெளிவரும்; தொண்டை கம்ழுவதும் உண்டு உதட்டின் ஓரங்கள் துடிப்பதும் உண்டு. சிந்தனைக்கு உள்ளான விஷயத்தில் அவருக்கு ஏற்படுகின்ற திருப்தி, அதிருப்தி ஆகியவற்றை நெற்றி, உதடு ஆகியவை வெளியிடும். எந்த விஷயத்தில் அதிருப்தி யாரைப் பற்றிக் கோபம், தாபம் என்று என்னைக் கேட்டால் பதில் சொல்வதற்கில்லை. வீட்டில் அவரே முக்கியமானவர். அவருக்குப் பிடிக்காத வேலையை நாளை, சீதையோ, சிறு குழந்தைகளோ செய்து அவர் மனத்தை நோக வைத்த தில்லை. வாழ்க்கையின் இந்த மாலை நேரத்தில் அவரிடம் சொந்த விருப்பங்களை ஏதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனக்குப் புத்தி தெரிந்த நாளிலிருந்து அவரிடம் எனக்கு அக்கறை ஏற்பட்ட நாளிலிருந்து அவர் எதையும் யாரிடமும் கேட்டதில்லை. 'அதைக் கொடு' இதைக் கொடு என்று நச்சரித்தவரல்ல. அப்படிப் பார்க்கப் போனால் அந்தத் தெய்வத்திடம் கூட அவர் வேண்டிக் கொண்டதில்லை. இளமையில் கைம்மை ஏற்பட்ட காலத்திற் சம்பிரதாயத்துக்கு கட்டுப்பட்டு அவர் விதியை நொந்து

கொண்டிருக்கலாம். தமக்குக் கிடைத்த பெண் ஜன்மத்தை இழித்துப் பேசியிருக்கலாம். அந்தக் கால கட்டத்தை நான் பார்க்கவில்லை. அதன் பிறகு போதிய அளவு வளர்ந்து உலக அனுபவம் பெற்று முதிர்ந்த பிறகு எப்படி வளர்ந்தாரோ! வாழ்க்கையின் நண்பகல் கழிந்த பிறகே எனக்கு அவரைக் காண்கிற தெரிந்து கொள்கிற வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என்று கூறலாம். அவர் வாயிலிருந்து கடவுள், பிரம்மன், விதி, பரமாத்மா-போன்ற சொற்கள் சில சமயங்களில் வந்தாலும் கூட நாங்களும் நீங்களும் அந்தச் சொற்களுக்கு ஏற்றி வைத்திருக்கிற பொருள் அவற்றுக்கு இருக்காது. தம்மால் தெரிந்து கொள்ள முடியாத ஏதோ ஒன்றை அவர் அப்படி அழைத்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட பொருளோடு அவர் இரங்கத்தக்க நிலையில் நின்றோ பெருமை சேர்ந்த நிலையில் நின்றோ பேசியவர் அல்ல.

அவர் வாய் முணு முணுப்பு அல்லது பேச்சு ஒரு வகையில் அவருடைய ஆன்மாவின் போக்கு ஆகும்; அவர் வெளிப்படையாகத் தர்க்கிக்கின்ற சிந்தனை. நான் போன போது அவர் ஏதோ விஷயத்தைச் சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்ததால் நான் உட்கார்ந்து காத்துக் கொண்டிருந்தேன். சிந்தனை முடிந்து அவர் பார்வை என் பக்கம் திரும்பினால் அவர் எப்படியும் என்னை அருகில் அழைப்பார், பேசுவார் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நானே இரண்டு விஷயங்களைப் பற்றி என் மனத்திலேயே விண்ணப்பம் எழுதிக்கொண்டு அவருடைய அலுவலகத்தில் சமர்ப்பிக்கப் போயிருந்தேன். சிறிது நேரம் கழிந்தது, அவர் என்னைப் பார்த்தார். 'பையனா' என்றார். சில சமயங்களில் 'பெரிய பையனா' என்றும் அழைப்பதுண்டு. அப்படி அடைமொழி கொடுக்கா வீட்டாலும், அது நான் தான். இப்போது நான் ஒருவன் தானே; நாராயணனும் வீட்டில் இல்லை யல்லவா? நாராயணன் இருந்தால் அவன் 'சின்னப்பையன்!

முன்னுரையாக 'ஆமாம்' ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்று தோன்றியது வந்தேன், ஓய்வாக இருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டேன்.

“ஓய்வா? என்கே போகவேண்டும் நான்? அவனும் கூப்பிடவில்லை. இப்போதைக்கு; நானும் போகப் போவ தில்லை.”

“பாட்டி ஒரு யோசனை. உங்களைக் கேட்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“என்ன சொல்.”

“ராமாயணத்தில் ராமனும் சீதையும்; பாகவதத்தில் கிருஷ்ணன், ருக்மிணி, சத்யபாமா; இதைப் போலவே சிவன் பார்வதி. இவர்களெல்லாம் தெய்வங்கள். அவர்கள் அடிக்கடி அவதாரம் எடுக்கிறார்களே; அவதாரம் எடுத்து பூமிக்கு வந்து மனிதராகப் பிறக்கிறார்கள், அங்கும் இங்கே உள்ள தியவர்களைத் தண்டிப்பதற்கும் நல்லவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் அந்த அவதாரம் என்கிறார்கள்.”

“என்கிறார்கள்; உண்மை. பாகவதம், ராமாயணம், மகாபாரதம் - அப்படிச் சொல்லுகின்றன. உண்மை அவைகளும் புராணப் பெருநிகாயியங்களாகவே இருக்கின்றன. ஏனென்கிறாயா? என்கோ இருக்கிற தெய்வத்துக்கு. அங்கேயும் இங்கேயும் ஏதாவது குப்பை சேர்ந்திருப்பதைக் கண்டால் விளக்குமாற்றை எடுத்துக் கொண்டு பெருக்கு வதற்கு தான் ஓர் அவதாரம் எடுக்க வேண்டுமா? குப்பை கூளம் என்பதல்ல. தீயவர்கள், தீமை என்றே இருக்கட்டும். ராவணன், ஹிரண்யகசிபு போன்ற கொடியவர்களாகவே அவர்கள் இருக்கட்டும். அவன் வந்து ஓர் அடி அடித்தால் சாகக் கூடிய புழுக்களுக்காக அவதாரம் எடுக்க வேண்டுமா தம்முடையதாவது ஒரு அவதாரம் பெண், ஆண், புழு பூச்சி, பசு, பறவை-இவையெல்லாம் அவதாரவிகளே!”

“நான் ஏன் கேட்டேனென்றால்—விஷ்ணுவும் லட்சுமியும் அவதாரம் செய்து சீதை ராமர்களாகப் பூமியில் பிறந்தார்கள். இங்கேயும் மறுபடியும் கணவன் மனைவி ஆளுர்கள். இப்போது நான், என் சீதை—இரண்டுபேரும் செத்த பிறகு மறுபடியும் அடுத்த ஜன்மத்தில் இதே போலக் கணவன் மனைவி ஆவது சாத்தியமா? கடவுளுடைய ஆத்மாவுக்கு அது சாத்தியமானால் நம் ஆத்மாவுக்கு ஏன் சாத்தியமில்லை?” என்று நேராகவே கேட்டேன்.

செத்தபிறகு யாருக்கு என்ன ஆகுமோ? எனக்குத்தெரியாது எனக்கு நான் முன்னால் இருந்ததும் தெரியாது; இனி இருக்கப் போவதும் தெரியாது. சொல்கிறார்கள்—நூற்றுக் கணக்கான பிறவிகள் ஆத்மாவுக்கு உண்டு என்று எவ்வளவு உண்மையோ எவ்வளவு பொய்யோ. கடவுள் என்றால் பரமாத்மா. அந்தப் பரமாத்மாவுக்கும் கூடப் பிறவி உண்டு—என்றால் எனக்குப் புரிவதே இல்லை. அவன் முழுமையானவன்; பகுதியல்ல; துண்டு அல்ல துணுக்கு அல்ல முழுமை என்பது ஓர் இடத்தில் பிறந்தது என்றால் அது கதை நமக்கு வேண்டும் அல்லவா. ஏதாவது ஒரு சமாதானம் தீயவர்கள் அழியவே வேண்டும், நல்லவர்கள் வாழவே வேண்டும் எனும் திருப்தி நமக்கு வேண்டும். அதற்காக எத்தனையோ தெய்வங்களை நாம் பிறப்பித்தோம். ஆயிரக் கணக்கான கொடியவர்களைக் கொல்லவைத்தோம். அப்படியே இந்திரன் வருணன் முதலியவர்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள், பிறகு எடுத்துப் போட்டுவிட்டார்கள். அம்மன், துர்க்கை, கோட்டளி, காளி, சண்டி, சாமுண்டி—என்று இட்டார்கள், எடுத்தார்கள் அவர்களுக்குப் பூஜை செய்தார்கள். பிறகு மறந்து விட்டார்கள். நம்மைப் போலவே குறைந்த ஆயுளைத் தங்கள் தெய்வத்துக்கும் கொடுத்தார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அப்படியாக, இன்றைக்கு இந்திரன், வருணன், மருத்—பாருமே உபிரோடு இல்லை.”

“அப்படி யென்றால் மறுபிறவி இல்லை என்கிறீர்களா?”

“உண்டு என்கிறவர்களும் உண்டு இல்லை என்கிறவர்களும் உண்டு. சொர்க்கம் நரகங்கள் இருந்தாலி அவை இல்லை என்று தோன்றுகிறது எனக்கு”

“அந்த சொர்க்கம் நரகமாவது உண்டு என்கிறீர்களா? யமன் சித்திரகுப்தன் இவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்களா?”

“சின்னக் குழந்தைகள் இருட்டில் வெளியே போகக் கூடாது என்று பயமுறுத்துவதற்காக பூதம் இருக்கிறது’, என்று சொல்வதில்லையா? பூதத்தை நான் பார்த்தேனா நீ பார்த்தாயா? என்றாலும் கிட்டு அடம் பிடித்தால் “பூதம் வரும் என்று நீயே சொல்கிறாய்! நீ அடம் பிடித்தபோது உன்னைப்பயமுறுத்துவதற்கு நானும் அப்படிச் சொன்னதுண்டு சொல்வதெல்லாம் உண்மையானால் என்ன ஆகும்? எதற்காக உனக்கு இந்த யோசனை-முதலில் அதைச் சொல் சாவதற்கு நான் பயப்படவில்லை. செத்தபிறகு எனக்கு ஒன்றும் ஆகாது. உனக்கு எதற்கு இப்போது சாவைப்பற்றிய பயம்?”

“அந்த அச்சத்தினால் அல்ல, நான் கேட்டது. சாவு வந்தால் வந்து விட்டுப் போகிறது யாருமே அதைத் தடுத்து நிறுத்தியதில்லை நாம் யாரையும் கேட்காமலேயே பிறந்தோம். சொல்லாமலேயே சாகிறோம். எனக்காக இந்த சிந்தனை என் மனத்தில் தோன்றவில்லை. பாவம் முந்தா நான் நம் வீட்டுக்கு அந்த நாகி வந்திருந்தாளல்லவா? அவளைக் கண்டபோது மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. அவள் என்றைக்கோ ஒரு தப்பைச் செய்தாள். உண்மை. ராமண்ணன் எந்தத்தப்பும் செய்யவில்லையல்லவா. அவள் கொடுத்த பையை அவன் மறக்கவேயில்லை. ராமன்-சீதைகளைப்போல அவர்களும் அடுத்த பிறவியில் கணவன் மனைவியாக வாழ முடிந்தால் நன்றியிருக்குமே என்று ஓர் எண்ணம் தோன்றியது.”

“அப்படியா! அப்படிச் சணவன் மனைவியாக வாழ்வதானால் இன்றே வாழ்ந்தால் அழகு. அடுத்த பிறவி இருந்தாலும், அப்போது அவன் எங்கேயோ; இவள் எங்கேயோ அவன் காக்கையாகவும் இவள் குருவியாகவும் ஆகலாம். அல்லது அவன் குருவியாகவும் இவள் காக்கையாகவும் ஆகலாம்.”

பாட்டியின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்டு எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என் மனத்தில் இடம் பெற்ற சிந்தனைத் தொடரின் எதிரொலி அவரிடமும் எழுந்தது என்பது தெளிவாயிற்று. அதைப்பற்றி அவர் ஏதாவது சொல்லலாம் என்ற ஆசை ஏற்பட்டாலும் நான் கேட்க முயலவில்லை. எனக்கு இன்னொரு பிரச்சனை இருக்கிறதல்லவா—அதாவது கல் மண்டபத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்த வெண்கலச் சிலை துணியில் சுற்றிவைத்திருந்த அதை மெள்ள வெளியே எடுத்தேன். பாட்டி, இதைக் கொஞ்சம் பாருங்கள் என்று அதை அவர் எதிரில் நீட்டினேன். அவர் அதைப் பிடித்துக் கொண்டார் வழக்கம் போல நான்கு நிமிஷங்கள் எதுவும் பேசவில்லை. நானே அதற்கு ஒரு முன்னுரை கொடுத்தேன் “மழை பெய்ததற்கு மறுநாள் கல் மண்டபம் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்க்கப் போனேன் அங்கே கிடைத்தது இது” என்று சொன்னேன்.

“பளுவாயிருக்கிறது. வெண்கல விக்ரகம் போலத் தெரிகிறது” என்று துணியோடேயே அதைத் தடவிப் பார்த்தார். பிறகு “இதுவும் ஒரு தெய்வமே! என்னுடைய உன்னுடைய தெய்வம் அல்ல. வேறு ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த தெய்வம். கடவுளைப் போல தேவதைகளைப் போல, முனிவர்களைப் போல இருந்த ஒரு ஜாதியினர், பூஜைகூடியெல்லாமிதற்கு அதிகமாகவே செய்திருக்கிறார்கள்; நூறு அல்லது இருநூறு வருஷங்கள் இதை ஸ்தாபித்துப் பூஜை செய்திருந்தாலும் இருக்கலாம்.

ஏதேதோ கைகள். இதைத் தொட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒரு கை மாத்திரம்..... : உடம்பு சூடேறுகிறது. அதனால் சொல்கிறேன். அதைத் தொட்ட ஒரு கை மாத்திரம் ரொம்பக் கொடியது. கை கொடியது என்றால் என்ன? கொஞ்சங் கூட பொறுமையில்லாதது. ஆம். ஆம். இது வந்ததே அதனால்தான். இதை அங்கே நிறுத்தி வைத்ததும் அதனால்தான். இந்திரனை ஒட்டிவிட்டுச் சூரியனைக் கொண்டு வந்தார்கள் என்றேனல்லவா? சூரியனையும் விஷ்ணுவையும் கொண்டு வந்தார்கள். அந்த விஷ்ணுவையும் ஒட்டி விட்டு நாராயணனைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதைப் போலவே இதற்கும் ஒரு கை. ஒரு காலத்தில் ஜனார்த்தனனாகவோ விஷ்ணுவாகவோ இருந்த விக்கிரகத்தை உருக்கிக் கரைத்து இந்த நிர்வாணப் பொம்மையைச் செய்தார்கள். கருடவாகனனாகிய விஷ்ணுவே இதற்கு முன்னால் இருந்த வடிவம் என்று எனக்குத்தோன்றுகிறது. இதை நட்டுவைத்த இடத்திலேயே முதலில் அந்த விஷ்ணு விக்கிரகத்தை ஸ்தாபித்திருந்தார்கள். இன்னும் ஏதேதோ மாறுதல்கள் செய்திருக்க வேண்டும். கல் மண்டபத்தில் இது கிடைத்தது என்கிறாய். அப்படியானால் அங்கே கோவில் இருந்தது. அது. சமணப் பள்ளியாயிற்று. பள்ளி இருந்த இடம் மண்டபமாக மாறியது.”—இதைச் சொல்லி அவர் சும்மா உட்கார்ந்து இருந்தார். கொஞ்ச நேரம். நான் அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் இருட்டிக் கொண்டு வந்ததால் பாதி தெரிந்த அவர் முகத்தில் என்ன பாவம். இருந்ததென்பதைக் காண முடியவில்லை. அவர் என்னென்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தாரோ, அவருக்கு என்னென்ன கண்ணில் பட்டதோ!

“மிகவும் ரத்தம் ஓடிய இடத்தில் இது நடந்ததப்பா! இந்த வட்டாரத்திலே இந்த ஊர் மக்கள் கத்தியும் கோலும் பிடித்துக் கொண்டு சண்டை போட்டார்கள்

இந்தப் பொம்மையைப் பூஜை செய்து வந்த ஓர் அரசன் அரசன் என்ன, சிறிய பாளையக்காரன் - இந்த ஊரை முற்றுகை யிட்டான் கொள்ளையடித்தான். அரசை வென்றான். அவன் ஜாதி வேறே; இந்த ஊர் ஜாதியே வேறே. அவனுக்கு ஒரு தெய்வம்; இந்த ஊராருக்கு இன்னொரு தெய்வம் ஆக அவன் வென்றான், ஆண்டான் பத்து வருஷங்கள் கழித்து பிறகு தோற்றவர்கள் பயந்து நின்றார்கள். அவனுடைய ஆட்சி புகழ் பெற்றது. அவனுடைய ராஜ்யம் பெரிதாயிற்று. அவன் வந்த ஊரிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் வந்து இங்கே சேர்ந்து கொண்டார்கள். அதிகாரம் செய்தார்கள். ஊரில் அவர்கள் முதலாளிகள் ஆனார்கள்; ஊரார் குடியானவர்கள் ஆனார்கள். பெரியவர்க்கு வால் பிடிக்கும் விஷயம் எல்லா இடத்திலும் இருக்கிறது. நம்முரைச் சுற்றிலும் இருந்தவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

அப்படி ஊரில் சிறிய மக்கள் தாழ்ந்து குலம் கெட்டால் பெரிய விஷயம் அல்ல. இது அப்படி அல்ல. இந்த ஊருக்குத் தலைவனாயிருந்தவன் வந்தவர்களுடைய ஜாதியில் சேர்ந்தானோ, அந்த அரசனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுத்தானோ, இன்னும் என்ன செய்தானோ. ஆக ஜாதியை விட்டான். அவனைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல பேர் அப்படிச் செய்தார்கள். அதனால் ஊரில் கலவரமும் ஏற்படவில்லை, வேறொன்றும் நடக்கவில்லை. ஆனால் ஊர் மக்கள் இருக்கிறார்களல்லவா, ஆயிரம் பேர்! அவர்கள் மனம் மட்டும் மிகவும் கொதித்தது. அந்த வெளி ஆட்கள் சிவனையும் அம்பாளையும் அசிங்கமான வார்த்தைகளால் அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். அதனால் ஊர் மக்கள் மனம் நொந்தார்கள். பழங்காலத்தில் பிராமணர்களும் அப்படிச் சொன்னவர்கள்தான். சிவனிடிகத்தைக் கண்டு என்னென்னவோ சொன்னார்கள்.

இவர்களும் அப்படியே; ஏதேதோ செட்ட பேச்சுக்களைச் சொன்னார்கள். சிலரோ தம் மதத்தை விட்டுப் புதிய மதத்தை விட்டுப் புதிய மதத்தில் சேர்ந்தார்கள். அப்படியாக நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்கள் மனத்திலேயே கொதித்துக் கொதித்து அந்தச் சங்கடத்தை விழுநிகிக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட காலத்தில் பிறந்த பொம்மை இது.

“பிறகு இதன் கதையும் அப்படி ஒன்றும் சரியாக இல்லை. வாழ்க்கை நிலையானதா? மனிதன் நிலையானவனா? அப்படியிருக்கும்போது அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட தெய்வம் நிலையாக இருக்குமா? தொடக்கத்தில் கடவுளைப் பற்றிய எண்ணம் எதுவாக இருந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்கிற மக்கள் மாறவே செய்கிறார்கள். ‘அந்தத் தெய்வம் இப்படி’ என்றால் ‘இந்தத் தெய்வம் அப்படி’ என்பார்கள்.”

“எவ்வளவோ சாலம் கழிந்த பிறகு, இந்தப் பொம்மையை நாட்டிய அரசனும் செத்து மண்ணை பிறகு அவனுடைய பேரர்கள் காலத்தில் அவர்களுடைய அரசுப் பட்டம் கூடப் போயே விட்டது! இன்னும் யாரோ வேறு எங்கிருந்தோ இங்கே வந்தார்கள்; ஊரை ஆண்டார்கள். இவனுடைய ஜாதியார்கள், குடும்பத்தவர்கள் ஓரிரண்டு தலைமுறைகளாக இங்கிருந்தவர்கள், பணம் சேர்த்தவர்கள் ஆகியவர்களும் இவர்களுடைய மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எத்தனையோ பேரும், மறுபடியும் தங்கள் மூதாதையர்களின் மதத்திலேயே போய்ச் சேர்ந்து கொண்டார்கள். அந்தக் காலத்தில் வெளியே இருந்து யாரோ வந்தார்கள்-உடம்பெல்லாம் சாம்பல் பூசிக் கொண்டு கையில் கமண்டலம் பிடித்துக் கொண்டு திரியும் கூட்டத்தார். அவர்கள் கூட்டம் ஏன் வந்தது? பார்ப்பதற்கு பைராகளைப் போலவே இருந்தவர்கள். அவர்கள் எல்லாம் சிவபக்தர்களாக இருக்க வேண்டும். நெற்றி

நிறைய விபூதி; கழுத்தில் ருத்ராட்ச மாலை; உக்கிரமான சுபாவம். ஆனால் ஊர் மக்களுக்கு அவர்கள் எந்தத் தொந்தரவும் கொடுக்கவில்லை; இங்கே ஆட்சி நடத்தவும் இல்லை. ஹிண்டுகானத்து அம்மன் கோவில் முன்னால் அவர்கள் நெருப்பை மூட்டிப் புகையை ஏற்றி உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது என் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. பகலெல்லாம் தூக்கம் அவர்களுக்கு; ராத்திரி அக்கினி குண்டத்துக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து என்னென்னவோ தவம் அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு எத்தனை பேர் வருவார்கள்! என்ன கதை! அவர்கள் வந்த காலத்தில் என்று தோன்றுகிறது—பூஜை செய்பவர்கள் இல்லாமலே நீ கொடுத்தாயே அந்த விக்கிரகம், அது இருக்கிற இடம் தெரியாமல் ஒரு மூலையை அடைந்தது. இதன் கோவில் வெளவால்களின் கோவிலாயிற்று. இதை யாரோ ஒருவன் அதே கோவிலில் புதைத்து வைத்தது போலத் தோன்றுகிறது. ஜனங்கள் கையில் கிடைத்திருந்தால் இதை உருக்கி வெண்கல உருளி செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இவ்வளவு வெண்கலத்தைச் சும்மா விடுவார்களா? அதன் பிறகு இதன் கோவிலைச் சுற்றிலும் முட்புதர் வளர்ந்து இது இருக்கிறதோ இல்லையோ என்பதே தெரியாதபடி ஆகிவிட்டது.”

“அது அல்ல குழந்தை; நான் நம் ஊரிலுள்ள எல்லாக் கோவில்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். எங்கே போய் உட்கார்ந்தாலும் எனக்கு இதே போல விசித்திரம் விசித்திரமாகப் படுகிறது.”

“அப்படியென்றால்?”

“கோவிலும் நிலையல்ல; அந்தத் தெய்வமும் நிலையல்ல. நிலையான ஒரு தெய்வம் இருக்கிறான் என்றாலும் அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பது நம்முடைய கணிப்புக்குள் அடங்குவதில்லை. நாம் நம்முடைய அறிவுக்கு ஏற்றபடி ஆயிரக் கணக்கான தெய்வங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு

“இதுவே உண்மை” ‘அதுவே உண்மை’ என்று மருளோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். சங்கடம் வரும்போதெல்லாம் அப்படிப்பட்ட தெய்வத்திடம் போய் ‘அதைக் கொடு! இதைக் கொடு’ என்று வேண்டுகிறவர்கள் நாம். வேண்டிக் கொள்ளாமல் என்னதான் செய்வார்கள் ஜனங்கள் வாழ்க்கையில் தோற்றுக் கலங்கும் போது யாரிடமாவது சென்று கண்ணீர் விட்டு முறையிட வேண்டுமல்லவா! வாழ்வதற்கு ஏதாவது ஒரு சமாதானம் தேட வேண்டுமே! சமாதானம் ஏற்பட்டால் அப்போது அவன் கொடுத்தது என்று சொல்வது. அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம் ‘எங்கள் பக்தி அப்படிப்பட்டது! மனம் இரங்கி விட்டான் பரமாத்மா’ என்று சொல்வதைப் போலத்தான் அது. சமாதானம் கிடைக்கா விட்டால் இருக்கவே இருக்கிறது. இன்னொரு வகையான சமாதானம்; ‘அது, அவன் மனம் இரங்கவில்லை; அவன் கொடுக்கவில்லை’ என்று சொல்கிறோம். நமக்குக் கொடுத்ததை வைத்து கொடுக்காததை வைத்து அதையொட்டி அவனை அளக்கிறவர்கள் நாம். நாம் அவனைக் கட்டிக் கொண்டு பூஜை செய்யத் தொடங்கியதற்கு அப்புறம், என்றைக்குமே அந்தப் பரமாத்மாவை அவன் போக்கில் விட்டதே இல்லை. ‘அதைக் கொடு, இதைக்கொடு’ என்று எப்போதும் துளைத்து எடுப்பவர்கள் தான். சில அறிவாளிகள் மட்டும் அப்படிச் செய்யவில்லை என்றாலும் அவனிடம் ஒரு வேலையை ஒப்படைத்தார்கள். ‘கெட்டவர்களை அழித்து நல்லவர்களைப் பாதுகாக்கும்’ வேலை. அப்போது மட்டும் என்ன செய்ததாக ஆயிற்று?”

“அப்படி வேண்டுவது, அதுவும் தெய்வத்தை வேண்டுவது தப்பு என்கிறீர்களா?”

“எனக்கு அப்படித் தோன்றுகிறது; யாரையும் தாற்காலகவும் வேண்டிக் கொள்ளாமல் இருந்தால் நல்லது. நாம் ஒன்றும் குழந்தைகள் அல்ல, சிறியவர்கள் என்றால்

அந்த நிலைமையே வேறு அறிவு வந்த பிறகும் சின்னக் குழந்தைகளைப் போல 'அம்மா, தாகமாக இருக்கிறது வெல்லம் கொடு; வெளியே போனேன். கழுவிவிடு.' என்பது போல ஆகிறதல்லவா?

“பிறந்து வந்திருக்கிறோம். கை, கால், மூக்கு, வாய் இவற்றோடு. அவைகளெல்லாம் இருப்பது எதற்காக? கடிப்பதற்காகப் புலியின் 'வாயைக் கொடு'; சுமப்பதற்காக யானையின் 'உடம்பைக் கொடு' துளைத்துச் செல்வதற்குச் செல்லின் உடலைக் கொடு என்றால் எப்படிப் பொருந்தும் எல்லாருக்கும் எல்லாமும் வேண்டுமானால் அவன் எங்கிருந்து கொண்டு வந்து கொடுப்பான்? அவனே நம்மைப் பிறக்க வைத்தான் என்று தெரிந்து கொண்டால் கொடுப்பதையெல்லாம் கொடுத்தே பிறக்க வைத்தான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். எனக்கென்னவோ, குழந்தை, யாரையும் எதற்காகவும் வேண்டுவது சரியென்று தோன்றவில்லை. நம்மைப் போலவே ஆயிரமாயிரம், அல்ல, கோடி உயிர்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஏதாவது யாரையாவது வேண்டுவதைப் பார்த்திருக்கிறாயா? மற்றதையெல்லாம் வீடு-அவை தம்முடைய தீனியைச் கூட வேண்டுவதில்லை; படுப்பதற்கு இடம் வேண்டும் என்று கேட்பதில்லை; மாண் எதிரில் புலி வந்தால் அது 'என்னைக் காப்பாற்று' என்றும் வேண்டிக் கொள்வதில்லை; அறிவு நிரம்பிய மனிதன் மட்டும் அதை விட மட்டமானால் எப்படி?”

“அது உண்மைதான், பாட்டி. எனக்கும் உங்கள் பாயிண்ட் சரியென்றே படுகிறது. ஆனால் இன்னொரு சங்கதி இருக்கிறது பாட்டி.....”

“என்ன சொல்?”

“உங்களுக்குப் பக்தர்களுடைய கதைகள் தெரியுமே தாரதர் முதலிய முனிவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள்.

அது புராணக் கதை. விட்டுவிடுவோம். புரந்தரதாசரைப் பற்றிக்கேட்டிருக்கிறீர்களல்லவா? 'பார்த்துப் பார்த்து—கை விடுவார்களோ ரங்கா' என்று சொல்லியிருக்கிறார் அவர். அவர் மட்டும் கடவுளை நீங்கள் சொல்லுவதைப் போல "வயிற்றுக்குக் கொடு, தணியைக் கொடு" என்று கேட்டவரே அல்ல வைராக்கியம் நிறைந்த வாழ்க்கை அவருடையது. அவர் கேட்டது என்ன? 'ஏ விட்டலா, என்னை உன் அருகில் அழைத்துக் கொள்' என்று தானே?"

"சின்னக் குழந்தை தன் அம்மாவிடம் தூக்கிக் கொள் என்பது போல. அந்த அம்மாவுக்கு வேறு வேலை இல்லை என்பது போல ஆகும். ஒருவசையில், அழைத்துக் கொள்ளுகிறவன் அவனாயிருந்தால் நேரம் வரும்போது அவனை அழைக்கிறான். அப்படியாரும் அழைக்கவில்லை என்றுதான் நான் இங்கே இருப்பது. நீயும் இங்கே இருப்பது அதற்குத் தான்."

"அல்ல, பாட்டி. அதில் இன்னொரு கணக்கும் சேர்ந்திருக்கிறது. சம்சாரம் என்பதெல்லாம் துன்பமயம்; அது ஒரு விலங்கு, எனக்கு நீ ஒருவனை வேண்டும், வேறெதுவும் வேண்டாம்—" என்னும் பாடலை அவருக்கு இருந்தது."

"மனித உடம்பை நினைத்தாலே அவருக்கு ஒரே வெறுப்பு 'ஒன்பது துளை கொண்ட தேகம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

பாட்டி அதைக் கேட்டுச் சிரித்தார். "உன்னுடைய தாசருக்கு—உடம்பில் உள்ள ஓட்டைகளைக் கண்டு வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தால்— மல மூத்திரங்களை நினைத்து வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தால், கடவுளே, இன்னொரு பிறவியில் இந்தத் துளைகளையெல்லாம் தைத்து என்னை ஒரு கோணிப்பை

போலச் செய்து பிறக்க வை, என்று வேண்டிக்கொள்ளட்டும் கடவுளிடம் போய் அங்கேயே இருந்து விடுகிற விவகாரம் மட்டும் எனக்குப் புரிவதில்லை. குழந்தை, உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்- இந்த பூமியில் அவன் இல்லை சம்சாரத்தில் அவன் இல்லை-என்பது போலத்தான் அது. எல்லா இடங்களிலும் அவன் இருக்கிறான் என்று சொல்லும் வாயாலேயே பூனைக்கொரு குடும்பம் வேறே இருக்கிறது என்பது போல அவனுடையது என்று தனியே ஒரு இருப்பிடம் இருக்கிறது என்று சொல்லுகின்ற போக்கு எல்லா இடத்திலும் இருக்கிற கடவுள் அவன். ஆனால், சம்சாரத்திலும் அவன் இருக்கவே இருப்பான். நம்மிடத்திலும் இருப்பான். நம் மனைவி மக்களிடத்திலும் அவனே இருப்பான். நியாயமாக அப்படித்தெரிந்து கொண்டால், இங்கிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு போகும் பேச்சே எழாது. அதையறிந்து கொள்ளாமல், அந்தத் தெய்வத்துக்கு என்று வேறே ஒரு வீட்டைக் கட்டி உட்கார வைத்தால் மட்டுமே அங்கே போக வேண்டும் என்னும் எண்ணம் ஏற்படுகிறது.”

“அப்படியானால் வைகுண்டம், கைலாசம் என்கிறார்களே அதெல்லாம்.....”

“சொல்கிறார்கள், சொல்கிறார்கள்! ஏன் சொல்கிறார்கள்? அந்தக் கடவுளுக்கு நம்மைப் போலவே கை, கால், கண், வாய் கொடுத்த பிறகு குடியிருக்க ஓர் இடத்தையும் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டியதாயிற்று. வைகுண்டமும் கைலாசமும் கடவுளின் இருப்பிடம் ஆயின. நம்முடைய பூமி நமக்கு இருப்பிடமாகியது. அந்த இடத்துக்கு அவன் நம்மை அழைப்பதாயிற்று. நாமும் அந்த இடத்துக்கு வேண்டி வேண்டிப் போவதாயிற்று. இதெல்லாம் கவைக்கு உதவாத பேச்சுக்கள். நாமாகவே கற்பித்துக் கொண்ட இன்னொரு மோகவலை. பூமியின் மேலிருக்கும் மோகம் வேண்டாம், வைகுண்டத்தின் மேலிருக்கும் மோகம் வேண்டும் என்பது போல இது. எனக்கு ஏனோ இது நன்றாக இல்லை.”

“இங்கிருந்து அங்கே போய் இருப்பதுதான் முக்தி என்கிறார்கள். ஜீவன்முக்தி என்றால் என்ன? அடுத்த பிறவி வராமல் இருக்குமா? இங்கே ஜன்மம் வேண்டாம் என்று பக்தர்கள் மனமுடிஞார்கள்.”

“அப்படிச் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? பிறவியைக் கொடுத்தவனையே திட்டுவதைப் போல ஆகும். நான் மட்டும் அப்படித் திட்டமாட்டேன். ஒருகாலத்தில் எனக்கும் அப்படித் தோன்றியது உண்மை. என் இளம் கணவனைக் கொண்டுபோய், என் மாங்கல்யம் இழந்த போது, விதவை நிலை என்றால் என்ன, எப்படிப்பட்டது என்பதை நினைத்துப் பார்த்தபோது நான்கு நாளைக்கு எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றியது. பிறகு நானே யோசித்தேன். ‘அவர் சாகவில்லை, நானே செத்தேன். அப்போது என்ன ஆகியிருக்கும்? இரண்டு நாட்கள் முன்னாலோ, பின்னாலோ, அவ்வளவு தான் யாரானாலும் சாவு தப்பாது’ என்று தோன்றியது. அதன் பிறகு நான் எனக்கு வேகமாகச் சாவு வரட்டும் என்று யாரையும் வேண்டிக் கொண்டவளல்ல; வேண்டிக் கொள்ள போவது மில்லை.”

“முன்பிறவியின் கற்பனை வந்தால் அப்படித் தெரிகிறது. மேலும் மேலும் இந்தப் பூமியில் பிறந்து கஷ்டப் படவேண்டியிருக்கிறதே என்னும் கவலை வருவதால் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கு முக்தி வேண்டும் என்று பலருக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஜைனர்கள் சொல்லுகிறார்கள்-இப்போது ஒரு பெரம்மையைக் காட்டினாயே, அந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்,-அவர்களில் ஆத்மாவுக்குப் பின்னால் கர்மாவும், கர்மாவை ஒட்டி ஜன்மமும் தவறாது என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறதாம். அவர்கள் அதை எப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. மொத்தக் கருத்து இதுதான்.

“கர்மா என்பது எனக்குத் தெரிந்த வரையில் நாம் செய்கிற நல்ல அல்லது கெட்ட செயல். நல்லதாயிருந்தால் நல்ல பிறவி கிடைக்கிறது, கெட்டதிலிருந்து கெட்ட பிறவி வருகிறது என்றதம்பிக்கை மக்களிடம் உண்டு. ஆனால் முதல் தடவையே உயிர் என்பது பூமியின் மேல் ஏன் தோன்ற வேண்டும்? முதல் தடவை என்று சொன்னேன். எங்கிருந்தால்து அது தொடங்க வேண்டும் அல்லவா? எந்தக் கர்மா தோன்றுவதற்கும் ஒரு உயிரோ ஆத்மாவோ பிறந்திருக்க வேண்டும். பிறப்பதற்கு முன்னாலேயே அதற்கு கர்மா எப்படி ஒட்டிக் கொள்ளும்? உயிர் தோன்றிய பிறகே கர்மா. அதற்கு முன்னால் கர்மா என்றால், அது நம்முடைய கர்மா அல்ல, அந்தக் ‘கடவுளின் கர்மா’ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. உயிர் உடம்பைப் போர்த்துக் கொண்டு வருவதே கர்மாவைச் செய்வதற்காகத்தான். கர்மாவைச் செய்வதே உயிர் உயிரே அல்ல. கல்லுக்குத்தான் கர்மாவே இல்லை. நானும் நீயும் உயிருடையவர்கள். எனக்கும் உனக்கும் அது உண்டு. கர்மாவை விட்டு உயிர்களே இல்லை. நாம் மூச்சாவது விட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் அல்லவா குழந்தை! வாழ்வதற்கு வந்தவர்கள் வயிற்றுக்கு கொஞ்சம் சோறும் தண்ணீரும் போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.”

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“நான் சொல்வது இதுதான்—பிறந்திருக்கிறோம்: வாழ்ந்து வருகிறோம். ஏன் என்று நமக்குத் தெரியாது. இருக்கிற வரையில் நமக்கும் சுகமாக நாலுபேருக்கும் சுகமாக அமையும் வகையில் வாழலாம். நாலு பேர் என்றால்.... வெறும் மனிதர்களுக்கு மட்டும் அல்ல, சுற்றியிருக்கிற எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை செய்யும்படி இருக்கவேண்டும். அப்படி இருப்பது கஷ்டமாக இருக்கலாம். இன்னொருவருக்கு நன்மை செய்வதற்கு நம்மிடம் வலிமை இல்லாமல் போகலாம். எத்தனையோ பேருக்குத்

தங்கள் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வதே பெரிய வேலை. அப்படியிருக்க மற்றவர்களுடைய நன்மை எங்கிருந்து வரும்? அப்போது இவ்வளவாவது செய்யலாம்.”

“இவ்வளவாவது என்றால்?”

“இன்னொருவருக்கு அநியாயம் ஏற்படாத வகையில் வாழ்வது. மற்றவர்களுக்குச் சுகம் கொடுக்க முடியா விட்டாலும் துக்கத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கலாம்.”

பாட்டியின் பேச்சை நான் அசை போட்டுக்கொண்டே சொன்னேன்.

“அது உண்மையான பேச்சு. எனக்கும் அது சரியென்றே படுகிறது. பாருங்கள், பாட்டி, நாம் இப்போது எதையெல்லாம் நம்பிக் கொண்டும் சொல்லிக் கொண்டும் இருக்கிறோமோ, அதையெல்லாம் அதே காலத்திலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான பேர் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவைகளில் ஒன்றுக் கொன்று பொருத்தமில்லாதது எவ்வளவோ இருக்கிறது. நீங்களே சொன்னீர்களே—எங்கேயும் பரமாத்மா இருக்கிறான் என்று சொல்வதற்கும், இந்த சம்சாரத்திலிருந்து என்னை வேகமாக எடுத்துக்கொண்டுபோய் உன்னிடம் சேர்த்துக் கொள் என்று சொல்வதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை. இதே வகையில் ஆயிரக்கணக்கான விசித்திரக் கற்பனைகள் வந்தன; போயின. நாம், பிராமணர்கள் என்பவர்கள், நம்பிக்கொண்டு வந்திருக்கின்ற கருத்துக்கள், முன்னால் ஆரியர்கள் என்பவர்களிடமிருந்து வந்தவை. வேதங்கள் அவைகளுக்கெல்லாம் மூலம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்திரன், ருத்ரன், மருத் முதலியவர்களுடைய கதையை நீங்களே சொன்னீர்கள். அந்தக்காலத்து வழக்கம்: யாக-யக்ஞங்கள், அஜமேதம், கோமேதம்-வேண்டுமானால் நரமேதம்-செய்வதும் அதிகமாயிற்று என்கிறார்கள். அதில்

ஏற்படும் இம்சையைக் கண்டு, பிண்ணால் வந்த ஒரு அரசன் மகன் புத்தன் என்பவன், அன்றைய பிராமணர்களின் மத ஆசாரத்தை எதிர்த்தான். ஜைனர் என்பவர்களும் அவ்வாறே விரோதமாக நின்ற இன்னொரு வகையினர். புத்தர் இருந்த காலத்தில் அவர் மறுபிறவியைப் பற்றிப் பேசவில்லை. ஆனால் சம்சாரம் என்பது பெரிய விலங்கு என்று அவரும் சொன்னார். ஆனால் கடவுளுக்கு அருகே போகும் பேச்சே இல்லை. அவருடைய சிஷ்யர்கள் மட்டும் அதே புத்தருடைய புராணங்களை எழுதும்போது ஒன்றல்ல பல பிறவிகளை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். அவர் அந்தப் பிறவியில் அப்படிச் செய்தார்; இந்தப் பிறவியில் இப்படிச் செய்தார் என்று எழுதினார்கள்.”

“நம்முடைய விஷ்ணு சிவனுக்கு அவதாரம் கொடுத்ததைப் போல.”

“ஆமாம்; அதே போலத் தான். சமணர்களும் அந்தக் காலத்தில் பிராமணர்களை விரோதித்துப் புறப்பட்டவர்கள். இப்படியாக பெளத்தர்கள், சமணர்கள், பிராமணர்கள்—கடவுளின் விஷயத்திலும் மதவிஷயத்திலும் போட்டியிடத் துவங்கினார்கள். அந்தக் காலத்தில் சாக்தர்கள் என்று மற்றொரு வகை இருந்ததாம். சாக்தர் என்றால் தெரியும் அல்லவா? ‘அம்மன்’ பூஜை அவர்களிடமிருந்துதான் தோன்றியது.”

“அதுவும் அளவுக்கு மீறியது. அந்த அம்மனுக்கும் ஆயிரம் கோர வடிவங்களைக் கொடுத்தார்கள். ரத்தபலி கொடுத்தார்கள். குடித்தார்கள்; கூத்தாடினார்கள். கிருஷ்டிக்கு ஆண்குறி, பெண்குறி என்னும் அடையாளங்களைக் கொடுத்து அவற்றைப் பூஜை செய்தார்கள். அதன் பிறகு போகமே எல்லாம் என்று சொல்லிக் கொண்டே குடித்தார்கள்; கூத்தாடினார்கள்.”

“ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய மதமே மேலானது. மற்றவர்களுடையது தாழ்ந்தது என்று காட்டுவதற்கு ஒவ்வொருவரும் புராணங்களை எழுதினார்கள். ஜைனர்கள் எழுதினார்கள். பெளத்தர்கள் எழுதினார்கள். பிராமணர்களும் வேண்டிய அளவு எழுதினார்கள். தங்கள் தெய்வங்களிடமிருந்து வேண்டிய வேலைகளை வாங்கினார்கள். வேண்டாத வேலைகளையும் செய்வித்தார்கள். தங்கள் தெய்வத்தை உயர்த்தினார்கள். மற்றவர்கள் தெய்வத்தை கீழே தள்ளினார்கள். அது முடியாதபோது தங்கள் தெய்வங்களின் வாயில்களைக் காக்கும் துவாரபாலகர்களாகச் செய்தார்கள். அதையெல்லாம் படித்தால்-எதை நம்புவது. எதை விடுவது-என்பதே தெரிவதில்லை.”

“அதைச் சொல்! நானும் அப்படிச் சங்கடப்பட்டவள்தான். எவ்வளவு கதை, எவ்வளவு புராணம்? எத்தனை தெய்வங்கள். எத்தனை அவதாரங்கள்? எவ்வளவு கற்பனைகள், எவ்வளவு விசித்திரங்கள்? அவைகளில் குப்பை எது, மணி எது, உண்மை, எது, பொய் எது என்பதெல்லாம் தெரிந்து கொள்வது கஷ்டம்.”

அந்த நேரத்துக்குச் சரியாகக் கிட்டுவின குரல்கேட்டது. “அப்பா! சாப்பிட வாருங்கள்.”

“பாட்டி பேச்சில் பொழுது போனதே தெரியவில்லை; புறப்படுங்கள், பையன் சாப்பிடக் கூப்பிடுகிறான். வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்றுச் சொல்லி அந்த வீக்கிரக மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு அவருடன் நடந்து வந்தேன். அவரை திண்ணையருகில் விட்டுவிட்டு நேராகப் பின்பக்கம் போய்ச் சுவரைத் தடவிப்பார்த்து அதை அங்கே வைத்தேன். மூன்று குகையிலிருந்து கொண்டு வந்த பொருள்களும் அங்கேயே இருந்தன. இந்தப் பொம்மை அவற்றைப் போல அவ்வளவு தீண்டத்தகாத பொருள் அல்ல என்று லும் அது சீதையின் கண்ணில் படுவது எனக்கு விருப்ப

மில்லை. கிட்டு அதைப் பார்த்தால், சந்தனமரப் பொம்மையைப் போல அதை எடுத்து விளையாட வெளியே கொண்டு போய் அதனுடன் திரிந்து கொண்டிருப்பான். கால்விரல் மீது அதைப்போட்டுக் கொண்டு பெரிய கலாட்டா ஆகி விடும். அந்தபொம்மையைச் சீதை பார்த்தால் 'சீச்சீ, இதை எங்கிருந்து சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்தீர்கள்?' என்று கேட்பாள். அவள் உலகத்தின் நான்கு எல்லைகள்-கிழக்கே ஹிண்டுகான, வடக்கே கொல்லூர், மேற்கே பைந்தூர் தெற்கே குந்தாபுரம்-இதற்கு அப்புறம் போனதில்லை.

எனக்குப் பாட்டியுடன் மனம் நிறையப் பேசி, தரிக்கித்து நிரப்பிக் கொண்ட அந்த அறிவுக்கு, அரை குறையாகப் படித்துக் கொண்ட அறிவும் சேர்ந்து, புதிய களை ஒன்று தோன்றியதைப் போல இருந்தது. பாட்டி பல காரத்தை முடித்துக் கொண்டு தம் அறைக்குப் போனார். நான் மனத்தில் ஏதேதோ விஷயங்களை நிரப்பிக்கொண்டு சாப்பிடத் தொடங்கினேன். சாப்பாட்டு நடுவில் "குழம்பு செய்யவில்லை போல் இருக்கிறதே" என்றேன்.

"முதலில் சாப்பிட்டது என்ன? குழம்பைப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட்டீர்கள். பிறகு பச்சடியைப் போட்டுக் கொண்டும் சாப்பிட்டீர்கள்" என்று சீதை.

"இரண்டையும் நான் சாப்பிட்டேனா? என்ன குழம்பு என்ன பச்சடி?" என்று விசாரித்தேன்.

"ஒட்டுக்காய் குழம்பு;* நன்றாக அரைப்படி சாதத்தில் பிசைந்து கொண்டு சாப்பிட்டீர்கள். இரண்டு தடவை மாம்பழப் பச்சடியைப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட்டீர்கள். நீங்கள் எந்த ஊரில் இருக்கிறீர்களோ, உங்களுக்குத் தானே தெரியும்! எந்தப் பிரம்மா உங்களைப் படைத்தானோ எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றுள்.

* ஒட்டுக்காய் என்பது சீதாப்பழ அமைப்பில் இருப்பது. புவிக்கு புதிலாக இதை அறுத்துக் குழம்பு செய்வார்கள்.

சாப்பிட்டதில் பசி தணிந்தது போலத் தோன்றியது உண்மை. இலை மீது கையை ஆட்டியது போன்ற நினைவு வந்தது. ஆனால் அவ்வளவெல்லாம் நான் தின்றேனா? அல்லது என் புத்தி எங்கோ அலைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துச் சீதை விளையாட்டுக்கு இப்படிச் சொல்கிறாளா- என்பது புரியவில்லை. அவள் என்னைத் திட்டுவதை விட்டு என்னைப் படைத்த நான்முகப் பிரம்மனைத் திட்டியது என்பது பிதூர் லோகத்திலுள்ள என் தாய் தந்தையரைத் திட்டியது போல் ஆயிற்று. அதற்கு நான் வாயை மூடிக் கொண்டு சும்மாயிராமல் “உன் மாமனார் மாமியாரைத் திட்டுகிறாயே” என்றேன்.

அவளுக்குச் சிரிப்பு “நான் எங்கே திட்டினேன்?” என்று கேட்டாள்.

“பிரம்மனைத் திட்டுவது என்றால் அப்படித்தான். அந்தப் பிரம்மன் யார் யாரையெல்லாம் படைத்தான் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்? இருந்தால் ஒரே பிரம்மன் தான் இருக்கிறான். உன்னைப் படைத்த அதே பிரம்மன் தான் என்னையும் படைத்தான்.”

“ஆமாம், ஆமாம் அவனே தான் உங்களை எனக்கு முடி போட்டுவைத்தான். போகட்டும் விடுங்கள். பாட்டியம்மாவிடமிருந்து நீங்கள் வேண்டாத பேச்சுக்களையெல்லாம் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அரச மரத்தடியில் பேசிக் கொண்டிருந்தது இப்படித்தான் சம்பந்தமில்லாத பேச்சாய் இருக்க வேண்டும். இப்போது உங்களுக்கு என்ன வேண்டும், கேளுங்கள். குழம்பு கொண்டு வரட்டுமா பச்சடி கொண்டு வரட்டுமா?” என்று கேட்டாள்.

“கொண்டு வருவதாயிருந்தால் இரண்டையுமே கொண்டு வா. உனக்குக் கொஞ்சம் எடுத்து வைத்து விட்டுக் கொண்டு வா. குழம்பு, பச்சடி இரண்டையுமே நான் சாப்பிட்டேன் என்கிறாய் நீ. ஒட்டுக்காய் குழம்பு மாம்பழப் பச்சடியின் ருசி வாய்க்குத் தெரியாவிட்டாலும் போகட்டும்; மூக்குக்காவது அதன் வாசனை வராமல் இருக்குமா” என்றேன். அவள் உள்ளேயிருந்து அன்னக் குத்தியில் கொஞ்சம் சாதம் கொண்டு வந்து போட்டாள் பிறகு குழம்பை விட்டாள். அப்போது அதன் வாசனை பரவியது. பிசைந்து ஒரு கவளத்தை வாயிலிட்ட போது அதன் ருசியும் தெரிந்தது. அந்தக் குழம்பு உடம்புக்குக் குளிர்ச்சியாம். நன்றாகவே சாப்பிட்டேன், பிறகு சீதை மாம்பழப் பச்சடியைப் பரிமாறினாள். சாப்பாட்டை முடித்தேன். பிறகு மாங்கொட்டை மூன்றைச் சப்பினேன். அதற்கப்புறம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் “பார்” நீதான் தப்புச் செய்தாய்; முதலிலேயே இந்த மூன்று கொட்டைகளைப் போட்டிருந்தால் பச்சடி போடவேயில்லை என்று சொல்லியிருப்பேனா? எனக்குக் கொட்டையென்றால் ரொம்ப ஆசை என்பது உனக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் நீ அதைப் பரிமாறவில்லை, பச்சடி மிகவும் ருசியாக இருக்கிறது. குழம்பும் நன்றாக இருக்கிறது” என்றேன்.

“முதலிலேயே கொட்டையைப் போட்டிருந்தாலும் இப்படித்தான் ஆகியிருக்கும். உங்கள் அரைத் தூக்கத்தில் அதை விழுங்கி விட்டுப் போடவேயில்லை என்று சொல்லுகிறவர் நீங்கள்! ஆக இரண்டு தடவை பரிமாறியதற்கு உங்களிடமிருந்து எனக்கு ஒரு ‘சரிடிபீட்’ கிடைத்தது.”

சீதையின் இங்கிலீஷ் பேச்சைக் - கேட்டுச் சிரித்துச் சிரித்து வயிறு புண்ணாகி விட்டது. சிரித்தது எதற்காக என்பது அவளுக்குத் தெரியாமல் போயிற்று. அதனால் “நான் என்ன செய்தேன், அப்படிச் சிரிக்கும் படியாக” என்று கேட்டாள்.

“மஹாராணி, உன் வாயிலிருந்து ‘சர்டிபீட்’ என்று வந்ததைக் கேட்டுச் சிரித்தேன். ‘சர்டிபிகேட்’ என்ற இங்கிலீஷ் வார்த்தை ‘சர்டிபீட்’ ஆகிவிட்டதைக் கேட்டுச் சிரித்தேன்.”

“உங்களைப்போலப் பணத்தைப் பாழ்பண்ணி இங்கிலீஷ் படித்தவளல்ல நான்.”

“அது என்னவோ உண்மை.”

சாப்பிட்டு முடித்து வெளியே வரும்போது-பலகாலமாகக் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்த நாங்கள் இப்படிப் பேசி சந்தோஷப் பட்டதுண்டா - என்று நினைத்தேன். சீதையின் ஒவ்வொரு பேச்சும் கடுமையாகவே என் காதில் விழுந்தது அவளிடமும் நகைச்சுவை இருக்கிறது. என் குரல்குதிதனம் அவளுக்குத் தெரிகிறது. எங்கள் இருவருக்கிடையே அறிவு வகையில் ஏற்றக் குறைவு ஏதும் இல்லை என்னும் எண்ணம் தோன்றியது. அதன் விளைவாகப் பின்னால் ஒரு முட்டாள்தனம் இடம் பெற்றது.

இரவில் நான் திண்ணையில் படுத்ததுக் கொண்ட போது இரண்டு ‘மார்’ தூரத்தில் படுத்திருந்த அவள் மெதுவாக அருகில் வந்து ‘தூக்கம் வருகிறதா?’ என்று கேட்டாள்.

எனக்குத் தூக்கம் எங்கிருந்து வரும்? பாட்டி குறிப்பிட்டிருந்த பைராகிகளின் கூட்டத்தோடு நான் குதித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த பைராகிகள் யார், எதற்காக வந்தார்கள்? எங்கிருந்து வந்தார்கள்? ஹிண்டுகானத்து அம்மனுக்குப் பூஜை எப்படிச் செய்தார்கள். கல் மண்டபத்து விக்கிரகத்தை ஏன் புதைத்தார்கள்? இதே சிந்தனைகள் என் தலையில் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த நேரத்தில் “தூக்கம் வருகிறதா?” என்று கேட்டாள் சீதை, வ்ரவில்லை. ஆகையினால் ‘இல்லை’ என்றேன். சாப்பிடும் போது அந்த நினைவில்லாத நான், கனவில் மிதந்து கொண்டு இருக்கும் போது உடனே பதிலளித்தது ஆச்சரியம் தான் அவள் சொன்னாள் “அந்த அரசமரத் தடியில் அவ்வளவு நேரம் உட்கார்ந்து என்ன பேசினீர்கள் போகும் போது பொழுது சாயவில்லை. வரும்போது நடுஜாமம் அவ்வளவு பேச்சும் எதைப் பற்றி?” கேள்வியில் குத்திக் காட்டுகிற குரல் இல்லை; தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆர்வமே தெரிந்தது. அவள் விஷயத்தில் நானும் மகிழ்ச்சியோடிருந்த வேளையாதலால் முன்பின் யோசிக்காமல் ஒரே மூச்சில் நடந்த எல்லாக் கதைகளையும் சொன்னேன். விக்கிரகத்தின் கதை, அதன் பழைய கதை, அதற்கு முந்தைய கதை புரந்தர தாசர் கதை, மறுபிறவியின் கதை-பாட்டி சொன்னது எல்லாம் சொன்னேன் நான் சொன்னதையும் சொன்னேன் ‘மூச்சுவிடாமல்’ எல்லாவற்றையும் கேட்டாள். கேட்ட பிறகு அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?

“அவருக்குப் புத்தி சரியில்லை என்பது உலகத்துக்கே தெரியும். அது இனிமேல் சரியாவதற்குக் காலமும் இல்லை.

அது சரியாக வேண்டுமானால் உலக்கை கொழுந்து விடவேண்டும். நீங்களும் அவர் பேச்சைக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டீர்களா? உங்கள் பெரியவர் நம்பி வந்தது பாகவதமும் புராணங்களும். சொன்னது எல்லாம் கண்கட்டு. சடவுள் பொய் சடவுளின் அவதாரம் பொய் என்று சொல்லத் தொடங்கியிருக்கிறீர்களா இப்போது? கேட்பவர் சள் என்ன சொல்வார்சள்? அவர் சொல்வது அப்படித் தான் எப்பது தெரியும் எனக்கு. அதனால்தான் அவருக்குப் புத்தி சுவாதினமில்லை என்று சொல்கிறார்சள். உங்களுக்கு அதைக் கேட்க வேண்டும் என்பது தலையெழுத்தா அந்தக் காதில் கேட்பது; இந்தக் காதில் விட்டு விடுவது” என்றுள்.

அப்போது அவளுடைய குரல் மிகவும் வருத்தத்துடன் கூடியிருந்தது. அவள் நம்பிக்கையின் போக்கு வேறு என்பது எனக்கு முதலிலேயே தெரியும் என்றாலும் அந்த நேரத்தில் அவளைப் புண்படுத்தக் கூடாது என்று “இனிமேல் அப்படியே செய்கிறேன்; இனிமேல் யார் என்ன சொன்னாலும் அந்தக்காதில் கேட்பது; இந்தக் காதில் விட்டுவிடுவது என்றேன். எனக்கு உள்ளுக்குள்ளே சிரிப்புப் பொங்கியது. சீதைக்கும் கூட அதே பதில் பொருந்தாமல் இருக்குமா? அல்லது அவளுக்கு இதன் பொருளே. புரியாதிருக்கலாம். இந்தக் காதில் விழுந்தது மூளைக்குவிடலை அடைந்து அடுத்த காதின் வழியாக வரும்போது இருந்தது இருந்த படியே வருமா மூளை தான் கேட்ட விஷயங்களை வடிசட்டுகிறது, தனக்குப் பிடித்ததை மட்டும் தேக்கி வைத்துக் கொள்ளுகிறது. வேண்டாததை

வெளிவிடுகிறது. அனுபுக் குரியதை மறைத்து வைக்கிறது
 பிடிக்காததை உதைத்து வெளியே தள்ளுகிறது. தலையில்
 அந்த மூளை என்னும் ஒரு பொருள் இல்லாமல் போயிருந்
 தால் மனிதன் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருப்பான்!

அத்தியாயம் பதின்மூன்று

என் பாட்டிக்கு அதிக வயது ஆகி விட்டது. உடம்பு என்னவோ கெட்டியாக இருக்கிறது. நோய் நொடி ஒன்றும் இல்லை. என்றாலும் வயதான பிறகு இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு அவர் நம்மோடு இருப்பார் என்ற சந்தேகம் வந்தே தீரும். அதனால் அவரிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றை முடிந்த அளவு வேகமாகவே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் எனக்கு. நாளை அவருடைய பரமபக்தன். என்னிடம் அவர் வேண்டுமென்றே பெயர் சொல்ல மாட்டார். அவருடைய மனக் கண்ணில் தெரியும் காட்சிகளை எழுத்துக்கு எழுத்து உண்மை என்று நான் நம்ப வேண்டியதில்லை என்றாலும், அந்தக் கனவுகளில் காணப்படும் அடிப்படை பெருமளவுக்கு உண்மை என்றே எனக்குப் புலப்பட்டது. தேர்வில் தேறவேண்டும் என்பதற்காகவாவது சிறிது வரலாற்றைப் படித்துக் கொண்ட எனக்கு, நமது நாட்டில் விரிந்து பரந்திருக்கின்ற பல்வேறு மக்கள் பிரிவினர்களின் எண்ணப் போக்கு, பண்பாடு, சமயங்கள் முதலியவை உற்றி ஆழமாகத் தெரிந்திரா விட்டாலும் பொதுவாகத் தெரிந்திருந்தது. பாட்டியின் மனக் காட்சிக்கும் இந்தப் பொதுக் கற்பனைகளுக்கும் பெருத்த ஒற்றுமை தென்பட்டது. புராணக் கற்பனைகள் பலவற்றைப் பற்றிப் பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து வந்த நம்பிக்கை சிறிது அதிகமாகவே எனக்கு இருந்ததால், அவர் சொல்லி வந்த அச்சமற்ற பல எண்ணத் தொடர்களுடன் சட்டென்று உடன் படாமல் மனம் பின் வாங்கியது. அவருடன் நான் நடத்திய பேச்சுக்களில், வெளியே அடை மழை பெய்யும் போது ஓர் இடத்தில் அமைதியாக உட்கார்ந்து நடத்திய வாதங்களில் பல தடவை எண்ணங்கள் மோதிக் கொண்டதுண்டு. அதற்குத் 'தர்க்கம்' என்று பெயர் இடுவது தவறே என்னவோ! நான் கேள்விகளை மட்டும் கேட்பவன்

அவர் அதற்கு விடை தருபவர்; விஷயத்தை விளக்குபவர். “அது எப்படி? இது எப்படி?” என்று நான் தோண்டித் துருவிக் கேட்டதில்லை. ஊரின் வழக்கத்துக்கும், என்னைச் சுற்றி வாழ்ந்த மக்களோடு சேர்ந்து நான் நம்பி வந்ததற்கும் மாறாக ஏதேனும் எண்ணங்கள் வந்தால் அப்போது, இது உண்மையா? இப்படிச் சொல்கிறாரே அவர்? புராணங்கள் சொல்வதற்கும் முனிவர்கள் சொல்வதற்கும் இது வேறுகியிருக்கிறதே-என்னும் குழப்பம் எனக்குள் தோன்றவே செய்யும்.

அவரிடம் நான் சண்ட ஒரு பெரிய குணம் என்ன வென்றால்-தம் கண்ணுக்குப் புலப்படும் காட்சிகளை அப்படியே மூடிமறைக்காமல் தயக்கம் அச்சம் இல்லாமல் (டக்)என்று சொல்லி விடுவார். எந்த விஷயத்திலும் சமுதாய அமைப்பினால் வந்த கட்டுப்பாடு அவர் மனத்தைப் பாதிப்பதில்லை. சிந்தனைகள் வாதங்கள் மூலம் அவர் எந்த ஒரு புதிய நிலையையும் தேடிக் கொண்டதில்லை. அதனால் எனக்கு இப்படித் தெரிகிறது’ என்று சொல்லி விடுவார்.

எவ்வளவு இடைவெளி எனக்கும் அவருக்கும்! நான் பிறந்து வளர்ந்த சாதி, மதம், சமூகத்தின் நம்பிக்கை, பல்வகை எண்ணங்களின் சக்கையும் சாரும் படிப்பும் ஓடும் எல்லாம் கலந்து என்னுள் நிறைந்திருக்கின்றன. எனக்கும் வெளியிலிருந்து காற்று வீசி எல்லாவற்றையும் சந்தேகத்தோடு பார்ப்பதற்கு மிகுந்த வாய்ப்புகள் உள்ளன. அப்படியாகிருக்கிறேன் என்று சொல்லும் தைரியம் மட்டும் எனக்கில்லை. அவர் பிறந்து வளர்ந்த நாளிலிருந்து இன்றுவரை வேற்று மதங்களின் காற்றோடு வேகமோ அவர் மீது வீசியதில்லை. ஆனாலும் அவருடைய எண்ணப் போக்கு என்னைவிடப்பத்தடி முன்னால் இருக்கும். தமது மனத்தில் ஒட்டிக் கொண்டு வந்த பண்பாட்டும் போர்வையை அவர் எவ்வாறு கழற்றி எறிந்தார், என்பது எனக்குப் புரியாத ஒரு சங்கதி.

அந்தக் கோடையில் ஆராய்ச்சியென்னும் புதிய ஆர்வத்தைச் செயலாக்கி விடவேண்டும் என்று நான் அவசரப் பட்டேன். தாழைப் புதரைத் தோண்டி எடுக்க வேண்டும்; மலைத் தொடர் வரையில் போய் வரவில்லை பாட்டியை எங்கள் ஊர்த்தோப்பு, துரவு வயல் வரப்புகளை எல்லாம் சுற்றி அழைத்துக் கொண்டு போய் அவர் வாயிலிருந்து என்ன என்ன வருகிறது; என்று கேட்கவேண்டும் என்றேல்லாம் ஆசைகள் மிகுதியாகிக் கொண்டு வந்தன.

இன்னும் ஒரு மழைக் காலம் கழிந்த பிறகு அவருடைய கால் அதே அளவுக்கு வலிவோடு இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. அந்தச் சந்தேகத்தை விட அதிகமாக, பகாசுரன் பசியுடன் பல்வேறு பண்டங்களை ஒரே நேரத்தில் விழுங்கிவிடும் ஆசை எனக்கிருந்தது என்றாலும் தப்பில்லை. அதற்கு எத்தனையோ தடைகள் குறுக்கே வந்தன. ஒவ்வொரு மாதமும் ஏதோ ஒரு தடை. மழை மேலும் மேலும் பெய்து கொண்டேயிருந்தது. ஆட்களைத் 'தாஜா' பண்ணி, நாகன் தோட்டத்தை வெட்டி எடுப்பதற்குப் பதிலாக, உழவு விதைப்பு என்று இப்படியாக விவசாயத்தைக் குறித்துச் சிந்திக்க வேண்டிய தாயிற்று. ஆடி மாதத்துக்கு முன்னால் தொடங்கிய மழை இரண்டு மாதகாலம் பேய் பிடித்ததைப் போல அடித்தது. அடுத்த மாதம் சொல்லாமலே நழுவிப் போய்விட்டது. ஆனால் அந்த இடைவெளியால் எந்தப் பயனும் இல்லை. அந்த நேரத்தில் கிணறு கூட தோண்ட முடியாது, அதில் காட்டில் புதர்களை வெட்டவும் முடியாது. யார் கண்ணிலும் படாமல் ஊரில் கல் மண்டபத்துக்கு அருகே போய் அங்கே புதைக்கப் பட்டிருக்கின்ற நாணயங்கள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா என்பதைத் தேடவேண்டும் என்னும் ஆசையைக் கூடத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாத காலம் அது. அந்த காலப் பிரிவில் நான் செய்த ஒரு பெரிய

வேலை என்னவென்றால் அரசடி மேடையில் பாட்டியுடன் உட்கார்ந்து கொண்டு நடத்திய பேச்சுக்கள் தான். அதன் பிறகு சிறு சிறு மழை கொஞ்சகாலம் பெய்தது. என் ஆராய்ச்சி வேகம் மெதுவாயிருந்தாலும் அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது மகர சங்கராந்திக்குப்பிறகு தான். இந்த இடைவெளியில் நடந்த ஓரிரண்டு நிகழ்ச்சிகளை உங்களுக்குச் சொல்வது தவறுகாது.

மழைக்காலத்தில் ஒருநாள், எதிர்பாராமல் நாகி எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் தென்பட்டாள். பிரம்புப் பெட்டி ஒன்றை பின்னிக் கொண்டு வந்து எங்கள் வீட்டுத் திண்ணையின் மேல் வைத்துவிட்டு, சின்ன எஜமானியைக் கூப்பிட்டாள். ஒரு பத்து 'மார்' தூரத்தில் சாலை இளம் வெயிலில் உட்கார்ந்து, பச்சைத் தென்னை மட்டையை வைத்து ஓலை பின்னிக் கொண்டிருந்தேன். வந்தது நாகி என்பது என் கவனத்துக்கு வரவில்லை. 'சின்ன எஜமானி' என்று அவள் அழைத்த போது நான் தலை தூக்கினேன்; பிறகு குனிந்து கொண்டேன். அப்புறம் என் மனைவியின் குரல் கேட்டது. வந்தவள் "இதற்கு எவ்வளவு உழக்கு அரிசி தரவேண்டும்?" என்று கேட்டாள்.

"உங்களுக்கு இது பிடித்திருக்கிறதா, இல்லையா? பிரம்புப் பெட்டி; கெட்டியானது; புடவை கிடவை போட்டு வைக்க நன்றாயிருக்கும். எடுத்து உள்ளே வையுங்கள்."

"நீ விலையைச் சொல்லவில்லையே! யாராவது இப்படி ஒன்று செய்து கொடுத்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று எனக்குப் பல நாட்களாகவே ஆசையிருந்தது. நியாயமான விலையைச் சொன்னால், இன்னும் சில சாமான்கள் வேண்டும் சொல்வேன். இரண்டு கூடை, இரண்டு தட்டு மூடிகள் வேண்டும்" "நீங்கள் முதலில் இதை எடுத்து உள்ளே வையுங்கள், எஜமானி. நான் விற்பதற்காகக் கொண்டு

வரவில்லை. அன்றைக்கு மாலை நேரத்தில் குடிக்க கஞ்சி கேட்டு வந்தவளுக்குச் சாதம் வடித்துப் போட்டவர் களை மறப்பேனா? ஒருத்திக்கல்ல மூன்று பேருக்கும் பலத்த சாப்பாடு போட்டார்கள். அந்தக் கடனை என்னைக்குத் தீர்ப்பது?"

“சும்மா என்றால் வேண்டவே வேண்டாம். சாப்பாடு போட்டோம். நாங்கள் வீடு கட்டிக் கொண்டு இருப்பது எதற்காக, சொல்? பசித்து, வீட்டு வாயிலுக்கு வந்தவர் களுக்கு ஒரு பிடி சோறு போடா விட்டால் நாங்கள் இருந்து பயன் என்ன சொல்?"

என் மனைவியின் வாயிலிருந்து இந்தப் பேச்சு வந்ததும் நான் வேலையை விட்டுத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அப்போதுதான், வந்தது நாகி என்பது தெரிந்தது. எழுந்து அங்கே போனேன். பெட்டியை எடுத்துப் பார்த்தேன் அது ‘போலாக’ இல்லை. செட்டியாக பிண்ணிருந்தது. அழகுநயம் வேலைப்பாடு எல்லாம் அதிலிருந்தது. அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தது-இராமண்ணன் கையிலிருந்த வெற்றிலைப் பாக்குப் பை! நானும் அவர்களுடைய பேச்சில் கலந்து கொண்டேன். சீதை நடந்த கதையை எடுத்துச் சொன்னாள். நானும் “இவ்வளவு நல்ல பெட்டியைப் பிண்ணுவதற்கு உனக்குப் பதினைந்து நாள் வேலைப் பிடித் திருக்கலாம். மலையடிவாரத்திலிருந்து பிரம்பைச் சுமந்து கொண்டு வந்து.....அன்றைக்கு நெடுமூச்சு விட்டுக் கொண்டு வந்த உன்னைப் பார்க்கவே பரிதாபமாகயிருந்தது தாட்சணணியம் பார்க்க வேண்டாம். எவ்வளவு உழக்கு அரிசி வேண்டும், கேள்.”

“ஐயா, அந்தப் பேச்சை மாத்திரம் எடுக்க வேண்டாம். நான் அதற்காகவே வந்தவளும் அல்ல. பாட்டியம்மாவைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுப் போகலாம்

என்று வந்தேன். வெறும் கையோடு பெரியவர்களைப் பார்க்கக் கூடாது என்பதனால் இதைக் கொண்டு வந்தேன். பிரம்புக்கும் நான் பணம் கொடுத்தவளல்ல. இதற்குப் பணம் கேட்பவளும்ல்ல. இந்த பெட்டியிருக்கும் வரை 'நாகி என்று ஒருத்தியிருந்தாள்' என்னும் நினைவு இருந்தால் அதுவே அதிகம் எனக்கு "

அதற்குள் உள் அறையிலிருந்து பாட்டியின் குரல் கேட்டது. அந்தக் குரலைக் கேட்டதும் நாகியின் முகம் மலர்ந்தது. "குழந்தை, கொடுத்ததை வாங்கி வை நாகியல்லவா அதைக் கொண்டு வந்தது? அவள் என்னுடைய அநாதைக் கன்றுக் குட்டியைப் போல" என்றார். அந்தக் கடைசி வாக்கியத்தைக் கேட்ட போது சீதைக்கு என்ன தோன்றியதோ நான் அறியேன். அவள் அந்தப் பெட்டியை இந்தப் பக்கம் எடுத்து வைத்தாள். வெற்றிலைப் பாக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். சிறிது வெல்லம், அவல், தண்ணீர் கொண்டு வந்து நாகியின் முன்னால் வைத்து, "இனிமேல் நான் பேசுவதற்கில்லை, பெரியவரே சொல்லியாகி விட்டது. போகும் போது சொல்லிவிட்டு போ. மத்தியானம் சாப்பிட்டுப் போ, சும்மாப் போகாதே. ஒரு பழைய புடவைத்துண்டு தேடியெடுத்துத் தருகிறேன்" என்றாள். நாகியின் முகம் இன்னும் அகலமாயிற்று. சீதை உள்ளே போனாள்.

அவள் பழைய புடவை தானம் கொடுப்பது என்றால் எனக்கு ஒரே வியப்பு. புடவை பழையதாகிக் கந்தலாய்ப் போனாலும் கூட, அதைத் தைத்து உடுத்துக் கொள்வாளே தவிர, 'முந்தாநாள் கொண்டு வந்ததை உடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதா? இதை ஏன் உடுத்துக் கொள்கிறாய்?' என்று சொன்னாலும் கேட்க மாட்டாள்.

பாட்டி வெளியே வந்து நாகியிடம் 'உனக்கு அப்படி ஒன்றும் அவசரமில்லை அல்லவா? சாப்பிட்டு விட்டே போ'

என்று சொல்லி, மறுபடியும் தன் அறைக்குச் சென்று விட்டார். நான் தோட்டத்துக்குப் போனேன் சாப்பாட்டு வேளைக்கு வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக் கொண்டேன். எல்லாரும் உண்டு முடித்த பிறகு சீதை நாகிக்குச் சாப்பாடு போட்டு உபசாரம் செய்தாள். நாகியின் பழைய கதை அவளுக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ, நான் அறியேன். பெரும்பாலும் அவளுக்கு ஒன்றும் தெரிந்திராது. தெரிந்திருந்தால் அப்படி ஒரு முகமலர்ச்சி வருமோ வராதோ. நாகிக்கு இன்னொரு தடவை வெற்றிலைப் பாக்குக் கொடுத்தாள். அவள் உண்டு முடித்து இலையை எடுத்துப் போட்டு எச்சில் மெழுகியபின் பாட்டியின் வரையை எதிர் நோக்கி உட்கார்ந்திருந்தாள். நான் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில் சீதை அவளுக்கு ஒரு பழைய புடவையைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் நான் தூங்கி விழித்த போது அவள் திண்ணையில் இல்லை. வெளியே வந்து பார்த்தால்-அரசடி மேடையில் பாட்டி உட்கார்ந்திருந்ததும் அவர் முன்னால் சிறிது தாழ்வான இடத்தில் நாகி உட்கார்ந்திருந்ததும் தெரிந்தது. சாயம் போன புடவை ஒன்றை அவள் உடுத்தி இருந்தாள். ஒரு வேளை சீதை கொடுத்த புடவையை உடுத்திக் கொண்டு பெருமையோடு அதை அவளுக்குக் காட்டி, அவள் அனுமதியுடன் நாகி வெளியே போயிருக்கலாம். இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கும் போது நாகியின் வாழ்க்கை மாறியிருக்கிறது என்னும் எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

அது என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் என் தொண்டை வரை வந்தது. என் உள் உணர்வும், கால்களும் அரசடி மேடைப் பக்கமே என்னை இழுத்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அதன் பக்கத்தில் போவதற்குப் பயம். முன்னால் சொன்னதைப் போல, பாட்டி 'உனக்குப் புத்தியில்லை' என்று சொல்லிவிட்டால்? பழைய நினைவு

இன்னும் மறக்கவில்லை. ஒரு புறம் மனத்தில் உள்ள ஆர்வம் என்னை இருந்த இடத்தில் இருக்கவிடவில்லை. பாட்டியே என்னை அழைத்தால் நன்றாய் இருக்கும் என்னும் ஆசை என்னுள் பிறந்தது. வீட்டிலேயே இங்கும் அங்குமாகச் சுற்றிவந்தேன், வேலை ஒரு புறமும் கவனம் மற்றொரு புறமும் இருந்தேன். இடையிடையே நாகி போனால் இருக்கிறாளா என்று வாயினிலிருந்து வெளியே எட்டிப் பார்ப்பதே வேலை.

மூன்று நாழிகைகளுக்கு அப்புறம் மேடையில் பாட்டி தனியாக உட்கார்ந்திருந்தது தெரிந்தது. அப்படியானால் அவளை அனுப்பிவிட்டிருக்க வேண்டும். நாகி அவரைக் காண்பதற்காகவே வந்திருந்தாள் என்று தெரிகிறதல்லவா? என்ன அவ்வளவு ரகசியம் என்று நினைத்தேன். அப்படியே அரசடி மேடைப் பக்கம் நடந்தேன். அதன் அருகில் போகும்போது 'குழந்தை, வா' என்று அவராகவே என்னை அழைத்தார். என் மனதில் ஒரே மகிழ்ச்சி. போய் அவர் அருகில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். முன்னுரை போல 'நாகி, வந்தவள் போய்விட்டாள் போல் இருக்கிறது' என்றேன்.

“அவள் என்னைப் பார்க்கத்தான் வந்தாள். பேசி முடித்துப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டாள்.”

“என்ன பேச்சு?” என்று நான் கேட்கவில்லை கேட்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை அமுக்கிப்பிடித்து உட்கார்ந்திருந்தேன்.

அவரே சொன்னார்; “குழந்தை, நான் ஒரு வேலை செய்தேன். தப்பா, சரியா என்பது அந்தக் கடவுளுக்குத் தான் தெரியும். யாராவது கேட்டால் என்ன சொல்வார்கள் - என்றும் நான் யோசிக்கவில்லை. என் அந்தரங்கத்தில் அது சரி என்று தோன்றியது. அன்று ஒரு நாள் நான் இந்த நாகிக்கு ஏதோ சொல்லியிருந்தேன். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு ராமண்ணனும் வந்திருந்தான்

அல்லவா? அவனுக்கும் நான் அதே போல ஏதோ சொன்னேன். நான் சொன்னது நடந்து விடும் என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. நடந்தால் நன்றாய் இருக்கும் என்று நினைத்துச் சொன்னேன்.”

“என்ன பாட்டி, அது?”

“உனக்கும் சிரிப்பு வரும், அதைக்கேட்டால். உனக்குத் தான் தெரியுமே இந்த நாகியின் கதை. நான் அவளை மறக்கவில்லை. அவளும் ராமண்ணனும் நன்றாக வாழ்ந்ததைக் கண்டவள் அல்லவா நான்? நடுவில், உன் தாய் மாமன் - அந்தக் குரங்கு - மாயப்பொடி தூவி அவளை அழைத்துக் கொண்டுபோய், கெடுத்தான். அவ்வளவு ஆன பிறகும், அந்த ராமண்ணன் மட்டும் அவள் மேலிருந்த மோகத்தை விடவில்லை. எத்தனை வருஷங்கள் ஆயின; என்ன கதை! அவனும் தனிமரமே. சில நாட்களுக்கு முன்னால் வரையில் அக்காவும் தங்கையும் கூட இருந்தார்களாம்; இப்போது அவர்களும் விட்டுப் போய்விட்டார்கள். இப்போது அவனுடைய செக்குக்கு அவனே மாடு. அவளை அழைத்துக் கொள்வதற்கு அவன் தயாராக இருந்தான் என்று தோன்றியது. அவள் கெட்டு, இரண்டு குழந்தைகளாகி, அவைகளை வளர்க்கும் பிடிவாதத்தில் ஊரை விட்டுப் போனாள். ஏதோ ஒரு ஊர் - சொன்னாள். அங்கேபோய், அந்தக் குழந்தைகளை வளர்த்துப் பெரியவர்கள் ஆக்கினாள். அவர்களும் வளர்ந்தார்கள். போனதடவை வந்த போது நீயே அழைத்துக்கொண்டு வந்தாய் அல்லவா? அப்போது வந்தவள் கண்ணீர் விட்டு தன் மக்களின் கதையைச் சொன்னாள். ‘இவ்வளவெல்லாம் செய்தேன். நான் கெட்டது உண்மை. அதன் பிறகு எந்த ஆணின் முகத்தையும் பார்க்கவில்லை. இரண்டு குழந்தைகளை வைத்துக் கொண்டு கழுதையைப்போல் உழைத்து அவர்களை வளர்த்தேன். அவர்களுக்கு இப்போது வயது வந்து

விட்டது. என் கதி இப்படியானது உண்மை. இவர் களாவது நன்றாகச் சம்சாரம் நடத்த வேண்டுமல்லவா? அவர்களுக்கு- சாதி கெட்டவளின் மக்களுக்கு- யார் பெண் கொடுப்பார்கள், சொல்லுங்கள்?' என்று எவ்வளவோ சொல்லி மறுகினாள். இதைக் கேட்டு எனக்கும் எதைச் சொல்வதற்கும் வாய்வரவில்லை. 'பார், நாகி உன்னிடமே யிருந்து அவர்கள் வளர்ந்தால் அவர்களுக்குப் பெண் கிடைப்பது கஷ்டம்' என்றேன். அவள் புறப்பட்டபுப் போய்விட்டாள் அன்றைக்கு. இரண்டே நாட்களுக்கு அப்புறம் திடீரென்று உன் ராமண்ணன் வந்தான்."

நான் குறும்பாக, "என் ராமண்ணனா?" என்று கேட்டேன்.

"போகட்டும் விடு. அவனும் என் குழந்தைதான்; இவளும் குழந்தைதான். எனக்கு வேறு யார்தான் குழந்தைகள்? நாகியின் முகத்தைப் பார்த்த போது அவள் இன்னும் பெண்ணாகவே நிலைத்திருக்கிறாள் என்று தோன்றியது."

"அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் இல்லாவிட்டால், அவளே ராமண்ணனின் காலில் விழுந்து வணங்கி, வேண்டி அவனோடு வாழ்க்கை நடத்தி இருப்பாள் என்று பட்டது. தனிக் கட்டையாகி வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இவளும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்; அவளும் அவனைக் கவனித்துக்கொண்டிருப்பாள் என்று நினைத்தேன். அந்தக் குழந்தைகளால்தான் கஷ்டம் எல்லாம். அதனால் நான் அவனுக்குச் சொன்னேன்; 'குழந்தைகளால் உனக்கு எந்தக் கேடும் வராது. அவை உனக்குப் பிறந்தவை அல்ல என்பது உண்மை. அவளுக்கு மட்டுமே அவை குழந்தைகள். நீ அவைகளை உன் குழந்தைகள் என்று சொன்னால் உன் அநிதஸ்துக்கு எந்தக் குறையும்

உண்டாகாது. அவர்கள் யாருக்குப் பிறந்தவர்கள் என்பதை, அவர்களின் தாய் அவர்களுக்குச் சொல்ல மாட்டாள். சொல்வதுதான் எப்படி?’ இதோ பார், பையா—உன் மாமன் செய்த பாவத்தை, நான் கழுவப் போனதைப் போல ஆயிற்று. அதனால் ராமண்ணனுக்குச் சொன்னேன்; ‘அவர்கள் பெரியவர்களாகிவிட்டார்கள். உழைப்பதற்கும் பலம் இருக்கிறது. அருகிலிருப்பதால் உனக்கு மனவருத்தமென்றால் ‘படாகட்டே’-க்குப் போய் உழைத்துப் பிழைத்துக் கொள்ளட்டும். சொல்வதற்கு அப்பன் பெயர் இருந்தால் உனக்கு அது வெட்கமாய் இல்லாமலிருந்தால், அவர்களுக்கும் குடும்பம் நடத்தும் விதி தலையிலெழுதியிருந்தால் யாராவது அவர்களுக்குப் பெண் கொடுப்பார்கள்.’”

“பாட்டி, நீங்கள் தலை எழுத்து அது இது எல்லாம் நம்புகிறீர்களா?” நான் கேட்டேன்.

“சொன்னேன் அப்பா, ஒருபேச்சுக்கு. அந்த அம்மன், அப்படி ‘ஆண்’ என்கிற இரண்டு குழந்தைகளைப் பிறப்பித்த தற்கு, அவர்களுக்கு வேண்டிய பெண்களை இன்னும் எங்காவது கண்டிப்பாகப் பிறக்கச் செய்திருப்பான் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு. அது ‘அவளுடைய’ பொறுப்பு. ‘அவளுக்குப் புத்தியிருக்கும். தான் ஏன் இப்படிப் படைத்து அதில் ஆண், பெண் என்று பேதம் கற்பித்தேன் என்பதை அவளும் தெரிந்து கொண்டிருப்பாள்.’”

“ஓகோ! நீங்கள் இவ்வளவெல்லாம் பஞ்சாயத்துப் பண்ணியிருக்கிறீர்கள்! அப்புறம் என்ன நடந்தது?”

“அப்புறம் ஒரு நாள், நான் நினைத்ததைப் போலவே இந்த ராமண்ணன் அதே நேரகியின் மீது வைத்த ஆசையால் அவள் வாசலுக்குப் போனான் முதலில் பத்துத்தடவை சொல்லி அனுப்பியிருந்தாலும் இப்போது தானாகவே

போனான். என்றைக்கோ செய்திருக்க வேண்டிய வேலை அது. இன்றைக்குச் செய்தான். அதில் எனக்கொன்றும் தப்பாக தெரியவில்லை.”

“தப்பாகத் தோன்றவில்லையா?”

“பைத்தியக்காரா! உன் மாமன் செய்த தப்பை நம் ஊரில் ஒருவராவது அவன் எதிரில் சொன்னது உண்டா? அந்தக் காலத்தில் அவனிடம் பணம் இருந்தது என்று வாய்முடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நாகியின் சம்சாரத்தை உடைத்தபேனே அவன்தான். உடைப்பது நல்ல வேலையா, உடைந்த சம்சாரத்தை இணைப்பது நல்ல வேலையா?”

“ராமண்ணன் முதலில் கூப்பிட்டபோது அவளாகவே ‘நான் எச்சிலானேன்’ என்று சொல்லவில்லை?”

“அது அவளுடைய பெருந்தன்மை! ஆனால்-பாரீ ஆண் பெண்ணுக்கும் எச்சில் தீட்டுக்கும் ஜோடி இல்லை. இங்கே இருவருக்குள்ளேயும் ஒவ்வொரு உயிர் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் கஷ்டம் என்ன, அது எப்படிப் பட்டது என்பது உனக்கு என்ன தெரியும்? இந்த ஊரில் எத்தனையோ சம்சாரங்களை நான் பார்த்தவள். பேசும் நாக்குகள் ஏதை ஏதையோ பேசிக்கொண்டேயிருக்கும். உள் அந்தரங்கம் மட்டும் வேறு ஏதையோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கும். எல்லாம் கபடநாடகம். ராமாயணக் கதை சொல்கிறது அல்லவா! இராமன் சீதையைப் பரீட்சித்தான் என்று. அவள் ‘எச்சில் அல்ல’ என்று தெரிந்த பிறகும் அவன் செய்தது என்ன? கௌதமர்-அகலிகைக் கதை அதற்கு நேர் விரோதம்.”

“அது உண்மையாக இருக்குமா, பாட்டி? மனிதனின் சாபத்தால் கல்லாவது; அப்புறம் ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு பெண்ணாவது சாத்தியமா?”

“கல்லாக மாறுவது நம் மனம். அவ்வளவு காலமும் அகலிகை கல்லாகிக் கிடந்திருந்தால், அதற்குள் கௌதமன் புகையாகிப் போயிருப்பான்.”

“ஒரு பேச்சுக்குக் கேட்கிறேன் - மகாபாரதம், இராமாயணம் என்கிறார்களே, அதெல்லாம் உண்மையா? அவதாரம், கிவதாரம் எல்லாம்?”

“உனக்கு நான் எத்தனை தடவை சொல்வது. குழந்தை, கடவுளுக்கு அவதாரம் கொடுத்தவர்கள் நாம்; நம் புத்தி இந்த உலகத்தைப் படைத்ததற்கு அவனுக்கு ஒரு அவதாரம் வேண்டுமா? அதற்கு வேண்டாமென்றால், காப்பாற்றுவதற்கும் வேண்டாம்; அழிப்பதற்கும் வேண்டாம்.”

“அது சரியாகத்தான் படுகிறது. ராமன் கதை அப்படியிருக்கட்டும். ராமண்ணனின் கதையைச் சொல்லுங்கள்.”

“கதை ஒன்றும் இல்லை. நாகி வந்தவள் சொன்னாள்; ‘நாங்கள் நன்றாகவேயிருக்கிறோம். இரண்டு ஆண் குழந்தைகளையும் ‘படாகட்டெக்கு’ அனுப்பியிருக்கிறேன். குழந்தைகளைப் பிரிந்து இருப்பது கஷ்டமாய் இருக்கிறது. நாங்கள் அவர்களோடு போய் இருக்கலாம் என்றால் இவருக்கு அங்கேயிருப்பது கஷ்டமாயிருக்கும் எல்லாரும் ஊரிலேயே இருந்தால் யாராவது ஏதாவது சொல்லக் கேட்டு, அவர்களுக்குப் பெண் கிடைக்காமல் போகும்’ என்று தன் ஆவலாதிகளைச் சொல்லிக் கொள்வதற்காக அவள் வந்திருந்தாள்.”

“நீங்கள் அவளுக்கு என்ன சமாதானம் சொன்னீர்கள்?”

“சமாதானம் என்ன? போயிருக்கிறார்கள் என்கிறாய்; பெரியவர்களாகவில்லையா அவர்கள்? அங்கு ஏதாவது

செய்து கொண்டு இருப்பார்கள். தாயின் நினைவு வந்த போது வந்து பார்ப்பார்கள் அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு- உங்களுக்குப் பெண் தேடிக்கொள்ளும் தைரியம் இருந்தால் தேடிக்கொள்ளுங்கள். அவர்களுக்கு உழைக்கும் தைரியம் இருந்தால் தாமதமே என்காவது தமக்குப் பிடித்த பெண்களைத் தேடிக்கொள்வார்கள். தம் ஜாதியில் அல்ல; வேறு ஜாதியில்.”

“அது சரியா?”

“எது?”

“ஜாதி விட்டு, ஜாதிக்கு வெளியே கல்யாணம் செய்து கொள்வது?”

“அடப் பைத்தியமே! கடவுள் செய்து வைத்த ஜாதி இரண்டே இரண்டு தான்; ஆண். பெண். நாங்களும் நீங்களுமாகச் செய்துகொண்டது நூறு, ஆயிரம் ஜாதி. இந்த மாதிரி ஜாதி எந்த உயிரிடத்திலும் இல்லை. ஆண் ஆணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதில்லை. பெண் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வது இல்லை. இந்த இரண்டு ஜாதியும் இணைவது, படைத்த கடவுளுக்கே விருப்பம்தான். மற்றவர்கள் இஷ்டமும், ஊரார் விருப்பமும், கடவுளின் விருப்பத்துக்குக் குறுக்கே வந்தால் யார் என்ன செய்ய முடியும்?”

“அது போகட்டும், பாட்டி, அந்த விஷயத்தில் ஒவ்வொரு காலத்துக்கு ஒவ்வொரு தேசத்தில் ஒவ்வொரு வகையான நீதியும் பழக்கமும் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆக, ஒருகாலத்துக்குச் சரியாக இருந்தது இன்னொரு காலத்துக்குச் சரியாகத் தோன்றுது. ஒரு கூட்டத்தாருக்குச் சரியாகப்பட்டது, இன்னொரு கூட்டத்தாருக்குச் சரியாக இராது. ஜாதிக் கட்டுப்பாடு என்பதெல்லாம் அதைப்

போலத்தானே? எனக்கு இந்த இராமாயணம் போன்ற கதைகளில் நம்பமுடியாத ஒரு சங்கதி உண்டென்றால் அது இது ...”

“எது?”

“தசரதன் அரசாட்சியை விடும் போது அவனுக்குப் பத்தாயிரம் வருஷம் ஆகியிருந்தது என்னும் கணக்கு கடவுள் பழைய காலத்தவருக்கு அவ்வளவு வயதைக் கொடுத்து விட்டு, நமக்கு நூறு வருஷங்கள் கூடக் கொடுக்காமலிருப்பது ஏன் என்ற சங்கதி.”

“உனக்கு அவ்வளவு கொடுத்தான் என்று வைத்துக் கொள். வாழ்ந்து என்ன செய்வாய் நீ? சொல். அதே வேலை- விதை விதைப்பது, அறுவடை செய்வது அரிசி கொண்டு வருவது வேகவைத்துத்தின்பது, ஒவ்வொரு நாளும் அதே தான், ஒவ்வொரு வருஷமும் அதே தான்’ பார், நான் இது வரையில் செய்தது அது ஒன்று தான் நீ செய்ததும் அதே தான். நமக்கு எதற்காக அவ்வளவு நீண்ட வயது? அதை வாங்கிக் கொண்டு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்? அவன் படைப்பில் எந்த உயிருக்கும் கொடுத்திராத வயது நமக்கு எதற்காகத்தேவை? இந்த அரச மரத்துக்கும் அவ்வளவு வயதை அவன் கொடுத்திருக்க மாட்டான்”

“தசரதனுக்கு அப்படியிருந்ததாமே!? “பைத்தியம்! அவன் மருமகனுக்கு எட்டு வயது ஆகும் போது கல்யாணமாயிற்றும்: சீதை காட்டுக்குப் போகாமலிருந்தால் பதிநான்கு வருஷங்களில் குழந்தை பிறந்திருக்குமோ என்னவோ, அதே கணக்கில்-அந்த தசரத ராஜனின் மூன்று மனைவிகளுக்கும் குழந்தைப் பிறந்து கொண்டே போயிருந்தால், பூமியின் மேல் தசரதன் ஒருவனுடைய குழந்தைகளுக்கே இடம் போதாமல் போயிருக்கும் வேறு

ஏதாவது கொடுப்பது தான் கஷ்டம் ஆயுளைக் கொடுப்பது சுலபம் என்று கண்டிருக்கலாம்; கொடுத்தான் அதை எழுதியவன் அந்த எழுதினவன் மனத்தில் இப்படி எண்ணியிருக்கலாம். தான் எழுதியதை அவ்வளவு வருஷகாலம் ஜனங்கள் படித்துக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று மனதில் எண்ணியிருப்பான். தசரதன் கூட அவ்வளவு வயதை ஒப்புக் கொண்டிருக்க மாட்டான். அதை விட, அப்படி வருஷக்கணக்காக ஆணும் பெண்ணும் வாழ்வதாயிருந்தால்-கல்யாணமே செய்து கொண்டிருக்குமோ இருக்கதோ! அப்படி இல்லாததை எழுதப்போய் தான், இருந்த ஒன்று இரண்டு உண்மைகளையும் நம்புவது கஷ்டமாய் இருக்கிறது.”

“அப்படியானால் நீங்கள் ராமாயணம், பாரதம் இராமன் கிருஷ்ணன்-இதை எல்லாம் நம்புவதில்லையா?”

“நான் நம்புவது அதிலிருக்கும் நாலு நல்ல விஷயங்களை ராமர் கிருஷ்ணர்களைப் போல எத்தனை தெய்வங்களைப் பிறப்பித்தார்கள், என்ன கதை? ஜனங்களை விட தெய்வங்களே அதிகமாகி விட்டன என்று தோன்றுகிறது எனக்கு.”

“நான் தினமும் சொல்கிறேன் அல்லவா? கடவுளுக்கு வலிமையிருந்தால், எந்த அவதார நாடகமும் தேவை இல்லை. இருந்த இடத்திலிருந்தே வேலையை முடிக்க முடியும். இதெல்லாம் நான் சொல்வதைப் போல குழந்தைகளுக்கு பூதத்தைக் காட்டிப் பயப்படுத்தும் புராணங்கள். ஒரு நாளைக்கு அந்தக் குழந்தைகளும் பெரியவர்களைக் கேட்கின்றன; ‘எங்கே, அந்தப்பூதத்தைக் காட்டு; பேசிப் பார்க்கிறேன். நான்’ என்கின்றன, காட்டா விட்டால் ‘உனக்கே பயம்’ என்று சொல்லி விடுகின்றன. நாம் அதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் பொய் என்பது அவைகளுக்குத் தெரிந்து விடுகிறது.”

அன்றைக்குப் பாட்டியுடன் இப்படிப் பேசிக் கொண்டே நான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். என்பதைச் சொல்லுவதற்கில்லை, அதை என் சீதை கண்டால் ஏதாவது சொல்வாள் என்ற பயமும் ஏற்பட்டது. பாட்டிக்குப் புத்தி சரியில்லாததைப் போல எனக்கும் சரியில்லை என்று அவள் நினைத்தாலும் நினைப்பாள்! அந்தச் சந்தேகம் வந்தவுடனே நான் அவரைக் கேட்டேன். “பாட்டி, எனக்கு நீங்கள் சொல்வதில் ஏதோ உண்மையிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ஆனால் இவ்வளவையும் சீதையிடம் சொன்னால் அவள் கொஞ்சம் கூட நம்புவதேயில்லை.”

பாட்டிச் சிரித்தார். “குழந்தை, உன் சீதையின் மனத்திலிருப்பது எனக்கு தெரியாதா? அவள் நம் வீட்டு வாசல் படியில் காலிடுவதற்கு எத்தனையோ நாட்களுக்கு முன்னால் பிறந்தவள் நான் சுற்றிலும் இருக்கிற ஜனங்களை போல அவளும் ஒருத்தி இந்தப் பாட்டிக்குப் புத்தி சரியில்லை என்று ஊரார் சொல்வதை அவள் கேட்டு மிருக்கலாம். நானாக ‘என் புத்தி சரியாகவே இருக்கிறது கெடவில்லை’ என்று எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டே போக முடியுமா? அப்படிச் சொன்னால் அந்த நிமிஷமே எனக்குப் புத்தி சரியில்லை என்று முடிவு செய்வார்கள். என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்? உலகத்தார் கண்களுக்குச் சரியாகப் படுவது தன் கண்ணுக்குச் சரியில்லை என்றதும் ஒருவனுக்குப் புத்தி பேதலித்துவிட்டது, என்கிறார்கள். அதனால் என்ன கஷ்டம்? புத்தி சரியாக இருப்பது என்பது என்ன, இல்லை என்பது என்ன என்று யார் அளவிட்டுப் சொல்வது? என்றாலும், ஒன்று, பார். சீதை என்னிடம் எந்தச் சங்கதிக்கும் வருவதில்லை. அன்பற்ற சொல்லைச் சொன்னதில்லை. அவள் என்ருமே கெட்ட பேச்சுகளைப் பேசியதில்லை எனக்குப் பைத்தியமென்று அவள் நினைத்துக்

கொள்ளட்டுமே. அதனால் என்ன? அப்படி நினைத்துக் கொண்டாலும், என்னிடம் உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?, போட்டதைச் சாப்பிட்டு விட்டுச் சும்மா விழுந்துகிடங்கள். என்று சொன்னவள் அல்ல. அவளுக்கு மிகவும் பெரிய மனம் நான் பேசுவது கொஞ்சம் அதிகம் என்று அவளுக்குத் தோன்றலாம். பத்து வருஷ காலம் என் அப்பா அம்மா பெயர் வைத்ததற்குச் சரியாக வாயை மூடிக் கொண்டு மூகாம்பிகையைப் போலவே நானுமிருந்தேன். அப்பா அம்மாவுக்குக் கட்டுப்பட்டு. அவர்கள் இரண்டு பேரும் கண்ணை மூடிய பிறகு, 'யார் தயவு எனக்கு வேண்டும்' என்று பட்டது. அப்போது வாயைத் திறக்கத் தொடங்கினேன். வாயை மூடிக் கொண்டிருந்த போது என்னைத் திட்டினார்கள். திறந்தபோதோ கேட்கவே வேண்டாம். நானாக யாரையாவது இழுத்து வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு பேசுகிறேனா?"

“இரண்டொரு தடவை ஜன்னலுக்கும் அனந்தராயனுக்கும் நேராகவே ஏதேதோ...”

“ஆமாம் பார்த்து அவர்கள் முகத்துக்கு எதிராகவே ஏதோ சொன்னேன். உண்மைதான். அவர்கள் மனத்தில் என்ன இருந்தது என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. வெளியே ஒரு நாடகம். உள்ளே ஒரு நாடகம் என்பது புரிந்தது என்னிடம் நாடகம் வேண்டாம் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகத்தான் அப்படிச் சொன்னேன். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அப்படிச் சொல்கிறவர்கள் யாராவது வேண்டும் என்று தோன்றியது.”

பாட்டியின் பேச்சுக்களிலிருந்து வேண்டிய அளவு தைரியத்தை வாரிக் கட்டிக் கொண்டு பொழுது சாய்ந்தப் பிறகு அவரை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனேன் போய் கிட்டுவுக்கு இரண்டு கதைகளைச் சொன்னேன்.

சொல்லும் போதே யாரோ என் குரல் வளையை அழுக்கு வதைப் போல இருந்தது. “ஓர் ஊரில் ஒரு பிரும்ம ராட்சசன் இருந்தான்” என்று கதையைத் தொடங்கினேன். “எப்படி இருந்தான் அவன்?” என்று அவன் கேட்டான். முன் பின் யோசிக்காமல், நான் அந்தக் காணாத பிரம்ம ராட்சசனை வருணிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவனுடைய உருவம், ஆர்ப்பாட்டம் முதலியவை எல்லாம் சேர்த்து வர்ணம் பூசி என்னென்னவோ சொன்னேன். அப்போது “உனக்கு அவனைப் பார்த்துப் பயமாக இல்லையா?” என்று கேட்டான். அடுத்த கேள்வி: “அந்தப் பிரம்ம ராட்சசன் எந்த மரத்திலிருக்கிறான்?”

“கபாலேஸ்வரன் கோவில் பக்கத்தில் ஒரு ஆல மரத்தில்” என்றேன்.

“எனக்குக் காட்டுகிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“உனக்குப் பார்த்தால் பயமாக இருக்கும்.”

“உனக்குப் பயமாக இருக்காது என்றால் எனக்கும் இருக்காது.” என்றான். விடாமல் ‘எப்போது காட்டுகிறாய்’ என்று கேட்டான்.

“ஒரு நாளைக்குக் காட்டுகிறேன்” என்றேன்.

“நாளைக்கே?”

“அவ்வளவு அவசரம் என்ன.”

“நீ சொல்லியிருக்கிறாய் இதே கதையை. அப்புறம் அவனுக்கும் அந்த பிரம்மணப்பையனுக்கும் சமாதானமாகி, அவனுக்கு மந்திரித்த மூன்று கற்களைக் கொடுத்தான்- என்று. விரும்புகிற சாப்பாட்டைக் கொடுக்கிற கல். விரும்புகிற உருவத்தைக் கொடுக்கிற கல். விரும்பிய

இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் கல், நானும் கூட அந்த பிரம்ம ராட்சசனிடம் போய் அடம் பிடித்து அந்த மூன்று கற்களையும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து.....”

“வாங்கிக் கொண்டு வந்து.....?”

“அப்புறமா! யாருக்கும் நான் பயப்படவே மாட்டேன். அதுக்கு அப்புறம் நான் அம்மாவைத் தின்பதற்குக் கொடு என்று நச்சரிக்கமாட்டேன். ஒரு கல் சாப்பிடுவது எல்லாம் கொடுக்கும். இன்னொரு கல் என்னை யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்துவிடும். எல்லாரையும் என்னைப் பார்த்துப் பயப்படச் செய்யும், மூன்றாவது கல்லைப் பிடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டால், பதினாலு லோகத்தையும் சுற்றி, சுற்றி, சுற்றி, ஆராயிரம் வருஷ மானாலும் வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்.”

“அதற்கு அப்புறமாவது வருவாயா? நீ வரும் போது நானும் உன் அம்மாவும் பழுத்த கிழவர்களாகியிருப்போம். யாருக்கும் வேண்டாத கிழங்கள். உனக்கு எங்களை அடையாளமே தெரியாது.”

“அப்படியானால் அம்மா தடுமாறுவாளே? நாளைக்கே வந்து விடுகிறேன். நான் வீட்டை விட்டுப் போனால் உனக்கும் அம்மாவுக்கும் ரொம்ப கஷ்டமாகியிருக்கும் இல்லையா?” சீதையின் காதில் என்னுடைய இந்தக்கதை விழுந்திருக்க வேண்டும். அவள் சீறினாள்: “குழந்தைகளுக்கு அந்த மாதிரிக் கதைகளை ஏன் சொல்கிறீர்கள்? பொய்க் கதைகளை அவைகள் உண்மை என்றே நினைக்கின்றன.”

கிட்டு அதற்கு “இது பொய்க்கதையா? அப்படியானால் எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம்” என்றாள்.

“ஆமாம், குழந்தை. வெறும் பொய்க் கதை. மூன்று கல்லும் இல்லை வேறு ஒன்றுமில்லை. மூன்று கல் சேர்த்தால் அடுப்புக்கட்டி, அவ்வளவுதான்.”

எனக்குப் படுதோல்வியடைந்ததைப் போலிருந்தது. எனக்குப் புத்தி சொல்ல வந்த அவளுக்குப் புத்தி சொல்வதைப் போல, “உன்னுடைய பத்தாயிரம் வருஷம் வயதுடைய தசரதராஜன் மாத்திரம் நிஜமாகும்; என் மூன்று கல் பிரம்ம ராட்சசன் மாத்திரம் பொய், அல்லவா?” என்றேன்.

“ஆகா! நீங்களும் உங்கள் புத்தியும்!” இன்றைக்கு அந்த மேடையில் உட்கார்ந்துகொண்டு இவ்வளவு நேரம் அரட்டையடித்தது இதுதான் போலிருக்கிறது.” என்றாள்.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது; “இனிமேல் திட்ட வேண்டாம், பாட்டிக்குப் புத்தி சரியில்லை என்று. அவருக்கு எல்லாம் தெரிகிறது, உன் மனத்திலிருப்பது கூட. ஆனால் அவர் உன்னைப் பற்றிச் சொன்னது என்ன தெரியுமா? வாய் விட்டு வஞ்சனையில்லாமல் புகழ்ந்தார். ‘என் சீதை தங்கம், வைரம், முத்து, பவழம்’ என்று புகழோ புகழ், என்று புகழ்ந்தார்.” என்று சொல்லி, பாட்டி சொன்னவற்றை அவளிடம் ஒப்புவித்தேன். அப்போது, அவள் முகம் சிறிது சோர்ந்தது. என்ன செய்யட்டும் நான்? அவர் என்னவோ சொல்கிறார் எனக்கு நம்புவதற்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. நான் நம்பியது ஒன்று, அவர் சொல்வது ஒன்று. அவர் புத்தி பேதலித்து இருக்கிறது என்னும் எண்ணம் வருவது உண்மை. ஆனால் அவர் அதைத் தன் மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் என்னை நடத்திக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தால், இந்த வீட்டுக்கு அவர் ஒரு தெய்வம் போல என்று சில சமயங்களில் தோன்றுகிறது.” என்றாள். சீதை.

“வீட்டுக்கு வீடு நூறு தெய்வங்கள் வேண்டாம் என்று எங்கள் பாட்டி சொல்கிறார். உலகத்துக்கு ஒரே ஒரு கடவுள் இருந்தால் அதுவே மிக அதிகம் என்கிறார்.”

“கடவுள் என்பது அந்த ஒன்றைத் தான். நாம் யாரும் கடவுளைப் பார்க்கவில்லை பார்த்தவர்கள் யார் என்றும் எனக்குத் தெரியாது. நல்லதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அதுவே கடவுள் என்கிறேன். அதில் தப்பில்லையே.”

“எல்லாம் அவனே என்ற பிறகு, நல்லதும் அவனே, கெட்டதும் அவனே-என்பது பாட்டியின் வாதம். அதைத் தெரிந்துக்கொள்வது கஷ்டம். அப்படியே செய்வது என்பது அதைவிடக் கஷ்டம். அவருடைய தைரியமும், மனோதிடமும் நமக்கு எங்கே வரப்போகிறது, சொல்.” அன்று சீதையுடன் நடத்தின அந்தப் பேச்சுகளினால், பின்னால் பாட்டியுடன் அரட்டை அடித்துக்கொண்டே பொழுதைக் கழித்தால் என் புத்தியும் தடுமாறிவிட்டது என்று நினைக்கமாட்டாள் என்றே தோன்றுகிறது. சீதைக்கு மட்டும் அந்த விஷயத்தில் மேலே தொடர வேண்டாம் என்று தோன்றியதோ என்னவோ, அவன் வேறு ஒரு கதையைத் தொடங்கி “உங்கள் ‘தோஸ்த்’ ஜனார்த்தனன் கதை என்ன ஆயிற்றும்? வீட்டுக்கும் காகிதம் வரவில்லை. அப்பா அம்மாவைக்கூட எவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்து விட்டார் அவர்?” என்றுள்.

“காகிதமும் இல்லை, மண்ணும் இல்லை! வந்தால் வருகிறான் ஒரு நாளைக்கு. மைசூரில் வேலை. அடுத்த வெயில் காலத்தில் வருவான்.”

“கல்யாணம் செய்துகொள்கிற யோசனையே இல்லை. போலிருக்கிறது.”

“அவன் புத்தி அவனுக்குத்தான் தெரியும். அவன் ஓதாவது செய்துகொள்ளட்டும். கல்யாணம் செய்து

கொள்ளாமலே இருந்தால் நல்லது. செய்துகொண்டால், செய்து கொண்டவளின் கதி என்ன ஆகுமோ யாருக்குத் தெரியும்?"

"அது அவ்வளவுதான், விடுங்கள். சாப்பிட வாருங்கள். ஆறிப்போகிறது" என்று சொல்லி, அவள் உள்ளே போனாள். கிட்டு, தான் சாப்பிடப் போவதில்லை என்றுன்.

"இந்த அம்மா ஏன்தான் வந்தாளோ? ஒரு நல்ல கதையை நடுவில் வந்து கெடுத்துவிட்டாள்" என்று சொன்னான்.

"உனக்கு நானேக்கு இதைவிட அழகான கதை சொல்கிறேன். கதைக்கு என்ன பஞ்சம்?"

"கதையில் வருவதைப் போல உண்மையில் நடப்பதில்லை. இல்லையா?"

"கதை என்று சொல்வதே அதனால்தான். கதை கதைதான்."

"கிட்டு அண்ணன் கதை கதைதான்" என்று குதித்துக் கொண்டே சந்திரன் என் பின்னால் சாப்பிட வந்தான்.

சாப்பாடு முடிந்தது. என் புத்தி என் வசத்தில் இருந்தது. புளிக்குழம்பு, மாநிகாய்ப் பச்சடி செய்யவில்லை என்பதாலோ என்னவோ புத்தியை அங்கே வைத்துக் கொண்டே சாப்பிட்டேன். திண்ணைக்கு வந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு பாயை விரித்துப் போட்டு படுத்துக் கொண்டேன். இரவு சுகமாகக் கழிந்தது. பொழுது விடிந்தது முகம் கழுவி, கிணற்றடியில் குளித்து விட்டுப் பூஜை அறைக்குப் போய் அவன் பெயர்களைச் சொல்லி மணி அடித்துவிட்டு வெளியே வந்தேன். திண்ணை அருகே எங்கள் பாட்டி நின்றிருந்தார். 'குழந்தை' என்று அழைத்தார். அருகே போனேன்.

“குழந்தை ஏனோ இன்றைக்கு என் மனம் ஒரு மாதிரி யாக இருக்கிறது. ஒரு நிமிஷத்தில் நான் குளித்து விட்டு வந்து விடுகிறேன். திப்பக்காவைப் பார்த்து விட்டு வர வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது மனத்தில். அழைத்துக் கொண்டு போ” என்று சொல்லி, குளிக்கப் போனார் நான் அதிரிந்து போய் நின்றேன். முப்பது உருஷ காலம் அந்த திப்புப் பாட்டியின் அருகே போகவேயில்லை. கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால்தான் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். மூன்று மாதங்கள் ஆகியிருக்கலாம். எந்த உறவினர் வீட்டுக்கும் அல்லது நண்பர்களை வீட்டுக்கும் ‘என்னை அழைத்துக் கொண்டு போ’ என்று இதுவரை சொன்னவர் அல்ல. இன்று ஏன் இப்படிச் சொல்கிறார்? அவருக்கு என்ன தெரிந்தது. திப்புப் பாட்டிக்கு வயதாகிவிட்டது. அதிகநாளி இருக்க மாட்டாள் என்று தோன்றியதோ இவ்வாறு நினைத்து, சீதையிடம் போய் நடந்ததைச் சொன்னேன். “அவர் மனம் அவருக்குத்தான் தெரியும். அழைத்துக் கொண்டு போங்கள். அவருக்குச் சேவை செய்வதற்காகத்தானே நாம் இருக்கிறோம்? இந்த பாக்கியம் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குக் கிடைக்கும்? இருக்கிற வரையில் நன்றாகச் செய்வோம்” என்றாள் அவள். பாட்டி குளித்துவிட்டு வந்தார். சீதை அவரிடம் போய் “கொஞ்சம் பலகாரம் சாப்பிட்டு விட்டுப் போங்கள். நடக்க வேண்டியிருக்கிறதே. வெறும் வயிற்றோடு போக வேண்டாம்” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

“உன் கணவனுக்கு வேண்டுமானால் ஏதாவது கொடு. நான் ஒன்றையும் தொடமாட்டேன். என் திப்பியைக் காணும் வரையில் எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்” என்றார். வேறு ஏதும் பேசவில்லை. நான் வழக்கம் போல கொஞ்சம் நனைத்த அலையும் வெல்லத்தையும் கலந்து தின்றுவிட்டு அவரை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன். மெள்ளக் காலடியிட்டு காட்டு வழியைப் பிடித்து, ஹிண்டுகானத்து

அம்மன் கோவில் வரை வந்தோம். அவர் கோவிலின் முன்னால் நிற்கும் எண்ணத்தை வெளியிடவில்லை. அங்கிருந்து பஞ்சநாதன் வீட்டு முன்னாலேயே திறந்த வெளியைக் கடந்து திப்புப் பாட்டியின் வீட்டுக்குப் போன போது பொழுது ஏறியிருந்தது. சிறிது தொலைவிலிருந்தே திண்ணையில் யாரோ படுத்திருந்தது தெரிந்தது. அவருடைய மருமகள் சன் இரண்டு குழந்தைகளையும் அருகே உட்கார வைத்துக் கொண்டு ஒரு கம்பத்தில் சரய்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

பாட்டியின் வாயிலிருந்து “விடியற் காலையில் நான் இதைத்தான் கண்டேன்” என்று வந்தது. அப்போது என் மனம் நடுங்கியது. அதற்குள் அந்தப் பெண் யாரு மில்லாத அநாதையைப் போல எங்கள் அருகே ஓடிவந்து “கடவுளே உங்களை அனுப்பியிருக்கிறார்! இரண்டு நாலா யிற்று, சாப்பாடு தண்ணீர் நின்று போய். அவர் ரெளம்ப நேரம் தாங்குவார் என்று தோன்றவில்லை. எனக்கோ, இந்தக் குழந்தைகளை விட்டு விட்டு எங்கேயும், நகர்வதற் கில்லை. எஜமானர் வேண்டாம் என்றாலும் ஹன்னார்க்குப் போயிருக்கிறார். அவர் வரும் வரையில் இவர் இருந்தால் சரி. வருவதற்குள் ஏதாவது ஆனால்.....” என்று அழுதாள்.

பாட்டி அந்த ஏழையின் முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்து, “நீ ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம். என்ன நடக்க வேண்டுமோ அதைச் செய். இந்த வீட்டுப் பொசுப்பு இருக்கிற வரையில் அவள் உயிர் இருக்கும்; அது தீர்ந்து போனால், இல்லை. தடுப்பவர்கள் யார் நானா, நீயா?” என்றார்.

“நேற்றிலிருந்து பேச்சு மூச்சு ஒன்றுமில்லை, எப்போ தாவது சண் திறக்கிறார். கண் என்ன? வெறும் இமை தான். என்ன தெரியப் போகிறது?”

“காதில் சொன்னால் புரிகிறதா? கை கால் அசைக்கிறாளா? வேண்டாம், விடு, ஆடிப் போயிருக்கும் உன்னை என்ன கேட்பது? தைரியத்தை விடாதே” என்று சொல்லி அவள் கொடுத்த தண்ணீரில் காலை அலம்பிக் கொண்டு திண்ணைமேல் ஏறினர். திண்ணையின் ஒரு கோடியில் பாயின் மீது படுக்க வைத்திருந்த திப்புப் பாட்டியின் அருகே போய் உட்கார்ந்தார். அவருடைய இரண்டு கைகளையும் தடவிக் கொடுத்தார். உடம்பு சூடாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். நான் பேய் அறைந்த வளைப்போல அதைப் பார்த்துக் கொண்டு அருகே நின்றிருந்தேன். பாட்டி அவர் காதில் “நான் வந்திருக்கிறேன், மூகி, குரல் தெரிகிறதா? ‘நான் என்றேனெ,’ உன் மூகி வந்திருக்கிறாள். என்ன தெரிகிறது, உனக்கு” என்று கேட்டார்.

‘அவருடைய உதடுகள் அசைந்த போது, பார்த்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. பாட்டி, ‘குழந்தை, ஒரு உத்தரணீ தீர்த்தம் கொண்டு வந்து வாயில் விடு. என்னிடம் கொடு; நான் விடுகிறேன்’ என்றார். அந்தப் பெண் ஓடிப்போய் உள்ளே யிருந்த சொம்பிலிருந்து கொஞ்சம் கங்கைத் தீர்த்தத்தை கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்க வேண்டும். எங்கள் பாட்டி அவர் காதில் கெட்டியாக ‘கங்கைத் தீர்த்தம்; குடி’ என்றார். அவர் அதைக் குடித்து, உதட்டை அசைத்தார். மெலிந்த குரலில் ஏதோ சொன்னார்.

எங்கள் பாட்டி பலத்த குரலிலேயே ‘திப்பக்கா, உன்னைப்போல உள்ளவளுக்கு அந்தப் பயமா? நீ யாருக்கு

என்ன அநியாயம் செய்திருக்கிறாய், எமன் வந்து அழைத்துக் கொண்டு போவதற்கு! யாரும் வரவில்லை. உன் தாயே வா என்று அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். போய் வா தாயிடம் போவதற்கு பெற்றெடுத்த குழந்தைகளுக்குப் பயமா? நான்கு நாள்கழித்தால் நானும் வருபவள்தான்; உனக்கு அவள்-பூமியில் வந்து நாலு நாளைக்குக் குதித்து ஆடு- என்றாள். ஆடினாய்; நன்றாகவே ஆடினாய். அவள் ஒப்புக் கொள்ளும் படியே ஆடினாய். ஆடி ஆடி உடம்பு தளர்ந்து விட்டது. கை ஓய்ந்து விட்டது. கால் ஓய்ந்து விட்டது. இன்னும் ஆடு இன்னும் ஆடு என்று சொல்வதற்கு அவளுக்கு என்ன பைத்தியமா! அதனால்தான் 'வா' என்று அழைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்."

அந்தப் பாட்டி மறுபடியும் எதேதோ சொன்னார். அது எனக்குக் கேட்க வில்லை எங்கள் பாட்டிக்குத் தெரிந்தது என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும், சொல்பவர்களின் மனத்தையே அறிய வல்ல அவருக்கு அந்தப் பேச்சின் ஒவ்வொரு பகுதியும் தெரிந்தேயிருக்க வேண்டும். அவர் சொன்னார்; 'எந்த யோசனையும் செய்யாதே' ஏன் பயப்பட வேண்டும்- அம்மாவிடம் போவதற்கா? அழைத்துக் கொண்டிருப்பவள் அவளே வேறுயாருமில்லை; ஆமாம். அந்தத்தையியம் சொல்வதற்காகத் தான் வந்தேன். ஆன்றைக்கு நீ எனக்குத் தையியம் ஊட்டினாய். இன்றைக்கு நான் உனக்குச் சொல்கிறேன்..... 'வாருங்கள், குழந்தைகளே' என்று வீட்டு மருமகளையும் அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் அருகில் அழைத்துக் கொண்டார். இன்னும் சூடாக இருந்த திப்புப் பாட்டியின் கைகளை எடுத்து

ஆவர்கள் தலைமேல் இட்டு ஆசீர்வதிக்கச் செய்தார் அவர்களைப் பார்த்து “பயப்படவேண்டாம், திப்புப் பாட்டியின் ஆசீர்வாதம் இந்த வீட்டில் உங்கள் எல்லோரையும் காப்பாற்றும்.” என்று சொன்னபோது அந்த இளம் பெண் ‘கோ’ என்று கதறினாள். அப்போது பாட்டி அவளைக் கோபித்துக் கொண்டு “அழுதால், பார்” சும்மா விடமாட்டேன். பெரியவர்களை அனுப்பிவைப்பது இப்படித்தானா? சும்மா இரு; எத்தனை நாளைக்கு அவர் இங்கேயிருப்பது? உங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதை எல்லாம் கொடுத்திருக்கிறார். இப்போது உங்கள் தலைமேல் கை வைத்து ஆசீர்வதித்தார், இதைவிடப் பெரிய பாக்கியம் உண்டா?” என்று, அழும் அந்தப்பெண்ணுக்குச் சமாதானம் சொன்னார்.

பாட்டிக்கு என்ன தோன்றியதோ என்னவோ! திப்பக்காவின் தலையைத் தம் மடியின் மீது வைத்துக் கொண்டார். குழந்தைகளுக்குத் தாலாட்டுப் பாடுவதைப் போலப் பாடினார். அவர் எந்த யுகத்தில் சுற்றுக் கொண்ட பாட்டோ! எந்தச் சமயத்தில் அதைப் பழகினாரோ! எனக்குப் பயமாக இருந்தது. பாட்டின் ஐந்து ஆறுவரிகளைப் பாடி, மறுபடியும் அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் அப்படியே திப்புப்பாட்டியின் கடைசி மூச்சு அடங்கும் வரையில் காத்துக் கொண்டிருந்து, பிறகு அவர் தலையை மெதுவாகக் கீழே இறக்கி வைத்து என்னை அழைத்தார்; “நீ இப்போது அவருக்குப் பேரன். அக்கம் பக்கத்தில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று பார். நாலு ஆண்டுகளை வரச் சொல். அன்னுடையமகன் வருவான் என்று

காத்திருந்தால் பிணம் தாங்காது.” என்று என்னை அனுப்பி வைத்து, ‘ஓ’ என்று அழும் அந்த பெண்ணுக்கும், இன்னதென்றே அறியாமல் அழுகின்ற குழந்தைகளுக்கும் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

அவர் என்னை அழைத்துக் கொண்டு வந்தது இதற்காகவே என்பது தெரிந்த போது ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அங்கிருந்து ஓடி மஞ்சநாதன் வீட்டை அடைந்தேன். அங்கிருந்து மஞ்சநாதனின் சொந்தக் காரப்பையன் ஒருவனை அழைத்துக் கொண்டு அடிகம் பக்கத்து நாலு வீடுகளுக்குப் போய் ஐந்து ஆறு பேரை அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன். சாவு விழுந்த வீடு அல்லவா? எல்லாம் மௌனமாகவே இருந்தது. சிதையின் ஏற்பாடுகள் முடிந்த செய்தி வந்தது. திப்புப்பாட்டியின் சுவத்தைத் தோள் கொடுத்துத் தூக்க வேண்டும் என்னும்போது, கொள்ளி வைப்பவர் யார் என்று ஈரச்சனை எழுந்தது. அங்கிருந்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். “குழந்தை, உனக்கு வேறு என்ன வேலை?” என்று கேட்டார் பாட்டி, என்னை பார்த்து. “சரி” என்றேன் நான். அதே நேரத்துக்கு ஹன்னாரி பிரயாணத்தை முடித்துக் கொண்டு அந்தப் பாட்டியின் மகன் நாராயணன் வியர்வையை துடைத்துக் கொண்டே வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய அழுகையும் கதறலும் கேட்பதற்கில்லை? எங்கள் பாட்டி அவனைத்திட்டினார்; பிறகு சமாதானமும் சொன்னார். அதன் பிறகு திப்புப் பாட்டியின் சரீரத்தை எடுத்துக் கொண்டு எல்லோரும் புறப்பட்டோம். எங்கள்

பாட்டியும் கூட வந்தார். எல்லாவற்றையும் முடித்துக் கொண்டு, நானும் பாட்டியும் எங்கள் வீட்டை அடையும் போது மேற்கில் சூரியன் முழுகிக் கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் பதினாறு

என்னதான் ஆகட்டும், எங்கள் பாட்டியின் விஷயத்தில் சீதையின் மனப்போக்கில் ஒரு நல்ல மாறுதல் தெரிய வந்தது. நானும் பாட்டியும் அரசடிமேடையில் உட்கார்ந்து அடித்த அரட்டைகள் அதன் பிறகு அவள் மனத்தைக் குழப்பவில்லை. அவருக்கு அரைப் பைத்தியம் என்னும் எண்ணமும் மறைந்துகொண்டே வந்திருக்க வேண்டும். அவருடைய முணுமுணுப்புக்கள் வேண்டாத அநிகலாய்ப்புக்கள் என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, “வயதாகிவிட்டது. நீண்டநாள் தனியாகவே இருந்து துன்பப்பட்டவர், கண்முன்னால் ஒரு பேரன் நன்றாக வாழ்கிறான். அவனுடன் தன்னுடைய கருத்துக்களைப் பார்த்தது பார்த்தபடியே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றியிருக்கலாம். யாராயிருந்தாலும்-பேசுவதற்கு ஒரு கம்பமாவது வேண்டுமல்லவா” - என்று எண்ணியிருக்கலாம். அவளாகவே “இன்றைக்கு உங்கள் பாட்டி என்ன சொன்னார்? இவ்வளவு நேரம் என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள்?” என்று என்னைக் கேட்பதை விட்டு விட்டாள். நானே சில சமயங்களில் என்னாக்கின் தினவு தீர, “பாட்டி. இப்படிச் சொன்னார். நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்றால், “அவர் எதையாவது சொல்லட்டும். ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு மாதிரி தோன்றும். எனக்கு என்னுடைய பெரியவர்கள் சொன்னதுதான் தெரியும். என் மனம் என்னுடையது. என் நம்பிக்கை என்னுடையது. அவர் அப்படியல்ல என்று சொல்வதால் எனக்கொன்றும் நஷ்டமில்லை” என்று வாதிடுவாள்.

“அவர் சொன்னதில் உண்மையிலே என்கிறாயா?” என்று கேட்டால், “உண்மையோ, பொய்யோ, யாருக்குத் தெரியும்? நான் ஏன் சொல்லவேண்டும் அதை? எனக்கு-

நான் நம்பியது உண்மை. அவருக்கு அவர் நம்புவது உண்மை என்று வைத்துக்கொள்வோமே” என்று அந்த வாதத்தை அப்படியே முடித்து விடுவாள்.

இப்படிப்பட்ட மாற்றத்திற்கு என்னகாரணம் என்று, நான் சிந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. பாட்டி சொல்வதை நூற்றுக்கு நூறு அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளும் புத்தி எனக்கு இல்லையானாலும், ஒப்புக்கொள்வது ஒரு தவறு என்று என்றைக்குமே எண்ணியதில்லை. அந்த எண்ணமே வேறு. சீதையின் மனம் கொஞ்சமாவது திருந்தியதால் என மனத்துக்குள் ஒரு நிம்மதி. அது திரும்பத் தொடங்கிய காலத்தை நினைத்தால், இந்த நாளில் தான் என்று என்னால் சொல்லமுடியும். அவர் திப்புப்பாட்டியின் சாவை உள்மனத்தால் கண்டு, அன்று அங்கே போய் என்ன வெல்லாம் செய்தார், மரணப்படுக்கையில் இருந்த அந்த அம்மாவுக்கு என்ன சமாதானம் சொன்னார் என்பதை, நான் வீட்டுக்கு வந்தவுடனேயே அவளிடம் விவரித்துக் கூறியிருந்தேன். அவருடைய ஒரு பேச்சை—“அம்மாவிடம் போவதற்கு குழந்தைக்குப் பயமா?” என்ற பேச்சைக் கேட்டு, சீதை அந்த நாள் பூராவும் அழுது கொண்டிருந்தாள். அவர் தாலாட்டுப் பாடியதைக் கதையைப் போலச் சொன்னபோது அவள் வாயிலிருந்து ‘அவர் பாட்டியம்மாவா அல்லது சாட்சாத் அந்த அம்மன் தானா என்று தோன்றுகிறது’ என்றாள். எனக்குள்ளும் அதே பாவனை நிரம்பியிருந்தது. நாங்கள் இன்னதென்று கண்டுபிடிக்க முடியாத ஏதோ ஒரு பெருங்குணம் அவரிடம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இதிலிருந்தும் இன்னொரு மாற்றம் சீதையின் மனத்தில் ஏற்பட்டது போல் தெரிந்தது. ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் மாலையில் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு கபாலேசுவரனை கோவிலுக்குப் போய்வந்து கொண்டிருந்த அவள், வெள்ளிக்கிழமைகளில் வேறொரு புதிய தெய்வத்தைப்

பிடித்துக்கொண்டாள். தொலைவாக இருந்தாலும் கூட ஹிண்டுகானத்து அம்மன் கோவிலுக்குப் போய்வரத் தொடங்கினாள்.

பாட்டி சொன்ன அம்மன் ஹிண்டுகானத்து அம்மனே என்று அவளுக்குத் தோன்றியிருக்கலாம். ஆனால் பாட்டியின் மனத்தில் நட்டுவைத்து வேர்பிடித்து வளர்ந்த அந்த அம்மன் மட்டும் மஞ்சநாதனின் ஜகதம்பாவை விடப் பெரியவள். அவள் எல்லாப் படைப்புக்கும் காரணமான தாய்; உலகத்துக்கும் தனி மனிதனுக்கும் தொடர்பை உண்டாக்கும் நெருங்கிய பலமான ஓர் உறவினள்-என்னும் பாவனை அவளுக்கு வந்திருக்காது. ஒரு தடவை சீதை வீட்டுக்கு வந்தவர்களிடம் “குழந்தைக்கு மூன்று நாளாகப் பிடித்த காய்ச்சல் விடவில்லை; அம்மனிடம் போய் வேண்டிக் கொண்டேன்; வீட்டுக்கு வரும்போது காய்ச்சல் ‘டக்’கென்று இறங்கியிருந்தது” என்று சொன்னதை நான் கேட்டேன். ஆனால் எங்கள் பாட்டி, தெய்வத்திடம் “அதைச் கொடு. இதைக் கொடு” என்று வேண்டிக் கொள்ளும் ஜனங்களை மதிப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட சுற்பனையிலும் மதிப்பதில்லை. ஒரு தடவை நான் அவரிடம் புரந்தரதாசர் பேச்சை எடுத்தபோது அவர் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. இன்னொரு தடவை இப்படிச் சொல்லியிருந்தார்: “ஆமாம், ஆமாம். அவளுக்குத் தெரியாது-யாருடைய கஷ்டம் எவ்வளவு என்று நீ போய் விண்ணப்பம் கொடுக்க வேண்டும்; அதன் பிறகு தான் அவளுக்கு அது தெரிய வரும் அல்லவா?”

நான் வாதத்துக்காக, “இல்லை, பாட்டி. நாம் கேட்காமலேயே அவள் எதற்காகக் கொடுப்பாள்?” என்றேன். “கேட்பவர்களுக்கு அவள் கொடுக்க வேண்டுமென்பதே வில்லை. குழந்தைகளுக்கு எது நல்லது என்பது அவளுக்கே தெரியும். அவள் அதை இதுவரை கொடுக்கவில்லை

யெனினால், அதற்குக் காரணமும் அவளுக்குத் தெரியும். கொடுக்க வேண்டிய பொருளானால் அதை அவள் சேட்காமலேயே கொடுப்பாள். அப்படிக்கொடுத்தே பிறப்பித்திருக்கிறாள்” என்றார் அவர். நான் இதைப் பற்றி நெடுநேரம் சிந்தித்து முனையைக் குழப்பிக்கொண்டேன்.

முன்னால் இளவயதில் கைம்மைத் துன்பம் தாக்கியிருக்கக்கூடிய காலத்தில், அவர் ஊரிலுள்ள கோவில்களுக்குப் போனவர் தான். போய் என்ன செய்தார், என்ன வேண்டிக்கொண்டார்-இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாத விஷயங்கள். பின்னால் கோவிலுக்குப் போக வேண்டும் என்ற ஆசையை அவர் வெளியிட்டதில்லை. ஒரு தடவை ஹிண்டுகானத்துக்குப் போனபோது நடந்த கதையைத் திப்புப்பாட்டி சொல்லியிருந்தார். போகும் போது இருந்த மகிழ்ச்சியை விடப் பின்னால் ஏற்படும் தொல்லை அதிகம். அது யாருக்கு வேண்டும்?

ஒரு வழியாக மழைக்காலம் கழிந்தது. வயலிலிருந்து நெல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு ஆட்கள் வந்து நெல்லைப் புழுக்கி முற்றத்தில் பரப்பி அங்கிருந்த முன்று உரல்களில் புழுங்கல் அரிசி குத்திய சங்கீதம் கேட்கத் தொடங்கியது. பத்து நாட்களில் அந்த வேலையும் முடிந்தது. பலதடவை பாட்டி அங்கே வந்து நெல் குத்துகிறவர்களை பாடிய உலக்கைப் பாட்டுகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அங்கேயும் ஊர்க்கதை வரும், வறுமையின் கதை வரும். லட்சுமணன் சீதையைக் காட்டில் விட்டு விட்டு வந்த கதையும் வரும். அதை எல்லாம் பாட்டி கேட்பார். அதன் பிறகு தமக்குள்ளேயே ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொள்வார். நான் தோட்ட வேலை விலேயோ, இரண்டாவது விளைச்சலுக்கு உளுந்து, உருளை விதைக்கிற வேலையிலேயோ பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு உருளைக்கிழங்கும் வீட்டுக்கு வந்தது.

உளுந்துச் செடியும் வந்து சேர்ந்தது. தானியங்களைப் பிரித்தெடுத்துத் தோலை உரித்துச் செடியைக் கட்டிப் போட்டாயிற்று. ஒரு வகையில் பார்த்தால் எங்கள் ஊர் வாழ்க்கை ஒரு வரட்டு வாழ்க்கை, ஒவ்வோர் ஆண்டும் செய்ததையேச் செய்வது, போட்டதையே போடுவது. இடையிடையே பண்டிகைகளும் திருவிழாக்களும் வராமல் போனால் எங்கள் இந்த கிராம வாழ்க்கையில் என்ன சுவை இருக்கிறது? என்ன கவர்ச்சி இருக்கிறது? வைகாசி மாதம் வந்தால் பத்து வீடுகளில் திருமணமோ பூணூலோ ஆகத் தொடங்குகிறது. விவசாய வேலைகள் எல்லாம் முடிந்து போயிருக்கும். நாலு வீடுகளுக்குப் போய் வந்து, உண்டு தின்று பொழுதைக் கழிக்கலாம். விநாயக சதுர்த்தி, நவராத்திரி கடைசியில் அனந்த சதுர்த்தி-இவை முடிந்து விட்டால் அடுத்த ஆண்டில் பண்டிகைகள் வருகிற வரையில் கஷ்டம் தான். மழை-விட்ட பிறகு தவணைகள் சேற்றில் பதுங்கிப் படுத்துக் கொள்வதைப்போல, நாங்கள் எல்லாச் சிந்தனைகளையும் மறக்க வேண்டியிருக்கும். என் மனம் ஜடபரதனின் மனத்தைப்போல ஆகியிருந்தது. இனி என்ன குளிர்காலம் கழிந்து காற்று வீசத் தொடங்கிய வுடனே “அப்பா, வந்தது ஒரு பண்டிகை. சலிப்பைப் போக்குவதற்கு சிவராத்திரியாவது வருகிறதே” என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

சிவராத்திரியன்று நாங்கள் எல்லோரும் உபவாசம் அப்படி என்றால் என்ன, அவல், சோளப்பொரி முதலிய வற்றை இரண்டு மூன்று தடவை சாப்பாட்டுக்குப் பதிலாகத் தின்ன வேண்டும். எங்கள் பாட்டிக்கும் அது தான்; கிட்டுக்கும் அதுதான். அன்று மாலை நாங்கள் எல்லாரும் கபாலேசுவரர் கோவிலுக்குப் போய் வருவோம். அங்கே சுவாமிக்குத் தாராளமாக அபிஷேகம் ஆகும். ஸ்ரீருத்ரம் சொல்வார்கள் மந்திர கோஷங்கள் கேட்கும்

ஆரத்தி நடக்கும். இரவுப் பூஜை முடிந்ததும், சந்தனம் வில்வங்களை எடுத்துக் கொண்டு எல்லோரும் வீட்டுக்கு வருவோம். எங்கள் வீட்டில் ஏனோ பழங்காலத்திலிருந்து வரும் ஒரு பழக்கம் தொல்லை தருவதாய் இருக்கிறது. கோவிலிலிருந்து வந்த பிறகுதான் சமைத்துச் சாப்பிட வேண்டும். அதுவும் கற்றாழை ஒலைப்பாயில் மாவைக் கொட்டி, கொழுக்கட்டை வேகவைத்துக் காய், பாலுடன் சேர்த்துச் சாப்பிட்டால் சிவபெருமானுக்குச் சந்தோஷம் என்று ஒரு நம்பிக்கை இரவில் தூக்கம் விழிப்பதில்லை. கொழுக்கட்டை இலையில் விழும் வரையில் கண்ணில் தூக்கம் சுழன்று கொண்டிருக்கும். சிவராத்திரியன்று காலையில் குளிக்கும்போதே எனக்கு இந்த முறைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் நினைவுக்கு வந்தன. ஒரு நல்ல வேலை செய்வோம் என்று நினைத்தேன். அது வேறு ஒன்றுமில்லை. எங்கள் பாட்டியைக் “குஷிப்” படுத்தி கபாலேசுவரன் கோவிலுக்கு அழைத்துப் போக வேண்டும் என்னும் ஆசை.

சாயங்காலம் பொழுதிருக்கும் போதே சீதை குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு நண்பர் வீட்டுக்குப் போய், அங்கே அவர் வீட்டுக் கூட்டத்தைப் புறப்படச் செய்து, கோவிலுக்குப் போவாள். அதே போலப் போய் விட்டாள். மாலை நெருங்கி வரும் போது நான் பாட்டியிடம் “பாட்டி, நீங்கள் கோவிலுக்குப் போய்ப்பலநாள் ஆயிற்று. எனக்கு உங்களுடன் போய் ஒரு நாழிகை பூஜையைப் பார்த்துக் கொண்டு வரலாம் என்ற ஆசை” என்றேன்.

“அதற்கென்ன, போகலாம்” என்றார் அவர். “வாத்திய மண்டபம் விழுந்து போனதை இன்னும் ஊரார் சரிப் படுத்தவில்லை. இப்போது சங்கரையா கோவில் தரும கர்த்தா. இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் இந்த வருஷம் திருவிழா வருகிறது. அதற்குள்ளாவது விழுந்த மண்ட

பத்தைக் கட்ட வேண்டாமா? விழுந்த மண்டபத்தை அப்படியே விடக்கூடாது என்று அவர்களுக்கும் தோன்ற வில்லை. கேட்டால் என் பங்கு பணத்தைக் கொடுத்திருப்பேன்" என்று ஒரு முன்னுரை சொல்லி விட்டு அவரை அழைத்துக் கொண்டு மெல்ல வெளியே இறங்கினேன். பிறகு அரை மைல் தூரம் தோப்பு வழியே நடந்து கபாலேசுவரன் கோயில் பிராகாரத்தை நெருங்கும் போது இருட்டியது. அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு 'இது மேடு, இது பள்ளம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே அழைத்துக் கொண்டு போனேன். கோவிலுக்கு முன்னாலும் உள்ளேயும் வேண்டிய அளவு கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. அதனால் நான் கொஞ்சம் யோசனை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. நான் அவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்த நோக்கமே அரட்டை அடிப்பது தான். ஜன நெருக்கம் அணுக்கும் வேண்டாம், எனக்கும் வேண்டாம். பாட்டியுடன் பேசுவதற்கு நல்ல அமைதியான இடம் கிடைக்குமா என்று தேடிக்கொயிலை மூன்று தடவை சுற்றி வந்து கூட்டத்தைக் கண்டு "பாட்டி உள்ளே ஒரே கூட்டம் என்று தலைவாயிலில் நின்று வணங்கி வெளியே வந்தேன். என் பார்வை கூரையில்லாத வாத்திய மண்டபத்தின் பக்கம் போயிற்று"

"பூஜை முடியும் வரையில் அதோ அங்கே போய் உட்காரலாம்" என்று சொல்லி அவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து அந்த 'காலம் சென்ற' மண்டபத்தில் உட்காரவைத்தேன். நான் அருகில் உட்கார்ந்தேன். அவ்வப்போது வரும் பக்தர்களின் பேச்சு ஒலித்துக் கொண்டிருந்த கோவில் மணிகளின் 'டாங் டாங்' ஓசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. என்றாலும் நாங்கள் உட்கார்ந்த இடத்தில் எந்தப் பக்தரும் நடமாடவில்லை. பாட்டி சும்மா உட்கார்ந்திருந்தார். நானும் சும்மாயிருந்தேன். அப்படியே கழிந்திருக்கலாம் ஒரு மணி

நேரம். கோவில் மணியின் 'கண கண கண' ஒலியைக் கேட்டு அவர் என்னைகையத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டார். "குழந்தை, எனக்கு ஏனோ ஒரு மாதிரியாகயிருக்கிறது என்னென்னவோ காதில் விழுகிறது. என்னென்னவோ கண்ணில் தெரிகிறது". என்றார்.

சிறிது நேரம் கழித்து "எல்லாமே விசித்திரம்! மாமியாருக்கு ஒரு காலம் என்றால் மாட்டுப் பெண்ணுக்கு ஒருகாலம்-என்பதைப் போல இருக்கிறது. இங்கேயிருப்பது சிவலிங்கம்; சிவலிங்கம் தான் அதை யாரோ நாலு பிராமணர்கள் எத்தனையோ தலைமுறைகளாகப் பூஜைச் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். முன்னால் இந்தக்கோவில் இவ்வளவு பெரிதாக இல்லை. ஹிண்டு கானத்து அம்மன் கோவிலைப் போலச் சிறியதாக, புல்லின் கூரை போட்ட வீடாக இருந்தது. இஹைக்கு இது எவ்வளவோ வளர்ந்திருக்கிறது. வெளியே நந்தி என்ன, மண்டபம் என்ன! பிராகாரத்தில் மதில் என்ன! இதெல்லாம் முன்னால் இருக்க வில்லை. முன்னொரு காலத்தில் இந்த ஊரில் ஆட்சி மாறியது: அன்றைக்கு நீ கல்மண்டபத்து விக்ரகம் காட்டினாய் அல்லவா? அதை நட்டவனுடைய அரசாட்சி தொடங்கியது. அந்தக் காலத்தில், இந்தத் தெய்வத்தை கண்டு சிரிக்கின்ற மக்களும் பெருகினார்கள். ஊரில் பல பேர் தம் ஜாதியை விட்டார்கள். வேறு ஒரு ஜாதியைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். சிலர் 'அதுவும் உண்மை; இதுவும் உண்மை' என்றார்கள். மூன்று நான்கு தலைமுறைகளில் என்னவெல்லாம் ஆய்விட்டது, பார். இந்தச் சிவனுக்கு நேரத்துக்குச் சரியாகப் பூஜை செய்யும் பிராமணர்களே இல்லாமல் போனார்கள். தெய்வத்துக்கு எந்தப்பூஜையும் தேவை இல்லை என்பதும் உண்மைதான் நாம் புகழ்ந்து அவனை மயக்குகிற காலமும் அவ்வளவில் தான் இருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டுச் சும்மாயிருந்தார். மேலே பேச்சுவராததைக் கண்டு 'அப்படியானால்

பின்னால் இவ்வளவு பெரிதாகக் கோயில் ஆனது எப்படி. இப்போது இதைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு ஆள் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் சொன்னது உண்மையானால், பழைய கோவிலின் அஸ்திவாரம் மிஞ்சியிருக்கிறதோ என்னவோ' என்று என் சந்தேகத்தை வெளியிட்டேன். அவர் பேசவில்லை. என் கேள்விக்குப் பதிலும் சொல்லவில்லை. பிறகு 'இங்கே எங்கேயோ ஒரு வாத்திய மண்டபம் இருக்கிறது அல்லவா?' என்று கேட்டார். 'பாட்டி, நீங்கள் உட்கார்ந்திருப்பதே அதன் மேடையில் தான். அதன் கூரை விழுந்து போய் விட்டது என்று சொன்னேன் அல்லவா அதே, வாத்திய மண்டபம் தான் நாம் உட்கார்ந்திருக்கும் இது'. என்றேன்.

“அப்படிச் சொல். இப்போது ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தியிருக்கிறது. இதற்கே ஒரு கதை இருக்கிறது. சிவன் கோயில் பாழாய்ப் போன அந்தக் காலத்தில்- இந்த ஊர் அரசன், அது என்னவோ ஒரு ஜாதி என்று நீ சொன்னாயே கூதைச் சேர்ந்தவன், அவன் ஊர் இங்கிருந்து தெற்கே எங்கேயோ இருக்கிற ஊர்; அது என்ன பாழாய்ப் போன பெயரோ அது வரவில்லை-அவனுடைய முன்னோர்கள், நாம் வரும் போது பார்த்தோமே, அந்த தோப்பில் இருந்த விஷ்ணுவின் சிலையைப் பெயர்த்து விட்டு ஆன்னொரு தெய்வத்தை நட்டவர்கள். அந்த அரசன் இடையிடையே இங்கேயும் வந்து போய் கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள், பார், அரசனின் இரண்டாவது மனைவிக்குப் பெரும் காய்ச்சல். இவ்வளவு அவ்வளவு என்று இல்லை. இப்போது எனக்கு அவள் முகம் தெரியவில்லை. அடுத்த நிமிஷம் எல்லாம் முடிந்து போகும் என்னும் நிலையில் இருக்கிறாள். மருந்து மாயம் எல்லாம் செய்து செய்து அலுத்துப் போய் விட்டார்கள். அவள் அவனுடைய இரண்டாம் மனைவி. ஆனால் அவனுக்கு மிகவும் விருப்பமானவள், அவளுக்கே உடம்புக்கு வந்தது

அவள் ரொம்ப அழகு; இளவயது; காய்ச்சல் வந்ததும் அரசன் தடுமாறிப் போய்விட்டான். அந்த நேரத்தில் யாரோ அவன் காதில் போட்டார்கள்-ஹிண்டு கானத்து அருகில் ஒரு பெரிய முனிவர் இருக்கிறார்; செத்தவர்களுக்கும் பிழைக்க வைக்கும் சக்தி அவருக்கு உண்டு என்று. இதைக் கேட்டு அரசன் குதிரை மேல் ஏறி, இந்த ஊருக்கு வந்து இதே வழியாக ஹிண்டு கானத்துக்குப் போனான், அப்போது எப்படி இருந்தது என்கிறாய்! நான் ஒரு நாள் சொன்னேன் அல்லவா-அங்கே நூற்றுக்கணக்கான பைராகிகள் இருந்து வந்தார்கள். அவர்கள் உடம் பெல்லாம் விபூதி; தலைநிறையச்சடை; அவர்களுக்கு இடையில் துணியிருந்தாலும் இருக்கும்; இல்லாவிட்டாலும் இல்லை. அவர்கள் எல்லாரும் பைரவனின் பக்தர்கள். பகலில் தூக்கம்; இரவில் பூஜை. சுடுகாடு அவர்களுக்கு வீட்டைப் போல. அவர்களுடைய குரு என் கண்ணுக்குத் தென்படுகிறான். கருத்த தடியன்; அவனும் சாம்பல் பூசியிருக்கிறான். சின்னக் குழந்தைகள் அவனைக்கண்டால் பயந்து நடுங்கி ஓடும். அந்தக் குருவின் கையில் இரும் பாலான ஒரு பெரிய திரிகூலம். குடிக்கும் நீருக்கு அவன் ஏந்தும் பாத்திரம் என்ன தெரியுமோ? மனிதர்களின் மண்டையோடு!”

“காபாலியர்களின் குருவா? காபாலிகள் என்று இருந்தார்களாம், பழையகாலத்தில். அவர்கள் கால பைரவனின் பக்தர்கள்.”

“பக்தர் கித்தர் எல்லாம் சரிதான், ஆனால் பாரி, அவர்கள் பூஜை செய்யும் முறை கொஞ்சம் கூட எனக்குப் புரியவில்லை. தவம், அஷ்டசித்தி என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். உண்மை தான். அதற்கு ராத்திரி ஏன் வேண்டும்? எல்லாம் ராத்திரியிலேயே ஏதேதோ சக கரங்களை எழுதுகிறார்கள். ஓமம் செய்கிறார்கள். ஹ்ராம்,

ஹீம், என்கிறார்கள். கண்ணை மூடிக் கொண்டு தியானம் செய்கிறார்கள். அதன் பிறகு அந்த மண்டையோட்டில் கள்ளை நிரப்பிக் குடிக்கிறார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து பைரவனுக்குப் பூஜை செய்கிறார்கள்.. அவர் களெல்லாம் சிவனைச் சிவன் என்று சொல்வது குறைவு. அவன் கால பைரவனும் இவர்கள் இப்படி அழைத்த பிறகு அவன் அதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் என்ன செய்வான்?"

“அவர்கள் செய்யும் பூஜை எப்படிப்பட்டது? எதற்காக?"

“எதற்காக என்று சொல்வது? அவர்கள் கடவுளை நினைத்த போக்கே ஒரு மாதிரி. எனக்கு ஏனோ அது பிடிக்க வில்லை. சிவன் உமையை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டான். ஆனால் உண்மையில் அவன் துறவி என்பது கணக்கு. ஆனால் இவர்கள் போடுகிற கணக்கு வேறு. இவர்கள் ஆசை-உமையைப் போல ஒரு அழகான பெண்ணுடன் தாங்கள் எப்போதும் சுகமாக இருக்க வேண்டும் என்பது. ஐயோ, கர்மம்! அதற்கு இவ்வளவு வெல்லாம் தேவையா என்று தோன்றுகிறது எனக்கு. இவ்வளவு வெல்லாம் மாயமந்திரங்கள், மந்திரசித்தி அடைந்து சிவனைப் போலவே தாங்களும் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இது எல்லாம் என்று எனக்கு தோன்றுகிறது. அந்த ஆதிக்கம் யார் மேலோ? எதற்காகவோ?"

அவர் சொல்லத் தொடங்கிய கதையின் தொடர்ச்சி விட்டுப் போயிற்று. அதனால் நான் “அது அல்ல. பாட்டி நீங்கள் அந்தக் சமணராஜா என்ன செய்தான் என்பதைச் சொல்லவில்லை. முன்னால் நம் ஹெமிமாடியிலும் ஜைன அரசர்கள் இருந்தார்களாம். ஹீம்பச்சவிலிருந்து அவர்கள் அங்கே வந்ததாகச் சொல்கிறார்கள்.”

“ஹெம்மாடியோ, குட்டமாடியோ (மேல் மாடியோ கீழ் மாடியோ) எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. அவன் அரசன். வீரர்களுடன் சாபாலிகர்களின் குருவிடம் வந்து அழுதான். எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறு இல்லை’ என்று வேண்டினான். அந்தக் குரு கொஞ்சம் மந்திரித்த விபூதியை கொடுத்தான். இன்னும் என்னென்னவோ சொன்னான். அதை அப்படியே பெற்று கொண்டு, வந்த அரசன் திரும்பிப்போனான்.

“அப்படிப் போன பிறகு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. ஆனால், பார்-இதே பகுதியில், இதே என்றால் என்ன, இந்த இடத்திலேயே. இந்த வாத்திய மண்டபத்தைக் கட்டி அந்தக் குருவை உட்கார வைத்து அவன் கால்களைக் கழுவித் தீர்த்தம் உட்கொண்டான்! அதற்காகக் கூடியகூட்டம் என் கண்ணில் தெரிகிறது. எந்த அரசனுக்கும் அவ்வளவு மரியாதை கிடைத்திருக்காது. அநேகமாக, அவன் கொடுத்த விபூதியினால் அரசன் மனைவி உயிர் பிழைத்திருக்க வேண்டும். அதைப் பார்த்து அவன் மனம் திரும்பியிருக்கலாம். பழைய காலத்தில் அவனுடைய முன்னோர்கள் பிரமன், விஷ்ணு, சிவன்களை நம்பி வந்தவர்கள். நடுவில் வந்த தலைமுறையினர் நாலு நாட்களுக்குத் தங்கள் தெய்வத்தை மாற்றினார்கள். இப்போது மறுபடியும் மாற்றுவார்கள் போலிருக்கிறது. சட்டையைக் கழற்றி விழும் அளவுக்குச் சுலபமாக ஜனங்களுக்கு மதத்தைகழற்றி விடும் வழக்கம் பெரியவர்கள் செய்வதைக் கண்டு மற்றவர்களும் செய்கிறார்கள். அவ்வளவு சுலபமாக நம்பிக்கையைக் கழற்றிக் கொள்ள முடியாதவர்கள் படும் துன்பம் சொல்லி முடியாது. இல்லாவிட்டால் பின் என்ன? நாம் தெரிந்து செய்தாலும் அது அவனுக்குத்தான். தெரியாமல் செய்தாலும் அவனுக்குத்தான்—அல்லவா? அதை அவனுக்கு என்றாலும் சரிதான்; அவளுக்கு என்றாலும் சரிதான்.”

“அடுத்த நூறு வருஷங்களுக்கு இங்கே என்னவெல்லாம் வேலை நடந்தது என்கிறாய்! நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் வேலை செய்தார்கள். பழைய கோவிலைப் புதுப்பித்தார்கள். சிவன் என்னும் பெயரைக் கைவிட்டு, கபரவன் என்று இங்கேயிருந்த தெய்வத்தை அழைத்தார்கள். இதற்குச் சுற்றுப்பக்கத்தில் சின்ன சின்ன துர்க்கை, வீரபத்திரன் கோவில்+ளும் ஏற்பட்டன. இந்தக் கோவிலும் பெரிதாக வளர்ந்தது. மண்டபம், முற்றம், பிராகாரம், திருவிழா—இப்படி வேண்டியது, வேண்டாதது எல்லாம் செய்தார்கள். பைராகிகளின் கூட்டம் இங்கேயும் நிரம்பியிருந்தது. அவர்கள் செய்த வேலை அதுதான். திண்ணையில் எல்லாம் அவர்களே கள், மாமிசம், கஞ்சா மற்றென்று. எப்போது பார்த்தாலும் அதேதான். இப்படியும் ஒன்று இருக்குமா? நம்ப முடியவில்லை. இங்கே நடந்த ஒவ்வொன்றும் கண்ணில்தெரிகிறது. இங்கே ஆடும்எருமையும் வெட்டியதும் உண்டு. அப்புறம் என்ன ஆயிற்றோ தெரியவில்லை. அவர்களுடைய பெரிய குரு ஒரு பத்து சீடர்களை இந்த ஊரில் விட்டு, தான் திக்விஜயத்துக்குப் புறப்பட்டான் என்று தோன்றுகிறது. போனவன் போனவன்தான். திரும்பி வரவில்லை. அவனுடைய சீடர்கள் அப்புறம் ஐம்பது அல்லது நூறு வருஷம் இங்கே கஞ்சா குடித்துக் கொண்டு காலம் கழித்தார்கள். மந்திரம் மாயம் செய்தார்கள். ஊரிலுள்ள பெண்கள் மீது கண் வைத்தார்கள். படிப்படியாக—பழைய குரு இங்கே வந்து விதைத்த மதத்தின் மாயம் தானாகவே போய்விட்டது. இங்கே சேர்ந்த ஜோகிகளின் மந்திரமும் முடிந்தது. அவர்களுக்காக அரசன் விட்டிருந்த நிலங்களும் கட்டளைகளும் நிறைய இருந்தன. அதற்கு ஒரு வழி ஏற்பட வேண்டும் அல்லவா? கடலோரத்திலிருந்து ஆறேழு பிராமணர் குடும்பங்கள் இங்கே வந்து தஞ்சம் அடைந்தன. இங்கிருந்த பழைய சிவன் கோயிலுக்குப் புரோட்சணை செய்து சுத்தப்படுத்தி, அவர்கள் பூஜை செய்யத் தொடங்கினார்கள். சிவனையே முதலில் ஈசுவரன் என்றார்கள்.

பிறகு அவன் கபாலேசுவரன் ஆனான். 'கபாலம்' என்றால் என்ன என்று உனக்குத் தெரிகிறது அல்லவா? அந்தக் குருவின் கையிலிருந்த மண்டையோடு. சிவனுக்கும் அப்படி ஒரு பெயர் உண்டு 'ருண்டமாலி' (மண்டையோடுகளை மாலையாக அணிந்தவன்) என்று அவனைச் சொல்கிறார்கள்.

“அதன் பிறகு ஒரே மாதிரியாக நடந்துகொண்டு வந்தது. வந்த பைராகிகளின் கூட்டம் போய்விட்டது. அவர்களுக்கு ஜோகிகளோ என்னவோ பெயர். அவர்கள் எல்லாரும் ஹடயோகிகள். 'யோகியே' ஜோகியாக மாறியிருக்கலாம், அவர்கள் எல்லாம் வெளியிலிருந்து வந்தவர்கள். பின்னால் இந்த ஊரில் நிலைத்தவர்கள். இந்த ஊரைச் சேர்ந்த ஜோகிகள் இப்போது இந்த ஊரில் அந்த மதம் மருந்துக்குக்கூட இல்லை!”

அதற்குள் கோவிலிலிருந்து மணியோசை ஒரே சீராகக் கேட்கத் தொடங்கியதால் நான் அவரை அழைத்துக் கொண்டு கோவில் வாயிலுக்குச் சென்று கை குவித்து நின்றேன். பாட்டி என்னுடன் சும்மா நின்றிருந்தார். அவர் உதடு ஒரே சீராக முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் இன்னும் தம் மனத்துக்குள் ஏதேதோ காட்சிகளைக் கண்டு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அதனால் புதிய தொல்லை ஏதாவது ஏற்படக்கூடாதே என்று பயந்து “பாட்டி, நின்றால் உங்களுக்குக் களைப்பாயிருக்கும். சீதை வரும்போது பிரசாதம் வாங்கிக் கொண்டு வருவாள். நாம் கொஞ்சம் அந்தப்பக்கம் போய் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்” என்று அவரை வெளி மண்டபத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன். நாங்கள் வந்து போனதைச் சீதையும் பார்த்தாள் சுவாமிக்கு ஆரத்தி முடிந்து வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பிரசாதம் கொடுத்த பிறகு, அவளும் வெளியே வந்து எங்களோடு சேர்ந்து கொண்டாள். நாங்கள் எல்லோரும்

வீட்டுக்குப் புறப்பட்டோம். வழியில் வரும்போது கிட்டு
'அப்பா, உறியடிக்குளத்தில் நீர் நிரப்புவது எப்போது?'
என்று கேட்டான்.

“உறியடிப் பள்ளமா? அதுலே ஒரு தமாஷ்” என்றார்
எங்கள் பாட்டி. சீதையின் காதிலும் அது விழுந்ததோ
என்னவோ, அவள் “சீக்கிரம் போகலாம். நான் போய்
இனிமேல் சமைக்க வேண்டாமா?” என்று சொன்னதால்,
கொஞ்சம் வேகமாகவே வீட்டை நோக்கி நடந்தேன். சீதை
வீட்டுக்கு வந்து கொழுக்கட்டையும் பாயசமும் செய்து
கொடுத்த பிறகு என் சிவராத்திரி விரதம் பூர்த்தி
யடைந்தது. எங்கள் கிராமத்தில் சிவராத்திரியன்று
மற்றவர்கள் வீட்டில் கல் ஏறியும் வழக்கம் இல்லை.
பைந்தூர், குந்தாபுர-ஊர்களில் குழந்தைகள் அந்த
வேலையைச் செய்கின்றன. சிவராத்திரியன்று தூங்கிப்போய்
விடுகிறவர்களின் வீட்டுக் கூரைமீது கல் ஏறிந்து எழுப்புவார்
கள். அந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பகல்
எல்லாம் வேண்டிய மட்டும் தின்று ‘உபவாசம்’ இருந்து
இரவில் வயிறு நிறையக் கொழுக்கட்டையும் பாயசமும்
போன பிறகு வேறு என்ன செய்ய வேண்டும்? வயிற்றில்
சிவலிங்கமே எழுந்தருளியது போல இருக்கும் இரவு
படுத்துக் கொண்டால் விடியும்வரை கெட்ட கனவுகளே,
பாட்டியின் கண்களுக்குப் பத்து கபாலிகள் தென்பட்டால்
என் கண்ணுக்கு ஆயிரம்பேர் தென்பட்டார்கள். அவர்கள்
குடித்தார்கள், கூத்தாடினார்கள், நெருப்பை மூட்டினார்கள்.
சக்கரங்களை எழுதினார்கள்; மந்திரம் சொன்னார்கள்;
ஆரவாரம் செய்தார்கள். புத்தி சுவாதீனம் இல்லாதவர்
களைப் போல என்னென்னவோ செய்தார்கள். ஆண், ஆண்
என்னும் அறிவையும் பெண் பெண் என்னும் அறிவையும்
இழந்துவிட்டது போல நடந்து கொண்டார்கள். அதன்
பிறகு எங்கள் வீட்டைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்து கொண்டு
கூக்குரலிட்டுக் கத்தி, கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே

நுழைந்து, படுத்திருந்த என்னைத் 'தரதர' என்று இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள் - கபாலேசுவரன் கோவில் வரை. வாத்திய மண்டபம் இருக்கிற இடத்தில் ஒரு பலிபீடம் இருந்தது. அதில் ஒரு கம்பத்தில் என்னைக் கட்டிவிட்டு, என் தலையைத் துண்டாடுவதற்குத் தயாரானார்கள். நான் பயந்து 'பாட்டி, பாட்டி' என்று அலறினேன். சமையலறைக்குள் நுழைந்த சீதை என் குரல் கேட்டு ஓடி வந்தாள். பாட்டியும் தம் அறையிலிருந்து வேகமாக வந்தார். "என்ன, குழந்தை ஏன் அலறுகிறாய்?" என்றார். நான் இன்னமும் கத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் குரல் எழும்பவில்லை. என்னை அழுத்திக் கட்டியிருக்கிறார்கள். சீதை என் அருகே வந்து உடம்பை அசைத்து 'விடிந்தது தெரியவில்லை?' என்ற பிறகுதான் எனக்கு மறுபிறவி வந்தது. அதை எல்லாம் நினைத்துக்கொண்டால் அந்தப் பாழும் கபாலிகர்களின் ஆட்சியில் என்னுடைய மூதாதையர்கள் யாராவது வாழ்ந்திருந்தால் அவர்கள் கதி என்ன ஆகியிருக்குமோ என்று நினைத்தேன். மறுநாள் பகலில் சாப்பிட்டவன் கொஞ்சம் தூங்கி எழுந்த பிறகுதான் நான் நானானேன். அதுவரை பகலில் கூடக் கபாலிகர்களின் பயம் என்னை ஆட்டிவைத்தது. மண்டையோட்டு மாலை, மண்டையோடு, சுடுகாடு வீழ்ந்தி-இவையே பகலிலும் என்னைத் தாக்கின. இவற்றோடு கூடவே உறியடிப்பள்ளத்தின் நினைவும் வந்தது. பாட்டியும் அரசடி மேடைக்குப் போவதைக் கண்டு, அவர் பின்னால் நானும் போய் உட்கார்ந்திருந்தேன் "இனிமேல் நான் உங்களைத் துளைக்க மாட்டேன். அந்த உறியடிப்பள்ளத்தின் கதையை மாத்திரம் சொல்லி முடித்து விடுங்கள்" என்று கேட்டேன்.

அவர் "நான் சொன்னது எல்லாம் கதை என்றுதான் நீ நினைக்கிறாயா? கதையாகக் கண்டது உண்மை; சொல்கிறேன் வா உட்கார்" என்று அப்புறம் சொல்லத் தொடங்கினார்.—

“நேற்றே அப்படி எனக்குத் தோன்றியது. உறியடி பள்ளத்துக்கு முன்னால் உட்கார்ந்தபோது, வாத்திய மண்டபத்தில் என்று நினைக்க வேண்டாம். முன்னாலேயே இரண்டு மூன்று தடவை அங்கே போனபோது அதே போலக் காட்சி கண்ணில்பட்டது. அதுவே உண்மையாக இருக்கவேண்டும். நம் ஊரில், நமது படுபய, கிட்ட, கோவிந்த இவர்கள் எல்லாம் எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்?” என்று கேட்டார்.

“மீன் பிடிக்கிறவர்கள், இல்லையா?”

“மீன் பிடிக்கிறவர்களுக்கு இந்த ஊரில் என்னவேலை? அவர்கள் பரம்பரைத் தொழில் விவசாயம் அல்ல. அவர்கள் எத்தனையோ தலைமுறைகளாக இங்கே வந்து நிலைத்து விவசாயம் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய முன்னோர்கள் இங்கே இருந்தவர்கள் அல்ல. அவர்கள் பைந்தூர்ப் பக்கத்தவர்கள், அவர்கள் எல்லாம் கடலோரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். முதலிலிருந்தே அவர்களின் தொழில் மீன் பிடிப்பது. பூ தேவி அவர்கள் தெய்வம் அல்ல; கடல்தேவி அவர்கள் தெய்வம் அவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பவள் அவள்தானே. தெய்வம் என்றசொல் அதற்குத்தான் உதவுகிறது. படைத்தவன் கடவுள்; வயிற்றுக்குப் போடுபவனும் கடவுள். ஏதோ ஒரு காலத்தில் அவர்கள் ஊரைச் சுற்றிலும் அம்மை விளையாடியது. அவர்கள் குலத்தில் ஒரே ஒரு குழந்தை கூட இல்லாமல் செய்தது. அப்போது எத்தனை பேர் செத்தார்கள் என்பது சொல்வதற்கில்லை. ஊரிலுள்ள அம்மனுக்கு ஆடும் கோழியும் நேர்ந்து கொண்டார்கள். சிர்சி அம்மனுக்கும் நேர்ந்து கொண்டார்கள். ஒரு வருஷமாகியும் ஊரில் நோய் குறையவில்லை. அந்தக் காலத்தில் வேறு வழி தெரியாமல் மிஞ்சியிருந்த ஆண்களும் பெண்களும் கிழக்குப் பக்கத்து ஊர்களுக்குப் புறப்பட்டு வந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் நம்முடைய

இந்த ஊர் பெரிய பட்டணம். ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள் இருந்த ஒரு ஊர். அதே காலத்தில் ஹிண்டுகானத்து அம்மன் கொல்லூர் மூகாம்பிகை அளவுக்குப் பிரசித்தி பெற்றிருந்தாள்.

ஆகவே அவர்களெல்லாம் இந்த ஊருக்கு ஓடி வந்தார்கள். இங்கே ஒரு பாளையக்காரன் இருந்தான், ஏதோ ஒரு அரசனுக்குக் கீழே. அந்தக் காலத்தில் ஏழு எட்டுக் கிராமங்களுக்கு ஒரு அரசன் இருந்தான். சிறிய அரசன், சிற்றரசன், மூடுரின் அரசன் ஒரு சிற்றரசன். அவன் சேனையில் சேருவதற்கு ஆட்கள் தேவையாக இருந்தது. வெளியேயிருந்து வந்த இந்த வலுவான ஆட்கள் அவனுடைய சேனையில் சேர்ந்துகொண்டார்கள் அப்படியே வருஷங்கள் கழிந்தன. அவர்களெல்லாம் சொந்த ஊரைவிட்டு வந்தாலும் அந்த ஊர்த் தெய்வத்தை மறக்க முடியாது அல்லவா?. கடல் தெய்வத்தை எப்படி மறப்பார்கள்? இந்தக் கபாலேசுவரன் கோவில் அப்போது பைரவன் கோவில் ஆகியிருக்கவில்லை. வெறும் ஈசுவரன் கோவிலாகப் பாழடைந்து கிடந்தது. அதன் சுற்றுப்புறத்தில் இந்த ஜனங்களின் இருப்பிடம். இங்கே வந்தவர்கள் கடல் தெய்வத்துக்கு ஒரு உருவத்தைக் கொடுத்தார்கள். நாம் கடலுக்குத் தெய்வம் வருணன் என்று சொல்கிறோம் அல்லவா?, அதே போல இவர்களும் ஒரு மரப் பொம்மையைச் செய்து கிராம தேவதைகளின் பொம்மைகளை நடுவதைப் போல், அந்தக் கோவிலுக்கு வெளியே மூலையில் கொண்டு வந்து நட்டார்கள். அதன் எதிரில் ஒரு பெரிய பள்ளத்தைத் தோண்டினார்கள். வருஷத்தில் ஒரு நாள் அதற்குத் தண்ணீர் சுமந்து வந்து நிரப்பி அதற்குப் பூஜை செய்துப் பாட்டுப்பாடி, குதித்துக் கூத்தாடினர். உறிபடிப்பள்ளத்தின் மூலம் இது. அவர்கள் தெய்வத்தின் பெயர் 'ஹௌந்தராய' என்பது. அவர்களுடைய முன்னோர்கள் கடலுக்குப் பூஜை செய்து

மழைக் காலம் கழிந்த பிறகு வலை வீசுவதற்குக் கடலுக்குப் போவார்கள். இங்கே கடல் அருகில் இல்லை அல்லவா? இங்கேயே ஒரு பள்ளத்தைத் தோண்டி அதையே கடல் என்று அழைத்தார்கள். ‘ஹெளந்தராய’ அவர்களுக்கு ஒரு தெய்வம் ஆனான்.”

இதைக் கேட்டு எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்” என்று கேட்டார், பாட்டி. அதற்கு நான் சொன்னேன்: “அரசனும் இல்லை, ஒன்றும் இல்லை. பைந்தூர் பக்கத்துக்காரர்கள் சமுத்திரத்தை ‘சௌந்தர்ம்’ என்கிறார்கள். அதே ‘சௌந்தர்’ ‘ஹெளந்தர்’ என்று மாறிவிட்டது. உறியடி அவர்களைப் பொருத்த வரையில் சமுத்திர ராஜனின் வாத்தியம். உறியடிப் பள்ளத்தில் பாய்கிறவர்கள் ‘ஹெளந்தராயன ஓலகவோ’ என்று கூவுவது அதற்காகவே. அது இருக்கட்டும். அந்த ஹெளந்தராயன் விக்கிரகம் என்ன ஆயிற்று என்று சொல்லுங்கள்.”

‘அது ஒருமரப் பொம்மை அல்லவா? ஒருநாள் அழிந்துப் போயிற்று. காலம் கழியக்கழிய மறந்தும் போயிற்று. ஊரில் ஐயனார் பொம்மை இடுகிறார்களே அது மரத்தால் செய்தது. மாரண கட்டெயில் அப்படி பட்டவை உண்டு என்கிறார்கள். நம் ஊரில் ஏதாவது கல்லைக் காட்டி— இது ஐயனார் கல்—என்கிறார்கள், இப்போது நம் மூரூரில் பத்து, இருபது, மீன் பிடிப்பவர்களின் வீடுகள் இருக்கின்றன. மக்கள் இருந்தால்தான் கடவுள் நிலைக்க முடியும். அவர்களுடைய எண்ணிக்கை குறைந்தது; கோவிலும் பாழாயிற்று; பொம்மையும் போய்விட்டது. அதன் பிறகு இங்கிருந்த பைரவன் கபாலேசுவரன் ஆனான். மறுபடியும் இங்கே பிராமணர்கள் வந்து கோவில் பூஜையைத் தொடங்கினார்கள். மற்றவர்கள் இதே

உறியடிப் பள்ளத்தில் 'ஹெளந்தராயன ஓலக'த்தை நடத்தினார்கள். அந்த உறியடி எந்தக் கணக்கில் வந்து சேர்ந்ததோ தெரியவில்லை.

எங்கள் பாட்டி, இப்படித் தம் பேச்சின் போது விதைத்த விஷயங்கள் சிறியன வாக இருந்தாலும், வரலாற்றைப் படித்த என் தலையில் அவை எப்போதும், சுழன்று கொண்டிருந்தன. இந்த விஷயங்களில் ஒன்றுமே தெரியாமல் இருந்தால் பயனில்லை என்று நினைத்தேன். எங்கள் நாராயணனுக்கு, 'உங்கள் ஊர் நூல் நிலையத்தில் எங்காவது இன்னின்ன பொருள்களைப் பற்றிப் புத்தகங்கள் கிடைத்தால் நான்கு புத்தகங்களைக் கொண்டுவா? என்று கடிதம் எழுதினேன். இன்னும் என்ன? இரண்டு மூன்று மாதங்களிலேயே அவன் தன் மனைவியுடன் ஊருக்கு வரவே செய்வான். பாட்டியைப் பார்ப்பதற்காகவாவது இரண்டு நாட்கள் வந்து இருந்து போக வேண்டாமா? ஒரு வேளை நீ வருவதற்கு நாள் ஆனால் யாராவது வருபவர்களிடம் புத்தகங்களைக் கொடுத்து அனுப்பு-என்றும் எழுதியிருந்தேன். அவன் அவைகளைக் கொண்டு வருகிறானா அல்லது கொடுத்து அனுப்புகிறானா தெரியவில்லை. என் ஆசைகள் இரண்டு பாக்கியிருக்கின்றன. இந்த ஆண்டிலாவது மழை வருவதற்கு முன்னால் அவற்றை நிறைவேற்றி விடவேண்டும். அவைகளில் ஒன்று நாகர் கோவில் பகுதியைச் சீர் செய்து, அங்கே கேணி, கீணி உண்டா என்று பார்ப்பது. மற்றொன்று குறும்பன் அண்ணுவை அழைத்துக் கொண்டு மலைத் தொடர் வரையில்போய் வருவது. முன்னால் போனபோது ஜனார்த்தனன் துணைக்கு வந்தான். இந்தத் தடவை கோடைக் காலத்துக்கு முன்னால் போவதானால் தம்பி நாராயணனை அழைத்துக் கொண்டு போய், அங்கே கொஞ்சம் அதிக நேரத்தைக் கழிக்க வேண்டும். புதிதாக ஏதும் கிடைக்கா விட்டாலும், எங்கள் மூடு சரம்

ராஜ்யத்தின் கடந்த காலப் பெருமை எப்படி இருந்தது என்பதாவது தெரியவருமல்லவா! தெரிந்து கொண்டு என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று யாராவது கேட்டால் 'அது வேறு விஷயம்' என்று சொல்லிச் சும்மாயிருந்து விட்டால் போகிறது.

இது நடந்த நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் பிற்பகலில், ஜனார்த்தனின் தாய் எங்கள் வீட்டுக்கு வேகமாக வந்தார். நான் அவர்கள் வீட்டுக்கு இது வரை நூறு தடவைகளாவது போயிருப்பேன். அவர் மட்டும் அப்படி எல்லாம் தம் வீட்டைவிட்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தவர் அல்ல. வரவே செய்தார், ஒரு நாள் வந்தவர் உள்ளே போய் என் சீதையுடன் நெடுநேரம் தம், சுகதுக்கங்களை சொல்லிக் கொண்டதைப் போலத் தோன்றியது. நான் அதை அவ்வளவு தூரம் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் அன்று இரவு சீதையிடமிருந்து எனக்கு எல்லாச் சங்கதிகளும் தெரிந்த போது மிசவும் வருந்தினேன். ஜனார்த்தனின் தந்தைக்கு அவ்வளவு உடல் நலம் போதாது: எப்போதும் வாத நோயால் வருந்துவார். ஏதோ வீட்டைச் சுற்றி நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறார். தமது பேச்சைக் கேளாத ஜனார்த்தனைப் பற்றி அவருக்கு எப்போதும் கவலை. அவனைப் பெற்ற தாய்க்கும் அதே மாதிரிக் கவலை இருப்பது இயற்கை. சென்ற முறை அவன் விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வந்தவன் திடீரென்று மைசூருக்குப் புறப்பட்டுப் போனான். அதன் பிறகு வீட்டுக்குக் கடிதம் கூட எழுதவில்லையாம்.

திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி பெற்றோர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள் என்பதால் அவன் ஓடிப்போனான் என்று நான் நினைத்தேன். திருமணத்துக்குப் பெண்ணைத் தேடுவதில் அவன் மேற் கொண்ட முறையைப் பற்றி

மஞ்சநாதன் வேண்டிய அளவுக்கு எனக்குச் சொல்லியிருந்தான். சிவமொக்காவில் எங்கள் சம்பந்தியின் வீட்டில் என்ன நடந்தது என்பது எனக்கும் தெரியும். அவன் எனக்கு அவ்வளவு வேண்டியவனாக இருந்தாலும், பெண்பார்க்கப் போன இடத்தில் அவர்களிடம் எல்லா உபசாரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் மனத்தில் இல்லாத ஆசையை உண்டாக்கி, அந்த வீட்டு வாயிலைத் தாண்டுவதற்கு முன்னாலேயே கையை உதறி விட்டுப் போகின்ற அவனுடைய நடவடிக்கையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட போது, எனக்கு அவன் மேலிருந்த அன்பெல்லாம் கரைந்து போயிற்று அவன் அறிவாளி என்பது உண்மை ஆங்கிலக் காப்பியங்களைப் படித்துவிட்டு, காதல், இன்பம், கவிதை, காவியம்-என்று ஏதேதோ கதைவிடக் கூடியவன் ஆகிலக்கவிஞர்களின் கருத்துக்களை, நம் புரோகிதர்கள் மந்திரங்களை உருட்டுவதைவிட நன்றாக உருட்டுவான். ஒரு நாள் என் முன்னால் அவன் அப்படி ஒரு சரடு விட்டான்; 'Beauty is truth' 'Truth is beauty' என்று சொன்னான். நான் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னேன், 'Beauty' என்ன என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்; ஆனால் 'Truth' என்பதன் வாசனையுட உனக்குத் தெரியாது. அவை இரண்டும் உன்னைப் பொருத்தவரை மலையும் மடுவும் போல ஆனாலும் அவன் ஒரு மணி நேரம் அந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு சொற்பொழிவை செய்து முடித்தான். நான் அதற்கு "ஐயோ, நீ ஜலக்கியம் படித்ததற்குப் பதிலாக பிலாஸபி எடுத்துக் கொண்டிருந்தால் இன்னும் நன்றாய் இருந்திருக்கும்" என்றேன். அதற்குக் காரணம் இதுதான்-அவனுக்கு வேண்டியது பேச்சு; விவாதத்தில் வெற்றி. இவை வாழ்க்கையாடு தொடர்புடையவை; அப்படித் தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமே அவனுக்கு இருந்ததில்லை. இப்போதைக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த அவனுடைய தாயின் கவலையை உடிகளுக்குச் சொல்கிறேன்.

ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் அவன் வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தானும்: “முவாயிரம் ரூபாய் பணத்தை எப்படியாவது அனுப்பி வையுங்கள்; இல்லாவிட்டால் மானம் போகும் நிலைமை ஏற்படும்; இங்கே வீடு கட்டுவதற்காக நான் ஓர் இடத்தை வாங்கி ரூ. 500 முன்பணம் கொடுத்திருக்கிறேன் மிச்சம் முவாயிர ரூபாயைக் கொடுக்காவிட்டால் கொடுத்த ஐந்தாறும் போய்விடும்” என்று எழுதியிருந்தானும். என்ன இருந்தாலும் சொந்த மகன். அவனுக்கு மைசூரிலேயே வேலை. அங்கேயே ஒரு வீட்டைக் கட்டிக் கொள்ளும் ஆசை ஏற்பட்டால் அது தப்பில்லை. ஆனால் அவன் தந்தையிடம் முந்நாறு ரூபாயாவது இருந்தால்தானே முவாயிரத்தைப் பற்றி நினைக்கலாம்? அவரும்தான் எங்கிருந்து கடன்பெற முடியும்? அதனால் அவர் சிந்தித்து தளர்ந்துபோய், ஜகதம்பா ஒட்டல் முதலாளி மஞ்சநாதனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாராம். “எங்கள் ஆஸ்தியை அடகு வைக்கிறேன். அவன் வீடு கட்டுவதும் இடத்தை வாங்குவதும் உண்மையானால் நீ அவனுக்கு ரூ. 3000 கொடுப்பாயா?” என்று கேட்டிருந்தாராம். அந்த மஞ்சநாதனிடமிருந்து பதிலும் வந்தது. அவன் ஊரில் விசாரித்த பிறகு அது பொய் என்பது தெரிந்தது. அவன் ஜனார்த்தனனைப் பார்த்து ‘இடத்தைக் காட்டு’ என்று சொன்னபோது அவன் இவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய் யாருடையதோ ஓர் இடத்தை காட்டினான்.

மஞ்சநாதன் அதன் உடைமையாளரைப் பார்த்து, கேட்டபோது ஜனார்த்தனன் அவரிடம் போகவே இல்லை என்பது தெரிந்தது. அது விற்பனைக்கான இடம் இல்லை என்பதும் தெரிந்தது. இந்தச் சங்கதியை மஞ்சநாதன் அவன் தந்தைக்குத் தெரிவித்தான். அப்போது தாய்க்கு ஒரே பயமாகி விட்டது. தந்தைக்கும் அப்படியே. இப்படி ஒரே மகன் தாய் தந்தையிடம் பொய் சொல்லி

பணம் வரவள முக்க முயற்சி செய்தது அச்சத்தை ஏற்படுத்தாமல் இருக்குமா? இவர் பதில் கடிதமாக-‘எனக்கு மிகவும் காயளாவாய் இருக்கிறது நான் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு உயிரோடு இருப்பேனோ? நீ ஒரு தடவை வீட்டுக்கு வந்து போ’ என்று எழுதினாராம். அவன் எங்காவது வருவானா?

அவனுடைய தாய் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது அதற்காகத்தான். சீதையிடம் தன் கவலை எல்லாம் சொல்லி அழுதார். ‘அவர் வீட்டை விட்டுப் போவதற்கில்லை. உன் எஜமானரும் அவனும் நண்பர்கள். அதனால் பெரிய மனது பண்ணி ஒரு தடவை மைசூர் வரைக்கும் போய் அவனைப் பார்த்து மஞ்சநாதனையும் பார்த்து என் மகன்கதை என்ன என்பதையாவது தெரிந்து கொண்டு வந்தால் நன்றாய் இருக்கும்’ என்று சொல்வதற்காக வந்தாராம். ‘சீதை சொல்லிப் பார்க்கிறேன்’ என்று கூறியிருந்தாள். அவளிடமிருந்து எல்லா விஷயங்களையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். அதன் மூலம் அவர்களுடைய துக்கச் சுவையை என் மீது ஏற்றியது போல ஆயிற்று. என்னுடைய இளம் பருவத்துச் சிநேகிதன் இப்படி ஒரு விசித்திர மனிதனாக வளர்ந்திருக்கிறான் என்றால் கவலை ஏற்படாமலிருக்குமோ?

அவர்கள் சார்பில் நான் மைசூருக்குப் புறப்படத் தயாரானேன். அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய், தைரியம் சொல்லி விட்டு வந்தேன். புறப்படும் நாளை முடிவு செய்தேன். புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் பாட்டியிடம் ‘பாட்டி, ஒரு வேலைக்காகப் புறப்படுகிறேன். ஆனால் பெண்ணு சொல்லுங்கள்’ என்றேன். அவர் வாயிலிருந்து ‘கோட்டு’* என்ற வார்த்தை வந்தது. அவர் சிரித்துக் கொண்டே அதைச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு நானும்

சிரித்துக் கொண்டே புறப்பட்டேன். பாக்கு மரம் வளர்க்கும் எங்களுக்கு 'கோட்டு' 'பிட்டி' பாக்குகளின் பொருள் தெரியும். 'பாட்டி சொன்ன 'கோட்டு'க்குப் பொருள் அது அல்ல. அவர் 'மலடு' என்னும் பொருளில் சொன்னார். எப்படியோ இருக்கட்டும். போய் வருகிறேன் என்று அவருக்குத் தெரிவித்த பிறகு புறப்பட்டே விட்டேன். சிவமொக்கா போய்ச் சேர்வதற்கு ஒரு நாள் ஆயிற்று. சம்பந்திகள் வீட்டில் போய் இறங்கினால் அன்று இரவே புறப்பட முடியாது என்று பயந்து அங்கே போகாமல் இரயிலவே ஸ்டேஷனுக்குப் போனேன்; மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியில் ஏற்கனவே நிறைந்திருந்த பிரயாணிகள் என்னும் ஆட்டு மந்தையுடன் நானும் சேர்ந்து கொண்டேன்.

நள்ளிரவுக்குமேல் அரிசிகெரையில் இறங்கி மைசூர் போகும் வண்டியில் ஏறினேன். எவ்வளவோ நேரம் கழித்து அந்த வண்டி புறப்பட்டது எருமைக் கன்றைப் போல. மைசூரைச் சேர்ந்தபோது காலை மணி பத்து. ஸ்டேஷனிலிருந்து சிவராமபேட்டை அதிக தூரத்தில் இல்லை. அங்கே மஞ்சநாதனின் ஜகதம்பா ஓட்டல் இருந்ததனால் தங்கு வதைப் பற்றிவேறு யோசனை செய்ய வேண்டி வர வில்லை. போனவுடன் அவனும் என்னை 'வரவேற்று மிகவும் உபசாரம் செய்தான். "மைசூருக்கு வாருங்கள் என்று நான் அவ்வளவு வருந்தி அழைத்ததற்கு இன்றைக்கு வந்திருக்கிறீர்கள்" "வராமல் இருக்க முடியுமா?" என்றேன் நான். அவர்கள் வீட்டிலேயே பகல் சாப்பாடு; உபசாரம் பலமாக நடந்தது. நான்கு வகை இனிப்புகள்! எல்லாம் புதியதாகச் செய்தவையே. ஜிலேபி போன்ற ஒன்றைக் காட்டி "ஜாங்கிரி" என்றான். மற்றவைகளுக்கு நானே பெயர் வைத்தேன். 'ஷாஆலம்' 'மீர்ஜாப்பர்' 'ஒளரங்கஜிப்' என்று சொல்லிச் சிரிக்க வைத்தேன். சாப்பாடு முடிந்த பிறகு திப்புப்பாட்டி இறந்த விஷயத்தை விவரமாகக்

சொன்னேன். அவனுக்கு அவர் செத்த சங்கதி தெரியும். ஆனால் விவரம் தெரியாது. அவன் அந்தப் புண்ணியவதியைப் பற்றி வாய் நிறையப் புஷ்ந்தான். அப்படியே என் பாட்டிக்கும் சிறிது புஷ் கிட்டியது.

மாலை நான்கு மணிக்கு, 'எத்தனை நாட்கள் தங்கம் போகிறீர்கள்? நஞ்சன் கூடு, சீரங்கப்பட்டணம், மைசூர்—இதை எல்லாம் பார்க்க குறைந்தது ஒரு வாரம் வேண்டும். இந்தியா பூராவிலிருந்தும் ஜனங்கள் வருகிறார்கள், இதை எல்லாம் பார்ப்பதற்கு' என்று பயப்படுத்தினான் மஞ்சுநாதன். 'மஞ்சுநாதா, வாரம் கீரம் இங்கே உட்கார்ந்து கொள்வது முடியாத காரியம். வேறு வழியில்லை என்றால் முன்று நாள் இருப்பேன். அதுவும் உன் தாட்சணியத் துக்காக. நீ ஜஹாங்கீர், ஷாஜகான் கொடுத்து என்னைக் கொல்லாமல் விட்டால். உன் துணையிருந்தால் நான் வந்த வேலை ஒரே நாளில் முடியும். பிறகு இரண்டு நாள் உனக்காகத் தங்கியிருப்பேன். இரவு பிரயாணம், ஒருநாள் சிவமொக்காவில் சம்பந்திகள் வீட்டில். அதற்கு அடுத்த நாள் சவாரி விடுகிறேன்' என்று தெரிவித்தேன்.

"வேலையாகத்தான் வந்தீர்களா? ஆகட்டும். என்னால் முடிந்ததைச் செய்வதற்கு என்ன தடை? சொல்லுங்கள்" என்று அவன். சொன்னேன்—எனக்குத் தெரிந்த எல்லாச் சங்கதிகளையும். மஞ்சுநாதன் முகத்தை சுளித்துச் கொண்டு என்னைப் பார்த்து சுப்பராயரே நான் வயிற்றெரிச்சல்காரன் அல்ல, பொய் சொல்பவனும் அல்ல—என்னும் நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

"அப்படி இல்லாவிட்டால், மஞ்சுநாதா, உன்னிடம் நான் ஏன் வருகிறேன்?"

"அப்படியானால், அது முடிந்த கதை. முடிந்தது என்று, முடிந்ததுதான்" என்று.

“நான் புறப்படும்போது, எங்கள் பாட்டியிடம் ‘போகிற வேலை என்ன ஆகும்’ என்று கேட்டபோது பாட்டி ‘மலடு’ என்றார்; நீயும் அப்படியே சொல்கிறாய்?”

“பாருங்கள் உங்கள் ஜனார்த்தனன் மிகவும் கெட்டிக் காரன். எத்தனையோ பெண்களின் பெற்றோர்களுக்கு ஆசை ஏற்படுத்தி, அவர்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டு மகிழ்ந்தவன். இரண்டோர் இடங்களில் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று சொல்லி நம்பவைத்து, அந்தப் பெண்களுடன் சேர்ந்து திரிந்ததும் உண்டு. எத்தனை நாளைக்கு இந்த விளையாட்டு நடத்த முடியும். இப்படியே செய்து ஒரு இடத்தில் முன்னால் பின்னால் யோசிக்காமல் போய்ச் சிக்கிக் கொண்டான். அவள் தாயானாள். அவளுடைய பெற்றோர்கள் கல்யாணத்துக்கு வற்புறுத்தினார்கள். இவன் அவர்களுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்துத் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால் இவன் ஆட்டம் பலிக்கவில்லை. கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் ஒரு மாதா கோவிலில் அவர்கள் கல்யாணம் நடந்தது என்று கேள்விப்பட்டோம். வேண்டுமானால் சொல்லுங்கள்; அவர்கள் வீடு எங்கே என்ன என்பதை விசாரித்து, அந்தப் புதிய தம்பதிகளின் வீட்டைத் தேடிச் கொண்டு போவோம். நீங்கள் அன்பளிப்புக்கு ஏதாவது பட்டு, கிட்டு எடுத்துக் கொண்டே புறப்படுங்கள். இது உண்மையாக நடந்த கதை. நான் அதற்கு வர்ணம் பூசிச் சொல்லவில்லை’ என்றான். அதன் பிறகு அவனுக்கும் பேசுவதற்கு வாய் எழவில்லை; எனக்கும் வாய் வரவில்லை. நான் மூன்று நாட்கள் அங்கே தங்கியதற்கு மஞ்சநாதனுடன் சேர்ந்து மைசூரைச் சுற்றிப் பார்த்தேன். என தலை சுற்றியது. அது எனக்குச் சொந்தமாக ஏற்பட்ட ஆபத்தல்ல. என்றாலும் இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாம் ஜனனின் தாய் தந்தை யருக்குச் சொல்ல வேண்டுமே என்னும் கவலை என்னை

அரிக்கத் தொடங்கியது. ஒரு நாள் மஞ்சநாதனின் ஓட்டலில் காப்பி குடிப்பதற்காக வந்திருந்த ஜன்னனின் நண்பர்கள் சிலரைப் பார்த்தேன். அவர்களும் அவனைப் பற்றி இன்னும் சில கதைகளைச் சொன்னார்கள். நான் தலை கவிழ்த்துக் கொண்டு மைசூரிலிருந்து புறப்பட்டேன். கவலைச் சமையால் சிவமொக்காவிலும் நிற்காமல் ஊரை அடைந்தேன். வந்ததும் நான் எல்லாவற்றையும் சொன்னது எங்கள் பாட்டிக்குத்தான். அவர் 'அதுதான் என் கண்ணில் பட்டது! பிறகு அவனைக் கண்டபோதும் எனக்கு அதுவே தெரிந்தது! ஆகவேண்டியதுதான் ஆகியிருக்கிறது. புதிதாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை' என்றார்.

அத்தியாயம் பதினைந்து

நான்கு நாட்கள் வரையில் என் நண்பனின் கவலையே என்னைத் துன்புறுத்தியது என்பது உண்மை. ஜன்னனின் தாய் தந்தையர் என்னைவிட நூறுமடங்கு துன்பப்பட்டிருக்க வேண்டும் அவனைப் பெற்றவர்களும் வளர்த்தவர்களும் அவர்கள். அவர்கள் அளவுக்குக் கவலை எனக்கு ஏற்படா விட்டாலும், மனத்துக்கு மறக்கிற இயல்பு ஒன்றிருக்கிறதல்லவா? துன்பத்துக்குக் காரணமான நினைவுகளால் மனிதனின் வாழ்க்கை முழுதும் நரகமாகி விடக் கூடாது என்பதற்காகவே மறதி என்னும் ஒரு வரத்தை அருளி யிருக்கிறது இயற்கை, மறந்தேன். ஜன்னனை மறந்ததைப் போல என் பைத்தியக் கார ஆசைகளேமாத்திரம் நான் மறக்க வில்லை வீட்டுக்குக் கிழக்கே உள்ள தோப்பு வந்ததும் அவைகளின் நினைவு வரவே செய்கிறது. அந்தப் பிடிவாதத் தாலேயே இன்னொருதடவை கற்பாறையருகே போனேன். அந்தப் பாறையின் அருகில் உள்ள காட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தேன் அங்கிருந்து நேராக எங்கள் குடியானவன் கோவிந்தன் வீட்டுக்குப் போனேன். எனக்கு உதவியாக இருக்கின்ற ஏழெட்டு ஆள்களில் கோவிந்தன் மிகுந்த விசுவாசமுடையவன். அவனை அழைத்து 'வா, பார்க்கலாம், ஒரு கத்தி கொண்டு வா என்று கட்டளை யிட்டு, அது வரையில் அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன். "பார், கோவிந்தா, இங்கே கொஞ்சம் கொடி வளர்ந்திருக்கிறது நான்கு பக்கத்திலும். எனக்கு அதையெல்லாம் வெட்டி எறிந்து சீர்ப்படுத்தி இந்த இடம் எப்படி யிருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும் என்னும் ஆசை. நீ இதைப் பற்றி மூச்சு விடாமல் இரண்டு நாள் அதிகமானாலும் பரவாயில்லை, இதை யெல்லாம் வெட்டியெறிந்து சீர்ப் படுத்தவேண்டும் எதற்கு, ஏன் என்று கேட்காதே யாரிடமும் சொல்லாதே" என்று சொன்னான்.

கோவிந்தன் அதற்கு “எனக்குப் புரிகிறது முதலாளி நல்ல தண்ணீர் கிண்ணீர் இருந்தால் இங்கே அந்தப் பக்கத்தில் நல்ல இடம் மூன்று ஏக்கர் பாக்குத் தோட்டம் போடலாம். இதெல்லாம் சர்க்கார் இடம் என்று தோன்றுகிறது. மணியக்காரரிடம் பேசிப் பார்த்தீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“கோவிந்தா, நீ ரொம்ப புத்திசாலி, ‘சு’ என்றதும் அது ‘சுகியன்’ என்று தீர்மானிக்கக் கூடியவன் நீ. உன் யோசனை சரிதான். ஆனால், பார், கிராமத்து மணியக்காரர் இருப்பது வண்டிசேயில், கிராமத்தில் நெருப்புப் பிடித்துக் கொண்டாலும் அவர் இங்கே வரமாட்டார். நீ சொன்னதைப்போல இங்கே தண்ணீர் கிண்ணீர் இருப்பதானால் மேலே யோசனை செய்யலாம். அதற்காகவே உன்னை யழைத்து வந்தேன் திடமான ஆள்கள் புட்டன் இருக்கிறுன்தும்மன் இருக்கிறுன் ஆனால் சங்கதியைச் சொன்னால் அவர்கள் வாய்க்கு யார் பூட்டுப்போடுவது? நான் சரியாகத் தீர்மானிப்பதற்குள்ளேயே அவர்கள் ஊரெல்லாம் பரவ விட்டால் என் திட்டம் தலை-கீழானது போலத்தான் அதனால்தான் உன்னிடம் சொன்னேன். அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் உன்னிடம் இதைப் பற்றிப் பேசியிருப்பேனா?” என்று அவனுக்குப் புகழ் மாலை சூட்டினேன். தெய்வநிகளே புகழ்ச்சிக்கு மயங்கும் போது கோவிந்தன் எந்த மூலை?

“என்னிடம் அந்த வேலையை விட்டு விடுங்கள்.”

“சாதாரணமாக வெட்டிச் சமமானவுடனே வந்து சொல். காட்டு ‘கார்டர்’ கீர்டர் இந்த வழியாக வந்தான் வேலையை நிறுத்திவிடு”

“ஆகட்டும்” என்று சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“ஐயா, இரண்டு கோழிக்குஞ்சு இருந்தால் எந்தக் சார்டரின் வாயையும் முடி விடலாம்” என்றான்.

அங்கிருந்தபடியே மரங்களைச் சுற்றியிருந்த வேர்களை எல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தேன். “நான் இன்னும் இரண்டு நாளைக்கு இந்தப் பக்கம் வரமாட்டேன்” என்றேன். எனக்குப் பயம்; இடம் அரசாங்கத்தினுடையது; காட்டிலாக்கா வினுடையது. அதுவுமல்லாமல் அப்படிச் செய்கிற சங்கதி ஊருக்குள் பரவினால் இவனுக்கு ஏதாவது புதையலின் மீது கண்ணோ என்று நினைப்பார்கள். எதற்கு அதெல்லாம் என்று சும்மாயிருந்தேன்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்த பிறகு அதே இடத்துக்குத் திரும்பவும் போனேன். கோவிந்தன் சிறப்பாக வேலையை முடித்து வைத்திருந்தான். அங்கிருந்த சிறிய புற்று, செடிகொடி, கற்றாழைப்புதர் எல்லாவற்றையும் நன்றாக வெட்டியெறிந்து, இரண்டு நாள் கழித்து தீயிட்டுப் பொசுக்கியதைப் போல இருந்தது. சுற்றிலும் இருந்த சருகுகள் பாதி பழுத்த இலைகள் எல்லாம் ஒரு நூறு சதுர கஜம் அளவுக்கு எரிந்து போய் இடையிலிருந்த செடிகளின் அடிக்கட்டை மட்டும் கண்ணில் பட்டது. அவனுடைய புத்திசாலித் தனத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. சருகுகளின் சாம்பலை மிதித்துக்கொண்டு அங்கெல்லாம் நடமாடினேன். உண்மையில் அங்கே ஒரு நல்ல கிணறு இருந்தது. கருங்கல்லில் குடைந்தெடுத்தது. மரத்தின் விழுதுகளும் வேர் சளும் அதனுள் இறங்கியிருந்தன. மேலே இருந்த நிழல் காரணமாக உள்ளே தண்ணீர் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்பது தெரியாவிட்டாலும் கிணறு ஆழமாக இருந்தது தெரிந்தது. பெரிய கல் ஒன்றைப் போட்டால், சேற்றின் ஒலி கேட்டது. பின்னால் எனக்குப் புரிந்தது-கோவிந்தன் செய்த தீவைப்புக்குக் காரணம்! அவ்வளவு கற்றாழையும் தாழையும் வளரீந்திருக்கும் இடத்தில் கத்தியால் வேலை

செய்வது கஷ்டம் என்பது மட்டுமல்ல, பாம்புகளின் குடியிருப்பு இருக்கும் பயமும் உண்டு அது இருந்தது எனக்கு மறந்துபோய் விட்டது. 'இருக்கிறது' என்று சொல்லியிருந்தால் அவன் தயங்கி இருந்திருப்பான். இப்போது கிணறு அங்கே இருக்கிறது என்பது தெரிந்தது. பழங்காலத்தவர்கள் கல்தொட்டிக்குத் தண்ணீர் கொண்டு போய்க் கொட்டியது இங்கிருந்துதான். அதற்காகவே யாராவது அந்தஇடத்தில் கிணறு தோண்டியிருப்பார்களா? முன்னால் அங்கே வீடுகள் இருந்து, கிணறும் இருந்ததால், உபகாரம் செய்யும் மனம் வந்து, அதனால் அந்தக் கல்தொட்டியை வைத்திருக்கலாம். கல்தொட்டியென்னவோ இருக்கவே இருக்கிறது. அதற்காக அந்த இடத்தில் மிகவும் அலைந்தேன். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இலைகள் விழுந்து அழுகி மண்ணோடு சேர்ந்து அழுந்தியிருந்தது. என்றாலும் அங்ங்கே வீடுகளின் கல் அஸ்திவாரங்களைப் போல சில அஸ்திவாரங்கள் கண்ணில் பட்டன. ஒரு இடத்தில் மிகப்பெரிய கல்களால் கட்டிய சிறிய ஒரு மேடையும் தெரிந்தது. மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கோவிந்தன் வீட்டுக்குப் போனேன். அவனை அழைத்துக் கொண்டு அதே இடத்துக்குத் திரும்பி வந்தேன். அவனுடன் பேசிக் கொண்டே,

“இங்கே ஒரு கிணறு இருக்கிறது பார்” என்றேன்

“அதை நானும் பார்த்தேன்.”

“எவ்வளவு ஆழம் இருக்கும்?”

“முன்று நாலு ஆள் ஆழமாவது இருக்கும்.”

“அதைப் பெரிதாக, குளமாக்க முடியுமா?”

“தோட்டத்துக்காகவா! இங்கே எதற்கு அது? பத்து ‘மார்’ தூரம் அந்தப் பக்கம் இறங்கிப் போனால் இன்னும்

பள்ளமான இடம் இருக்கிறது. அங்கே தோண்டிப் பார்க்கலாம். அங்கே ஊற்று இருக்கலாம்” என்றான்.

அவனே கொடுத்த ஆலோசனையின்படி அவனையும் குறுக்கு வழியில் இழுக்கும் எண்ணம் எனக்கு வந்தது அன்னுடன் கீழே இறங்கிப் போனேன். அந்த இடங்களை யெல்லாம் காட்டி “இந்த இடம் தோட்டத்துக்கு எப்படி? பொருந்துமா? கொடுப்பார்களோ, இல்லையோ? அது வேறே விஷயம், பாறை விழுந்த இடம் பயன்படும் என்று சொல்ல மாட்டேன்” என்றேன்.

“அதவும் உண்மைதான்” என்றான் கோவிந்தன்.

அதன் பிறகு அவனை மறுபடியும் கிணற்றுப் பக்கம் அழைத்துக் கொண்டுபோய், “இங்கே முதலில் நீர் இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். எவ்வளவு ஆழத்தில் இருக்கிறது? இப்போது சேறு நிரம்பியிருக்கலாம். அதற்கு எத்தனை ஆள்கள் வேலை செய்ய வேண்டுமீ? இந்தக் கிணறு இருக்கும் இடம் எங்கள் எல்லைக்குள் இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். கிணறு நன்றாய் இருந்தால் ஏன் இங்கேயே ஒரு சின்ன வீட்டைக் கட்டக் கூடாது?” என்று அவன் மனம் குளிர வைத்தேன். மறுநாள் கோவிந்தன் நான்கு ஆள்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் எஜமானர் வீட்டின் எல்லையிலிருந்து பாழுங்கிணற்றைச் சரிப்படுத்துவதற்குத் தொடங்கினான். நான் அன்று காலையிலிருந்து மாலை வரை காத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன்.

கோவிந்தன் பரவாயில்லை, புத்திசாலி. ஆழம் பாரிப் பதற்காக ஒரு கல்லைக் கொண்டு வந்து கயிற்றில் கட்டிக் கீழே இறக்கினான். “இறங்குகிறதா?” என்று சேட்டேன். “கொஞ்சம் பொறுங்கள்” என்றான். பிறகு வீட்டுக்கு ஓடி ஒரு எண்ணெய்ப் பந்தத்தைச் செய்து சொண்டு வந்து:

அதை ஒரு கொக்கியில் மாட்டிக் கிணற்றினுள் விட்டான். நான் கிட்டே போய் உற்றுப் பார்த்தேன். பந்தம் கடைசி வரையில் போனது. அணையவில்லை என்றுலும் அது தரையைத் தொட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதிலிருந்து என்ன தெரியும் என்று நினைத்தேன். அவன் பந்தத்தை மேலே எடுத்தபிறகு ஒரு மரத்தில் கயிற்றைக் கட்டி அதைக் கிணற்றினுள் விட்டான். பிறகு தானே இறங்கினான். தரையை அடைந்து, கிணற்றின் பக்கச் சுவர்கள் சரியாக இருக்கின்றனவா, பொந்துகள் இருக்கின்றனவா, என்று பார்த்துவிட்டு மேலே வந்தான். வந்தவன் சொன்னான்; “ஐயா, பந்தத்தைக் கிணற்றின் ஆழத்தைப் பார்ப்பதற்காக அனுப்பவில்லை. அது எரிகிறதா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்காக இறக்கினேன். காற்று இருக்கிறதா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்காக அதை இறக்கினேன். தாய் மாமன் ஒருவன் முன்பின் யோசிக்காமல் ஒரு கிணற்றில் இறங்கி ஆப்புறம் மேலே வரவேயில்லை. அவனைத் தூக்குவதற்காகப் போன அவனுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் வராதபோது அது ‘காத்து’ செய்த வேலை என்பது தெரிந்தது” என்றுன்.

“காத்து என்றால், காத்து கறுப்பு, பேய் பூதம் என்கிறார்களே அது போலவா? கிணற்றுக்குள் பூதம் இருக்குமா?” என்று கேட்டேன்.

“காத்து என்ன என்பது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையே முதலாளி? அது பூதம் இல்லை. மூக்கிலே வந்து மோதும் விஷக்காற்று” என்று சொன்னான்.

அப்போதுதான் என்னுடைய கூர்மையான அறிவுக்கு கோவிந்தன் செய்தது ‘விஷக்காற்று’ உண்டா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்காகத்தான் என்பது புலப்பட்டது. வேலை தொடங்கியது, அவன் உள்ளே இருக்

கிருஷ். அவன் வீட்டுப் பெண்கள் அவன் கூடைகளில் நிரப்பிக் கொடுத்த சேற்கற இழுத்து இழுத்து வெளியே குவித்தார்கள். ஒரு நாள் முழுவதும் அப்படியே செய்தார்கள். அவ்வளவு சேறு அங்கே எப்படித்தான் நிறைந்திருந்ததோ! அதன் பிறகு அவன் கடப்பாறை 'டண் என்று எதிலோ மோதியதாம். அதனோடு அவன் வேலையை விட்டு மேலே ஏறி வந்தான். அப்போது மாலை வேளை. 'மீதி வேலை நாளைக்கு' என்று சொல்லி நான் அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு ரூபாயைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தேன்.

மறு நாளும் அதே வேலை நடந்தது. சேற்றுக்குப் பதிலாக மிருதுவான புற்று மண் மேலே வரத் தொடங்கியது. பெண்கள் கொண்டு வந்து குவியலாக கொட்டிய மண்ணின் மீதே என் கண் இருந்தது. அவர்களுக்கு அந்தக் கவலையில்லை. நான் விளையாட வந்தவனைப் போலக் கையில் ஒரு கோலைப் பிடித்துக் கொண்டு மண் குவியலைக் குத்திப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆடு திருடின கள்ளனைப் போல இருந்தது என் நிலைமை என் ரகசியம் எங்கே வெளியாகி விடுமோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தேன். அன்று மாலை வரையில் அதே வேலை தொடர்ந்தது பொழுது சாயும் போது கோவிந்தன் மேலே வந்தான். 'ஐயா, கிழக்குப் பக்கத்தில் நாலு விரற்கடையளவு தண்ணீர் இருக்கிறது. எப்படிப் பட்டது என்கிறீர்கள்! கிணற்றுக்கு அருமையான இடம். ஆனால் உக்கம் சரிந்தாலும் சரியலாம். புற்றுமண் நாளை வந்து பாருங்கள். கணுக்காலளவு தண்ணீர் அதில் ஏறுவிட்டால் என் பேர் கோவிந்தன் இல்லை என்று சொன்னான்.

அடுத்த நாள் கோவிந்தனை வீட்டுக்கு அழைத்தேன். சீதை சமையலகறையில் இருந்த நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மிச்சப் பணத்தைக் கொடுத்தனுப்பினேன். கொடுக்கும் போதே

‘முதலில் மணியக்காரரிடம் பத்திரத்தைக் காண்பித்து, அந்த இடம் என்னுடையதா அல்லவா என்பதை நிச்சயம் படுத்திக் கொள்கிறேன். என்னுடைய எல்லைக்கு வெளியே இருந்த தானால் செய்த வேலை வீண் தான். என்னுடையதே ஆனாலும் கல் போட்டுக் கட்டுவதற்கு மழை நாள் சழிந்தால் நல்லது’ என்றேன்.

அவன் பணத்தை முடிந்து கொண்டே வெளியே வந்து “முதலாளி, அதில் ஒரு விசித்திரம் கண்டேன் நான்” என்றான்.

“என்ன விசித்திரம்?” என்று கேட்டேன்.

“உங்களுக்கு நான் அதை அங்கேயே சொல்ல வில்லை. நீங்களும் பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள். பெண்கள் இருந்தார்கள் என்று நானும் சொல்லவில்லை. தரையைக் கொத்தும் போது ஒரு எலும்புக் கூடு பொடிப் பொடியாக ஆகியது. எந்த ராஜா காலத்திலோ, யாரே யாரையோ கொன்று போட்டார்களோ, அல்லது யாராவது கிணற்றில் விழுந்து உயிரை விட்டார்களோ என்ன கதையோ! எலும்பெல்லாம் துண்டு துண்டாக இருந்தது என் கடப்பாரையின் அடியில் இன்னும் கொஞ்சம் பொடி ஆயிற்று.”

“ஏதாவது மாடு கீடு, சண் தெரியாமல் விழுந்து செத்துப் போனதோ என்னவோ?” என்றேன் நான்.

“இல்லை, முதலாளி, கடைசியாக ஒரு கூடைச் சேற்றில் என் கையில் கிடத்த மண்டை ஒட்டைப் போட்டு அனுப்பினேன். எனக்கு நெஞ்சு நடுங்கியது. அப்படி யாராவது கொன்று போட்டிருந்தாலும் ஒன்று தான், தானாக உயிரை விட்டிருந்தாலும் ஒன்றுதான். செத்துப் போன அந்த உயிர்-பிசாசாக மாறி இருந்தால் என்ன கதி!”

“உனக்குப் பைத்தியம் தான்! எந்த ராஜா காலத்தில் நடந்ததோ என்னவோ, என்று சொல்லி அவனை அனுப்பி வைத்தேன். அவன் போன பிறகு என்னை ஆர்வமும் ஆச்சரியமும் துளைக்கத் தொடங்கின. அன்று பகலில் சாப்பிட்டு முடித்தவன், கையில் ஒரு கத்தியைப் பிடித்துக் கொண்டு என் புதையலைத் தேடிப் புறப்பட்டேன். கையில் ஒரு கோணிப் பையையும் எடுத்துக் கொண்டேன். இரண்டு நாட்களுக்குள் அங்கே குவிந்திருந்த சேறும் மண்ணும் அந்த நிழலில் உலர்ந்திருப்பதற்கு வழியில்லை. அங்கே போய், சேற்றைக் கையால் துழாவிப் பார்த்தேன். மண்ணும் சேறும் கலந்த சுட்டிகளைக் கத்தியால் வெட்டினேன். அவைகளின் உள்ளே சேர்ந்திருந்த சுட்டி பாளைத் துண்டுகள் ஏராளம்! அவைகளும் மக்கள் புழக்கத்தில் இருந்த கிணறு அது என்பதைக் காட்டின. ஓரிரண்டு செப்புக் கரண்டி களைப் போலிருந்த பொருள்களும் கிடைத்தன. மண்ணும் சேறும் கலந்து இருந்த அந்தக் குவியலைத் துழாவிய போது கோவிந்தன் சொன்ன சங்கதி உண்மையென்பது தெரிந்தது கால், கை எலும்புகளும் பல விலா எலும்பு துண்டுகளும் கிடைத்தன. மேலும் மேலும் கிளறிப் பார்ப்பதா வேண்டாமா என்ற பயமும் அப்போது ஏற்பட்டது. ஆர்வம் பெருகி அச்சத்தை மறந்தேன். சேறு ஓட்டிக் கொண்டு தேங்காய் ஓட்டைப் போலிருந்த ஒரு மண்டை ஓடு கிடைத்தது, அதற்குக் கீழ்த்தாடை, இல்லை. மேல் தாடை சரியாக இருந்தது. கண்ணின் குழி தெரிந்தது. பற்கள் விழவில்லை. தொடட்டேன்; பிடித்தேன்; எடுத்தேன் விட்டேன்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்த பிறகு ஒரு கோலின் நுனியில் அதைச் செருகி எடுத்துத் தூக்கி ஒருபுறம் வைத்தேன். பாட்டி சொன்ன சாபாலிகர்களின் நினைவு

வந்தது. மனத்தில் கொஞ்சம் அச்சமோ, தயக்கமோ இன்னும் எதுவோ ஏற்பட்டுக் கொஞ்சநேரம் செயலற்று நின்றேன். தேடுகிற வேலையெல்லாம் இன்றே முடித்து விடவேண்டும் என்னும் பிடிவாதம் தோன்றியது. இன்னும் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்தேன். என் கஷ்டத்துக்குப் பரிசு கிடைத்தது. சேறு முடியிருந்த கணமான ஒரு சங்கிலி கிடைத்தது. கோணிப் பையால் அதைத் துடைத்தேன். அது பொன் சங்கிலி என்பது தெரிந்தது. அது கழுத்தில் போட்டுக் கொள்ளுகிற மாலை. நான் எடுத்து வைத்த மண்டை ஓட்டுப் பெண்ணினுடையதாக இருந்திருக்கலாம். இன்னும் தேடினால் வளங்களும் மெட்டியும், தோடுகளும் கிடைத்தே விடும் என்று பட்டது. போகட்டும், குடம் நிறைய தங்கம் கிடைக்காவிட்டாலும் அதன் குட்டி கிடைத்ததல்லவா! செலவு செய்த பணம் திரும்பி வந்ததல்லவா என்று ஒரு சிறு மகிழ்ச்சி, அதே மயக்கத்தில் மேலும் இரண்டு நாழிகை நேரம் தேடியும் பெரிதாக ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. பொன் சங்கிலியில் சேறு இருந்தாலும் அதை என் மடியிலேயே கட்டிக்கொண்டேன். செப்புத்துண்டுகளை சேகரித்துப் பையில் போட்டேன். மண்டையாட்டை என்ன செய்வது என்ற யோசனை வந்தது. இதுவரையில் குகையில் இருந்து கொண்டு வந்த எலும்புத்துண்டை மாட்டுக் கொட்டிலின் பரண் மேல் வைத்திருக்கிறேன். அதனோடு இறையும் சேர்த்து வைக்கலாம் என்று நினைத்தேன். பாட்டி திட்டினாலும் கவலையில்லை. சரியான சமயம் பார்த்து அதை அவருக்குக் காட்டியே விடுகிறேன். மண்டை ஓட்டைக் காட்ட முடியாமல் போனாலும் இந்த விலா எலும்புத் துண்டுகள் ஒன்று இரண்டையாவது காட்டலாம் என்று அவற்றையும் கோணிப்பையில் போட்டு திருடனைப்போல வீட்டுத் தோட்டத்துப்பக்கம் போனேன். தோட்டத்திலிருந்து பின்கதவு வழியே உள்ளே போய் மாட்டுக்கொட்டிலின் பரணில் அந்தக் கோணிப்பையை வைத்து விட்டு, கிணற்

ஹடிக்குப்போய் தடதடவென்று தண்ணீரைக் கொட்டி குளித்து முடியும் வரையில்-சீதை சேறு படிந்த என் அவதாரத்தைப்பார்த்துத் திட்டாமலிருந்தால் போதும் என்று இருந்தது. அழக்கையெல்லாம் போக்கிக் கொண்டு. எந்தக் கணத்தில் என் கள்ளத்தனத்தின் சின்னங்கள் மறைந்தனவோ அப்போது ஏற்பட்ட தைரியத்தினாலோ என்னவோ என் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட சந்தியாவந்தன மந்திரம் சீதையின் காதுக்கு கேட்டது.

அவள் வெளியே வந்து 'அவ்வளவு சத்தம் போட்டு சந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டுமா? எல்லா ஜாதியாரீர்களிலும் போய் விழவேண்டுமா?' என்றாள். அப்போது என் தொண்டை அடைப்பட்டது. மெல்லச் சந்தியாவந்தனத்தை முடித்தேன். வெளியே வரும்போது, என் சீதை பிறக்க வேண்டியது இப்போது அல்ல. எந்தக் காலத்தில் மனுஸ்மிருதிகளை எழுதினானோ அந்தக்காலத்தில் பிறக்க வேண்டியவள். முடிந்தால் அவன் வீட்டிலேயோ அல்லது அவன் குடும்பத்திலேயோ பிறந்திருந்தால் நன்றாயிருக்கும். என்னைப் போன்றவன் இன்னும் சந்தியாவந்தனத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறானோ என்று மகிழ்ச்சியடைவதற்குப் பதிலாக, நான் செய்ததே மிகவும் சத்தம் போட்டு என்று சொல்லிய அவளுடைய பழமைப் போக்கை நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டேன், என் சிரிப்பு ஒரே ஒரு கணத்துக்குத்தான். அதற்குள் கிட்டு என்னைப் பார்த்தான். 'அப்பா என்னை விட்டு விட்டு எங்கே போனாய்?' என்று கேட்டான். 'இனிமேல் எங்கேயும் உன்னை விட்டு விட்டுப் போகமாட்டேன்' என்று அவனுக்குச் சமாதானம் சொல்லி, அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன். சாப்பிடுகிற வரையில் என்னுடைய ஆத்திரம் சொல்லித் தீராது.

இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, 'பாட்டி அரசடி மேடைக்கு போகலாமா?' என்று கேட்டேன் 'சரி, போகலாம்' என்றார் அவர். வேகமாகத் தோட்டத்துக்குப்போய் மாட்டுக் கொட்டிலில் இருந்த அந்த இரண்டு செப்புத் துண்டுகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அவருடனே போய் உட்கார்ந்தேன். எட்டாம் பிறை அந்த இடத்தில் நிலவு வீசி அங்கிருந்த அமைதிக்கு ஓர் அழகைச் சேர்த்தது பாட்டி தாமாகவே பேசத்தொடங்கினார். 'என்னவோ தேடுகிறாய்-இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாய் எந்தப் புதையலைத்தேடினாய்?' என்று கேட்டார்.

“வீட்டில் இல்லை என்பதற்காகக் கேட்கிறீர்களா.”

“இல்லா விட்டாலும் கூட எனக்குத் தெரிந்து விடும் தேடித் தேடிச் சம்பாதித்திருக்கிறாய், செப்பு, பொன் மண், கல் எல்லாம் என்ன சபலமோ உனக்கு!”

இன்றைக்கு அவர் ஏன் இவ்வளவு மகிழ்ச்சியற்று இருக்கிறார், என்னுடைய அதிகப்பிரசங்கித் தனத்தைக் கண்டிக்கிறார்? திட்டட்டும், பெரியவர் அல்லவா—என்று நினைத்து மேலும் வசவுகளை எதிர்பார்த்தேன். அவராகவே 'கையில் இருப்பதைக் கொடு; செப்புத்துண்டு கொண்டு வந்திருக்கிறாய், அவ்வளவுதானே? தங்கத்தை மறைத்து விட்டாய்' என்றார்.

“மறைக்கவில்லை, பாட்டி, நீங்கள் திட்டாமல் இருந்தால் சொல்கிறேன்—அந்தக்கல் தொட்டி இருந்த தோர்ப்பில், நீங்கள் ஒரு நாள் நின்றீர்கள் அல்லவா, அதில் அந்தப்பாறையின் அருகில் ஒரு பாழும் கிணறு இருந்தது. நான் அதைத் தோண்டிச் சொன்னேன், என்னென்னவோ கிடைத்தது; தங்கமும் கிடைத்தது, செப்பும் கிடைத்தது; மனிதனின் மண்டை ஓடுமா அதில் கிடைக்கவேண்டும்! அதையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதனால்தான் பயமாய் இருந்தது, உங்களோடு பேசுவதற்கு. எந்த ராஜா காலத்-

தில் யார் என்ன செய்தார்களோ - ஒரு பெண்ணின் பிணம் அப்படியே அந்தக் கிணற்றில் கிடந்தது. சங்கிலி அவளுடையது தானே என்னவோ.”

“எடுத்துக் கொண்டு வா மண்டை ஓடாக இருந்தால் என்னவாம்? நானே நாம் செத்த பிறகு நம்மை சுடாமல் இருந்தால் நம் ஓடும் ஒரு பக்கத்தில் அதே போல் விழுந்து கிடக்கும். யார் யார் காலிலோ நாமும் மிதி படலாம். மிதி பட்டால் என்னவாம்? அப்போது நாமாக இருக்கப் போவதில்லை அல்லவா? ஓடு நம்முடையதாக இருப்பது உடலில் உயிர் உள்ள வரையில் தான், உயிர் போன பிறகு, முதலிலேயும் கூட, அதை உண்டாக்கிய வனின் சொத்தல்லவா?”

அவர் பேச்சைக் கேட்டு மிகுந்த தைரியத்துடன் தோட்டத்துப் பக்கம் ஓடினேன். அங்கிருந்து நான் அன்று சேகரித்துக்கொண்டு வந்த கோணிப்பையை

எடுத்து வந்து அவர் முன் இட்டேன். அவர் பையில் கையை விட்டார். எல்லாவற்றையும் தொட்டுப் பார்த்து

திருக்கவேண்டும். நான் கொடுத்த செப்புத் துண்டுகளைப் பையின் மேல் வைத்து அதை தம் தொடைக்கு அருகில் இழுத்துக் கொண்டு நெடு நேரம் மௌனமாக இருந்தார். “இது ஒரு விசித்திரமான விஷயம்” என்று அவர் வாயிலிருந்து வந்தது. நான் வாய் திறவாமல் உட்கார்ந்து அவர் சொல்வதைக் கேட்டேன்.

“இது நடந்து நூறு வருஷம் ஆனதோ, ஆயிரம் வருஷம் ஆனதோ, எனக்குக் கணக்குத் தெரியவில்லை. ரொம்ப காலத்துக்கு முன்னால் நடந்த கதை. ஹிண்டு கானத்திலிருந்து திரும்பி வரும் போது அந்தப் பாதை அருகில் நின்ற போது மந்திர ஒலி கேட்கிறது என்று சொன்னேன் அல்லவா? கேட்கிறது இப்போது— ‘இந்திராயஸ்வாஹா இந்திரா இதம் நமஹ’ என்று சொன்ன அந்த ஜனங்கள் தான் இவர்கள். இந்திரன் வருணன், மித்திரன். என்று தெய்வங்களைக் கற்பித்துக் கொண்ட பழங்காலத்தவர். இப்போதைய பிராமணர்கள் அல்ல. அவர்களுக்கும் முன்னால் இருந்தவர்கள். அவர்களுக்கு அக்னிஹோத்திரம் ஒருநாளும் தவறியதில்லை, அவ்வப்போது யாகம் யக்ஞங்களைச் செய்வதும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட முனிவர்கள் ஒரு காலத்தில் நம் ஊரில் இருந்தார்கள் என்பது தெரிகிறது. மாடு கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டு விவசாயம் செய்து கொண்டு நகரத்தின் மோகம் இல்லாத ஜனங்கள். அவர்களுக்கு இந்த உலகமும் தேவையாய் இருந்தது; அடுத்த உலகமும் தேவையாயிருந்தது.

இந்த உலகம் இருந்தால்தான் மேல் உலகம் உண்டு. இகம் இல்லா விட்டால் பரம் ஏது? ஆனால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? நீண்ட நாட்களுக்கு அவர்களுடைய வாழ்க்கை நடக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. சுற்றிலும் இருந்தவர்கள் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கவில்லை என்று தெரிகிறது. அவர்கள் மந்திரங்களில், அவர்கள்

பேச்சுக்கீசளில், ராமன் கிருஷ்ணன் யாரும் வரவில்லை எனக்கு ருத்திரன், இந்திரன், மருத், வருணன் என்றால் தெரிகிறது. மித்திரன் என்பவன் யாரோ தெரியவில்லை அப்புறம் இந்த வட்டாரத்துக்கு வேறே ஒரு மக்கள் கூட்டம் வந்தது போலத் தெரிகிறது. அவர்கள் இதில் எதையும் நம்பாதவர்கள். 'யக்கும், யாகம்' பொய், வீண் என்றவர்கள். அவர்கள் முதலில் வந்த மக்களுக்கு மிகவும் தொல்லைக் கொடுத்தார்கள். ஹவிஸ் கொடுக்கும் சட்டுவங்களைப் பறித்து கிணற்றில் எறிந்து கஷ்டப் படுத்தினார்கள் காலம் மாறியது. மக்களுக்கு இந்திரனும் வருணனும் வேண்டாதவர்கள் ஆனார்கள். அப்படித்தான் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வேறுயாரோ ஒருவன் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு நடமாடும் ஒரு புதிய கூட்டம் இந்தப் பக்கத்தில் வந்ததைப்போல எனக்குத் தோன்றுகிறது. காவி நிறத்தில் இருந்த ஆடையை அணிந்து தலையை மொட்டை யடித்துக் கொண்டு, பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்திக்கொண்டு நடமாடினார்கள். அது உண்மையான காவி நிறமல்ல, மஞ்சள் என்று கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. அவர்கள் ஏதேதோ மந்திரங்களைச் சொல்கிறார்கள் அவர்கள் பாஷை தெரியவில்லை. எங்கிருந்து வந்தார்களோ? வந்தார்கள். நீண்ட நாள் இங்கேயிருந்தார்கள். ஊர் ஊராக அவர் சளிதம் மயங்கினார்கள். அதாவது ஊரார்-இந்திரன் வருணனைக் முலையில் தூக்கிப் போட்டு அவர்கள் சொன்ன புதிய தெய்வங்களை நம்பினார்கள்.

அவர்களும் கூடக் சர்மா என்றார்கள்; அதற்கு ஏதோ ஒரு சக்கரம் என்றார்கள். தருமத்துக்குக் கூட ஒரு சக்கரம் என்று சொன்னது போல் தெரிகிறது. அவர்களுக்குக் கடவுள் இருந்தான் என்று சொல்வதா? இல்லை என்று சொல்வதா? தெரியவில்லை. என்றாலும் உட்கார்ந்து கொண்டு தியானம் செய்யும் யாரையோ வைத்துக்

கொண்டு பூஜைச் செய்ததைப் போலத் தெரிகிறது. எனக்கு பிடிபடாத ஏதோ ஒரு பெயர் அது.”

“புத்தனா”

“உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

“பழங்காலத்தில் புத்தர் என்று ஒரு மகான் இருந்தார். அவர் தன்னதேயான ஒரு மதத்தை உபதேசித்தார். அவருக்கும் அவர் காலத்துப் பிராமணர்களுக்கும் விரோதம்.”

“அப்படி இருந்தால் சரிதான் ‘புத்தம் கச்சாமி, ஸங்கம் கச்சாமி’ என்பது போலக் கேட்கிறது. கச்சாமி என்றால் என்ன?”

“புத்தனைச் சரண் அடைகிறேன்; சங்கத்தைச் சரண் அடைகிறேன்” என்பது அவர்கள் மந்திரம்

“ஓ புத்தாவதாரம் என்பது அது தானே! நிர்வாணப் பெளத்தனுக்கு.....’ என்று மங்களம் பாடுகிறார்களே! ஆனால் அவன் நிர்வாண தெய்வம் அல்ல; உட்கார்ந்திருக்கும் அவன் உடம்பின் மீது துணியிருக்கிறது. அதன் பிறகு நடந்த கதையெல்லாம் துன்பமயமானது. பிறகு நடந்தது என்ன தெரியுமா? ஒன்றும் சுவாரசியமில்லாத கதை. கல் மண்டபத்தின் கதை அது தான். மக்கள் பைத்தியமா, திருவிழாப் பைத்தியமா என்று பேச்சுக்குச் சொல்வார்கள். இரண்டும் பைத்தியம் தான். இந்தலூரின் அரசனுக்குப் பழைய துணியின் மீது சலிப்பு ஏற்பட்டு ஒரு புதிய துணி வாங்கினான், திடீரென்று அவன் யாகம் யகிஞங்கள் செய்வதை நிறுத்தி விட்டான்; ஊரிலுள்ள பிராமணர்களைத் திட்டத் தொடங்கினான்; அதற்கு பதிலாக புதிய சன்னியாசிகளைப் போற்றினான்.

ஊரில் நூறுபேர் அரசனைப் பின்பற்றினார்கள். பின்பற்றாவிட்டால் என்னக்கு அதில் தப்பேதும் தெரியவில்லை. கடவுள் எப்படி இருக்கிறான் என்று யாருக்குத் தெரியும்? ஒரு கடவுளை விட்டார்கள்; இன்னொரு கடவுளைப் பிடித்தார்கள்! கடவுளையே விட்டது போலத் தோன்றினாலும் விடவில்லை. அதனால் ஏற்பட்ட ஒரு ஆபத்து என்ன தெரியுமா? அதை நினைத்தால் மட்டும் மிகவும் வருத்தமாய் இருக்கிறது. இந்த மண்டை ஒட்டுக்குச் சொந்தமான பெண் ஒரு மரியாதைக்குரிய அக்னிஹோத்திரியின் மகள்; மிகவும் அழகான பெண். அவளுக்கு வயது இருபது கூட நிறைந்ததோ இல்லையோ. அவளை நல்ல குலத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்குக் கொடுத்துக் கல்யாணம் செய்து வைத்தார்கள். அவனோ இந்தப் புதிய பைராகிகளின் பின்னால் திரியத் தொடங்கினான். பெண் கொடுத்த மாமனாரை வையத்தொடங்கினான். கடைசியில் ஒரு நாள் அவனும் மொட்டையடித்துக்கொண்டு சன்னியாசி ஆனான். அந்தப் பெண் துதைத் தாங்க முடியாமல் கிணற்றில் குதித்தாள். அவள் வேறு என்ன செய்வாள்? தான் நம்பியிருந்ததை மறக்க முடியவில்லை. புதிய புடவை வந்ததென்று பழையதை எறியவில்லை. கணவன் என்னவோ அவளுக்குப் போதனை செய்தான். நாம் இருவருமே சன்னியாசிகள் ஆகலாம் என்று சொல்லியிருந்தான். அவளுக்குத்தான் கடைப்பிடித்த மதத்தை விடுவதற்கு எப்படி மனம் வரும்?"

“அது ஒன்று மட்டும், குழந்தை, எனக்கென்னவோ சரியாகத் தோன்றவில்லை. பெண் சன்னியாசம் வாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்பவளல்ல நான். அதனால் வைராக்கியம் ஏற்படுகிறது. சிலருக்குத் தானாகவே வருகிறது. எனக்கு அது நான் விரும்பாமலேயே வரவில்லையா? அப்படி அது வராது என்பதில்லை. ஆனால் இவர்கள் கணக்கில் சன்னியாசம் என்பது என்ன? பெண்

ணிமிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும். அதுவே ஒரு விலங்கு என்பதல்லவா அவர்கள் கருத்து? பெண் ஆண் இரண்டும் சன்னியாசம் பெற்றுக் கொண்ட பிறகு அடுத்தடுத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால் என்ன கதை நடக்கும் என்று நீயே யோசித்துப் பார். அவள் கிணற்றில் விழுந்து உயிரை விடுவதற்குப் பதிலாகக் காவி உடுத்து, சன்னியாசினி ஆகி இருந்தால் கபட சன்னியாசினியாக இருந்திருப்பாள். அவ்வளவுதான். அப்போது சொல்வது ஒன்று செய்வது ஒன்று என்று ஆகியிருக்கும். அதை விடச் சாவது நல்லதல்லவா?

“எனக்கு வியப்பாகத் தோன்றுவது அது அல்ல. இவள் செத்துப் போய்விட்டாள்; புண்ணியவதி: செத்த பிறகு பாவத்தின் கறை ஏதும் இல்லை. பாவமும் இல்லை; புண்ணியமும் இல்லை. முடிந்தது—ஒரு உயிரின் கதை.”

“அவ்வளவு தானா?”

“அவ்வளவு தான் என்று எனக்குப்படுகிறது. நான் நம்புவதும் அது தான்.”

“இருக்கட்டும்— அப்புறம் என்ன ஆயிற்று, சொல்லுங்கள்.”

“பிறகு மற்றொரு பகல் வேஷம் வந்தது. இந்த ஊரில் ஒருவன் கூட அந்தப் புதிய மதத்தைச் சேர்ந்தவன் மிஞ்சவில்லை. எல்லாரும் போய்விட்டார்கள். அப்போது ஊர் மக்களும் தங்கள் வேஷத்தை மாற்றிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவ்வளவுதான்—ஒன்றல்ல, நான்கு தெய்வங்கள் வந்தார்கள்—துர்க்கை, சிவன், விஷ்ணு, நாராயணன் ஜனார்த்தனன் என்று நான்கல்ல பத்து, பத்தல்ல நூறு தெய்வங்கள்.”

“துர்க்கை பழையவளல்லவா?”

“அம்மன் பழையவளிதான். அவளே எல்லாவற்றையும் விட முதலாமவள், அம்மன், லிங்கம்—இதெல்லாம் முதலிலே பிறந்தவை. அந்தப் பழைய தெய்வங்களுக்குப் புதிய புராணங்கள் எழுதினார்கள் புதிய பெயர்களைத் தந்தார்கள். புதிய புதிய அவதாரங்களை மனிதர்களே பிறப்பித்தார்கள். மக்களுக்காக அவரவர்கள் விரும்பிய வகையில் தெய்வங்கள் வந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கோவில் கட்டினார்கள், கோபுரம் எழுப்பினார்கள். ஒருவர் கட்டியதை மற்றொருவர் இடித்துத் தள்ளினார்கள். வேறு ஒருவர் இன்னொன்றைக் கட்டினார். கடவுள் கிடவுள் இருப்பதெல்லாம் சரிதான். அவர்கள் ஒன்றுக்கு ஆயிரமாக ஆயிரம் நிறங்களைப் பூசிக்கொள்வதால் நடந்தது என்ன? ஒரு ‘கடவுளின் மக்கள் நாம்’ என்பதற்குப் பதிலாகப் பத்துத் துண்டாக்கினார்கள். நூறுக உடைத்தார்கள். ஐநூறு வகையான புராணங்களை எழுதினார்கள், விவாதம் நடத்தினார்கள். ஓர் உயிரோடு மற்றோர் உயிர் ஒற்றுமையாக வாழ்கிற வரையில் அவைகளுக்கும் இன்பம் நமக்கும் இன்பம். அப்படி வாழ்ந்துவிட்டுக் காலம் நேரும் போது கண்ணை மூடுவதற்குப் பதிலாக, ‘கடவுள் கொடுத்ததையே காலில் போட்டு மிதி என்று’ சொல்லும் மக்களும் வந்தார்கள். ‘நான் சொல்வதே சரி; கடவுள் என் பங்கிலிருக்கிறார்’ என்றாலும் சண்டையிட்டார்கள்! பைத்தியம் என்றால் பைத்தியம்! வெறியென்றால் வெறி எனக்குத் தெரியும்— நீ இதையெல்லாம் சீதைக்குச் சொல்வாய்; அவள் பாட்டிக்கு மூளை குழம்பியிருக்கிறது என்பாள்— என்று. சொல்லிக்கொள்ளட்டும், குழந்தை. அவளுக்குத் தெரிகிற வகை வேறு; எனக்குத் தெரிவது வேறு. நான் என்ன செய்யட்டும்?” என்று கேட்டு முடித்தார்.

மேலும் நான்கு நாட்கள் அந்தக் கிணறு இருந்த இடத்துக்கே நான் அவ்வப்போது போய் வந்து கொண்டே

ருந்தேன். அங்கே தோண்டியெடுத்துப் போட்டிருந்த மண் குவியலைக் கிளறுவதே வேலை கையில் எலும்புத் துண்டுகள் கிடைத்த போதெல்லாம் அந்த மண்டையோட்டுக் காரியின் கதை எனக்கு நினைவுக்கு வந்து வருத்தம் ஏற்பட்டது. பாவம்! மனப் போராட்டத்தில் சிக்கிக்கொண்டு இப்படிச் சாக வேண்டி வந்ததே என்னும் கவலையும் உண்டாயிற்று. இதனால் எங்கள் ஊரிலேயே கோவில், புத்தர்பள்ளி சமணர் குகை, மண்டபங்கள் எழுந்ததையும், விழுந்ததையும் நினைத்த போது, எவ்வளவோ குடும்பங்கள் ஒவ்வொரு காலத்திலும் இப்படிப்பட்ட சமயப்- போராட்டங்களுக்குப் பலியாகி வந்திருக்கிறார்கள் என்றும் தோன்றியது. அப்படிப் பழைய நினைவுகள் நம்மில் இல்லாததால் தான் நாம் கவலையில் லாமல் இருக்கிறோம். தனி மனிதனுக்கு இருக்கும் மறதியைப் போல வரலாற்றைப் பற்றிய மறதியும் நம்மையெல்லாம் காப்பாற்றி இருக்கிறது. அதனோடு கூட நமக்கே தெரியாமல் நூற்றுக் கணக்கான, பொருந்தாத. ஒன்றுக்கொன்று மாறான கற்பனைகள், வேறு பாடு ஏதும் இல்லை என்னும் வகையில் உள்ளே கலந்ததும் பரவியதும் தெரிய வந்தது.

நான் இன்னமும் எனக்குக்கிடைத்த தங்கச் சங்கிலியை எப்படி இருக்கிறது என்று கழுவிப் பார்க்கவில்லை. அது தங்கம்தான் என்பது தெரிந்தது. தேய்த்துப் பார்த்தால் மஞ்சள் நிறம் தென்பட்டது. அதன் வேலைப்பாடு எப்படிப்பட்டது என்று இன்னும் ஆராய்ந்து பார்க்கவில்லை. வேறு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால் அதைப் பெருமையோடு என் மனைவிக்குக் கொண்டு போய்க் காட்டிப் பிறகு தட்டா னிடம் கொடுத்து உருக்கி வேறு நகையைச் செய்வித் திருப்பேன். பாட்டி கபாலத்தின் கதையைச் சொல்லக் கேட்ட பிறகு, அதைத் தொடுவதே வேண்டாம் என்று பட்டது. அது இன்னொரு வடிவில்-லிங்கம் சிவன் ஆனதைப்

போல, சிவன் காபாலி ஆனதைப் போல, பைரவன் ஆனதைப் போல உருமாறி- சீதையின் கழுத்தில் மின்னுவதை நினைத்தாலே நெஞ்சு நடுங்கியது.

பாட்டி கோவில், கோபுரங்கள் ஆகியவற்றில் நுழையும் போதே அவருக்கு என்னென்ன தெரிகிறது-என்பதன் பொருள் எனக்கு இப்போது தெரிகிறது. அவரைப் போலவே எனக்கும் தோன்றத் தொடங்கி இருக்கிறது. நம்முடைய பழைய தெய்வங்களை எப்படி எல்லாம் இழைத்து உருமாற்றிப் பிணைத்து அடித்துச் செய்து உருவங்களோ அல்லது உருவமற்றவையோ மனத்தில் தோன்றினாலு, எனக்கும் பாட்டியைப் போலவே 'அம்மா' என்று வாய் நிறையச் சொல்லக் கூடிய ஒரே தெய்வம். இருந்தால் போதும்-என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

இப்படிப்பட்ட சிந்தனைகளிலும் வீட்டு வேலைகளிலும் நான்கு நாட்கள் சழிந்தன. ஒருநாள் என் தம்பி கடிதம் எழுதாமலேயே குடும்பத்துடன் வீட்டுக்குவந்தான். அவன் கர்ப்பிணியான அவன் மனைவி, அவனுடைய மைத்துனன் அனந்தராயர், அந்த அனந்தராயருடைய சீடன் என்கிற ஒரு பையன்-பெயர் ராமதாஸ், கல்லூரியில் படிக்கிறவனும்- இத்தனை பேர்கள் வந்தார்கள். புதிய உறவினர்கள் வந்ததால் சீதைக்கு அளவிடமுடியாத மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. நான் அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்த ஆண்கள் மூவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, அண்ணுவையும் அழைத்துக்கொண்டு இன்னொரு தடவை மலைத்தொடர் வரைப் போனேன். நாங்கள் முதலில் போய்வந்த இடத்தை அவர்களுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தோடு காட்டினேன். என் தம்பி "இதில் என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டான். அனந்தராயரும் அந்தக் குகைகளைப் பார்த்து 'பழைய குகை, பழங்காலத்துக் குகைகள் வாழ்ந்து வந்த இடம்' என்றார். அவர்கள் அங்கேயே உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களுக்கேப் பார்த்தது போதும் என்று தோன்றியதோ.

என்னவோ? கூடவந்த இராமதாஸ் இளைஞன். காடுகளைப் பார்த்தவன் அல்ல; அவனுக்குச் சுற்றிப் பார்ப்பதில் நிறைய ஆர்வம் இருந்தது. “இன்னும் ஏதாவது இருந்தால்— இருக்கும்—காட்டுங்கள்” என்றுன். நாங்கள் இருவரும் புறப்பட்டோம். அரைமைல் தொலைவில்கற்களாலான சுவர் ஒன்று தெரிந்தது. முன்னால் சாய்ந்த ஒரு பாறை, உள்ளே குழிந்த குகை ஒன்றின் பகுதி: அங்கும் இங்குமாகப் பரவிக்கிடந்த சாம்பல். அப்படி ஒரு குகையில் கல்லைக் குடைந்து ஏறிபடுத்திய சிறிய அறை ஒன்றும் இருந்தது. “இது உண்மையிலேயே ஆச்சரியம் தான்” என்றுன் இராமதாஸ்.

“ஆமாம். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே இப்படி எல்லாம் கல்லில் செதுக்கியது ஆச்சரியம் தான்” என்றேன் நான்.

“இது எந்தக்காலத்தியது?” என்று கேட்டான்.

“அதைத் தெரிவிக்கும் சின்னங்களே இல்லை” என்றேன் நான். அப்படியே இங்கும் அங்குமாகச் சுற்றிப் பார்த்த போது ஒரு மரத்தின் அடியில் கல்லில் செதுக்கிய ஒரு சிலை கண்ணில் பட்டது. அது இரண்டு அடி உயரமுள்ள தலையில்லாத சிலை. உட்கார்ந்த நிலையில் இருந்தது. வடிவ அமைப்பைப் பார்த்தால் தியானம் செய்கிற புத்தர் உடையது என்று தோன்றியது.

இராமதாஸ் “இது புத்தர் உடையது நிச்சயமாக! அதன் தலை இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும். இந்த மலைத்தொடரின் முலைகளுக்கும் பெளத்தர்கள் வந்திருக்கிறார்களே?” என்றுன்.

“வந்திருக்க வேண்டும். இதே குகையில் புத்தபிட்சுக்கள் தங்கியும் இருக்கலாம். முதலில் எங்கள் மூரே வரையில்

மக்கள் குடியிருப்பு இருந்தது என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது எல்லாம் வெறும் காடுதான்.” என்றேன் நான்; அண்ணாநாயக்கின் நேரமாகி விட்டதை நினைவூட்டியதால் யின்னால் விட்டு விட்டு வந்தவர்களோடு சேர்ந்துக் கொள்வதற்காகப் போனோம். அனந்தராயர், நாராயணன் இருவர் குரலும் கேட்டது. ‘போகலாம்’ என்றதும் அவர்கள் எழுந்தார்கள். அதன் பிறகு அங்கிருந்து வீடு பேரய் சேரும் வரையில் என் காதில் பலமாக வந்து தாக்கிய குரல் அனந்தராயருடையது தான். இடையிடையே பகவத் கீதையும் காதில் விழுந்தது. தித்துவ விசாரமே அவர் பேசிக் கொண்டு வந்த விஷயம்.

வீட்டுக்குள் வருவதற்குள் எனக்குத் தோன்றியது—என் தம்பிக்கு, போன ஆண்டிலேயே இவ்வளவு போதனைகளும் செய்திருந்தால் ஒரு திருமணச் செலவாவது மிச்சமாகி இருக்குமே—என்று. அதை நினைக்கும்போது இன்னொரு அச்சமும் ஏற்பட்டது. நாராயணனுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது; மனைவி கருவுற்று இருக்கிறாள். இனிமேல் இந்த மைத்துனனின் உபதேசத்தைக் கேட்டு அவனுக்கு வைராக்கியம் பிறந்து துறவி ஆனால் அவருடைய கதி என்ன? என்றும் நினைத்தேன்.

ஆனால் பொதுவாக நம் மக்களின் இயல்பு எனக்குத் தெரிந்தது தான். உபநிஷதம் ஆகட்டும், பகவத் கீதையே ஆகட்டும், இராமாயணமே ஆகட்டும்—இவை எல்லாம் இன்னொருவருக்குச் சொல்வதற்கான விஷயங்கள். உலகம் இப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது சொல்கிறவர்களுடைய கருத்து. அப்படிச் சொல்கிறவர்கள் மட்டும் அந்த உலகத்திலிருந்து போதுமான அளவு உயரத்திலோ, தூரத்திலோ இருப்பார்கள். சாப்பாட்டிலும் மற்ற விஷயங்களிலும் அனந்தராயரிடம் எந்த வகையான வைராக்கியத்தையும் நான் காணவில்லை. ஆதலால் அவரும் அவ்வளவு தான் என்று பட்டது.

அடுத்த பத்து இருபது நாட்கள், வந்தவர்கள் தங்களை ஊருக்கு புறப்படும் வரையில், எங்கள் வீடு ஒரு மடமாக மாறியிருந்தது. அனந்தராயருக்கு அதன் தலைமைப்பதவி கிடைத்திருந்தது, இதுவரை 'மக்கு' என்று கருதப்பட்ட என் சீதையும் அவ்வப்போது வந்து அவர் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நாராயணன் எல்லாம் துறந்தவனைப் போல 'அது எப்படி?' 'இது எப்படி' என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இராமதாஸ் இவர்களை பேச்சைக் கேட்டுக் கேட்டுச் சலித்துப் போனால் மெல்லத் தப்பித்துக்கொண்டு வெளியே போய் சிறிது சுற்றிவிட்டு வருவான்; இல்லாவிட்டால் என்னுடன் அரட்டை அடிக்க வருவான்.

நான் பாட்டியின் சீடன! அனந்தராயன் சீடனாவதற்கு விருப்பமில்லை. அவர் படித்து மனப்பாடம் செய்திருந்த-

‘யதா யதாஹி தர்மஸ்ய’¹

‘நைநம் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி,² - முதலியவைகள் எல்லாம் எனக்குப் புதியவை அல்ல. கேட்டு இருக்கிறேன் எத்தனையோ தடவை; அதில் எனக்குப் புரிந்த பகுதியும் உண்டு, புரியாததும் உண்டு. பொருந்தி வருவதாகத் தெரிந்த வாதங்களும் உண்டு... இல்லாதவையும்’ உண்டு கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் ஓரிருமுறை நான் எங்கள் பாட்டியுடன் அந்த மாதிரி விஷயங்களைக் குறித்து வாதம் செய்ததுண்டு.

அன்றாட வாழ்க்கையில் எங்கள் வீட்டில் பேச்சின் ஆரவாரம், வாக்குவாதம், கோபதாபம் முதலியவைகளுக்கு எல்லாம் வாய்ப்பு குறைவு. வீட்டுக்கு வந்து

1 பகவத்கீதை (4, 7) எவ்வெப்போது தர்மத்துக்கு குறைவு ஏற்படுகிறதோ...

2 பகவத்கீதை (2, 23)- ஆயுதங்கள் ஆன்மாவைச் சிதைப்பதில்லை...

போகிறவர்களும் குறைவு, வருகிறவர்கள் யாராவது இருந்தால் அவர்கள் வந்து தங்கள் இன்பதுன்பங்களைச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். எங்கள் சஷ்ட சுகங்களைச் சொல்லிக்கொள்வோம். விவாதத்துக்கு உரிய விஷயங்கள் இருந்தால் அது எங்கள் கணவன் மனைவி இரண்டு பேருக்கும் தான். அதுவும் கூட-அனுபவத்தினால் எங்களுக்குள் ஒரு வழக்கம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது-சீதை தன் குரலை உயர்த்தினால் நான் குறைத்து விடுவேன். என் கூச்சல் அதிகமானால் அவள் தன்குரலை விழுங்கிவிட்டு, பின்னால் வாய்ப்பு கிடைக்கிறபோது இரண்டொரு சிறிய அம்புகளை ஏவுவாள் இந்தத் தடவை அப்படி அல்ல. நாராயணனும் அனந்தராயரும் வந்ததில் வீட்டின் முற்றம், வெளிவாசல் மட்டும் மல்லாது, சுற்றிலும் உள்ள திறந்த வெளி, தோப்புகளிலும் பேச்சின் கோலாகலம் கேட்கத் தொடங்கியது. ஏனோ, எங்கள் நாராயணனுக்கு இந்த அனந்தராயர் சொன்னது வேதவாக்கு. முன்னால் வந்தபோது அவர் போதுமான அளவு தாட்சணியத்தோடு இருந்ததாகத் தோன்றியது ஆனால் இந்தத்தடவை மாத்திரம் அவருடைய தங்கை வந்ததனாலோ, உறவு வளர்ந்ததனாலோ, எதனாலோ தெரியவில்லை, குரல் உயர்ந்தே ஒலித்தது; பேச்சின் அளவு அதிகம். பேச்சின் பரப்பு அதிகமானாலும் விஷயம் ஒன்றே தான் - தத்துவ ஞானம் எங்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவர் பகவத் கீதையைப் பிய்த்துப் பிய்த்து எடுத்து வீசியதற்கு அளவே இல்லை. என் சீதைக்கோ-அனந்தராயர் கண்கண்ட சாயண ராகவோ சங்கரராகவோ சாட்சி அளித்திருக்க வேண்டும். அவருடையசபையில் அவள் எப்போதும் ஆஜர். அங்கே தான்

* சாயணர்—வேதத்துக்கு உரை எழுதியவர்.

கேட்டுத்தெரிந்துக் கொண்டதை என் காதில் போட்டு, 'இதற்கெல்லாம் உங்கள் பாட்டி என்ன சொல்வாராம்?' என்று பாடம் ஒப்பிப்பதும் உண்டு.

அதற்கு நான் 'ஐயோ. மகாராணி, அவர் அவ்வளவு கெட்டிக் காரராயிருந்தால் பாட்டியையே போய் கேட்கட்டும் அவரே ஏதாவது சொல்வார்' என்று சொல்லி, நான் தப்பித்துக் கொண்டாலும் அந்த எண்ணங்கள் அவ்வப்போது என்னைத் துளைப்பதுண்டு திண்ணையில் விவாதங்கள் நடக்கும் போது என் காதில் விழுந்த சில விஷயங்களை அப்படியே அரசடி மேடைக்குக் கொண்டு போய், பாட்டியின் கோர்ட்டில் 'இப்படிச் சொல்கிறார்களே, இதற்கு என்ன பொருள்?' என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் இறங்கியதும் உண்டு. அவரும் தமக்குத் தோன்றிய விடைகளைக் கூறுவதும் உண்டு. அந்த விடைகளிலிருந்து என் மனத்தில் பாட்டி அப்படி ஒன்றும் அறிவு மழுங்கிய பெண்மணி அல்ல என்று தோன்றத் தொடங்கியது. ஒரு தடவை அவரே சொன்னார்: "உன் நாராயணன் சொல்லும் புராணமும் பகவத்கீதையும் எனக்கு ஒன்றும் புதியதல்ல. உங்கள் அப்பா அகிலெல்லாம் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் உன் தாத்தா சாதாரணமானவர் என்று நினைக்காதே. சமஸ்கிருதம் வல்லவர்; பழைய புத்தகங்களையெல்லாம் படித்தவர். எனக்கு இந்த விதவைக் கோலம் ஏற்பட்டு நான் வீட்டின் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்தபோது என் மனம் கொஞ்சமாவது அமைதி அடையட்டும் என்று எத்தனையோ விஷயங்களைப் படித்துச் சொல்லியிருக்கிறார் உன் தாத்தா; அதாவது என் அண்ணா.

"அவரிடமிருந்து எத்தனையோ விஷயங்கள் என்ன எப்படி என்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன். ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தி வராத விஷயத்தைக் கண்டு 'இது என்ன? உன் கிருஷ்ண பரமாத்மா அங்கே அப்படிச்

சொன்னான். இங்கே இப்படிச் சொல்கிறான் என்று கேட்டதும் உண்டு. இதோ ஒரு விஷயம் அர்ஜுனனுக்கு கிருஷ்ண பரமாத்மா அவ்வளவு பெரிய பகவத் கீதையைச் சொன்னான் என்கிறார்கள்; சொன்னது எங்கே? குருக்ஷேத்திரத்தில். தர்மன், கௌரவர்கள், யுயுதானன். சாத்தகி முதலியவர்கள் தங்கள் தங்கள் சங்குகளை ஊதிய பிறகு இன்னும் என்ன? போர் தொடங்கி விட்டது, என்னும் போது அங்கே கண்ணன் மூன்று நாட்களுக்குக் காலட்சேபம் ஒரு அர்ஜுனனுக்கு முன்னால் நின்று நடத்தினான் என்றால் அப்போது மற்றவர்கள் எல்லாம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்? தூங்கி விட்டார்களோ? போர்க்களத்தை விட்டு வீட்டுக்குப் போய்த் திரும்பி வந்தார்களா- என்று தோன்றுகிறது எனக்கு. 'ஆத்மாவுக்குச் சாவு இல்லை' என்றான் கண்ணன். அதுதான் உண்மை; தேகம் அல்ல என்றான். 'நீ கொல்லுவதில்லை செய்வதில்லை' என்றான். நீ உன் கடமையைச் செய் அதன் பலனை எதிர் பார்க்காதே' என்றான். ஆமாம் அதெல்லாம் கணக்குச் சரிதான். 'நீ போரில் கொன்று செத்தால் உனக்குச் சொர்க்கம் கிடைக்கும்'- என்றான், அவனே. 'சொர்க்கத்துக்கு ஆசைப்படுவதும் தப்பு' என்று சொன்னதும் அவனேதான். 'காமம் கோபம் இரண்டும் கெட்டவை' என்றதும் அவனே; 'கோபத்துக்கு அடிமையாகி அம்பை விடு'- என்றும் அவனே சொன்னான். 'உடம்பு முக்கியமல்ல' என்றான் அவன்; 'கௌரவர்களின் உடம்பைக் கொல் என்றதும் அவன்; 'ஆத்மாவுக்குப் பழியில்லை' என்று சொன்னான். 'நீ போர் செய்யாமல் விட்டாமல் உன்குலத்துக்குப்பழி ஏற்படும்' என்று சொன்னதும் அவனே. ஒரேவாயில் துவற்றை எல்லாம் விழுங்குவது ரொம்ப கஷ்டம் இல்லையா, குழந்தை? அவை சாமர்த்தியமான பேச்சுகள். அதில் நம்பிக்கை ஏற்படுவதில்லை எனக்கு.' "கிருஷ்ண பரமாத்மா அதைச் சொன்னது உண்டா, இல்லையா?" கிருஷ்ணன், ராமன் இவர்களெல்லாம்

லாம் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால் பிறந்த மக்கள் என்கிறேன் நான், நம்மவர்கள் யாருமே 'இது என் புத்தியில் தோன்றியது. எனக்கு இப்படித் தோன்றுகிறது' என்று சொன்னவர்களே அல்ல. தங்களுக்கு தோன்றியதையெல்லாம் கடவுளின் வாயில் திணித்து அதை அவனிடமிருந்தே உலகின் மீது உமிழ்ச் செய்தவர்கள். காபாலிகள் நமக்கு அசிங்கமாகத் தோன்றுகின்ற எதை எதையோ செய்து வந்தார்கள். அதையும் என் அண்ணா ஒரு தடவை எங்கிருந்தோ படித்துச் சொன்னார். சிவன் பார்வதிக்குத் சொன்னதாம் அதெல்லாம், பார், எனக்கு அவதாரம் என்பதில் நம்பிக்கையில்லை. யார் அவதாரம் இல்லை? நான் இல்லையா? நீ இல்லையா? நாமும் அந்தத் தாயின் குழந்தைகள் அல்லவா நரநாராயணர்கள் இருவரே அல்ல புழு, பூச்சி, கல், மண் எல்லாமே அவனுடைய படைப்பு அவனுடைய அம்சம்.'

“உனக்கு உதாரணம் ஒன்று சொல்கிறேன்-நான் பெண்ணாக இருப்பதால் எனக்கு அது தெரிகிறது. கீதையில் ஒரு பேச்சு வருகிறது. பெண்கள் கெட்டவர்களானால் குலங்கள் கலந்து விடும் என்று சொல்கிறான் ஒருவன்! பெண்ணையும் ஆணையும் படைத்த கடவுளுக்கு குலங்கள் கலக்க வேண்டுமானால் பெண் மாத்திரம் கெட்டால் போதாது, ஆணும் தவறு செய்ய வேண்டும் என்று தெரியாதா, என்ன? அவன் வாயில் அந்தப் பேச்சை வைத்த புத்திசாலிக்கு ஆண் நிரபராதி என்று தோன்றியிருக்க வேண்டும். நான் சொல்கிறேன்-ஒருவர் அல்ல, பத்துப்பேர் தங்களுக்குத் தோன்றியதையெல்லாம் கண்ணன் வாயில் திணித்து விட்டார்கள்; கடவுளே சொன்னது என்றால் நாம் அதற்கு எதிராக ஏதாவது முணுமுணுப்போமா!”

“போகட்டும். நீங்கள் ‘அம்மா, அம்மா’ சொல்கிறீர்களல்லவா? அவளாவது உண்மைதானா?”

“நானும் நீயும் உண்மையாக உள்ள அளவுக்கு அது உண்மை அதாவது நாம் இருக்கிற காலம் வரையில் நம்மைப் பொறுத்த வரையில் அது உண்மை. நம்மை விடப் பெரியது ஒன்று இருந்தே தீர வேண்டுமல்லவா? அது எவ்வளவு பெரியது, எப்படி இருக்கிறது-என்பது நமக்கு ஏதாவது தெரிகிறதா? தெரியாவிட்டாலும்கூட இந்த உலகத்தைப் பார்க்கும் போது அதற்குப் பின்னால் ஏதோ இருக்கிறது-என்னும் எண்ணம் வருகிறது பழைய காலத்தவர்கள் அதற்குக் கொடுத்த பெயர் ‘அம்மா’ என்பது. குழந்தைகளுக்கு ‘அம்மா’ என்பது மிகப்பெரிய பொருள். அவளிடமிருந்து நாம் பிறந்து வந்தோம். அது என்ன என்பது தெரியாவிட்டாலும் அது இருக்கிறது என்று நம்பி அதன் பக்கம் முகத்தைத் திருப்புகின்றன. ‘அம்மா’ என்று அழைக்கின்றன; போற்றுகின்றன. எனக்குத் தப்பு ஏதும் தெரியவில்லை, அதில். ஆனால் நம் பூஜையெல்லாம் கற்பூரம் காட்டுவதிலும், தேங்காய் உடைப்பதிலும் அதைக் கொடு இதைக் கொடு என்று வேண்டிக் கொள்வதிலும்-முடிகிறது. அந்தத் தாய்க்கு இன்னும் கோடி கோடியாகக் குழந்தைகள் இல்லையா அவள் கொடுத்த வாழ்க்சையில் இருக்கிற காலம் வரையில் மற்ற குழந்தைகளோடு கூடியிருந்து வாழ்வதே பூஜை என்னும் அறிவு ஏன் வரக்கூடாது? நாம் அறிந்ததே உண்மை; மற்றவருடையது பொய். என் கடவுளே பெரியவன் மற்றவருடையது சிறியது-என்று சண்டை போடுவதிலேயே மக்களின் வாழ்நாள் கழிகிறது. எந்தக் குழந்தையின் கண்ணீரையும் அந்த தாய் தாங்க மாட்டாள், பார், கிணற்றில் விழுந்த அந்த பிராமணப் பெண்ணின் கதி என்ன ஆயிற்று? ஏன் அப்படி ஆயிற்று;”

இப்படி ஒன்றல்ல பலமுறை- பாட்டியுடன் வேறு வேறு விஷயங்களைப் பற்றி நான் விவாதித்ததுண்டு ஒரிரு தடவை எங்கள் கூட்டத்துக்குச் சிவமொக்காவைச் சேர்ந்த

அந்தப் பையன்-இராமதாஸ், கூட வந்து உட்கார்ந்து கேட்டதுண்டு பெரும்பாலும் அந்தப் பையன் இங்கே கேட்டதை அனந்தராயர் காதிலும் போட்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அவர் பல தடவை பாட்டியைத் தன்னுடன் வாதத்துக்கு இழுக்க நினைத்தோ என்னவோ “எப்படி இருக்கிறீர்கள், பாட்டியம்மா?” என்று பேச்சுக் கொடுத்ததும் உண்டு. பாட்டி அதற்கு “இருக்கிறேன் இப்படி; இன்னும் ஒரு நாலுநாள்.....” என்றார் ஒரு தடவை.

“நாலு நாள் என்றால் என்ன? நாற்பது வருஷகாலம் இருக்க வேண்டும் நீங்கள்” என்றார் அவர்.

“இருந்து என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நீ சொன்னால் நான் அதைப் பற்றி யோசிக்கிறேன் என்று” சொல்லிச் சிரித்தார்.

இன்னொரு தடவை நானும் பாட்டியும் மேடையில் உட்கார்ந்திருந்த போது, நாராயணன், ராமதாஸ் அனந்தராயருடன் அங்கே வந்து உட்கார்ந்தான். வந்தது எதற்காக என்று அவர்களுக்குத் தான் தெரியும். பாட்டி அவர்களுடன் பேச முனையவில்லை. நான் பாட்டியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த விஷயம் அப்படியே நின்று விட்டது, நாராயணன் வீட்டுத்திண்ணையில் உட்கார்ந்து செய்யக் கூடிய விவாதத்தை அங்கே கொண்டுவந்தான். தன் நண்பனிடம் “குடும்ப வாழ்க்கையை விடத் துறவு வாழ்க்கை உயர்ந்தது என்பது உன் கருத்து இல்லையா? சம்சாரம் என்பது ஒரு விலங்கு. அப்படித்தானே? எனக்கும் அது அப்படியே தோன்றுகிறது.” என்றான்.

நான் வாய்க் கொழுப்பினால் “உனக்குப் போன வருஷமே அது தெரிந்திருந்தால் ஒரு கல்யாணச் செலவாவது மிச்சமாகி யிருக்கும்” என்றேன். இதைக் கேட்டு

அனந்தராயர் சும்மா இருந்திருக்கலாம், அதைவிட்டு எங்கள் பாட்டியைத் தூண்டும் வகையில் “என்ன பாட்டியம்மா. உங்களுக்கு எப்படி தோன்றுகிறது? நீங்கள் வயதும் அனுபவமும மிகுந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள்,” என்று சீண்டினார்.

பாட்டி அதைக் கேட்டுச் சிரித்தார்: “நான் ஒருத்தி எல்லாம் தெரிந்தவளாயிருந்தால் வேறென்ன வேண்டும்? வயதாகி யிருக்கிறது என்பது உண்மை. பார். இந்த அரச மரத்துக்கு என்னை விட நாலு மடங்கு வயதாகிறது. அது பேசுவதில்லை. நான் பேசுகிறேன். அவ்வளவு தான் வித்தியாசம்” என்றார்.

“அதற்காகத் தான் வந்தோம், உங்களிடம் பேசி விட்டுப் போகலாம் என்று.”

“எதைப் பற்றி”

“இப்போது பேசிக் கொண்டிருக்கும் விஷயம் தான்—சும்சாரம் உண்மை, மாயை தர்மம்—இப்படி எதைப் பற்றி ஆனாலும் சரியே”

“யாருக்காக?”

“எனக்காக என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்” என்றார் அனந்தராயர்.

“நீ தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய் என்று உன் மனத்தில் ஓர் எண்ணம்.”

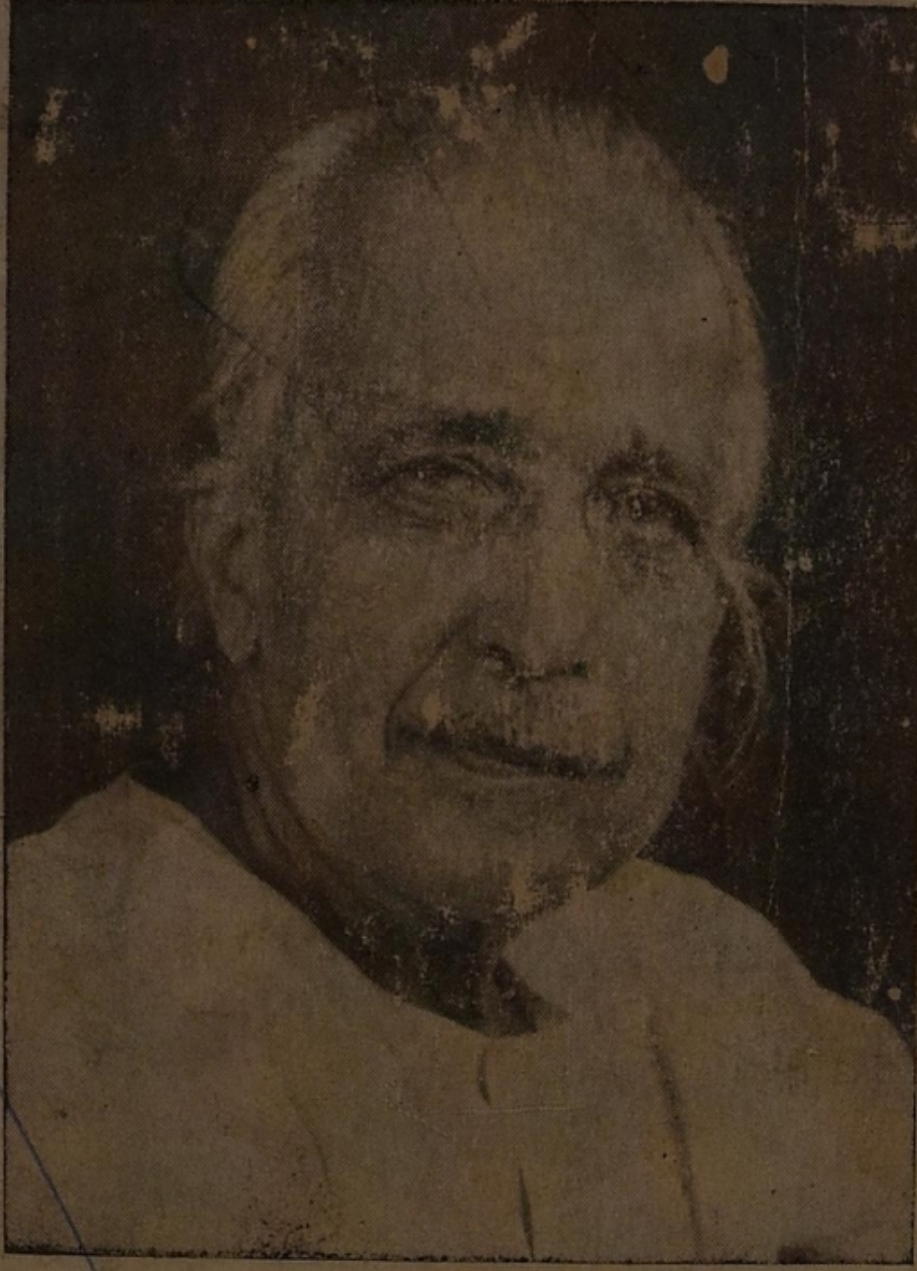
“அப்படி ஒன்றுமில்லை, பாட்டி.”

“உண்டு—என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த உலக வாழ்க்கை அப்படி இப்படி. ஆண் பெண் அசிங்சம்—என்றெல்லாம் நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அப்படி நினைந்தவர்கள் பலருண்டு. பழங்காலத்தவர்களும் அப்படி நினைத்தார்கள். அதுவே உண்மை என்று நம்பி நாமும் அப்படி எண்ணுகிறோம். ஆனால் அதில் மட்டும் ஓர் உறுதியான நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். நம்பியதை

தெரிந்து கொண்டு அதன்படி வாழ்கிற புத்தி இருக்க வேண்டும். அந்தப் புத்தியே இல்லாமல் சும்மாப் பேசுவதில் என்ன பயன்? 'பெண் என்பவள் வெறுக்கத் தக்கவள் என்று' உனக்குத் தோன்றலாம். அது வேண்டாமென்றால் விட்டுவிடு. ஆனால் பெண்ணோடு ஆடும் விளையாட்டை ஓர் ஆணோடு ஆடுபவர்களுக்கு இவ்வளவு வாய் ஏன் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு. இந்தப் பாட்டி ஒன்றும் சூருடியல்ல. இவளுக்கு வெளிக் கண்ணும் தெரிகிறது. உள் கண்ணும் எதையெதையோ காட்டுகிறது. சிவ மொக்கா எ்லிருந்து ஒரு பையனை இதுவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்த நீ! இவ்வளவுல்லாம வெங்காய ஆராய்ச்சி செய்வது எந்தத் தெய்வத்துக்கு ஏற்கும் என்று நீ நினைக்கிறாயோ, தெரி பவிலை."

"பெண் ஆண் - காமம் - வேறென்று - இதெல்லாம் அருவருக்கத் தக்க விஷயங்களானால், கொடுத்தவனுக்கு அதை ஏன் கொடுத்தோம் எந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகக் கொடுத்தோம் என்று தெரிந்திருக்கும். அது அவ்வளவு வெறுக்கத்தக்கதானால் - பெண், ஆண், பூவைக் கூட அவன் படைத்திருக்க மாட்டான் - அவனே படைத்தது உண்மையானால், போதும் விடு; என்னை நீ டீட்டைச் செய்ய வேண்டாம். உன் நடத்தையை முதலில் சரிப்படுத்திக் கொண்ட பிறகு வேறு பேச்சு....." என்றார்.

என் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்த ராமதாஸ் ஸெட்கத்தினால் தலை குனிந்தான்; அவனுக்குக் கண்ணீர் பொங்கியதால் - என்று நினைக்கிறேன் - அங்கிருந்து எழுந்து போனான். நல்ல வேளையாக அடுத்து வரக்கூடிய பேராபத்தை என் கிட்டுவின் குரல் தவிர்த்து விட்டது. "அப்பா, சமையல் ஆகிவிட்டதாம்; வரலாமாம்" என்ற அழைப்புக் கேட்டதும் நானும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டேன்.

மூலநூலாசிரியர் திரு. சிவராமகாரந்த்

பாரதிய ஞானபீடப் பரிசு பெற்றுள்ள சிவராமகாரந்த் ஒரு பல்சுவைச் செல்வர். உடுப்பிக் கிராமத்தில் பெரிய குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர் (பதினான்கு பேர் உடன் பிறந்தவர்கள்!) ராஜாஜி அமைச்சர் அவையில் இவரது முத்த சகோதரர் சென்னை மாநில மந்திரியாக இருந்தவர்.

காந்திய இயக்கத்தில் கலந்து கல்லூரிப் படிப்பைக் குறையாக நிறுத்திய காரந்தனுக்குத் 'திறமான புலமை'யைப் பாராட்டத் தெரிந்த மூன்று பங்களைக் கழகங்கள் 'டாக்டர்' பட்டம் கொடுத்துக் கௌரவித்துள்ளன.